

JOHN BRUNNER

OILE PRIVESC ÎN SUS

Englezul **JOHN (KILIAN HOUSTON) BRUNNER** a rămas în amintirea tuturor ca autor de science fiction. Deşi a abordat în opera sa cele mai diferite genuri, în asamblul creaţiei balanţa înclină în favoarea SF-ului.

S-a născut pe 24.09.1934, în localitatea Preston Crowmarsh, din comitatul Oxfordshire, Anglia. A studiat la Colegiul Cheltham, unde s-a specializat în limbi străine. Cariera de scriitor şi-a început-o cu un roman pe cînd avea doar şaisprezece ani. Adevăratul debut se va produce însă în 1953, în Statele Unite, cînd revista *Astounding* îi va publica povestirea *Thou Good and Faithful*, sub pseudonimul John Loxmith.

A urmat o perioadă în care a schimbat o mulţime de slujbe, fără a abandona totuşi scrisul. A călătorit mult prin lume (fapt ce avea să se regăsească mai tîrziu în scrierile lui), vizitînd Italia, Spania, fosta Iugoslavie, Grecia, Rusia, Brazilia, SUA, Polonia, Canada, Austria, fosta Cehoslovacie, România etc.

John Brunner a fost primul scriitor neamerican care a cîştigat premiul Hugo pentru roman, în 1969, cu celebrul *Stand On Zanzibar* (*Zanzibar* – 1968), ce a mai obţinut British Science Fiction Award în 1970 şi Prix Apollo în 1972. Considerat opera de căpătîi a autorului, romanul e o distopie scrisă în maniera stilistică a lui Dos Passos, înfăţişînd o uriaşă panoramă a lumii suprapopulate din anul 2010.

Pe aceeaşi linie distopică şi alcătuind o adevărată tetralogie a pericolelor ce pîndesc viitorul apropiat, au urmat alte titluri de valoare apropiată: *The Jagged Orbit* (*Orbită neregulată* – 1969), *The Sheep Look Up* (*Oile privesc în sus* – 1972) şi *The Shockwave Rider* (*Călare pe unda de şoc* – 1975).

Demne de menţionat sînt şi volumele: *Quicksand* (*Nisipuri mişcătoare* – 1967), *Webs of Everywhere* (*Reţelele infinitului* – 1974), *Players at the Game of People* (*Jocul posesiunii* – 1980), *The Crucible of Time* (*Creuzetul timpului* – 1983), ce l-au consolidat ca scriitor SF.

John Brunner a murit, la 25.08.1995, la Glasgow, în ziua a doua a celui de-al 53-lea Worldcon. Opera lui, inegală ca valoare, a reprezentat o luptă necontenită împotriva poluării, drogurilor, manipulării politice şi nedreptăţilor de orice fel, constituindu-se într-o pledoarie fermă pentru om şi pentru valorile sale fundamentale.

JOHN BRUNNER

OILE PRIVESC ÎN SUS

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
GRUPUL EDITORIAL RAO
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

John Brunner
The Sheep Look Up

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

Coperta
MIHAI CIOCHIA

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Aprilie 1998

ISBN 973-97683-2-6

IN MEMORIAM
ISABEL GRACE SAUER
(născută ROSAMOND)
1887 - 1970

Cuprins

Martie

Aprilie

Mai

Iunie

Iulie

August

Septembrie

Octombrie

Noiembrie

VĂ RUGĂM
PĂSTRAŢI DIGUL CURAT
ARUNCAŢI GUNOAIELE ÎN MARE

– afiş publicat în *God's Own Junkyard*,
revistă editată de Peter Blake–

DECEMBRIE

Perspective

Va veni ziua cînd copilul se va juca
Pe-o pajişte liniştită, fără a risca.
Lupii cei răi nu vor veni
Şi despre ei, doar din cărţi va şti.
Ramuri din pomi nu se vor prăbuşi,
Pruncii nevinovaţi nu-i vor mai lovi.
Parcuri vor deveni pădurile de-acum un an
Iar orice deşert va ajunge lan.
Cel ce are ceva interesant de spus
Se va lăuda: „Vin din apus,
Unde bunicul a îngrijit marea îngrozitoare
Făcînd-o să arate ca un lac mai mare“
Şi-i va răspunde altul: „Eu locuiesc în răsărit,
Pe unde o fiară cumplită a bîntuit,
Cu gheare lungi şi colţi ascuţiţi.
Se află-ntr-o cuşcă, de vreţi s-o priviţi“.
La fel, în nord, unde se afla numai nea,
Şiruri de case, în care va răsuna
Rîs muzical de copii,
Telegraf, căi ferate, şosele. Vor fi
Şi în sud. Oceanu-ngheţat
Va fi îmblînzit. Ce scop minunat!
Asemenea vise-i inspiră pe viteji
Şi-i fac să exploreze pe englezi!

«Crăciun în Noua Romă», 1862

Măcel

Sfîşiat?

De animale sălbatice?

În plină zi, pe şoseaua din Santa Monica? Nebunie! Nebunie!

Un arhetip de coşmar: prins în cursă, incapabil să se mişte, înconjurat de fiare monstruoase, ameninţătoare. La mai bine de o milă, trei benzi de circulaţie încercau să treacă printr-o intrare făcută doar pentru două, fumegînd, înaintînd maiestuos, urlînd. Pentru viitorul apropiat, gîndi el, era mai înspăimîntător să fugă, decît să rămînă unde se afla.

Colţi strălucitori, oglindind lucirea cenuşie a norilor, un caguar.

Fălci necunoscînd botniţa, un jaguar.

Legănîndu-se gata să lovească, o cobră. Plutind, un şoim. Flămîndă, o baracudă.

Cînd, în cele din urmă, îi cedară nervii şi încercă să fugă, nu-l prinse nici una din toate acestea, ci o rază străpungătoare.

Semnele timpului

ACEASTĂ PLAJĂ NU-I RECOMANDATĂ
PENTRU ÎNOT

NU beţi apă!

INTERZIS CONSUMULUI UMAN

Acum spălaţi-vă mîinile
(Amendă pentru nesupunere 50 $)

DISTRIBUITOR DE FILTRE
PENTRU MĂŞTI
Folosiţi produsul o singură dată – maximum o oră!

OXIGEN
25 ¢

Nu în aştrii noştri

Radioul spuse: „Meriţi siguranţă, în stilul oferit de firma Stronghold!". Blocînd accesul spre locul de parcare al companiei, un autobuz imens, nemţesc, articulat, electric, din care coborau călători. Evident, aparţinea municipalităţii din Los Angeles – culorile corecte, numele pictat pe-o latură – dar în locul plăcuţei cu destinaţia se afla o inscripţie, ÎNCHIRIAT, şi Philip Mason nu reuşise să vadă amănunte despre ocupanţii lui, din cauza ferestrelor murdare. Se grăbise să apese butonul claxonului. În locul acestuia, îl nimerise pe cel al ştergătoarelor de parbriz, iar după un moment, fu bucuros că greşise. Putea zări cîţiva copii cu figuri dolofane, trei negri, doi galbeni, un alb. Şi capul unui supraveghetor.

Discursul de la radio continua: „Am construit pentru tine acest castel. În timpul nopţii, oameni înarmaţi păzesc toate porţile, toate căile de acces peste zidurile acoperite cu vîrfuri

ascuţite de suliţe. Stronghold Estates are cei mai bine pregătiţi salariaţi. Paznicii noştri au lucrat în poliţie, ţintaşii noştri de elită sînt foşti puşcaşi din infanteria marină".

Care nu mai au de lucru de cînd ne-au zvîrlit afară din Asia. Ah, autobuzul semnalizează că pleacă! Mergînd încet în urma lui şi observînd cu coada ochiului o placardă, în fereastra din spate, care identifica organizaţia ce-l închiriase drept Earth Community Chest Inc., făcu semn cu farurile către maşina alăturată, cerînd voie să-i treacă prin faţă. Aceasta îi permise, acceleră, dar după un moment trebui să frîneze iar. Un olog traversa strada, spre intrarea în parcare, un băiat asiatic, puţin peste zece ani, probabil vietnamez, cu un picior mai scurt şi îndoit sub şold, ce mergea cu braţele întinse, ca să-şi menţină echilibrul, într-un fel de cuşcă deschisă, din aluminiu, cu numeroase cureluşe.

Harold, slavă Domnului, nu-i într-o stare *atît* de rea...

Toţi paznicii înarmaţi de la porţi, negri. Transpiră uşor la gîndul că ar fi putut călca băiatul chiar în bătaia puştilor lor. Galben înseamnă negru de onoare. E bine să ai tovarăşi în duşmănie. Şi, dacă tot se gîndea la tovărăşie... Oh, *încetează!*

„Nu mai trebuie să vă temeţi pentru copiii voştri", proclama radioul. „Zilnic, autobuze blindate îi iau din uşa casei, îi duc la şcoala pe care aţi ales-o. Nu vor fi nici o secundă în afara supravegherii unor adulţi plini de răspundere şi afecţiune".

Băiatul îşi termină călătoria chinuitoare către trotuar, iar Philip putu, în cele din urmă, să-şi conducă maşina mai departe. Un paznic observă însemnele companiei pe parbrizul lui şi apăsă butonul de ridicare a barierei vopsite în roşu şi alb, care închidea parcarea. Privi în jur, transpirînd mai rău ca niciodată, pentru că ajunsese oribil de tîrziu şi, chiar dacă ştia că nu poate fi acuzat de nimic, îl cuprinsese o vinovăţie abstractă, care-l făcea să simtă vag că astăzi *totul* se petrecea din vina lui, de la bombardarea Baltimore-lui pînă la preluarea puterii de către comunişti în Bali. Oh, rahat! Parcarea era înţesată. Nici un loc în care să se strecoare fără să fie ghidat, dacă nu voia să

piardă şi mai mult timp făcînd tot felul de manevre, pentru a reuşi să folosească fiecare inci!

„Se vor juca în săli de recreaţie cu aer condiţionat", promitea radioul, „şi vor avea la dispoziţie asistenţă medicală, douăzeci şi patru de ore pe zi – la cele mai reduse rate contractuale".

Asta putea interesa pe cineva care cîştiga peste o sută de mii pe an. Pentru majoritatea dintre noi, ratele sînt zdrobitoare, ştiu foarte bine. Paznicii ăştia n-au de gînd să mă ajute să parchez? Nu, s-au întors la posturile lor...

Furios, coborî fereastra şi gesticulă violent, chemîndu-i. Imediat, aerul îl făcu să tuşească, iar ochii începură să-i lăcrimeze. Nu era obişnuit cu un asemenea mediu!

„Iar acum o ştire din partea poliţiei", zise radioul.

Fără mască, cu expresia figurii dezvăluind o urmă de... de ce? Surpriză? Dispreţ? – oricum, ceva ce însemna un comentariu la adresa individului care nu era în stare nici măcar să respire aer liber fără să se înece, paznicul cel mai apropiat se îndreptă spre el, oftînd.

„Zvonurile că soarele va fi vizibil în Santa Ynez n-au nici o bază", afirmă radioul. „Repet..."

O făcu, abia auzindu-se din cauza zgomotului unui avion invizibil, de deasupra norilor. Philip ieşi, scoţînd din buzunar o bancnotă de cinci dolari.

– Ai grijă de maşină, te rog. Sînt Mason, managerul zonei Denver. Am întîrziat la o consfătuire cu domnul Chalmers...

Apucă să spună toate astea înainte să se îndoaie, cuprins de o nouă criză de tuse. Aerul acid îi rodea fundul gîtului. Îşi imagina ţesuturile devenind ţepene, dense, impermeabile. Dacă slujba asta o să mă oblige să călătoresc des în LA, trebuie să-mi cumpăr o mască de gaze. Şi nu-mi pasă dacă o să arăt ca un poponar. Am văzut, pe drumul pînă aici, că nu le mai poartă doar fetele...

Radioul mormăi despre o aglomerare extraordinară, care afecta toate şoselele spre nord.

– Bine, spuse paznicul, luînd bancnota şi rulînd-o frumos, cu o singură mînă, ca pe o ţigară. Intră acolo. Te-au aşteptat.

Arătă dincolo de parcare, spre locul în care o pancartă luminată, deasupra unei uşi rotitoare, ura lumii un Crăciun fericit din partea firmei Angel City Interstate Mutual.

L-*au aşteptat?* Sper că asta nu înseamnă că au început fără mine!

Picioarele-i călcară peste semnele Balanţei, Scorpionului, Săgetătorului, în timp ce împingea uşa turnantă. Se rotea uşor. Stratul izolator, impenetrabil, al aerului din jurul ei, fusese reînnoit. Dincolo de ea, un hol răcoros, cu pereţi din marmură, şi el împodobit cu embleme zodiacale. Publicitatea lui Angel City se baza pe idea scăpării de destinul cu care te-ai născut, iar cei care luau astrologia în serios, ca şi cei sceptici, apreciau valoarea semipoetică a afişelor.

Aici, aerul era nu numai purificat, ci şi delicat parfumat. Stînd pe o bancă, arătînd plictisită, o fată foarte frumoasă, de-un cafeniu deschis, într-o rochie verde, cu mîneci, de-o simplitate falsă, cu tivul atingînd tocurile elegante ale pantofilor negri, cubanezi – corecţie: Miranda.

Despicată în faţă pînă la brîu. De altfel, purta chiloţi pubieni, cu un petec de blană la perineu, pentru a sugera părul.

Noaptea trecută în Vegas... Isuse, probabil că-mi ieşisem din minţi, ştiam că trebuie să mă odihnesc zdravăn, să fiu în formă azi. Dar în momentele acelea nu gîndeam aşa... Deşi... Doamne, îmi doresc să fi gîndit! Bravadă? Dorinţă de variaţie? Dennie, jur că te iubesc, însă n-am de gînd să-mi pierd slujba preţioasă, n-o să mă uit la fata asta! Chalmers e la etajul trei, nu? Unde-s informaţiile? Ah, da, în spatele distribuitorului cu măşti de gaze.

(Totuşi, mîndria de a lucra pentru această firmă, a cărei imagine modernă era scoasă în evidenţă şi de faptul că secretarele ei purtau cele mai elegante haine. Rochia aceea nu era din orlon sau nailon, ci din lînă.)

Oricum, imposibil să nu se uite. Fata se ridicase şi-l salutase cu un zîmbet larg:

– Eşti Philip Mason!

Voce răguşită. Îl consola să ştie că persoane din LA fuseseră afectate de aer. Numai că asprimea vocii avea o asemenea calitate sexy...

– Ne-am întîlnit ultima oară cînd ai fost aici, deşi probabil nu-ţi aduci aminte. Sînt secretara lui Bill Chalmers, Felice.

– Da, îmi amintesc.

Tusea dispăruse, deşi-i rămăsese o senzaţie slabă de durere pe pleoape. Declaraţia nu fusese o simplă politeţe, şi-o amintise, deşi ultima lui vizită fusese vara, iar ea purtase o rochie scurtă şi avusese o coafură diferită.

– Pot să mă spăl undeva? întrebă el, arătîndu-şi mîinile, pentru a-i arăta că dorea *să se spele.*

Erau lipicioase din cauza murdăriei din aer, care trecuse prin filtrul maşinii. Nu fusese proiectat să funcţioneze şi-n condiţiile din California.

– Bineînţeles. La capătul coridorului, în dreapta. Te aştept!

Toaleta pentru bărbaţi avea semnul Vărsătorului, cea pentru femei – cel al Fecioarei. Cînd vizitase prima oară clădirea companiei, îi amuzase pe colegi sugerînd ca, în interesul unei adevărate egalităţi, să existe o singură uşă, cu semnul Gemenilor. Astăzi n-avea chef de glume.

Sub uşa închisă a unei cabine se vedeau picioare. Precaut, din cauza jafurilor din toaletele pentru bărbaţi, se uşură cu ochii aţintiţi asupra acelei uşi. Un zomot slab, ca de supt, apoi un zăngănit. Isuse, o seringă care se umplea! Un drogat cu haine scumpe, care se ascunsese acolo, să fie singur? Trebuie să-mi scot pistolul?

Asta aducea a paranoia. Pantofii arătau lustruiţi elegant, nu semănau cu cei ai unui drogat care-şi neglijează înfăţişarea. De altfel, trecuseră doi ani de cînd fusese jefuit ultima oară. Lucrurile se îmbunătăţeau. Se îndreptă spre şirul de chiuvete,

avînd însă grijă să aleagă una a cărei oglindă reflecta cabina ocupată.

Nedorind să lase urme de unsoare pe stofa de culoare deschisă a pantalonilor, căută cu atenţie o monedă în buzunar, pentru a o vîrî în distribuitorul de apă. Ghinion, porcăria fusese modificată, de cînd trecuse pe-aici ultima oară. Avea piese de un sfert de dolar sau de cinci cenţi, dar anunţul menţiona doar monede de zece cenţi. Nu exista nici o chiuvetă pe gratis? Nu.

Era gata să se întoarcă, să-i ceară lui Felice să-i schimbe banii, cînd uşa cabinei se deschise. Se ivi un bărbat îmbrăcat în costum negru. Buzunarul din dreapta al hainei îi atîrna greu. Trăsăturile individului atinseră anumite corzi ale amintirilor. Philip se relaxă. Nici drogat, nici străin. Doar un diabetic sau hepatic. Arătînd bine, de la obrajii rotofei, la silueta dolofană. Însă cine era?

– Aha! Ai venit pentru conferinţa cu Chalmers!

Păşind spre el, nestrăinul întinse mîna, apoi renunţă la gest, cu un chicotit.

– Îmi pare rău, să mă spăl întîi pe mîini... Halkin din San Diego, dacă-ţi aminteşti.

Plin de tact.

– Mason, din Denver. N-ai cumva o monedă de zece în plus?

– Sigur! Serveşte-te!

– Mulţumesc, mormăi Philip şi astupă cu grijă gaura de scurgere, înainte să dea drumul la apă.

N-avea idee cît putea cumpăra cu zece cenţi, dar dacă însemna aceeaşi cantitate care costase cinci cenţi cu un an şi jumătate în urmă, abia-i ajungea să se săpunească şi să se clătească. Avea treizeci şi doi de ani, dar astăzi se simţea ca un adolescent stîngaci, nesigur şi zăpăcit. Pielea capului îl mînca, de parcă ar fi fost acoperită de praf. Oglinda îi arăta că nu-i aşa, că părul lui castaniu, pieptănat pe spate, era curat, dar Halkin purta haine practice, aproape negre, în timp ce el îşi pusese cel mai nou şi mai elegant costum – după standardele din Colorado, mult influenţate, bineînţeles, de afluxul anual al modei sporturilor de iarnă – de un albastru-deschis, pentru că

Denise spusese că se potrivea cu ochii lui şi, deşi nu se şifonase, începuse să se înnegrească la guler şi la manşete. Să ţină minte: rîndul viitor, cînd va veni în LA...

Apa era groaznică, nu merita banii. Săpunul – cel puţin compania pusese bucăţi la fiecare chiuvetă, în loc să ceară altă monedă pentru un şerveţel săpunit – abia făcea clăbuci între palmele lui. Cînd îşi spălă faţa, un strop îi intră în gură şi simţi gust de sare de mare şi clor.

– Presupun c-ai rămas blocat în trafic, la fel ca şi mine, spuse Halkin, întorcîndu-se să-şi usuce mîinile la jetul de aer fierbinte, care era gratuit. Ce-a fost? Jegoşii de trainiţi au ocupat Wilshire?

Făcuse o greşeală că-şi spălase faţa. Nu existau prosoape, nici din hîrtie, nici din altceva. Philip nu se gîndise să-şi suflece mînecile. Se vorbise mult despre fibrele de celuloză din apa Pacificului. Am citit despre asta şi n-am făcut legătura. Cu sentimentul de adolescenţă bizară mai puternic ca niciodată, încercă să-şi răsucească figura sub jetul de aer cald, întrebîndu-se: ce fel de hîrtie de toaletă au – pietre rotunde, în felul celor folosite de musulmani?

Să păstreze aparenţele, cu orice preţ.

– Nu, am întîrziat pe autostrada dinspre Santa Monica.

– Ah, da. Am auzit că traficul a fost dificil, azi. Nişte zvonuri despre soare că iese la iveală?

– Nu. Un – stăpînindu-şi impulsul ridicol de a se asigura că nici un negru, precum Felice sau paznicii de la parcare, nu-l auzea – negrotei ţicnit a sărit din maşină, în mijlocul traficului, şi a încercat să alerge de-a latul celeilalte jumătăţi de şosea.

– Era drogat?

– Presupun că da. Oh, mulţumesc – Halkin îi deschisese, curtenitor, uşa. Bineînţeles, maşinile care rulau pe benzile celelalte au trebuit să frîneze brusc şi *bang*! Cred că s-au ciocnit vreo patruzeci. A scăpat ca prin minune. Asta nu înseamnă că i-a folosit la ceva. Numărul maşinilor ce se îndepărtau de oraş era mare în locul acela, iar cînd a trecut dincolo de axul drumului, a nimerit în faţa unei maşini sport.

– Doamne!

Ajunseră lîngă Felice, care oprise un ascensor pentru ei, așa că o invitară înăuntru, iar Halkin își plimbă degetele peste butoanele de selectare a etajelor.

– La trei, nu?

– Nu, nu mergem în biroul lui Bill. În sala de conferințe, la șapte.

– Mașina ta a pățit ceva? se interesă Halkin,

– Nu, din fericire a mea n-a fost prinsă în ciocnire. Dar a trebuit să aștept mai mult de-o oră pînă au curățat drumul... Spuneai că ai fost reținut de trainiți?

– Da, în Wilshire, zise Halkin, înlocuind zîmbetul profesional cu o încruntare. Niște șmecheri păduchioși, majoritatea... Cînd mă gîndesc cît m-am chinuit, la vremea mea, pentru ei... Presupun că și tu...

– Bineînțeles, la Manila.

– Porția mea a fost în Laos și Vietnam.

Liftul încetini și se uitară la cifrele luminate. Nu era șapte, ci cinci. Ușile se deschiseseră, făcînd loc unei femei cu figură pătrată, care șopti: „Rahat!“, dar intră în cabină.

– O să urc cu voi și o să cobor după aceea, zise ea, mai tare. Poți să aștepți pînă în ziua Judecății de Apoi, în clădirea asta împuțită!

Ferestrele sălii de conferințe erau de-un galben-cenușiu strălucitor. Lucrările începuseră fără să fie așteptați ultimii doi sosiți. Philip era încîntat că nu intra singur. Opt, nouă bărbați stăteau pe scaune confortabile, cu pupitre rabatabile pe care se aflau cărți, agende, înregistratoare personale. Dincolo de masa în formă de bumerang subnutrit: William Chalmers, vicepreședinte însărcinat cu operațiuni interstatale, un bărbat cu păr negru, de aproape cincizeci de ani, cu burta prea mare pentru a se potrivi rezonabil cu costumul elegant pe care-l purta. În picioare, întrerupt de cei care intraseră: Thomas Grey, contabilul principal al companiei, un tip chel, de cincizeci de ani, cu ochelari atît de groși încît îți puteai închipui că greutatea lor îi provocase îndoirea umerilor. Arăta preocupat. Scărpinîndu-se

absent sub braţul stîng, nu acordă noilor veniţi decît o aplecare scurtă din cap, ca urare de bun venit.

Chalmers îi salută pe întîrziaţi destul de cordial, le ignoră scuzele şi arătă spre locurile libere – bineînţeles, chiar în faţă. Ceasul de pe perete arăta unsprezece şi două minute, în loc de zece şi jumătate, ora prevăzută pentru întîlnire. Încercînd să ignore acest lucru, Philip apucă teancul de hîrtii de pe scaunul ce-i fusese repartizat şi împărţi zîmbete mecanice colegilor despre care putea spune că-i sînt doar cunoştinţe îndepărtate.

Nu te gîndi la Laura. Dennie, te iubesc! O iubesc pe Josie, îl iubesc pe Harold, îmi iubesc familia! Dacă n-ai fi insistat...

Oh, taci! Vorbeşti de munţi în faţa muşuroaielor de cîrtiţă!

Avea o situaţie precară. Mai ales că era, de aproape şapte ani, cel mai tînăr dintre managerii locali ai firmei Angel City: LA, Bay, SoCal, Oregon, Utah, Arizona, NM, Texas, Colorado. Texasul urma să se dividă în anul următor, aşa se zvonea, dar cît timp nu se întîmplase... Asta însemna că treptele gemeau de hoarde de şomeri instruiţi, cu studii superioare. Avea şase vînzători cu doctorat. Care se zbăteau să-şi păstreze postul...

– Putem continua? întrebă Grey.

Philip se stăpîni. Cînd îl întîlnise prima oară pe contabil, presupusese că-i o extensie seacă a calculatoarelor lui, un tip pierdut într-o lume în care doar numerele au realitate. De atunci, aflase că Grey avusese ideea adaptării simbolismului astrologic pentru materialul promoţional al firmei, iar această idee îi adusese lui Angel City statutul de singura firmă importantă de asigurări ale cărei afaceri se răspîndeau printre clienţii sub treizeci de ani la fel de repede ca şi creşterea procentului reprezentat de acest segment al populaţiei. Cineva cu asemenea idei merita să fie ascultat.

– Mulţumesc. Tocmai explicam de ce aţi fost chemaţi...

Cu ochii aproape ieşiţi din orbite, cu gura uscată, cu răsuflarea şuierînd! N-are nici un rost să-mi ascund asemenea

lucruri. Nici o femeie nu mă făcuse să mă simt atît de mult bărbat!

Philip își atinse interiorul obrazului cu limba. Îl lovise cu dosul palmei și ieșise din camera motelului cu ochii fulgerînd, pentru că-i oferise bani. Îi făcuse o tăietură care sîngerase cinci minute. Chiar lîngă caninul drept superior, cel mai ascuțit dinte pe care-l avusese în viață.

– ...din cauza modificărilor privind prima de asigurare pe viață, pe care le vom face de la 1 ianuarie. S-a prezis întotdeauna că durata de viață în Statele Unite va continua să crească. Dar sîntem obligați să recunoaștem că în ultimii trei ani a scăzut.

Cuibar

La nouă fix, trainiții au săpat tranșee în șosea și au creat o aglomerație monumentală, de douăsprezece cvartale pe șapte. Poliția, ca de obicei, se afla în altă parte – existau o mulțime de simpatizanți dornici să producă diversiuni. Imposibil de știut cîți aliați avea mișcarea. Se putea aprecia, cu aproximație, că în New York, Chicago, Detroit, LA sau San Francisco, locuitorii erau dispuși să-i aplaude, în timp ce în localitățile mici din vestul mijlociu, oamenii puneau mîna pe arme împotriva lor. Cu alte cuvinte, aveau mai puțin sprijin în zonele care votaseră pentru Prexy.

După aceea, mașinilor imobilizate li s-au opacizat ferestrele cu o substanță ieftină din comerț, folosită pentru gravat pe sticlă. Pe uși fuseseră pictate sloganuri. Unele, lungi: ACEST VEHICUL REPREZINTĂ UN PERICOL PENTRU VIAȚĂ ȘI TRUP. Altele, scurte: PUTE! Cea mai răspîndită, lozinca universal cunoscută: OPREȘTE, MĂ UCIZI!

În toate cazurile, inscripția se încheia cu un ou schițat grosolan, deasupra unei solnițe – versiunea ideogramatică, simplificată, a simbolului cunoscut al trainiților, un craniu și oasele încrucișate, reduse la ☠.

Apoi, consultînd foi dactilografiate, dintre care multe au fîlfîit prin şanţuri ore în şir după aceea, în curentul provocat de maşinile ce treceau pe şosea, s-au îndreptat spre ferestrele magazinelor din vecinătate şi au ascuns vederii bunurile oferite spre vînzare, acoperind vitrinele cu lozinci asemănătoare, adecvate. Fără să-i împiedice în vreun fel cineva, au găsit ceva nimerit pentru fiecare prăvălie.

Nici nu era prea greu.

Puştii de la şcoala de după-amiază au participat încîntaţi la zăpăcirea şoferilor furioşi, a vînzătorilor din magazine şi a trecătorilor prinşi în aglomeraţie. Unii n-au fost destul de deştepţi s-o şteargă cînd a venit poliţia – cu elicoptere, după mesaje frenetice prin radio – şi au făcut primul lor drum la Tribunalul pentru Adolescenţi. Şi ce dacă? Erau la vîrsta la care-şi dădeau seama că o condamnare însemna ceva important. Care putea să împiedice să fii recrutat. Care-ţi putea salva viaţa.

Majoritatea şoferilor avuseseră bunul simţ să rămînă în maşini, fumegînd de furie, în spatele parbrizelor albite, în timp ce calculau costul reparaţiilor şi vopsitului. Toţi erau înarmaţi, dar nici unul nu fusese destul de tîmpit să scoată arma. Încercase cineva, în timpul unei demonstraţii trainite din San Francisco, cu o lună în urmă. O fată fusese ucisă. Camarazii ei, anonimi sub măştile ce le acopereau figura şi în haine cafenii, din imitaţie de pînză de casă, îl tîrîseră pe ucigaş afară din maşină şi folosiseră acelaşi acid puternic, pe care-l aplicaseră pe sticlă, pentru a-i scrie pe piele CRIMINAL.

Oricum, n-avea rost să cobori fereastra să-i înjuri pe demonstranţi. Gîturile nu rezistau prea mult în aerul acid.

Pe aceeaşi navă

„E destul de uşor să faci oamenii să înţeleagă că maşinile şi armele sînt, inerent, periculoase. Statistic, aproape oricine

din țară a trăit experiența pierderii unei rude, împușcate acasă sau pe drum, iar asocierea dintre mașini și fatalitățile traficului deschide mintea publicului spre conceptul altor amenințări, mai subtile.“

MASTER MOTOR MART
Mașini noi & vechi

Plumb: produce dezvoltarea subnormală a copiilor și alte deformări. Depășește 12 mg pe metru cub în apele de suprafață din jurul Californiei. Probabil factorul ce-a provocat declinul Imperiului Roman, a cărui clasă conducătoare consuma hrană gătită în vase din plumb și bea vin fermentat în vase ce aveau suprafața interioară acoperită cu plumb. Sursele obișnuite sînt vopseaua, gazele paralizante încă în uz, emanațiile din mlaștini etc., contaminate, în decursul generațiilor, de plumbul aruncat în apă.

„Pe de altă parte, e mult mai dificil să lămurești oamenii că o firmă aparent nevătămătoare, să zicem un salon cosmetic, este periculoasă. Și nu mă refer la faptul că unele femei sînt alergice la cosmeticele obișnuite...“

Nanette's Beauty Center
Cosmetice, parfumuri & peruci

Bifenil policlorinat: produs în cantități imense de industria de mase plastice, lubrifianți și cosmetice. Distribuire universală, similară DDT-ului, mai puțin toxic, dar avînd un efect mai marcat asupra hormonilor steroizi. În muzee există produse colectate încă din 1944. Se știe că ucide păsările.

„Într-un mod similar, are loc un pas mintal scurt de la noțiunea uciderii plantelor și insectelor la noțiunea uciderii

animalelor şi oamenilor. Nu-i nevoie de dezastrul din Vietnam pentru a explica asta – lucrul e limpede oricui.“

FARM & GARDEN INC.
Experţi în controlul mediului & molimilor

Pelican cafeniu: nu se mai înmulţeşte în California – unde fusese altădată obişnuit – din 1969, din cauza efectului estrogenetic al DDT-ului asupra secreţiei cojii de ou. Ouăle se spărgeau cînd păsările încercau să le clocească.

„Prin contrast, acum, cînd folosim substanţe ce constituie baza farmaceuticii şi care-s uşor recognoscibile ca otrăvitoare din cauza numelui lor – arsenic, stricnină, mercur şi altele –, oamenii par a presupune că orice medicament este bun. Am irosit mai mult timp din viaţă decît ar fi trebuit, mergînd prin ferme pentru a-i convinge pe crescătorii de păsări şi porci să nu cumpere hrană ce conţine antibiotice. N-au vrut să mă asculte. Afirmau că-i cu atît mai bună cu cît foloseşte mai multe chimicale. Astfel, descoperirea a noi medicamente, pentru a înlătura efectul celor distribuite în furajele pentru vaci, terciul pentru porci şi grăunţele pentru găini, a devenit ceva asemănător întrecerii dintre tunuri şi blindaje.“

Stacy & Schwartz Inc.
IMPORTATORI DE MÎNCĂRURI FINE

Train, Austin P. (Proudfoot): născut în Los Angeles, 1938; studii UCLA (absolvite în 1957), Univ. Coll. Londra (doctorat 1961); căsătorit în 1960 cu Clara Alice, născută Shoolman, divorţat în 1963, fără copii; autor şi publicist. Lucrări publicate: „Degradarea metabolică a organofosfaţilor complecşi“ (Univ.

of London Press, 1962); „Marile epidemii“ (Potter & Vasarely, 1965, republicată sub titlul „Moartea pe aripile vîntului“, Common Sense Book, 1972); „Studii privind ecologia refractivă“ (P & V, 1968, republicată sub titlul „Mişcarea de rezistenţă în natură“, CSB, 1972); „Conservanţi şi aditivi în dieta americană“ (P & V, 1971, republicată sub titlul „Sînteţi ceea ce mîncaţi“, CSB, 1972); „Ghid pentru supravieţuirea omenirii“ (International Information Inc., ediţie cartonată 1972, ediţie populară 1973); „Agendă pentru anul 3000“ (III, ediţie cartonată 1973, ediţie populară 1975); referinţe: J.Biol.Sci., J.Ecol., J.Biosph., Intl.Ecol.Rev., Nature, Sci.Am., Proc.Acad.Live Sci., Sat.Rev., New Ykr., New Sci. (Londra), Envrmt. (Londra), Paris Match, Der Spiegel (Bonn), Blitz (India), Manchete (Rio) etc.

E un gaz

Lăsînd în farfurie jumătate din gustarea lui favorită (nu pentru că restaurantul în care lua masa cu regularitate, de aproape un an, ar fi fost plin de clienţi, ci pentru că acestora nu le făcea plăcere să stea lîngă un poliţist), Pete Goddard aşteptă să primească restul. Dincolo de stradă, pe plăcile mari ce îngrădeau locul unde se aflase Magazinul Harrington pentru Hamuri şi Nutreţ – purtase numele ăsta mulţi ani înainte de a fi demolat, deşi vindea vehicule pentru zăpadă, piese pentru motociclete şi echipament elegant pentru cow-boys – loc în care urmau să fie construite patruzeci şi două de apartamente plăcute şi sediul din Towerhill al lui American Express şi Colorado Chemical Bank, cineva pictase vreo zece cranii negre, cu oase încrucişate.

Şi el se simţea ca un schelet. Noaptea trecută, fusese la o petrecere: prima aniversare a căsătoriei. Avea gura amară şi-l durea capul. Nu-şi respectase promisiunea pe care i-o făcuse lui Jeannie – pentru că ea plecase mai devreme, lucra la uzina hidroponică Bamberley – că va curăţa mizeria, că nu va găsi nimic la întoarcere. Pe de altă parte, pata de pe picior, chiar

dacă n-o durea... Dar aveau doctori buni la uzină. Trebuiau să aibă.

Casiera îi puse în palmă două monede şi se întoarse să-şi continue discuţia cu un prieten.

Ceasul de pe perete arăta aceeaşi oră ca şi cel de la mîna lui, deci avea la dispoziţie opt minute să parcurgă drumul de patru minute pînă la locul lui de staţionare. Mai mult, afară era amarnic de frig, sub douăzeci de grade Fahrenheit, cu vînt puternic. Vreme potrivită pentru turiştii de pe pantele muntelui Hawes, nu pentru poliţiştii care măsurau temperatura după graficul maşinilor ciocnite, al cazurilor de degerări şi al furturilor comise de bărbaţi care-şi pierduseră slujba sezonieră.

Şi femei.

Poate că, înainte de a pleca... Lîngă uşă, un obiect lat, roşu, cu o oglindă în faţă, în partea superioară. Instalat în toamna trecută. Japonez. Pe o placă laterală: *Mitsuyama Corp., Osaka.* În formă de aparat de cîntărit. Te urcai şi introduceai o monedă de 25 cenţi. Interzis a se fuma în timpul folosirii. Plasează gura şi nasul pe masca moale, neagră, flexibilă. Ca un sărut al unui animal obscen.

De obicei, îl lua în rîs, pentru că aici, sus, în munţi, aerul nu era atît de rău ca să ai nevoie să te încarci cu oxigen pentru a ajunge la cvartalul următor. Pe de altă parte, se zicea că reprezintă o cură nemaipomenită pentru mahmureală...

Observă o serie de amănunte. Surprinderea detaliilor reprezenta o calitate cu care se mîndrea. După terminarea perioadei de probă, intenţiona să devină detectiv. O soţie bună îl face ambiţios pe soţ...

Oglinda, tăiată într-o curbă strînsă în jurul muştiucului, crăpase. O deschizătură pentru monezi, iar sub ea, o linie, ce marca rezervorul pentru bani. În jurul liniei, zgîrieturi. Ca şi cum cineva ar fi încercat să scoată cutia cu un cuţit.

Pete îşi aminti de un şofer de autobuz, ucis pentru conţinutul unei maşini de schimbat monezi.

Întorcîndu-se spre casieră, spuse:

– Domnişoară!

– Da?

– Maşina cu oxigen...

– Ah, rahat! răspunse fata, apăsînd pe butonul „nici o vînzare“, de la maşina de încasat. Să nu-mi spui că drăcia aia împuţită s-a stricat *iar!* Uite-ţi sfertul de dolar! Încearcă la prăvălia din Tremont, acolo au trei.

Opusul cuptoarelor

Ceramică albă, email alb, oţel inoxidabil... Aici se vorbeşte în şoaptă, ca într-o biserică. Dar asta se întîmpla din cauza ecoului produs de pereţii tari, de podeaua tare, de tavanul tare, nu din respect pentru ce se ascundea în spatele uşilor dreptunghiulare, aşezate una deasupra celeilalte, de la nivelul gleznei pînă la înălţimea capului unui bărbat înalt, înşirate una lîngă alta cît vedeai cu ochii. Ca un şir nesfîrşit de cuptoare, cu excepţia faptului că acestea nu încălzeau, ci îngheţau.

Bărbatul ce mergea în faţa ei era şi el în alb – bluză, pantaloni, mască chirurgicală ce-i atîrna pe bărbie, o bonetă urîtă, strînsă în jurul părului. Chiar şi galoşii din plastic erau albi. În afară de cea adusă de ea, castaniu închis, acolo se afla doar o singură altă culoare în afară de alb.

Roşu sîngeriu.

Un bărbat mergînd pe celălalt coridor, împingînd de-a lungul troleelor un cărucior încărcat cu containere din hîrtie cerată (albe) etichetate (cu roşu), pentru a fi duse la laboratoarele morgii. În timp ce acesta îl saluta pe însoţitorul ei, Peg Mankiewicz citi cîteva etichete: 108562 SPLINĂ SUSP. TIFOS, 108563 FICAT VERIFICĂ SCHIMB. DEGENER., 108565 TEST MARSH.

– Ce-i un test Marsh? întrebă ea.

– Verifică prezenţa arsenicului, răspunse doctorul Stanway, aplecîndu-se în timp de trecea pe sub trolee şi continuîndu-şi drumul de-a lungul şirului de dulapuri cu cadavre.

Un bărbat palid, de parcă mediul ar fi stors orice culoare din el. Obrajii aveau forma şi textura containerelor pentru

organe, părul ce se vedea de sub bonetă era de-un blond cenuşiu, ochii aveau albastrul diluat al apei puţin adînci. Peg îl găsise mai suportabil decît restul lucrătorilor de la morgă. Îi lipseau emoţiile – sau era homosexual – şi n-o chinuia cu propuneri obraznice, cum făceau majoritatea colegilor lui.

Rahat! Poate ar trebui să fac o baie cu vitriol!

Era minunată: zveltă, cinci picioare şi şase inci, cu piele mătăsoasă, ochi negri imenşi, gura mai zemoasă ca piersicile. Mai ales decît piersicile moderne. O ura, pentru că din cauza ei urma să fie veşnic vînată de bărbaţii ce colectau scalpuri pubiene. N-o ajuta cu nimic că venise la morgă. Mai degrabă o provocare pentru bărbaţi, îi aţîţa pe indivizi. Fără machiaj, parfum sau bijuterii, într-o haină deliberat neavantajoasă, cafenie, şi bantofi bej, se simţea ca un borcan cu miere înconjurat de muşte zgomotoase.

Gata să se despice, de atîta zîmbit.

Pentru a-şi distrage atenţia, întrebă:

– O crimă?

– Nu, un proces al cuiva din Orange City. Acuză un producător de fructe că foloseşte spray ilegal. Gata, am ajuns, zise el, uitîndu-se la uşile numerotate.

Dar nu deschise imediat.

– Ştii, nu-i prea frumos, zise el, după o pauză. Maşina i-a împrăştiat creierii în toate părţile.

Peg îşi înfundă mîinile în buzunarele hainei, să nu se vadă că-i albiseră încheieturile. Poate era doar un hoţ ce-i furase actele de identitate...

– Dă-i drumul, spuse ea.

Nu era nici un hoţ...

Întreaga parte dreaptă a capului brunet era – *moale*. Pleoapa de jos fusese sfîşiată şi pusă la loc neglijent, încît se vedea partea inferioară a globului ocular. O julitură plină de sînge pornea de la gură în jos, pînă sub bărbie. Iar creştetul

fusese atît de zdrobit, încît puseseră un fel de sac din plastic în jurul lui, să-l țină la un loc...

Dar, fără îndoială, era Decimus.

– Ei? întrebă Stanway, în cele din urmă.

– Da, pune-l la loc.

Bărbatul se supuse, apoi se întoarse s-o conducă spre ușă.

– Cum ai aflat? Şi de ce-i individul atît de important?

– Oh... Ne-au sunat la ziar. Şoferii de pe ambulanță. Le plătim ceva, să ne informeze...

Imaginea ce plutea în fața ei ca un balon oribil, legat cu o sfoară: figura zdrobită. Luptă din greu împotriva greții.

– El este – era – unul dintre oamenii importanți ai lui Austin Train.

Stanway întoarse iute capul spre ea.

– Nu-i de mirare că te-a interesat! Un personaj local? Am auzit că trainiții au activat puternic azi...

– Nu, din Colorado. Conduce – conducea – o tabără de lîngă Denver.

Ajunseră la capătul coridorului dintre anticuptoare. Stanway îi deschise ușa, să iasă înaintea lui, cu politețea cuvenită sexului ei, pe care Peg o detesta de obicei, dar pe care o accepta de la acest bărbat, datorită relațiilor de gazdă-oaspete. Stanway o privi atent, pentru prima oară de cînd sosise.

– Nu vrei...

Un interlocutor nepriceput, Stanway ăsta, cel puțin în relațiile cu femeile...

– Nu vrei să stai jos? Ești cam verde la față...

– Nu, mulțumesc.

Răspunsese cu voce prea puternică. Peg nu suporta să arate vreun semn de slăbiciune, de teamă să nu fie interpretat ca „feminin". După o secundă, se potoli. Dintre toți bărbații pe care-i cunoștea, pe acesta îl bănuia cel mai puțin că ar dori să exploateze slăbiciunile gărzii ei.

– Ştii, recunoscu ea, l-am cunoscut.

– Aha, făcu el, satisfăcut. Un prieten apropiat?

Se aflau pe alt coridor, pardosit cu un produs moale, elastic, verde, şi cu pereţii tapetaţi cu fîşii din muzak. O fată ieşi pe o uşă pe care se afla o inscripţie cu litere aurite, purtînd o tavă cu ceşti de cafea. Peg mirosi aburul înmiresmat.

– Da... Poliţia a trimis pe cineva să-l verifice?

– Încă nu. Am auzit că n-are oameni disponibili. Presupun că din cauza demonstraţiei.

– I-au luat lucrurile din maşină?

– Cred că da. N-avem nici măcar cartea lui de identitate. Doar formularul completat la locul accidentului.

Avînd de-a face doar Dumnezeu ştie cu cîte cadavre pe zi, Stanway nu arăta un interes deosebit.

– Din ce-am citit, cred că poliţia se ocupă. Presupun că fusese drogat, dacă a făcut asemenea lucruri... Şi dacă-i unul dintre oamenii importanţi ai lui Train, vor apărea şi colegii lui, nu?

Nu ajunseseră încă la uşa exterioară, dar Peg se grăbi să-şi pună masca de gaze.

Acoperind cît mai mult din figura ce-o trăda.

A avut mult de mers pînă la locul în care-şi lăsase maşina. Un Hailey, bineînţeles, din principiu. Vederea îi era atît de împăienjenită, cînd ajunse la ea – nu numai din cauza aerului ce-i provoca usturime la ochi – încît trebui să încerce de două ori să vîre cheia în broasca exterioară. Cînd reuşi, în cele din urmă, era atît de ameţită, că-şi rupse o unghie deschizînd uşa.

Îşi vîrî degetul în gură şi, în loc să sugă bucata sfîşiată, o rupse. Degetul sîngeră.

Dar durerea o ancoră de realitate. Calmîndu-se, înfăşură în jurul rănii un bandaj luat din cutia din bord, gîndindu-se să anunţe reportajul. Era un reportaj. Putea fi acceptat de serviciul de ştiri de la televiziune, ca şi la ziar. Ucis pe autostradă: Decimus Jones, în vîrstă de treizeci de ani, arestat de două ori pentru droguri şi o dată pentru atac, uns cu toate alifiile, cum nu te-ai fi aşteptat de la un tînăr negru. Dar brusc schimbat (se zice) de preceptele lui Austin Train, pe cînd avea douăzeci şi şase de ani, devenind conducătorul operaţiunilor trainite ce aveau loc în Colorado... fără să accepte numele „trainit“, aşa

cum nu-l accepta nici Austin. Austin spunea că termenul potrivit era „commie[1]“, de la „comesean“, ceea ce însemna că tu şi cîinele tău, puricele de pe spatele cîinelui, vaca şi calul, iepurele, popîndăul, nematoda, parameciul şi spirocheta vor sta la aceeaşi masă, pînă la urmă. Dar acesta fusese doar un argument de discuţie, cînd se săturase de oamenii care ţipau la el că-i trădător.

Va trebui să se asigure că Decimus se va întoarce imediat în biosferă. Uitase să menţioneze asta. Să se întoarcă? Presupun că a trecut solicitarea în testament. Dacă vor ţine seama de testamentul unui negru...

Cineva ar trebui să-l anunţe pe Austin. Ar fi groaznic să afle ştirea din ziare sau de la TV...

Eu?

Oh, rahat! Da. Am fost prima care aflat. Aşa că trebuie s-o fac eu.

Mintea îi deveni brusc un haos de imagini amestecate, de parcă trei persoane i-ar fi luat simultan capul în stăpînire. Stanway rostise, din întîmplare, exact întrebarea la care se simţea obligată să răspundă cinstit: „Un prieten apropiat?“

Apropiat? Mai mult decît atît. De ce? Pentru că era negru, cu o căsnicie fericită şi neinteresat de exotismul fetelor albe? (Cine o să-i spună Zenei şi copiilor?) Probabil că da, în parte. Important fusese că Decimus Jones, sănătos, bărbat şi heterosexual, o tratase pe delicioasa şi tentanta Peg Mankiewicz ca pe un prieten.

Mai bine să-i spună Austin Zenei. Eu *nu pot*. Şi Crăciun fericit tuturor.

După asta, confuzia deveni totală. Putea prevedea evenimentele ce decurgeau din acea moarte, ca şi cum le-ar fi citit într-un glob de sticlă. Toată lumea va repeta, automat, vorbele lui Stanway: „Să sară aşa din maşină! Era drogat – sau nebun!“

---

[1] *commie* – de obicei, prescurtare americană pentru „comunist“ *(n.tr.)*.

Iar ea îl cunoştea ca fiind sănătos, drogurile aparţineau trecutului său îndepărtat. Deci nu făcuse ceva de bună voie. Cineva îi strecurase o capsulă cu ceva tare. Şi nu găsea decît un motiv pentru o asemenea acţiune: să-l discrediteze cu orice preţ.

Îşi dădu brusc seama că se uitase, fără să vadă, la dovada trecerii trainiţilor prin parcare, un craniu cu oase încrucişate pe uşa unei maşini ce staţiona în apropiere. Automobilul ei rămăsese, normal, nemîzgălit.

Da. Totul fusese făcut pentru a-l discredita pe Decimus. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. Indivizii stereotipi, interschimbabili, din plastic, cu semnul dolarului în ochi, nu puteau îndura să împartă planeta lor pe jumătate distrusă cu cineva care încerca să iasă din făgaşul ordinii. Un pîrlit de avocat negru trebuia să moară într-un accident de stradă sau, şi mai bine, în puşcărie. Faptul că un om ca el putea fi iubit şi respectat, ca un medic sau un preot, atît de albi cît şi de negri, le întorcea stomacul pe dos.

Întorcea stomacul pe dos. Oh, Doamne! Scotoci în poşetă după o pilulă pe care ar fi trebuit s-o ia cu ore în urmă. Se sili s-o înghită fără apă, deşi era destul de mare.

După cum proceda de obicei.

În cele din urmă, decise că devenise sentimentală şi răsuci cheia în contact. Rămăsese destul abur înmagazinat, din timpul călătoriei pînă aici, iar maşina porni imediat, în tăcere.

Şi curat. Fără să producă acizi, doar un pic de CO, nimic mai grav decît bioxid de carbon şi apă. Slavă (dacă ascultă Cineva) celor ce trudesc să ne salveze de consecinţele deşteptăciunii noastre nebuneşti.

La ieşirea din parcare ar fi trebuit s-o ia la dreapta, dacă s-ar fi dus la birou. În loc de asta, coti la stînga. Probabil că nu existau în toată ţara mai mult de-o sută de persoane capabile să-l găsească pe Austin Train, cînd doreau. Dacă redactorul-şef ar fi ştiut că printre aceştia se afla şi unul dintre reporterii lui,

care nu folosise niciodată informaţia în scopuri profesionale, ar fi alergat după ea cu o puşcă.

Sufletul ce sîngerează înseamnă o durere pătrunzătoare

...veteran al campaniilor din Indochina şi Filipine, a devenit unul dintre mulţii foşti ofiţeri distinşi care s-au alăturat planului de adoptări Dublu-V, luînd în familia sa o fată orfană, de opt ani, cu cicatrici grave, datorate arsurilor cu napalm. Comentînd această decizie, generalul a spus, cităm, eu nu am purtat război împotriva copiilor, ci împotriva celor care doreau distrugerea modului nostru de a trăi. Sfîrşitul citatului. Întrebat în privinţa reacţiilor sale faţă de creşterea activităţilor Dublu-V, înainte de a părăsi Casa Albă pentru principalul angajament al zilei, un dejun organizat de foşti membri ai clubului sprijinitorilor lui oficiali, unde urmează să ţină un discurs important despre politica externă, Prexy a spus, cităm, presupun că dacă n-or să reuşească să dărîme uşa principală, se vor furişa pe cea din spate. Sfîrşitul citatului. Ancheta Congresului privind luarea de mită de către funcţionarii Comisiei pentru Utilizarea Teritoriului Federal...

Izvoarele necazurilor

„Te-goosey-goosey-galpa..."

Ploaia şuroia atît de puternic, încît ştergătoarele de parbriz ale Land Roverului abia făceau faţă, iar drumul era teribil. Cu toată tracţiunea pe patru roţi, alunecau şi derapau continuu, iar din cînd în cînd dădeau în cîte o groapă, ce-l făcea pe Leonard Ross să mormăie:

– Doboară-l și scalpează-l!

Cîntecul doctorului Williams abia se auzea în mugetul motorului și în bocănitul ploii, dar putea, totuși, să-și dea seama că melodia aparținea unui cîntec de copii: Goosey Gander.

– Sus! Ridică-ți curul!

Altă groapă. Leonard privi, din reflex, să vadă dacă echipamentul lui era în regulă, dorindu-și să nu fie. Pe scaunul din spate se afla polițistul însărcinat să-i escorteze. Acesta avea pielea într-o stare respingătoare, iar stomacul lui Leonard era destul de sensibil.

– Nimeni n-o să-l *ajute*! concluzionă Williams, triumfător, și adăugă, după ce-și trase răsuflarea: De cît timp lucrezi la Globe Relief?

– Oh..., pentru o clipă, Leonard nu-și dădu seama că întrebarea reprezenta o întrebare. De vreo patru ani.

– Și n-ai fost niciodată în partea asta a lumii?

– Nu.

– Afurisit de tipic! mormăi el. Sper că ți-au dat măcar toate informațiile...

Leonard dădu din cap. Îl inundaseră cu mulțimi de date, de-i suna capul! Dar țara asta era plină de paradoxuri. Pentru început, cînd văzuse că numele contactului său în Guanagua era Williams, presupusese că-i vorba de un american. Nu fusese pregătit să întîlnească un britanic maniac, care purta o jachetă de tweed Harris pe umezeala asta împuțită, subtropicală. Însă părea a fi din aceeași categorie cu națiunea a cărei primă capitală, veche de 357 ani, fusese schimbată pentru că locuitorii protestaseră că guvernatorul avea o amantă, și a cărei capitală curentă era atît de neimportantă încît nu avusese niciodată cale ferată, iar liniile aeriene internaționale refuzaseră s-o servească...

– De fiecare dată cînd cineva încearcă să tragă în sus țara asta, ceva merge rău, zise Williams. Intervenția lui Dumnezeu! Dacă ăsta-i felul în care El se distrează, nu-i de mirare că tupamaroșii[1] obțin atîtea succese! Nu pe aici, bineînțeles, ci în

[1] *Tupamaro* – mișcare extremistă de stînga apărută în anii '70, în unele țări din America Latină *(n.tr.)*.

oraşe. Uită-te la drumul ăsta! După standardele locale, e o şosea nemaipomenită. E dificil să duci mărfuri la piaţă, majoritatea oamenilor n-au bani să cumpere bunuri manufacturate, nici măcar unelte. Cînd şi cînd, cineva produce entuziasm în privinţa recoltelor pentru export – bumbac, cafea, chestii de felul ăsta – în locul producţiei pentru subzistenţă. Treaba merge un timp, apoi, brusc, falimentează. Truda lor grea se iroseşte zadarnic. Ca şi acum. Vino şi priveşte!

Pe neaşteptate, îndreptă Land Rover-ul spre un loc mărginit de stînci înalte pînă la genunchi. Privind prin parbrizul acoperit de ploaie, Leonard îşi dădu seama că ajunseseră, fără să-şi dea seama, la un sat dărăpănat, înconjurat pe două laturi de arbori de cafea, iar pe celelalte de porumb şi fasole. Ordinea lor sugera agricultori competenţi, dar toate plantele se veştejiseră.

Sărind din maşină, Williams spuse:

– Ia-ţi aparatele!

– Ah...

– Uite ce-i, ploaia asta afurisită n-o să se oprească săptămîni în şir, aşa că obişnuieşte-te cu ea!

Fără chef, Leonard îşi luă trusa de teren şi intră în mocirlă. Ochelarii i se umeziră imediat, dar avea vederea prea slabă ca să-i scoată. Cu apa scurgîndu-i-se pe sub guler, îl urmă pe Williams, luîndu-se după urma trasată de acesta pe pămîntul moale.

– Nu contează unde te uiţi, zise Williams, oprindu-se în dreptul primilor arbuşti de cafea. O să găseşti gîngăniile peste tot.

Ascultător, Leonard începu să sape în noroi. Spuse, după o pauză:

– Eşti englez, doctore?

– Galez, de fapt, răspunse acesta, pe un ton rece.

– Te superi decă te întreb ce te-a adus aici?

– O fată, dacă vrei cu adevărat să ştii.

– Îmi pare rău, n-am vrut...

– Să mă superi? Nu. Oricum îţi spuneam. Era fiica unuia de la ambasada din Londra. Foarte frumoasă. Eu aveam

douăzeci şi patru de ani, ea nouăsprezece. Dar rudele ei erau catolici din Comayagua, foarte bigote, nu voiau s-o lase să se mărite cu un metodist. Aşa că au trimis-o acasă. Mi-am terminat studiile, economisind ca un nebun să fac rost de bani pentru a ajunge cu vaporul aici, gîndind că o să-i pot convinge că-s om serios... Drace, m-aş fi convertit, dacă ar fi fost nevoie!

Jos, lîngă rădăcina veştejită a arbustului de cafea, mişcase ceva...

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am ajuns aici şi am descoperit că murise.

– *Ce?*

– Tifos. Aici e endemic. Asta a fost în 1949.

Se părea că nu mai era nimic de spus. Leonard scoase un bulgăre de pămînt şi-l sfărîmă în mîini. Se ivi o creatură ce se agita, lungă de doi inci, nu foarte diferită de o rîmă, dar de culoare albastră-roşcată, cu un vîrf ascuţit la un capăt, cu cîţiva ţepi, zbătîndu-se cu mai multă energie decît ar fi făcut vreo rîmă.

– Ştii, n-am regretat niciodată că am rămas aici. Trebuia să fie cineva să-i ajute pe oamenii ăştia – nu-i de nici un folos să încerci s-o faci de la distanţă... Aha, ai găsit una! zise el, cu glasul redevenit normal. Ai recunoscut-o? N-am reuşit să-i găsesc numele în literatura de specialitate. Sigur, n-am prea multe cărţi de referinţă. În spaniolă i se zice *sotojuela*, dar în partea locului i se spune *jigra*.

Cu o mînă, Leonard extrase o eprubetă din trusă, lăsînd pe ea urme de lut, şi vîrî lighioana înăuntru. Încercă s-o examineze cu lupa, dar ploaia era prea puternică.

– Dacă aş putea s-o cercetez la adăpost..., mormăi el.

– Trebuie să existe în sat un acoperiş care să nu fie spart... Vezi ce face plantelor insecta?

Williams smulse un arbust din pămînt. Planta nu opuse nici o rezistenţă. Rădăcina era spongioasă, din cauza găurilor, iar frunzişul boţit, fără viaţă.

– Atacă şi porumbul sau fasolea? întrebă Leonard.

– N-am descoperit încă plantele pe care nu le mănîncă.

În groapa lăsată de arbustul dezrădăcinat, cinci sau şase gîngănii se zbăteau să se ascundă.

– De cît timp fac pagube?

– Au făcut întotdeauna pagube, spuse Williams. Dar cînd au curăţat locul, pentru a planta cafea, se găseau în pădure, trăind sub tufărişuri. N-am văzut decît vreo cinci în primii zece ani pe care i-am petrecut în Guanagua. Iar acum doi ani şi jumătate, bum!

Leonard se ridică, picioarele fiindu-i recunoscătoare că le scutise de ghemuit.

– Nu-i nici o îndoială că-i o urgenţă, după cum ai pretins. O să solicit autorizaţie să folosesc insecticide foarte puternice şi...

– *De cît* timp lucrezi pentru Globe Relief?

Leonard se uită la el. Brusc, englezul fu cuprins de-o furie incontrolabilă.

– Cui crezi că aparţine terenul? Sîntem pe moşia unui grangur mare din guvern, care poate manevra legea cum îi place! Zona asta a fost stropită, scăldată, *saturată* de insecticide!

Din direcţia satului, mergînd foarte încet, apăruse un şir ce se clătina, alcătuit din bărbaţi, femei şi copii. Mulţi copii aveau pîntecul umflat, caracteristic pelagrei.

– Idiotul a făcut *jigra* rezistentă la DDT, heptaclorat, dieldrină, piretru, la toate blestemăţiile! Crezi că-s atît de prost că nu mi-a trecut prin cap să verific? Oamenii ăştia n-au nevoie de chimicale, au nevoie de *mîncare*!

Deficit

Petronella Page: Salut, lume!

Auditoriul din studio: Salut!

Page: Ei bine, şi de data asta, ca întotdeauna, am adus pentru voi tot felul de oameni care constituie obiectul ştirilor. Printre alţii, s-o salutăm pe Big Mama Prescott, al cărei succes,

„Omul cu pistolul de patruzeci și cinci" reprezintă subiectul unei dezbateri aprinse despre subiectul potrivit – sau nepotrivit – pentru cîntecele pop. *(Rîsete în public)* Apoi vom discuta cu un grup întreg de foști ofițeri care au dăruit multor copii din Asia de sud-est cel mai frumos cadou de Crăciun, o casă nouă și o familie nouă. Dar, mai întîi, să urăm bun venit cuiva care face progrese într-un domeniu diferit. E un savant și ați auzit de el pentru că, dacă socotelile lui sînt corecte, nu prevede un viitor prea bun acestei națiuni. Profesorul Lucas Quarrey de la Columbia. *(Aplauze)*

Quarrey: Sărbători fericite – adică salut, tuturor.

Page: Lucas, din cauză că lumea nu acordă problemelor științifice atenția ce ar merita, poate ar fi bine să reamintești telespectatorilor subiectul care te-a făcut cunoscut în lumea științei.

Quarrey: Cu plăcere. Iar dacă vreunul dintre cei ce ne urmăresc nu știe despre ce-i vorba, va avea aceeași surpriză pe care am avut-o eu, cînd am văzut prima oară lista imprimată la calculatorul universității. Dacă-i întrebi care cred că-i materialul cel mai importat de Statele Unite, oamenii înșiră o mulțime de lucruri – fier, aluminiu, cupru, diferite materii prime pe care nu le mai avem de mult în cantități industriale.

Page: Și greșesc?

Quarrey: Foarte mult. La fel cum greșesc cînd sînt întrebați care-i exportul nostru cel mai mare.

Page: Și care-i cel mai important import?

Quarrey: Oxigen. Producem doar șaizeci la sută din cantitatea pe care o consumăm.

Page: Iar exportul principal?

Quarrey: Gaze toxice.

Page: Aha, iată de unde s-a ivit controversa! O mulțime de oameni se întreabă cum poți găsi urma unui asemenea lucru – fumul din New Jersey, dincolo de Atlantic. Mai ales că nu ești meteorolog sau specialist în vreme. De fapt, care-i specialitatea ta?

Quarrey: Precipitarea particulelor. Conduc un proiect de cercetare pentru obţinerea unor filtre mai compacte şi mai eficiente.

Page: Pentru ce? Pentru automobile?

Quarrey: Da. Şi pentru autobuze, fabrici... Dar în principal pentru cabinele avioanelor. Avem o comandă de la o firmă aviatică importantă pentru a testa şi îmbunătăţi aerul din cabine la înaltă altitudine. Pe rutele cele mai frecventate, aerul e plin de fum de la alte avioane, pasagerilor li se face greaţă chiar în zilele calme – *mai ales* în zilele calme, pentru că durează mai mult pînă se disperseazâ fumul.

Page: Aşa că ai început prin a analiza ceea ce trebuie să filtrezi, nu?

Quarrey: Exact. Am proiectat un aparat care poate fi montat pe aripile avioanelor şi captează elementele contaminante pe nişte plăcuţe – am una aici, nu ştiu dacă telespectatorii pot s-o vadă bine... Da? Grozav! Deci, fiecare aparat conţine cincizeci de plăci asemănătoare, expuse conform unui grafic stabilit astfel încît să colecteze gaze în diferite puncte ale călătoriei. Iar rezultatele sînt reprezentate pe o hartă, încît pot urmări – aşa cum ai spus – fumul fabricilor din New Jersey pe o distanţă de aproape două mii de mile.

Page: Multă lume se îndoieşte că acest lucru poate fi făcut cu acurateţea pe care o pretinzi.

Quarrey: Aş dori ca aceia care susţin aşa ceva să-şi dea osteneala să vadă de ce-i în stare echipamentul meu.

Page: Oricum, e ceva tulburător! Majoritatea oamenilor au impresia că, de la votarea Legilor Mediului, lucrurile se îndreaptă spre mai bine...

Quarrey: Mi-e teamă că-i doar o iluzie. Pe de o parte, legile n-au destulă eficienţă. Te poţi prevala de amînări, excepţii, opriri de sentinţe... Iar companiile îşi vor salva profiturile ameninţate de noile reglementări folosind orice posibilitate de a le eluda. Pe de altă parte, nu mai sîntem atît de atenţi ca altă dată. A existat o scurtă perioadă de îngrijorare, cu cîţiva ani în urmă, cînd s-au votat Legile Mediului, după cum ai amintit, iar

de atunci stăm liniştiţi, considerînd că situaţia a fost remediată, deşi în realitate lucrurile nu stau aşa...

Page: Înţeleg... Şi ce doreşti să transmiţi celor ce susţin că, publicînd concluziile, n-ai acţionat conform intereselor ţării?

Quarrey: Nu-ţi slujeşti ţara ascunzînd faptele neplăcute sub covor. Nu sîntem chiar cea mai simpatizată naţiune din lume şi cred că-i timpul să oprim orice poate să ne facă şi mai puţin simpatizaţi.

Page: Cred că e ceva adevăr în ce-ai spus. Mulţumesc pentru c-ai venit şi ne-ai vorbit, Lucas. Acum, după o pauză publicitară...

Cu toate că-i milos, unui bătrîn îi plac alămurile

– Cred că următoarea analogie va fi cu brînza, spuse domnul Bamberley.

Pentru a arăta că era atent, Hugh Pettingill dădu din cap. Avea douăzeci de ani, păr negru, ochi căprui, o expresie permanent morocănoasă – gură strînsă, ochi apropiaţi, frunte prematur lărgită. Această expresie îi rămăsese întipărită în perioada anilor grei, de la paisprezece la nouăsprezece ani. De fapt, acesta era primul dintre mulţi ani buni care-l aşteptau, şi avea mintea destul de deschisă pentru a fi convins de asta.

Începuseră printr-o discuţie privind viitorul său. În acest timp, spusese ceva despre faptul că ţările bogat industrializate ruinau planeta, că era decis să n-aibă de-a face cu comerţul, tehnologia sau forţele armate, pentru care domnul Bamberley păstra o admiraţie arhaică. Ca urmare, declanşase instrucţiunile, prea ferm formulate pentru a fi considerate invitaţie, de a merge într-o vizită prin uzina hidroponică, pentru a descoperi cum poate fi aplicată tehnologia în mod constructiv.

– Nu văd de ce să nu îmbunătăţim natura! chicotise domnul Bamberley.

Hugh trăsese spuza pe turta lui:

– Ce-ar trebui să se întîmple, ca să vezi?

Dolofan, dar musculos, domnul Bamberley păşea de-a lungul aleii de oţel de pe podeaua fabricii, cu braţele îndreptate spre stînga sau dreapta, în timp ce indica diferite platforme pe care maniocul, cultivat în mod hidroponic, creştea pînă ajungea produsul final, „Nutripon". Se simţea un miros vag în domul uriaş, semitransparent, de parcă o brutăria ar fi fost cucerită de muncitori petrolişti.

Într-un fel, comparaţia era corectă. Averea lui Bamberley fusese făcută în afaceri cu petrol, deşi acest lucru se întîmplase în urmă cu două generaţii, şi nici domnul Bamberley (al cărui nume de botez era Jacob, dar prefera să i se spună Jack), nici fratele lui mai mic, Roland, nu călcaseră vreodată în noroiul vreunei sonde. Averea crescuse de mult spre punctul în care putea nu numai să se întreţină singură, ci şi să reziste unei fisiuni, ca o ameobă. Partea lui Roland îi aparţinea efectiv acestuia şi era destinată să revină unicului său fiu, Hector (pe care Hugh îl considera, în urma singurei lor întîlniri, un snob răsfăţat – dar asta nu era vina lui, pentru că avea doar cincisprezece ani, ci a tatălui său). Jacob îşi investise partea de avere în Bamberley Trust Corporation, cu douăzeci de ani în urmă, iar de atunci aceasta se înmulţise, ca un cancer.

Hugh n-avea idee cît de mulţi oameni erau implicaţi în folosirea fondurilor trustului, pentru că nu fusese niciodată în birourile din New York, unde se aflau cadrele de conducere, dar îşi imagina un grup nedefinit, de cîteva sute de persoane, care pliveau, săpau, udau... Imaginea horticolă îi apăruse în minte imediat, din cauză că tatăl lui adoptiv transformase fostul ranch din Colorado al familiei într-una din cele mai frumoase grădini botanice din ţară. Dar abia acum îşi dăduse seama că averea trustului era atît de mare, încît Jacob Bamberley putea conduce cea mai mare uzină hidroponică din lume, folosind-o ca întreprindere caritabilă. Avînd şase sute de angajaţi, vindea produsele la preţ de producţie, uneori sub acesta, iar orice fabrica se expedia pretutindeni.

Stăpînul Generos. Oricum, o cale mai bună de a folosi banii moşteniţi decît cea aleasă de Roland, care se bucura de ei, împreună cu fiul lui, fără a fi obligat să înfrunte vreodată aspra lume reală...

– Brînză, spuse din nou domnul Bamberley.

Se uitau la un număr de bazine perfect rotunde, în care ceva, semănînd, de la distanţă, cu spaghetele, era înmuiat într-un lichid limpede, ce fierbea. Un bărbat cu mască şi salopetă sterilizată lua probe din bazin, folosindu-se de o prăjină lungă.

– Faceţi vreun tratament chimic aici? se aventură Hugh.

Spera să nu se plimbe prea mult, avusese diaree în dimineaţa aceea, iar stomacul îi colcăia din nou.

– Corecţii minore, răspunse domnul Bamberley, cu ochii strălucitori. „Chimic“ e un cuvînt plin de asociaţii eronate. Maniocul se foloseşte greu, pentru că tuberculii lui conţin anumite componente foarte otrăvitoare. Nu-i nimic extraordinar ca o plantă să aibă unele părţi bune de mîncat, iar altele dăunătoare. Probabil că poţi găsi şi alte exemple...

Hugh îşi stăpîni un oftat. Nu putuseră vorbi niciodată deschis, fiind prea conştient de obligaţiile pe care le avea faţă de Jack (orfan la paisprezece ani, în urma unei insurecţii urbane, adăpostit într-un cămin pentru adolescenţi, luat, aparent la întîmplare, pentru a fi adăugat familiei în creştere a acestui bărbat dolofan, zîmbitor, ce adoptase opt fii), însă existau momente în care găsea enervantă maniera lui de a vorbi. Manierismul unui profesor slab, care descoperise poanta de a-i face pe copii să găsească singuri răspunsul, nu şi tehnica de a-i face să dorească să pună întrebări potrivite.

Răspunse, plictisit:

– Tulpinile de cartofi...

– Foarte bine, îl bătu pe umăr domnul Bamberley şi arătă, încă o dată, podeaua fabricii.

– Ţinînd seama de complexitatea tratamentului necesar pentru ca tuberculii de manioc să devină un produs comestibil...

Of, rahat! Începuse iar o lecție plicticoasă!

– ...și imposibilitatea descoperirii sale din întîmplare, mi s-a părut întotdeauna că-i o dovadă clară a intervenției divine în treburile omenirii, declama domnul Bamberley. Aici nu-i vorba de ceva banal, ca oxidul oxalic, ci de cea mai ucigătoare otravă, cianura de potasiu! Dar, de secole, oamenii au folosit maniocul ca hrană sigură, au supraviețuit și s-au dezvoltat! Nu-i minunat să vezi lucrurile astfel?

Poate... Numai că eu *nu* văd lucrurile astfel. Îmi imaginez oameni disperați, zbătîndu-se la marginea înfometării, încercînd orice puteau, în speranța că următoarea persoană care se va hrăni cu planta aceea ciudată nu va pica mort.

– Cafeaua reprezintă un alt caz. Cine s-ar fi gîndit, fără să i se spună, să usuce boabele, să le prăjească, să le curăţe, să le macine și *apoi* să le fiarbă în apă?

Vocea domnului Bamberley se înălța spre nivelul predicii. Apoi, brusc, reveni la nivelul obișnuit.

– Anumi așa ceva „un proces chimic" e o greșeală. În realitate, gătim mîncarea. Există însă un inconvenient în transformarea maniocului în produs de bază. Ți l-am menționat?

– Lipsa de proteine, spuse Hugh, gîndindu-se la el însuși ca la o jucărie întreabă-și-răspunde, din acelea dăruite copiilor și la care se aprinde o luminiță strălucitoare cînd se apasă pe butonul corect.

– Corect! radie domnul Bamberley. De aceea compar treaba noastră cu făcutul brînzei... Iată, zise el, deschizînd ușa către secția următoare a fabricii, o cameră uriașă, puternic luminată, în care un păienjeniș de suporturi din metal susțineau lămpi cu ultraviolete, aici dezvoltăm proteinele conținute în amestec. Cu substanțe complet naturale: drojdii și ciuperci cu înaltă valoare nutritivă. Dacă totul merge bine, transformăm opt la sută din manioc în proteine. Însă chiar și șase la sută, procentul minim, reprezintă o creștere considerabilă.

Mergînd în timp ce vorbea, către altă secție, în care produsul final era strîns în ghemuri uriașe pe instalațiile de uscare, apoi tocat în bucăți de mărimea unui deget.

– Să-ţi spun ceva extraordinar! Maniocul este o plantă tropicală, bineînţeles. Însă creşte mai bine aici decît în aşa zisele condiţii „naturale". Ştii de ce?

Hugh scutură din cap.

– Pentru că obţinem majoritatea rezervelor de apă din zăpadă topită. Aceasta conţine mai puţin hidrogen greu – deuteriu. O mulţime de plante nu-l suportă.

Ajunseseră în secţia de ambalare, în care bărbaţi şi femei, cu măşti şi combinezoane, aranjau cantităţi gata cîntărite în cutii de carton căptuşite cu polietilenă, apoi încărcau cutiile în camioane. Mulţi dintre ei făceau semne, văzîndu-l pe domnul Bamberley. Acesta rînji cu gura pînă la urechi, în timp ce le răspundea.

Oh, Doamne! El e tatăl meu, nu altul! Nu-i un pater familias vesel, înalt şi frumos, cu piele albă şi barbă lungă, căruntă. Individul a plătit hainele pe care le port, colegiul pe care-l urmez, maşina pe care o conduc – chiar dacă-i una lentă, electrică. Aşa că-mi place de el. Dacă nu-ţi plac oamenii care sînt buni cu tine...

Dar face ca totul să fie atît de dificil! Ai mereu impresia că nu-i ceva în regulă. Cum ar fi faptul că-şi oferă tot sprijinul societăţii Earth Community Chest, că furnizează hrană ieftină societăţii Globe Relief şi că, din cei opt fii adoptaţi, nici unul nu-i vietnamez olog...

Găunos. Ăsta-i cuvîntul. Găunos...

Dar nu era momentul să înceapă o ceartă. Altă întrebare.

– Unde sînt duse lăzile umplute acum?

– Cred că în Noshri, spuse domnul Bamberley. Programul de ajutor de după război. Să verificăm...

Strigă o negresă, care înscria destinaţia pe cutiile goale. Aceasta ridică una, pe care abia o terminase, ca să poată fi citită de pe culoar.

– Nu în Africa! exclamă surprins domnul Bamberley. Oamenii au făcut o mulţime de ore suplimentare – o să aflu

cine şi o să-i răsplătesc. Au început deja noul contract cu Globe Relief.

– Pentru cine?

– Un sat din Honduras, în care culturile de cafea au fost distruse.

Spaţiul pentru acest text a fost donat de editură, ca un serviciu adus comunităţii

Acolo unde un copil plînge – sau e prea slăbit pentru a plînge... Acolo unde o mamă jeleşte – după cel ce nu va mai plînge...

Acolo unde molima, foametea şi prăpădul războiului s-au dovedit mai grele decît poate îndura o fiinţă umană...

NOI ADUCEM SPERANŢĂ

Dar nu putem s-o facem fără ajutorul tău. Gîndeşte-te la noi.

*Aminteşte-ţi de noi în testamentul tău. Dăruieşte cu generozitate celei mai mari organizaţii umanitare din lume: GLOBE RELIEF**

**Toate donaţiile sînt scutite de taxe.*

Din sector în sector

Imprimate cu aur pe plăcile din piele verde ale podelei – imitaţie, bineînţeles – semnele zodiacului se aflau şi pe pereţii sufrageriei executivului. Aerul era plin de zgomotul vocilor şi de clinchetul cuburilor de gheaţă. Aşteptînd să fie atacată cînd va apărea şi preşedintele companiei (promisese să se ivească exact la ora unu), o masă încărcată cu mîncăruri scumpe: ouă fierte, cu coaja intactă, să se vadă că era cafenie, risipite la întîmplare, bogate în carotină; lăptuci ale căror frunze

exterioare fuseseră roase de melci; mere şi pere purtînd urme de viermi, ca nişte cicatrice ale unor duelgii (în acest caz, naturale, deşi se ştia că, de obicei, cultivatorii de fructe le falsificau cu ajutorul unor sîrme înroşite, în zonele în care insectele dispăruseră de mult); şunci întregi, fără grăsime, mîndre de lipsa lor de antibiotice şi sulfat de cupru; pui pipernicişi; pîine grosolană, ca gresia, neagră ca noroiul, împodobită cu boabe de grîu...

– Hm! Arată de parcă ar fi cumpărat cineva filiala locală a lui Puritan! spuse o voce la urechea lui Chalmers, iar acesta fu încîntat.

Se mişca din sector în sector, măsurînd cu precizie cîte trei minute la fiecare oprire. Fecioară: nu era prezentă nici o femeie, cu excepţia lui Felice, cu care avea o legătură, şi a două fete ce serveau la bar. În încercarea de a păstra imaginea progresistă, Angel City numise femei ca manageri, dar din primele două una se măritase şi demisionase, iar cealaltă suferise o depresiune nervoasă. Uneori se întreba dacă Felice se culcase cu el în speranţa de a urca spre stîlpul totemic al corporaţiei.

Oricum, politica fusese schimbată.

Balanţă: „Acum mă ocup de îmbunătăţirea pămîntului şi de construcţii de instalaţii de udare. Sînt industriile în creştere ale anilor optzeci. Îţi vezi investiţiile dublîndu-se peste noapte."

Scorpion: „Şobolani? Nu, avem un terrier şi un motan. Îi ţinem flămînzi. Dar furnicile! Am cheltuit două mii să izolez bucătăria şi continuă să pătrundă! Aşa că ne-am întors la vechile metode. Dacă ai nevoie, am o sursă discretă de aprovizionare..."

Săgetător: „Da, şi am stabilit un *modus vivendi* cu sindicatul[1]. Sigur, interesul lui e legat de Puritan. E foarte puternic în jurul bazei noastre. Oricine încearcă să aibă pretenţii nepotrivite capătă imediat o ripostă dură."

Nimeni la Capricorn.

[1] *Syndicate* – termen folosit pentru asociaţii criminale, spre deosebire de *trade union*, asocaţiile muncitoreşti *(n.tr.)*.

Vărsător: „Fără gheață, mulțumesc. Am spus FĂRĂ GHEAȚĂ! Nu înțelegi engleza obișnuită? Dispoziția medicului. Să nu mă ating de nimic, cu excepția apei minerale la cutie. Pierd o mulțime din timpul de lucru din cauza tulburărilor digestive..."

Pești: „De ce nu acceptăm propunerile de viață condiționată instalînd un purificator de apă aprobat în casa individului, așa cum am insistat să-i instalăm un purificator aprobat în mașină? Am sunat la cîteva firme mari și s-au arătat dispuse să coopereze."

Nimeni la Berbec.

Taur: „Dacă ne vom extinde în statele cu vite, trebuie să avem documentații serioase privind incidența naturală a deformărilor la nașterea animalelor domestice. Am reușit să-i reduc pretențiile, făgăduind să finanțăm o crescătorie de cai, dar și așa am ajuns la cinci mii, iar el insista că iapa care murise la fătare valora de două ori pe atît. A trebuit să insist mult asupra costurilor procesului, ca să accepte înțelegerea."

Gemeni: „Am avut o mulțime de cereri pentru asigurări împotriva foetușilor strangulați. Mă tot întreb dacă nu-i ceva în spatele acestei spaime. Poate vreo scurgere de la vreun laborator de cercetări..."

Nimeni la Cancer... bineînțeles.

Leu: „Da, motivul pentru care am întîrziat... individul ăla nebun..."

Chalmers își mormăi simpatia auzindu-l pe Philip și schimbă imediat vorba, spre un subiect mai puțin deprimant.

– Voi merge cu Tania în Colorado, în vacanță... Să schiem.

– Aha! Unde vă duceți? În Aspen?

– Oh, Aspen e plin de oameni care au citit despre el în *Playboy*. Nu, la baza noastră, Towerhill!

– Nu-mi vine să cred! Să mă suni! Poate te opreşti la noi, la masă...

Asudînd uşor, din cauza referirii la *Playboy*...

Încheierea peregrinării meticulos cronometrate a lui Chalmers îl aduse doar la o întindere de braţ de Grey, la unu fără cinci.

– Omul din Denver, zise Grey. Philip Mason!

– Ce-i cu el?

Anticipînd ce urma, se bucură că putea oferi un răspuns defensiv, impenetrabil. Chalmers mizase pe omul acesta. Conducerea votase cu trei la doi, iar votul lui fusese favorabil.

– Ceva nu-i în regulă. Nu-i el însuşi, astăzi...

– Nu e. A văzut un om ucis chiar lîngă el, în dimineaţa asta.

Şi-i povesti totul.

Grey se potoli un pic. Chalmers aşteptă, uşor nesigur. Îl tulbura să-l privească pe omul acela gîndind. Avea impresia că lumea răsuna de zgomotul roţilor dinţate ce se învîrteau.

– Cineva ar trebui să fie cu ochii pe el, spuse, în cele din urmă, Grey.

– Dar e unul dintre oamenii noştri cei mai buni! protestă Chalmers, simţindu-se afectat personal. Aproape a dublat afacerile biroului din Denver. A fost primul care şi-a dat seama de noua dezvoltare a Towerhill-ului şi ne-a introdus în problemă, încît acum acoperim trei sferturi din oraş. Pe de altă parte, ideea lui de a trimite formularele de propuneri pentru asigurări de răniri pe termen scurt, împreună cu confirmarea rezervării la hoteluri, a adus un profit de o mie la sută!

– Nu mă refer la asta, zise Grey. Vreau să ştiu de ce-a venit cu maşina în Los Angeles astăzi. E distanţă mare din Denver pînă aici. Mă aşteptam să vină cu avionul...

Uşa se deschise, lăsînd să intre preşedintele companiei. Ascuns în spatele lui, Chalmers se întreba – nu pentru prima oară – ce s-ar întîmpla dacă ar îndrăzni să-i spună lui Grey „Mike“, prescurtare de la „Mycroft“, fratele mai mare al lui

Sherlock Holmes. Doar eşalonul intern al conducerii superioare folosea apelativul de faţă cu el.

Morala secolului douăzeci

Ultimii ieşiţi dintr-un magazin general, ai cărui clienţi părăsiseră centrul comercial, şase Moş Crăciun coborîră în drum.

– Ho-ho-ho! şi sunet de clopoţei.

Mergeau pe trotuarul aglomerat. Majoritatea privitorilor erau negri, mulţi copii ai căror ochi dezvăluiau vise neîmplinite. Inima oraşului murea înaintea carcasei, iar trecătorii, săraci, purtau haine uzate şi podoabe roase de şoareci. Dacă ar fi vrut să plece, nu puteau fura o maşină cu care să călătorească, pentru că noul sistem de filtrare al gazelor de eşapament era foarte scump. Ultima oară cînd Peg venise aici, fusese din cauza negoţului cu filtre false, fabricate manual, din oţel de slabă calitate, de un mecanic plin de iniţiativă.

Deşi circulau doar cîteva maşini, aerul duhnea. Ea îşi scosese masca, nedorind să atragă atenţia. Nu mai mult decît că era albă. În cartierul acela, oamenii nu le purtau. Păreau imuni la fum. Copiii aveau piepturile înguste, ca pentru a evita inspiraţia puternică.

Se uită la cei şase Moş Crăciun. Nu le putea distinge trăsăturile, în spatele bărbilor cîndva albe, acum cenuşii, din cauza excursiei în exterior. Observă totuşi că al doilea bărbat din şir îşi mişca buzele fără să strige „ho-ho-ho". Avea ochii congestionaţi de efortul de a-şi stăpîni tusea.

Lucru complet nepotrivit pentru Moş Crăciun.

Indivizii rupseră şirul, pentru a distribui foi cu reclame, majoritatea aruncate imediat, apoi se răspîndiră într-o alee întunecată, în care pancarte anunţau că-i permisă doar intrarea „persoanelor autorizate".

Unul dintre cei şase era, după cum fusese asigurată, Austin Train.

Ideea părea nebunească, în aparență. Analizată în profunzime, nu era deloc absurdă. Nu-l mai văzuse pe Austin de cînd acesta își revenise din depresiunea nervoasă. Iar cînd dispăruse din văzul publicului, o făcuse cu promisiunea că va viețui precum săracii, chiar dacă asta însemna să riște ceea ce riscau ei. Această hotărîre făcuse ca unii comentatori ai posturilor de televiziune catolice să menționeze posibilitatea ca biserica să recunoască o nouă categorie de „sfinți laici". Privise un program împreună cu Decimus și Zena. Se amuzaseră teribil.

Dar asta fusese calea aleasă de Austin, diferită de cea a lui Decimus. Principiile lui, în tabăra din Colorado, semănau cu cele ale Lumii a Treia. Comunitatea trăia, sau încerca să trăiască, din hrana produsă de membrii ei. Recoltele aveau obiceiul prost să se prăpădească din cauza defolianților aduși de vînt sau a ploilor contaminate industrial. Își țeseau singuri hainele, iar principala lor sursă de venituri provenea din meșteșuguri. Ideea subînțeleasă era de a dramatiza mesajul către majoritatea omenirii. Deseori, înainte de prînz, se țineau predici scurte: „Primiți fiecare, la această masă, cam de două ori cît primește pe zi cineva din munții Boliviei". Uneori se ofereau mîncăruri ciudate, neatrăgătoare: sosuri cleioase, din okra bine tocată, prăjituri fără gust, din semințe necunoscute, trimise în ajutor de simpatizanți care le cumpăraseră-și le expediaseră în tabără.

– Asta trimițem în exterior, spusese Decimus. Nu carne de pui sau cartofi mari de Idaho. Asta-i făcută din... – putea fi din alge, drojdie, frunze de iarbă sau, într-o anumită ocazie, incredibil, din rumeguș. Vezi cît de mult îți place și gîndește-te la cei care trebuie să fie mulțumiți că au parte de un asemenea rahat!

Dar asta fusese cu mult timp în urmă...

În spatele magazinului, Peg găsi o parcare pe jumătate goală. Văzu o ușă pe care scria *Doar pentru angajați*. Descoperi că era zăvorîtă pe dinauntru. Alături, o fereastră cu geam lustruit. Putea să-și vadă imaginea deformată, dacă se apropia. Înăuntru, siluete roșii ce deveneau albe, pe măsură cè Moși Crăciun-ii își scoteau costumele.

Ascultă, sperînd să audă vocea lui Austin.

– Ţi-e sete, amice? Asta e! Nu tuşi pe mine. Am copii acasă şi o grămadă de facturi de la doctor. Ca toţi ceilalţi.

Şi aşa mai departe. Unii dintre ei ieşiră pe o uşă din fundul camerei, iar zgomotul apei ce curgea indica locul duşurilor. Apăru un bărbat în costum negru, care strigă:

– Încet cu apa! Avem raţie!

– Pe dracu' raţie!

Răguşită, obosită, vocea părea a fi a bărbatului ce nu putuse să cînte. Apoi adăugă, mai tare:

– E caldă?

– Bineînţeles că nu, îi răspunse cineva. Călîie!

– În cazul ăsta, plătiţi-mă, că plec. Doctorul mi-a atras atenţia să nu răcesc. Şi n-o să vă irosesc apa preţioasă!

– Nu mă învinovăţi. Nu stabilesc eu regulile.

În beznă, bărbaţii n-o observară pe Peg, în timp ce se îndreptau spre maşinile lor. Cinci dintre ei urcară în trei vehicule. Ultimul lăsă o dîră de fum în parcare. Tocmai bună pentru ca proprietarul să fie arestat. Al şaselea bărbat nu se îndreptă spre vreo maşină.

– Austin! şopti Peg.

El nu-şi pierdu cumpătul şi privi iute în jur.

– Fata-reporter! Te-ai decis, în sfîrşit, să mă arunci lupilor?

– Ce?

I se alătură, remarcîndu-i paşii pe care-i ţinuse minte, prea mari pentru un om de înălţimea lui, doar de cinci picioare şi zece inci. Îţi chinuiai muşchii, ţinîndu-te după Austin Train!

– Vrei să spui că nu eşti aici cu treburi?

Vocea lui era plină de sarcasm.

Peg evită să-i răspundă, arătînd în dreapta, spre parcare. Îi venea greu să se audă spunînd ştirea pe care venise s-o aducă.

– Maşina mea e acolo. Pot să te conduc? E o Hailey.

– Aha! Păstrezi principiile! Aburul e mai curat ca benzina. Nu, mulţumesc, merg pe jos. Ai uitat?

Îl prinse de mînă şi-l obligă să se întoarcă, s-o privească în faţă. Uitîndu-se la el, în lumina slabă, văzu puţine schimbări. Doar că-şi răsese barba pe care-o purtase în perioada de notorietate. Pomeţii înalţi erau la fel, sprîncenele ciudat arcuite,

aproape semicirculare, buzele subţiri, strînse... Parcă părul des, castaniu, se mai rărise... Trecuseră trei ani...

Gura lui imită un zîmbet: o deplasare cu cîteva grade a unui colţ. Înfuriindu-se brusc, decisă să-i înlăture atitudinea complezentă, fata izbucni:

– Am venit să-ţi spun că Decimus a murit!

Iar el răspunse:

– Da. Ştiam.

Toate orele de căutare, fără mîncare, fără odihnă, conştientă că fiecare clipă mărea posibilitatea de a-şi pierde slujba – toate fuseseră zadarnice? Peg spuse, fără vlagă:

– Dar s-a întîmplat azi-dimineaţă...

– Îmi pare rău.

Ironia dispăruse din vocea lui.

– L-ai iubit, nu-i aşa? Bine, vin în maşina ta.

Ea merse ca un automat. Acum, ca o schimbare, el mergea alături, deşi se vedea că era un lucru frustrant pentru structura lui energică. Nu scoaseră nici o vorbă pînă ajunseră în locul în care Peg îşi lăsase mica Hailey, sub lumina stridentă a lămpii cu vapori de mercur.

– Mă întreb dacă l-am iubit, spuse ea, deodată.

– Eşti genul de persoană care crede despre sine că nu ştie? În realitate, ştii. Faptul că ai venit să mă cauţi dovedeşte asta. Nu ţi-a fost uşor...

– Nu, n-a fost.

Degetul la care-şi rupsese unghia era încă sensibil. Se chinui să vîre cheia în broască.

– Amuzant, zise Austin, privind maşina.

– Ce anume?

– Oamenii spun că aburul e curat. Bunica mea locuia într-o casă, lîngă calea ferată. Nu-şi punea rufele la uscat afară, din cauza funinginii. Am crescut cu ideea că aburul e murdar...

– E momentul predicii? mormăi Peg, încercînd să deschidă uşa pentru pasager. Şi tu, numit Train, ai ajuns la o asemenea concluzie?

– O coincidenţă amuzantă, spuse el, intrînd. Un nume de origine foarte veche. Iniţial însemna cursă, capcană...

– Da, mi-ai spus. Îmi pare rău. Rîndul viitor, o să-mi cumpăr o maşină cu vapori de freon. Of, drace, am luat-o razna! Te superi dacă fumez?

– Nu.

– Vrei să zici da...

– Vreau să zic nu. Ai nevoie de un tranchilizant, iar tutunul nu-i soiul cel mai periculos.

Se-întoarse în scaunul îngust.

– Peg, te-ai vîrît într-o mulţime de necazuri. Apreciez asta...

– Atunci de ce m-ai primit ca pe cineva care aduce ciuma? De altfel, cum ai aflat?

– Trebuia să ne întîlnim azi dimineaţă. Cînd am văzut că nu apare, am făcut unele investigaţii...

– Puteam să-mi fi dat seama...

– Nu venea doar să mă vadă. Are o soră care lucrează în LA şi voia să rezolve unele probleme de familie.

– Nu ştiam. Nu mi-a spus niciodată că are o soră.

Împinse puternic bricheta de bord.

– Se certaseră. Nu se întîlniseră de ani de zile. Peg, îmi pare cu adevărat rău. Natura slujbei tale m-a făcut să acţionez nepotrivit. Am trăit sub reflectoare prea mult timp, ştii, şi nu mai pot sta iar, din moment ce mi-am dat seama ce-mi făceau – se foloseau de mine pentru a dovedi că le pasă de lume, cînd, de fapt, nu dădeau doi bani pe ea. După noi, potopul! Aşa că am declanşat o perdea de fum şi am dispărut. Dar dacă lucrurile vor merge aşa cum au mers în ultimul timp...

Îşi întinse mîinile. Fuseseră primul lucru care-i sugerase lui Peg că trebuie să-l placă, aşa ţepos cum era, pentru că arătau supradimensionate pentru trupul lui, aveau înfăţişarea mîinilor pe care natura le rezerva pentru un sculptor sau pianist şi, cu toate că aveau încheieturi groase, erau, într-un fel, frumoase.

– Dacă un reporter ştie cum să mă găsească, poate afla şi altul, iar mai tîrziu, şi poliţia.

– Ţi-e frică să nu fii arestat?

– Crezi că n-ar trebui? Nu ştii ce s-a întîmplat în Wilshire, în dimineaţa asta?

– Da, dar tu nu organizezi demonstraţii!

Bricheta ieşi în afară, dar lui Peg îi tremura mîna, încît abia reuşi s-o ducă spre ţigară.

– Adevărat. Dar eu le-am scris biblia şi crezul, iar dacă va trebui să fac declaraţii sub jurămînt, n-aş putea nega că sînt de acord cu fiecare cuvînt.

– Sper să nu se întîmple asta, şopti ea, slobozind un nor de fum cenuşiu.

Gustul nu era plăcut, ci iritat, pentru că stătuse în colţ mai mult de-o jumătate de oră, fără mască de gaze. După un al doilea fum neplăcut, stinse ţigara.

– Ce vîrstă ai, Austin?

– Poftim?

– Te-am întrebat cîţi ani ai. Eu am douăzeci şi opt, e un lucru cunoscut public. Preşedintele Statelor Unite are şaizeci şi şase. Preşedintele Curţii Supreme, şaizeci şi doi. Redactorul meu, cincizeci şi unu. Decimus împlinise treizeci, în septembrie.

– Şi-acum e mort...

– Da. Isuse, ce irosire!

Peg privi în gol, prin parbriz. Zăngănind şi bocănind, se apropia un camion de opt tone, folosit pentru ridicarea automobilelor fără filtre legale. Capturase o pradă exotică: un Fiat şi o Karmann-Ghia atîrnau de lanţurile magnetice.

– Aproape patruzeci, şopti Austin.

– Balanţă, nu?

– Da, dacă întrebarea-i în glumă.

– Ce vrei să spui?

– Pot să spun orice. Există mai mult de două sute de dubluri ale mele...

– Glumă? Ce naiba, nu înţelegi? Decimus este oribil, groaznic, dezgustător de mort!

– Şi nimeni n-a descoperit lucrul ăsta în horoscopul lui?

– Eşti inuman! De ce naiba nu pleci? Doar urăşti maşinile!

O secundă mai tîrziu:

– N-am vrut să spun asta! Nu pleca!

Bărbatul nu se mişcase. Altă pauză.

– Ai idee cine a făcut-o? întrebă ea, în cele din urmă.

– Eşti sigură că a făcut-o cineva?

– Trebuie! Nu-i aşa?

– Presupun că da.

Austin își încruntă sprîncenele rotunjite, fără s-o privească, dar ea vedea că semănau cu schița unui pescăruș făcută de un copil. (Cît timp va dura pînă nu vor mai exista copii care să știe ce-i acela un pescăruș?)

– Îmi imaginez că există o mulțime de oameni încîntați de faptul c-a dispărut. Ai anunțat poliția?

– Mă pregăteam s-o fac, cînd m-am gîndit că-i mai bine să discut întîi cu tine. S-o anunți tu pe Zena...

– Am făcut-o. Mai bine zis, am sunat la comunitate și m-am asigurat că o să afle de la cineva cunoscut.

– Sărmanii copii!

– Mai bine să nu ai, îi reaminti Austin.

Un lucru adevărat... Politica dogmatică a trainiților era să nu aibă copii, atîta vreme cît existau orfani care trebuiau îngrijiți.

– Presupun că..., zise Peg, trecîndu-și, fără vlagă, mîna peste față. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-mi irosesc timpul. Nu știu dacă știrea a ajuns în ziare, la TV sau în altă parte...

Conduse mașina dincolo de curbă.

– Unde să te las?

– Drept înainte, după zece blocuri. Ți-e teamă că-ți pierzi slujba, Peg?

– Mă gîndeam să-mi dau demisia.

El ezită.

– Cred că ar fi o idee mai bună să rămîi.

– De ce? Pentru că dorești să existe cineva în mass-media de partea ta? N-am nici un merit. Datorită lui Prexy, toată lumea e alături de tine – cu excepția patronilor.

– Nu mă gîndeam la asta. Poate la faptul că ai putea să-mi dai, ocazional, informații...

– Ți-e frică, nu? zise ea, oprind la stop. Bine, dacă pot, o fac. Iar dacă o să-mi păstrez slujba... Cine o să ocupe locul lui Decimus?

– Nu știu. N-am nici un amestec.

– Îmi pare rău. E teribil de ușor să crezi că tu răspunzi de toate, cînd oamenii pomenesc mereu de „trainiți".Am încercat să-i conving să spună „comeseni", dar toată lumea prescurtează „commie", iar asta-i calea cea mai sigură de a declanșa un conflict. Nu te îngrijorează că ți-e luat numele în derîdere?

– De ce crezi că-s speriat? ripostă el.

– Evident că nu din cauza comunităţii. Poate din cauza demonstraţiilor, ca aceea de dimineaţă...

– Din cauza lor? Nu. Îi agasează pe oameni, dar nu produc rău cu adevărat. Fac o publicitate serioasă, dau lecţii ticăloşilor care distrug planeta pentru a cîştiga bani. Şi permit demonstranţilor să se simtă constructivi! Nu, lucrurile la care mă gîndeam sînt de alt fel. Să presupunem că o persoană decide că un oraş întreg reprezintă o ofensă pentru biosferă şi declanşează o bombă nucleară...

– Crezi că-i posibil? Ar fi o nebunie!

– Nu spune morala secolului douăzeci că sîntem nebuni? oftă Austin. Mai rău, dacă se întîmplă un asemenea lucru, orice dovadă de nebunie a individului care a săvîrşit fapta – sau a indivizilor, ai observat că participarea colectivă devine tot mai răspîndită? – dovada deci va fi distrusă. Împreună cu orice altceva, pe o rază de multe mile în jur...

Peg nu ştia ce să spună.

După două blocuri, o bătu pe braţ.

– Aici!

– Ce? întrebă Peg, privind în jur.

O zonă dezolantă, demolată, în parte rasă pentru reconstrucţie, restul menţinîndu-se într-o semiviaţă vampirică. Cîţiva negri îşi treceau unul altuia un chiştoc, sub porticul unei clădiri în ruine. În afară de ei, nu se vedea nimeni.

– Nu fi îngrijorată, zise Austin. Ţi-am spus: există peste două sute de alde mine!

– Nu înţeleg...

– Oamenii au o asemenea tendinţă. Trebuie să-mi accepţi vorbele ad litteram. Există cel puţin două sute de persoane care au decis să-şi zică Austin Train, după ce am dispărut – jumătate în California, restul răspîndiţi prin ţară. Nu ştiu dacă să-i iubesc sau să-i urăsc. Cred că, de fapt, mă apără de necazuri.

– Umbrele de soare!

– Bine, umbrele de soare. N-ar trebui să faci asemenea comparaţii, Peg! Te îmbătrînesc... Cînd ai văzut ultima oară pe cineva cu o umbrelă de soare?

Se pregăti să iasă din maşină. Peg îl strigă:

– Cum te numeşti acum? Nimeni nu mi-a spus.

Cu un picior pe şosea, Austin chicoti:

– Nu ţi-au spus să întrebi de Fred Smith? Mulţumesc pentru că m-ai adus acasă. Apropo...

– Da?

– Dacă lucrurile merg rău, te poţi bizui pe Zena. Ştii asta, nu? Poţi găsi oricînd adăpost în comunitate.

Amestec eronat

Anumite tipuri de medicamente, în principal tranchilizante, nu trebuiesc luate de cei care au mîncat de curînd brînză sau ciocolată.

Sprijin

Deodată, se simţi într-o lume diferită. Apăruse un sfîrşit al succesiunii nesfîrşite de ochi rotunzi, cu margini albe, plini de speranţă, pe feţe întunecate; al oferirii cupelor fără mîner, cutiilor goale, farfuriilor murdare şi palmelor palide ale celor ce erau prea apatici să caute vreun ambalaj gol pe post de vas, pentru că tot ce posedaseră vreodată le fusese luat şi nu mai credeau că merită să investească energie preţioasă în achiziţionarea altor lucruri. Şi mai rămăsese o grămadă, cel puţin un kilogram, în cutia din care împărţise, iar alte cutii zăceau aşezate în stive lîngă zidul din spatele ei. Mai multe, incredibil de multe, erau descărcate pe rampa ce ieşea din silueta întunecată, uriaşă, a unui DC-10 vechi, care reuşise să aterizeze pe pista improvizată.

Fără să-i vină să creadă, Lucy Ramage îşi dădu la o parte o şuviţă de păr blond ce-i atîrna peste ochi şi se întoarse să examineze un fragment din substanţa ciudată pe care-o

împărţise la lumina lămpii cu acetilenă, atîrnată de un stîlp, la capătul mesei din scînduri.

Avea un nume. Un nume comercial, fără îndoială notat corect. „Bamberley Nutripon". Bucata pe care o luase era lungă cît degetul ei mic, de culoare albă şi avînd consistenţa brînzei cedar. Conform instrucţiunilor de pe cutie, cel mai bine era s-o fierbi, pentru a fi mai uşor digerabilă, sau s-o dizolvi în apă, să obţii un terci, apoi s-o coci sub formă de prăjituri mici sau chiar pe grătar.

Oricum, chestia cu gătitul rămăsese pentru mai tîrziu. Acum conta doar faptul că putea fi mîncată aşa cum era, iar pentru prima oară de cînd venise aici, cu patru luni în urmă, nu se simţea vinovată că o să mănînce seara o hrană potrivită, în locuinţa ei confortabilă, pentru că toată lumea primise îndeajuns pentru a-şi umple stomacul. Îi văzuse venind la masă unul cîte unul, privind la cantitatea uriaşă ce fusese descărcată: foşti soldaţi, fără un braţ sau fără un picior; bătrîni cu albeaţă la ochi; mame cu prunci, care se străduiau să-şi facă odraslele să mestece mîncarea, pentru că flămînziseră dincolo de punctul în care puteau să plîngă...

Unul îndeosebi, în faţa mea, cînd mama lui încercase să-l ridice şi să-l hrănească...

Oh, Doamne! Nu, nu poate exista vreun Dumnezeu. Cel puţin nu unul în care să merite să crezi. Nu pot accepta un dumnezeu care lasă o mamă să descopere că-i murise copilul la sîn tocmai cînd găsise hrană cu care l-ar fi putut salva!

Negreala – a cerului, solului, a pielii omeneşti – se aglomera în ea, construindu-i în minte o cameră de tortură mare cît Africa.

O mînă o prinse de braţ, sprijinind-o, iar ea simţi că tremură, în timp ce o voce liniştită îi vorbea într-o engleză corectă:

– Cred că aţi exagerat cu munca, domnişoară Ramage!

Clipi. Maiorul cel drăguţ, Hippolyte Obou, care învăţase la Sorbona şi părea a nu fi mai în vîrstă decît ea, la cei

douăzeci şi patru de ani... Era extrem de frumos, dacă nu ţineai seama de cicatricele tribale ce-i dungau obrajii. Păruse, întotdeauna, să aibă o părere detaşată despre război.

Ceea ce nu se putea spune despre generalul Kaika...

Dar nu se afla aici pentru a critica sau a se alătura vreuneia dintre părţi. Venise pentru a aduna bucăţile şi a le pune la un loc. Şi, deşi fuseseră momente cînd munca i se păruse insuportabilă, astăzi fuseseră hrăniţi toţi, rămăsese mîncare şi pentru a doua zi, iar alt transport urma să sosească imediat după Anul Nou.

O lume deosebită.

– Veţi veni în biroul meu pentru o băutură, spuse maiorul, fără ca vorbele lui să sune a întrebare. Apoi vă voi duce, cu jeepul meu, la locuinţa dumneavoastră.

– Nu-i nevoie să...

El îi ignoră cuvintele, luînd-o iar de braţ, de data asta cu o urmă de galanterie.

– Nu-i mare lucru pentru cineva care ne-a adus un asemenea cadou de Crăciun! Pe aici, vă rog!

„Biroul" lui, o colibă din scînduri şi lut, fusese unul din multele puncte de comandă ale conducătorilor invadatorilor districtului. Luptele continuaseră în Noshri încă o săptămînă după încheierea armistiţiului oficial. Pe un zid rămăsese linia găurilor făcute de salva unei mitraliere de calibrul cincizeci. Pe cel opus, linia avea două întreruperi. Gloanţele se opriseră înainte de a traversa cămăruţa... Lucy încercă să nu privească în direcţia aceea, strecurîndu-se printre lucrurile îngrămădite.

Era teribil de cald, chiar dacă trecuse mult timp de la apusul soarelui. Aerul părea saturat de umezeală. Se gîndise să umble pe jumătate goală, ca fetele din partea locului, şi se apropiase de acest punct culminant. Uniforma ei de asistentă medicală dispăruse din ziua sosirii. Halatul cel nou, curat, fusese rupt pentru bandaje de urgenţă, după aceea rochia, boneta şi, într-o zi disperată, cracii blugilor. Umbla, de săptămîni întregi, în ce-i rămăsese, cu zdrenţe atîrnîndu-i pe genunchi, iar bluza

avea atîția nasturi lipsă, că trebuise s-o înnoade în față... Cel puțin resturile erau spălate cu regularitate de fata Maua – nu o localnică, un fel de femeie de trupă – ce acționa ca servitoare personală a ei. Nu avusese în viața ei servitori și, la început, se împotrivise să i se repartizeze unul. Nici acum nu se împăcase cu ideea. Totuși, alți membri din echipa ONU subliniaseră că fata era neinstruită și, preluînd sarcinile de rutină, i-ar fi permis lui Lucy să-și folosească pregătirea la maximum.

Și toate astea pentru că o mare, pe care n-o văzuse niciodată, murise...

La una dintre cele două mese pe căpriori, reprezentînd tot mobilierul biroului, în afară de scaune, un sergent slab, înalt, scria cifre pe un formular tipărit. Maiorul Obou îi aruncă un ordin, iar sergentul scoase, dintr-o ladă de muniții verde-măslinie, o sticlă de coniac bun, franțuzesc, și o cană din cositor. După ce-i turnă lui Lucy două degete de băutură, maiorul duse sticla la buzele lui groase.

– Așa ne descărcăm! Stați jos...

Se supuse. Băutura era prea tare pentru ea. După o înghițitură, puse cana pe genunchi și o ținu cu ambele mîini, pentru a se împiedica să tremure de oboseală. Se gîndi să ceară apă, s-o dilueze, dar consideră că n-ar fi corect să-l deranjeze din nou pe sergent. Apa potabilă se găsea greu în Noshri. Cea de ploaie, strînsă în bazine și butoaie, era bună, dacă adăugai o tabletă de purificare, dar cea din rîuri era plină de defoliantele folosite în campania din vara trecută, iar invadatorii umpluseră majoritatea fîntînilor cu mortăciuni, cînd se retrăseseră.

– Vă va aduce – dacă-mi scuzați remarca – un pic de culoare în obraji, o încurajă maiorul Obou.

Se forță să-i zîmbească și se întrebă, pentru a n-a oară, ce să-i spună bărbatului acela negru, frumos, care se chinuia să-și condimenteze engleza cu expresii livrești, bune sau nepotrivite. Își simțea ochii obosiți de căldura și praful zilei, așa că-i închise. Fără folos. În spatele pleoapelor vedea imaginile pe care le întîlnise cînd venise în orașul cîndva înfloritor:

O intersecţie în care un obuz de mortier explodase chiar într-un autobuz, lăsînd în urmă o groapă căptuşită cu bucăţi de metal zdrobit; bucăţi de acoperiş ars înălţîndu-se peste cenuşa a ceea ce fusese marfă sau chiar oameni; arbori scurtaţi de aripile unui avion prăbuşit, doborît de o patrulă aeriană pentru că fusese suspectat că transporta arme, deşi văzuse cu ochii ei că fusese încărcat doar cu medicamente... Îşi atinse baza unghiei degetului mare de la mîna stîngă. Încercînd să salveze ce se putea din dezastru, se tăiase şi avusese nevoie de trei copci la rană. Un nerv fusese atins şi rămăsese cu o zonă de un sfert de inci într-o parte, care nu va mai simţi niciodată nimic.

Măcar se alesese cu vaccinarea antitetanică...

Într-un colţ al biroului, un radio, emiţător-receptor, spuse ceva în limba locală, din care Lucy învăţase doar cîteva cuvinte. Maiorul Obou răspunse şi se ridică.

– Beţi, domnişoară Ramage. Într-o oră vine un avion guvernamental şi trebuie să-l primesc. Înainte de asta, trebuie să-mi ţin promisiunea de a vă conduce acasă.

– Nu-i nevoie să...

– Ba da, răspunse el, cu figura brusc severă. Ştiu că n-are rost să blamez pe cineva, iar motivele războiului nostru sînt foarte complexe. Dar oamenii de aici au înţeles un lucru, că lăcomia şi inconştienţa – iertaţi-mă – oamenilor de culoarea dumneavoastră au otrăvit Mediterana şi au declanşat lanţul de evenimente care i-au făcut pe vecinii noştri din nord să ne invadeze. Atîta timp cît au fost apatici, din cauza foamei, au rămas liniştiţi. Dar acum, cînd au fost hrăniţi, mă tem să nu-şi amintească vorbele agitatorilor. Ştiu că aţi venit din Noua Zeelandă, de foarte departe, cu intenţii bune. Dar un om plin de furie pentru că şi-a pierdut casa, soţia, copiii, nu se va opri să vă întrebe de unde sînteţi, dacă vă va întîlni pe drum.

– Da, zise Lucy, dînd din cap şi, aproape înecîndu-se, sorbi băutura.

– Minunat, spuse maiorul, revenind la înfăţişarea amabilă şi conducînd-o afară.

Jeepul aştepta lîngă uşă. Obou făcu semn şoferului să treacă în spate, alături de mitralior, şi ocupă el locul de la volan, cu Lucy alături. Porniră cu zgomot, traversară suprafaţa pistei de aterizare cu vreo patruzeci de mile la oră şi ajunseră, hurducăind, pe drumul plin de cartuşe goale. Se îndreptară spre oraş, cu farurile aprinse.

– Ah, într-o zi, domnişoară Ramage, strigă el, după ce vom reconstrui ţara, sper să am norocul să vă tratez mai convenabil. Am auzit azi că vă pregătiţi de plecare. Dacă v-ar interesa să vedeţi aspecte mai plăcute ale patriei mele, aş fi încîntat să vă ajut. Nu dorim ca străinii să plece gîndind că în ţara asta oamenii nu ştiu decît să se împuşte între ei!

Lucy îşi dădu seama, cu întîrziere, pentru că asemenea lucruri păreau să aparţină altui univers, că-i făcea curte. Se simţi, brusc, uimită. Acasă nimeni nu intra în legătură cu negrii, nici măcar cu maorii. Apoi i se făcu ruşine de propria-i uimire. Căută o formulă politicoasă pentru a-şi exprima răspunsul, dar, înainte de a reuşi, în timp ce traversau ceea ce fusese strada principală din Noshri, iar acum devenise un bulevard al ruinelor, maiorul frînă brusc.

– Aha, şi altcineva şi-a dat seama că am primit un cadou de Crăciun!

Pe marginea drumului fusese ridicată o parodie de pom de Crăciun. Probabil că durase ore în şir pînă făcuseră rost de ramuri, pentru că terenul înconjurător fusese sterilizat de ierbicide. Le legaseră de un par şi aprinseseră trei lumînări. Pe o fîşie de pînză albă, probabil un bandaj, scriseseră: VIVE LA PAIX JOYEUX NOËL.

– Sînteţi creştină, domnişoară Ramage?

Lucy era prea obosită pentru a discuta despre dubii teologice. Dădu din cap.

– Şi eu, bineînţeles.

Obou acceleră, în direcţia unor case aparent nedistruse, ce fuseseră oferite lucrătorilor de asisenţă socială din străinătate, observatorilor ONU şi funcţionarilor guvernamentali superiori care supravegheau operaţiunile de izgonire a inamicului.

– Mi s-a părut ciudat, cînd am fost prima oară în Europa, să descopăr că atît de puţine persoane de acolo mergeau la biserică. Aici fusese întotdeauna, pentru mine şi familia mea, lucrul corect, lucrul cel mai bun. În provincie, chiar aici, de exemplu, oamenii îşi mai fac încă idoli, cred în stafii şi fetişuri. Dar cei cu educaţie sînt, cu certitudine, musulmani sau creştini. Cred că va fi greu pentru creştini, în ţara noastră... Din cauza lăcomiei ţărilor creştine care... Ah! Priviţi! Vedeţi ce schimbare a făcut munca dumneavoastră în locul acesta trist?

Încetinind din nou, arătă spre un grup de vreo zece oameni, între care şi cîteva femei; aprinseseră un foc în aer liber, în faţa a ceea ce fusese cîndva o casă aspectuoasă, şi dansau în cerc, bătînd din palme drept muzică. Toţi erau desculţi. Lucy bănui că una din femei era beată. Rochia jerpelită, înfăşurată în jurul trupului, îi alunecase de pe umeri şi sînii fleşcăiţi i se scuturau, în timp ce ea sărea şi ţopăia.

– Sînt oameni buni, spuse maiorul Obou. Poate cam simpli, dar cu suflet bun. Sînt fericit că războiul ăsta blestemat s-a terminat! Şi încîntat că ne-a adus prieteni din afară, ca dumneavoastră, adăugă el, curtenitor.

Opri maşina. Ajunseseră la locuinţa ei, una din grupul construit de o companie cu sediul la Paris, pentru funcţionarii de rang inferior care lucrau aici. Se bucuraseră de liniştea verdeţei abundente. Acum, tufişurile şi copacii dispăruseră, victime ale defoliantelor, iar solul era scobit de găuri de obuze. Cînd venise Lucy, locul duhnea de hoituri, majoritatea umane. Puţea şi acum, dar îndeosebi din cauza gazelor de la maşini şi avioane.

Maiorul o ajută să coboare din jeep, cu un formalism de modă veche. Aproape că-i veni să rîdă de spectacolul pe care-l oferea, murdară şi obosită. Şi uşor ameţită de coniac.

– Vă veţi aminti ce v-am sugerat? şopti el, ţinîndu-i mîna.

Apoi o lăsă să plece, salută şi sări înapoi în maşină.

Servitoarea Maua pregătise o masă respectabilă: fasole conservată, omletă din praf de ouă, fructe conservate. Între timp, Lucy îşi schimbase hainele murdare cu un halat şi se

curățase cu un șervet umed. Apa de spălat era aproape la fel de rară ca și cea potabilă. Auzea zgomote, pe măsură ce alți ocupanți ai șirului de case se întorceau – medici suedezi și cehi, un agronom mexican, funcționari ONU de la Comisia pentru Refugiați, vecinii ei mai apropiați. Ceva mai departe locuiau niște călugărițe italiene. Nu se obișnuise să le vadă în tricouri și pantaloni scurți, dar cu bonetele caraghioase pe cap. Pentru ce le purtau? Pentru a descuraja atențiile bărbaților?

Care pe ea o băgau în seamă, își zise, în timp ce începu să mănînce. Obou îi făcuse o invitație. Nu avea chef s-o accepte. De ce nu? Pentru că era negru? Credea că nu. Spera că nu. Pentru că acum nu se putea gîndi la așa ceva cu o atenție adevărată? Probabil. Maiorul arăta, la urma urmei, foarte bine, era educat și inteligent (din moment ce vorbea engleza și franceza la fel de bine ca limba-i maternă)...

Mama...

Stomacul i se crispă. Cel mai rău lucru de care-și putea aminti în timp ce mînca... Alergă în grabă la latrina din spatele casei și aruncă hrana pe care se obligase s-o mănînce. Poate nu amintirea mi-a făcut greață, gîndi ea, ci coniacul. N-avea importanță.

Atît de mulți copii, morți la naștere, din fericire, pentru că erau anormali! Credeai că, după Vietnam... Dar oamenii nu gîndesc, în majoritatea timpului. Gaze împotriva tulburărilor stradale, fumigene, lacrimogene, somnifere, defoliante, paralizante, toată armureria chimică folosită în războaiele moderne, saturaseră țesuturile oamenilor, ca și solul. Odată, moșise trei prunci cu malformații, unul după altul, într-un grup de refugiați care credeau că ajunseseră, în sfîrșit, în siguranță. Dar pe drum se hrăniseră doar cu frunze sau rădăcini...

Se întoarse, dar nu intră în sufragerie, ci în dormitor, și se prăbuși într-un somn letargic.

Crezu, în miez de noapte, că zgomotul pe care-l auzea făcea parte dintr-un coșmar – visele ei erau bîntuite de teama că luptele ar putea reîncepe oricînd – și se sili să se trezească. Descoperi că era trează. Zgomotul era real. Focuri de armă.

Îngrozită, se ridică și-și ciuli urechile. În cameră era întuneric complet, perdelele de la ferestre trase. Momentul de panică trecu. Se auzeau, într-adevăr, împușcături, dar la întîmplare, ca pocnetele dintr-un foc. Și, la marginea audibilului, surprinse bătăi de tobe – poate chiar și cîntece.

Își croi drum către fereastră și fu distrasă de descoperirea că avea coapsele umede. Isuse! Îi venise menstruația. Ciudat, de cînd ajunsese în Noshri, încetase să mai aibă dureri de avertizare, dureri cu care se obișnuise acasă, de parcă mintea îi era atît de prinsă de problemele vieții și morții, încît nu mai avea timp de irosit cu propriile-i probleme trupești.

Găsi niște șervete să se șteargă și o chemă pe Maua. Așteptînd să vină servitoarea, se duse la ferestră și privi printre perdele. Da. Focuri în aer liber. O risipă, dar scuzabilă. Se găsise undeva băutură, fără îndoială – văzuse femeia beată dansînd – sau fusese fabricată din resturi alimentare. Crăciunul fiind atît de aproape...

Focuri în aer liber?

Modelele de lumină căpătară, brusc, perspectivă. Flăcările galbene nu erau mici și apropiate, ci îndepărtate și uriașe. În direcția aeroportului.

Un avion ce ardea!

– Maua! strigă ea și se grăbi să caute lanterna pe care o ținea lîngă pat.

O găsi și se repezi în camera în care dormea fata. Patul era gol.

– Oh, Doamne! șopti Lucy.

Se întoarse în dormitor, cu intenția să ia haine, Tampax, pistolul mic, de 22, pe care i-l dăruise tatăl ei și pe care nu-l folosise niciodată. După un moment, auzi un zgomot în sufragerie, ca și cum ar fi fost deschisă ușa exterioară, așa că luă doar pistolul. Era doar în halatul în care dormise.

Cu gura uscată, cu mîinile tremurînd, stinse lanterna și merse în sufragerie, fără zgomot, cu picioarele goale.

– Mîinile sus! strigă ea, aprinzînd iar lanterna, și se liniști simțind cum degetul se încordase pe trăgaci.

Peste prag zăcea o siluetă, în care se amestecau kaki, cafeniu-închis, roşu-strălucitor. Roşul era sînge. Maiorul Obou zăcea pe burtă, cu mîna dreaptă lîngă automat, cu umărul stîng despicat pînă la os.

– Domnule maior! încercă ea să spună, şi descoperi că n-are glas.

Văzu mîna lui teafără tîrîndu-se, ca un păianjen colosal, căutînd pistolul pierdut.

– Maior Obou!

O auzi şi întoarse capul, pe preşul de pe podea.

– *Vaut rien*, spuse el, sec, şi se corectă: Nu-i de folos. Nu mai are gloanţe.

– Ce s-a întîmplat?

Puse jos pistolul ei şi-i lumină rana cu lanterna, mintea fugindu-i în treizeci de direcţii diferite, spre lucruri la fel de urgente: să-l chem pe doctorul suedez vecin, să curăţ tăietura, să închid uşa, să mă asigur că nu fusese urmărit de atacator...

El făcu un efort cumplit şi o prinse de mînă, încercînd să se ridice, să închidă uşa.

– Nu pleca, domnişoară! Nu te duce acolo! Au înnebunit cu toţii! Uită-te la braţul meu! Unul din oamenii mei a făcut-o! L-am prins luînd mîncarea de la o văduvă cu copil, iar caporalul mi-a spus că făcea un asemenea lucru a treia oară în noaptea asta, aşa că i-am ordonat, ameninţîndu-l cu arma, să înapoieze hrana, apoi şi să se ducă la pista de aterizare şi să aducă şi pentru ceilalţi pe care-i jefuise. Asta trebuia să facă un ofiţer, nu? Hrana adusă de voi nu era pentru soldaţi, ci pentru sărmanii înfometaţi din oraş. Iar el a luat securea şi m-a lovit! Oh, ce doare!

– Dă-mi drumul, să aduc bandaje! strigă Lucy, dar el păru că n-o aude.

Ochii lui mari priveau în gol. Întări strînsoarea, iar cuvintele curseră frenetic, sintaxa europeană îngrijită lăsînd loc gramaticii propriei sale limbi.

– Nu, nu te duce! Ţipă că oraşu-i plin de fantome, fantome peste tot, trag în ele, trag cu puşca în umbre, în orice! Spun că ucid fantome, ucid fantome, ucid, ucid fantome!

Afară se auzeau paşi. Lucy încercă să-şi elibereze mîna, ca să închidă uşa. Nu reuşi şi se gîndi să stingă lanterna, să nu atragă vreun jefuitor nebun. Ce-i spusese Obou nu avea nici un înţeles, dar împuşcăturile se auzeau tot mai aproape, mai puternice, iar prin uşa deschisă vedeau tot mai multe flăcări, de parcă oraşul se transformase în vulcan.

Iar paşi. Mai aproape... La 22-ul ei nu putea ajunge, pistolul lui Obou era descărcat... La început cu blîndeţe, apoi cuprinsă de panică, se zbătu să se elibereze. O lumină puternică străluci în uşă. Înainte ca aceasta s-o orbească, văzu un bărbat alb, în halat alb, ţinînd în mînă un pistol. În clipa următoare, îşi dădu seama ce se vedea la lumina lanternei: o fată albă în braţele unui negru, cu picioarele depărtate, pline de sînge – un viol.

Începu să strige:

– Nu...

Prea tîrziu. Pistolul bubui. Glonţul o împroşcă, instantaneu, cu bucăţi din Obou...

Mai tîrziu, cineva încercă să-i explice – era doctorul suedez, Bertil.

– N-am ştiut că erai acolo! Cînd au început tulburările, am văzut-o pe Maua şi jura că nu eşti în casă. Ne-am dus în oraş şi nebunii s-au luat după noi, cu puşti şi securi, ţipînd că sîntem spirite rele, că trebuie să ucidă fantomele!

Am mai auzit asta... Fără să asculte, Lucy se legăna, cu ochii închişi, frecînd cu mîna dreaptă, în mod mecanic, locul de pe braţul stîng în care i se făcuse o injecţie, cele două mişcări suprapunîndu-se peste sunetul vocii lui Bertil.

– Fii mulţumită că n-ai văzut ce-am văzut noi: un oraş întreg înnebunind, urlînd, incendiind şi ucigînd!

Singura persoană pe care am văzut-o ucigînd, ai fost tu. Ai împuşcat un om drăguţ. Mă înţelegeam bine cu el. Îmi plăcea cum zîmbeşte. Avea o figură rotundă, neagră, cu dungi amuzante pe obraji. E mort. Tu l-ai ucis!

Gemu şi se prăbuşi pe podea.

IANUARIE

Ordin de marş

Mergi şi iute du lumina
La sălbatici de departe,
Legea Dreaptă o împarte
Celor ce nu-şi ştiu hodina.

**Răi păgîni, ca şi evrei,*
Şi de idoli iubitorul,
Fă-i să ştie, dacă vrei,
Ce a spus Mîntuitorul.

Du-te unde Domnul blînd
E complet necunoscut,
Unde triburi fără gînd
Stau sub al Satanei scut.

Şi înfruntă fără frică
Indian şi canibal,
Omul ce trăieşte, cică,
La nivel de animal.

**Îmbracă trupuri dezbrăcate,*
Încalţă-i pe cei descălţaţi,
Opreşte odele spurcate,
Şi frînge-i pe cei dezmăţaţi.

Învaţă-i credinţa iubirii
Credinţa Celui Fără Vină,
Zdrobeşte semnul păgînimii,
Dă-le scăparea lor divină.

«Semănătorul sfînt – colecţie de imnuri şi cîntece religioase adaptate pentru folosul Societăţilor Misionare», 1887. Versurile marcate cu * pot fi omise, dacă se doreşte.

Aproape de viteza sunetului

RM-1808, din Phoenix către Seatle, a raportat zdruncinături puternice – vîrtejuri de aer – în vecinătatea lui Salt Lake City. Aflînd acest lucru, navigatorul de pe TW-6036, cursă directă SST Montreal – Los Angeles, a atins tastele calculatorului şi a transmis o corecţie a cursei pilotului automat. Apoi şi-a continuat somnul.

Vor fi în siguranţă încă o mie de mile.

Zăpadă

Fără să-l privească nimeni, televizorul color cu diagonală de douăzeci şi nouă de inci arăta imagini ale violenţelor de astăzi. Camera dezvăluia şanţurile din îndepărtatul Noshri, oprindu-se, din cînd în cînd, asupra cadavrelor. Un cîine, supravieţuitor ca prin minune al perioadei din vara trecută, cînd oamenii plăteau o sută de franci locali pentru un şobolan sau cincizeci pentru o mînă de făină, mirosea cadavrul unui copil. Un soldat negru, înalt, îi frînse spinarea cu patul carabinei.

– Drace! Ai văzut ce i-a făcut ticălosul de negru sărmanului cîine?

– Ce?

Dar pe ecran apăruse deja prăbuşirea unui avion.

Towerhill era ultima staţiune la modă în privinţa sporturilor de iarnă. Locuiau în Apennine Lodge, cel mai aspectuos şi mai scump dintre hotelurile de acolo. Nou-nouţ, deşi se străduia să pară vechi. Schiuri atîrnate de funii din plastic, un

foc simulat, din buşteni, ce ardea într-o vatră de piatră. În spatele unei ferestre cu geam dublu, ce ocupa cea mai mare parte a unui perete, reflectoare electrice puternice luminau pantele înzăpezite, magnifice, cu dungi negre, ce ajungeau pînă la culmea muntelui Hawes. Pînă în urmă cu un an, deşi oraşul se afla doar la cincizeci de mile de Denver, doar o mînă de vizitatori se aventurau să-l viziteze, deoarece drumul era prost. Tendinţa în creştere a oamenilor de a petrece vacanţa la munte, de cînd marea devenise prea murdară pentru a fi suportabilă, nu putuse rămîne ignorată. Drumul era, acum, excelent, iar zona se dezvoltase brusc. Existau trei schi-lifturi ultramoderne şi o filială a lui Puritan Health Supermarket. Şi posibilitatea de a schia în spatele unor vehicole pentru zăpadă. Colorado Chemical Bank plănuia să dubleze volumul tranzacţiilor. Se putea patina şi se puteau practica jocuri pe gheaţă, iar American Express îşi exprimase dorinţa de a deschide birouri. Pentru anul următor, era planificată construirea unei trambuline de sărituri, conform normelor olimpice.

Pe ecran, un grup de bărbaţi, femei şi copii tremurau lîngă cîteva clădiri cu forme imposibile. Îmbrăcaţi sărăcăcios, dar cu înfăţişare sănătoasă. Poliţia cu cîini căuta ceva.

Oh. Trainiţi. Ce naiba?

După a doua băutură, Bill Chalmers se simţi mai bine. Fusese o zi mizerabilă: condusese din Denver pe un drum ce fusese curăţat cu plugurile şi presărat cu nisip, dar rămăsese alunecos; transpirase la prînzul acela groaznic, de la familia Mason, conştient de o anumită „atmosferă", dar incapabil să-i descopere cauza; plecaseră, în cele din urmă, cînd fiul lor, Anton, de şase ani, se încăierase cu copiii lui Mason, care aveau patru şi cinci ani, şi venise la ei, plîngînd...

Dar se întorseseră cu bine şi-i plăcea în Towerhill: atmosfera de bunăstare, ca o palmă dată profeţilor nenorocirii, aerul proaspăt,

binecuvîntat, incredibil. Se vedeau turiști din orașe mari, abia sosiți, cu măști de gaze, neconvinși că se vor simți bine fără ele.

Ecranul arăta o hartă a Americii Centrale, cu o săgeată ce indica o zonă, apoi fotografiile a doi bărbați, amîndoi albi.

– Tania!

– Da, mai vreau unul, spuse soția lui și se duse să-și compare simptomele cu soția avocatului din Oakland, pe care o cunoscuse cu o zi înainte. Am spuzeala aceea ciudată și o senzație de mîncărime peste tot...

Doamne! Nu se poate discuta și despre altceva, în afară de alergii și nevroze? Cîndva, un bărbat era mulțumit dacă-și cîștiga existența. Acum trebuia să scoată bani și de medicamente. Și niciodată nu făcea ceva bine...

– Da, răspunse nevasta avocatului. Eu am senzații de fierbințeală și frig, iar uneori amețeli.

Brusc, își dădu seama că discutau despre graviditate și, în loc să se enerveze, se trezi tremurînd. Sigur că-și făcuse asigurarea de anormalitate, cînd Anton se afla pe drum, dar, cu toată poziția pe care o avea la Angel City, nu-l costase puțin, iar cînd Anton se născuse cu bine, Tom Grey îi povestise ce ciudățenii înregistraseră. Cuvintele pe care și le reamintea îl făceau să tremure: degenerare fibrotică, fenilchetonie, hemofilie, hipotiroidism, mongolism, tetralogia lui Fallot, alexie, dicromatism... O listă fără sfîrșit, de parcă numai printr-un miracol ajungea cineva un adult normal.

Înțelegea de ce Grey rămăsese burlac. Nici el n-ar fi riscat un al doilea copil.

Televizorul ajunsese la rezultatele sportive. Pentru prima oară, mai multe persoane deveniră atente.

– Tania!

În cele din urmă, se întoarse. Soția avocatului profită și se duse la bărbatul ei, în cealaltă parte a camerei.

– Ai avut o discuție la fel de intimă și cu Denise?

– Oh, Doamne, gemu Tania, rezemîndu-se de speteazà și încrucișîndu-și brațele. Deci de aceea am venit aici – sà spionezi familia Mason!

– Nu.

– Atunci, la ce naiba te agiți atît? Nu trebuie sà te întorci la birou decît luni. Și de ce nu m-ai întrebat în mașinà, în loc sà mà întrerupi din discuție?

În jur, atenționați de vocile ridicate pînà aproape de nivelul scandalului, oamenii se întorceau sà-i priveascà. Groaznic de stînjenit, Chambers adoptà o manierà împăciuitoare.

– Tania dragă, îmi pare rău, dar este vorba de ceva important...

– Evident! Mult mai important decît mine sau Tony! Mult mai important decît faptul cà, dupà ani de zile, pot sà mà relaxez și sà-mi găsesc prieteni! Uità-te la ce-ai făcut! Ai gonit-o pe Sally!

Bărbatul se mulțumi sà tacà.

Dupà un moment, femeia se potoli. Cu patru ani în urmà, trecuserà printr-o perioadà de șomaj. Știa ce înseamnà ca soțul sà-și piardà slujba.

– Oh, drace... Da, m-a scos din sărite. E țicnità! Practic, o trainità.

Chalmers ciuli urechile.

– Ce vrei sà spui?

– Vreau sà spun cà-i țicnità. Nu-l lasà sà zboare. Spune cà vrea ca nepoții ei sà vadà soarele. Care-i diferența, dacà un avion zboarà cu un loc liber? Crede însà cà Phil are necazuri pentru cà l-a obligat sà meargà cu mașina pînà în LA, iar el n-o acuzà direct. Încearcà, disperatà, sà afle ce necazuri are. De fapt, m-a întrebat. Eu nu știam nimic. Se pare cà Phil s-a purtat groaznic de Crăciun. Mai mult, cautà scuze ca sà n-o reguleze. N-o s-o facà nici de Anul Nou, spunea ea, dacà n-o sà-l seducà...

Ultimele cuvinte furà acoperite de un zgomot puternic, izbucnit din cer, de parcà un uriaș ar fi bàtut din palme, sà striveascà țînțari. Toți tresărirà. O voce anonimà spuse:

– Oh, ce bubuit sonic scîrbos! Nu-l pot suferi!

Dar dura mai mult ca de obicei. Continua.

După bubuitul inițial urmă un sunet de prăbușire, ascuțit, chinuitor, ca acela scos de niște pietre frecate de curentul unui rîu iute sau ca al unei marei viguroase pe un țărm cu prundiș. Dornici să-și reînceapă discuțiile, oamenii își dădură seama că lucrurile nu erau în ordine. Zgomotul devenea mai puternic, mai amenințător. Se întoarseră și priviră pe fereastră.

Tania țipă.

Cu o maiestuozitate implacabilă, în acompaniamentul bătăilor unui număr infinit de tobe, o jumătate de miliard de tone de zăpadă și gheață se îndrepta spre orașul Towerhill!

Socoteli

Reporterul: Domnule general, nu exagerăm cu nimic dacă spunem că lumea a fost uimită de decizia dumneavoastră de a-i aresta și expulza pe lucrătorii americani ai societăților de binefacere din Noshri...

Generalul Kaika: Vă așteptați să-i lăsăm să rămînă, cînd au otrăvit mii dintre oamenii noștri, i-au ucis sau, și mai rău, i-au făcut să-și piardă mințile?

Reporterul: Nu-i nici o dovadă...

Generalul Kaika: Ba da, există o dovadă. Toți oamenii din oraș au înnebunit. Au atacat trupele noastre, care-i eliberaseră de forțele de ocupație. Au fost otrăviți de hrana trimisă sub formă de ajutoare alimentare.

Reporterul: Dar ce motiv ar fi existat...

Generalul Kaika: O mulțime de motive. Se știe că americanii fac totul pentru a împiedica existența vreunei țări independente al cărei guvern nu-i compus din oameni cu pielea albă. Guvernele de culoare trebuie să se supună Washingtonului. Gîndiți-vă la China. Gîndiți-vă la Vietnam, Cambodgia, Laos, Thailanda, Ceylon, Indonezia. Dacă am avea o țară puternică,

unită, a oamenilor negri, în Africa, America n-ar mai fi în stare să-şi ţină în frîu supuşii ei negri!

Reporterul: Vreţi să spuneţi că a fost un complot deliberat, pentru a vă slăbi forţele şi a face ca invadatorii să cîştige războiul?

Generalul Kaika: Fac cercetări pentru a dovedi acest lucru. Doar oamenii albi au făcut să izbucnească războiul!

Reporterul: Dar n-au fost mercenari albi cei care...

Generalul Kaika: Negrii au umplut Mediterana cu otravă? Nu, a fost distrusă de deşeurile din fabricile europene!

Reporterul: Da, dar digul Aswan...

Generalul Kaika: Da, digul Aswan ar fi restabilit echilibrul, dar înainte ca marea să moară. Războiul a început pentru că mulţi urmau să flămînzească pe coastele Africii. De aceea am spus că ţările albilor sînt responsabile. E obiceiul tipic al albilor să distrugă ce au, apoi să se ducă şi să fure de la alţii.

Reporterul: Oh, domnule general, deformaţi un pic faptele!

Generalul Kaika: Nu-i adevărat că-i periculos să înoţi în Mediterana? Nu-i adevărat că peştii au murit?

Reporterul: Da, dar...

Generalul Kaika: Nu mai am nimic de adăugat.

Şobolani

Jeannie ajunsese deja acasă. Stephensonul ei electric fusese vîrît într-un colţ al garajului. Pete lucra de la zece la şase, iar slujba ei, la Bamberley, se termina la cinci.

Pete Goddard nu dorea ca soţia lui să lucreze. Voia să stea acasă, să aibă grijă de copii. Dar copii trebuiau să aştepte pînă ce va fi promovat. În zilele astea, nimeni întreg la minte n-ar întemeia o familie înainte să-şi permită îngrijirea medicală potrivită copiilor. În munţi nu era atît de rău ca în oraşe. Oricum, trebuia să fii atent...

În timp ce-şi ştergea cizmele, înainte să urce pe treptele din faţa casei, auzi un zgomot puternic în cer. Privi în sus, tocmai la timp să vadă o mînă de zăpadă scuturîndu-se de pe pervazul porticului. Ah, rahat, un bubuit sonic! N-ar fi trebuit să fie atît de puternic. Te obişnuieşti cu unul-două pe zi, dar slabe, care nu făceau pagube, poate doar să tresari şi să-ţi verşi ceaşca de cafea. Jos, la secţie, sergentul Chain primea o mulţime de reclamaţii. De parcă poliţia ar fi putut face ceva... De parcă ar fi existat cineva care să poată face ceva...

Jeannie se afla în bucătărie. Nu prea mare, cu aparate recondiţionate. Dar, de obicei, funcţionau. Trebăluia la plită. O fată frumoasă, mai slabă ca el, cu un an mai în vîrstă, sortită să ajungă dolofană înainte de treizeci de ani. Ce să facă? Lui îi plăcea să mănînce bine. Îi transmise un sărut, îşi luă pastilele de seară, ceva împotriva alergiei, şi se duse să bea apă.

Ea îl opri, strigînd:

– Nu, Pete! Am găsit o notiţă să nu bem, cînd am venit acasă. E pe masă.

Uimit, bărbatul se întoarse şi examină hîrtia de un roşu aprins, cu text tipărit cu litere mari, negre. Fraza familiară: defecte în uzina de purificare – a nu se bea înainte de fierbere – vom remedia defectul cît mai curînd posibil...

– Rahat! exclamă el. O să ajungem mai rău ca în Denver!

– Nu, nu, dragă. Jos, în oraş, au parte de aşa ceva tot timpul, cel puţin o dată pe săptămînă, iar aici e doar a doua oară de cînd a început iarna. N-ar merge o bere?

– O bere? Sigur că da!

– Vezi în frigider. Scoate şi pentru mine una. Încerc să fac reţeta aia complicată, zise ea, agitînd o tăietură din ziar.

Zîmbi, făcîndu-i semn că a înţeles – iar mîna îi zbură spre şold, căutînd revolverul inexistent.

– Ce-i? se întoarse Jeannie. Oh, nu, alt şobolan?

– Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată! Nu ţi-am spus să chemi deratizarea?

– Am chemat-o, dar mi-au spus că au atîta de lucru, că trebuie să așteptăm pînă la sfîrșitul săptămînii viitoare.

– Ce să facem, oftă Pete. Toți cei pe care-i întîlnesc...

Nu termină fraza și deschise frigiderul. Pe două rafturi, pachete cu o marcă familiară: o fată ținînd un spic de grîu între sîni, realizînd modelul unui penis cu testicule.

– Iar ai fost la Puritan!

– Da, mi-am cheltuit prima, spuse Jeannie, apărînd în ușă. Lucrurile nu-s prea scumpe. Pe de altă parte, au cu adevărat un gust mai bun.

– Ce primă?

– Doar ți-am spus! Toate fetele de la secția de ambalare, care am lucrat peste program, ca să expediem transportul înainte de Crăciun, au primit în plus douăzeci de dolari, din partea domnului Bamberley.

– Mda...

Luă două cutii de bere, pentru el și pentru ea, dintr-un pachet de șase bucăți. Douăzeci de dolari, în ziua de azi, însemnau un scuipat în ocean. I-ar fi pus, totuși, deoparte, pe polița de la Angel City, pentru timpul cînd își vor permite un copil. Toate poveștile acelea groaznice despre chimicale... Doar o scuză ca să dubleze prețurile la Puritan...

Amintindu-și de fabrică, întrebă:

– Scumpo, ce-ți face piciorul?

Petecul neted de piele, de parcă o parte din coapsa ei ar fi fost lustruită...

– Oh, au avut dreptate, pentru prima oară. E o ciupercă. Știi că trebuie să purtăm măști împotriva actino-nu-știu-cum. M-am ales cu ceva de felul ăla. Dar unguentele îi vin de hac!

Pete își stăpîni un fior. Să te pricopsești cu o ciupercă! Isuse, ca într-un film de groază! Jeannie o avea de mai mult de-o lună, iar el se trezea controlîndu-și, obsedat, propriul trup... Sorbi din bere.

– Dragă, voiam să-ți spun ceva, zise deodată Jeannie. Te-am văzut la TV!

– În tabăra trainiților? Da, l-am observat pe individul cu camera...

– Ce făceai acolo?

– N-au explicat?

– Am prins doar sfîrşitul.

– Aha! Am primit un telefon din LA. Îţi aminteşti că tipul care conducea tabăra a fost ucis înainte de Crăciun? Se pare că a fost drogat sau nebun. Aşa că au zis să scotocim locul, după droguri...

– Credeam că trainiţii nu folosesc aşa ceva.

– E adevărat că n-am găsit nimic... Un loc caraghios, iubito! De parcă ar fi fost făcut din bucăţi. Ceva meşteşugăresc. Iar oamenii, un fel de... nu ştiu ce. Ciudaţi.

– Am văzut cîţiva dintre ei la Puritan, spuse Jeannie. Arată destul de banal. Iar copii sînt bine îngrijiţi!

Prea devreme ca să discute despre felul în care se îngrijesc copiii. Într-o zi, cîndva...

– Pot arăta nevătămători, zise Pete. Dar asta-i din cauză că nu-s destui să provoace necazuri serioase. Adică, altceva decît să picteze craniile alea scîrboase şi oasele încrucişate. În LA blochează străzile, distrug maşini, sparg magazine...

– Carl spunea că tot ce fac e să atragă atenţia oamenilor asupra pericolelor ce ne ameninţă.

La dracu' cu Carl! Dar Pete îşi păstră părerea pentru sine, ştiind cît de mult ţinea Jeannie la el, la fratele mai mic, de nouăsprezece, douăzeci de ani, cel deştept într-o familie cu cinci copii, care părăsise colegiul după un an, plîngîndu-se de slabul nivel al învăţăturii. Acum lucra la fabrica Bamberley.

– N-au decît să trăiască după plac, mormăi el. Dar slujba mea e să opresc pe oricine strică, jefuieşte sau se amestecă în felul în care vor alţi oameni să trăiască!

– Carl a fost în tabără de mai multe ori şi, după cum spune el... Oh, hai să nu ne certăm!

Îşi consultă reţeta.

– Bun, trebuie să mai aşteptăm zece minute. Să mergem în sufragerie, să stăm jos... Ştii ceva, dragă?

– Ce?

– Aş vrea să am un aparat de gătit instantaneu. Cu microunde. Atunci n-ar avea importanţă cînd te întorci, prînzul ar fi gata într-o clipă.

Sună telefonul.

– Stai jos, răspund eu.

El rînji şi se supuse. Dar, înainte să se aşeze, Jeannie îl chemă, aproape ţipînd:

– Pete! Pete! Ia-ţi haina şi cizmele!

– Ce naiba s-a întîmplat?

– O avalanşă! A îngropat toate clădirile noi din cealaltă parte a oraşului!

Memento Laurae

Niciodată în viaţă nu se simţise Philip Mason mai mizerabil. Mergea fără încetare prin apartament, ţipînd la copii, spunîndu-i Denisei să-l lase în pace, pentru numele lui Dumnezeu, cînd, în realitate, ar fi vrut să-i spună că o iubea cu disperare.

Dar consecinţele Revelionului...

Cînd se simţise deprimat ultima oară, lucrurile fuseseră mai uşor de suportat: o casă, mult mai departe de centrul oraşului – lîngă rîu – cu propria-i grădină. Atunci fusese în stare să se ascundă şi să se simtă mizerabil de unul singur. Dar focurile de pe rîu fuseseră groaznice anul trecut, nu putuse să se ducă la slujbă, pentru că podul fusese închis, iar jumătate din timp fumul făcea imposibilă folosirea grădinii, chiar şi deschiderea ferestrelor...

Aşa că se mutaseră într-un apartament cu aer condiţionat, dintr-un bloc. Mai aproape de serviciu. Şi, bineînţeles, de spital, unde-şi trata Josie strabismul. Iar muşchii scurţi de la piciorul lui Harold începuseră să se întindă.

Nu putea explica! Nu îndrăznea! Şi nici nu putea să găsească o explicaţie, de fapt...

Cel puţin avea cîteva minute pentru el însuşi. Copiii dormeau, aveau nevoie de mult timp să se liniştească după întîlnirea dezastruoasă cu Anton Chalmers: băgăreţ, arogant, grosolan, agresiv, prost dispus – dar, bineînţeles, complet sănătos. „Supravieţuitor al tuturor testelor şi al întregului rahat", ca să-l citeze pe nesuferitul de taică-său.

Iar Denise se dusese în apartamentul familiei Henlowes, de la etajul doi. Acolo te informai, în clădirea aceea. Fiecare părea a şti un mod de a afla orice, de la oricine. Cel mai bine era să rămîi în afara conflictelor. Ajunseseră la fel de grave ca acelea din cărţile de istorie, din perioada prohibiţiei, cu bande de negri luptînd pe străzi pentru dreptul de a distribui khat african, şi bandele de albi aruncîndu-şi casele în aer pentru dreptul de a comercializa marijuana mexicană.

Se întoarse după o jumătate de oră de discuţii şi-i arătă ce aflase, spunînd:

– Dragă, nu fi îngrijorat, oricare ar fi problema, o să ajungi la o soluţie, las-o să se deruleze, relaxează-te!

Dennie, te iubesc teribil şi, dacă o să fii iar bună şi blîndă cu mine în noaptea asta, o să plîng...

Luă telefonul. Formă numărul, cu degete tremurătoare. Răspunse imediat o femeie.

– Cu doctorul Clayford, vă rog. E urgent!

– Doctorul Clayford e în biroul lui, ca în fiecare luni, răspunse femeia.

– Sînt Philip Mason. Directorul zonal al...

– A, domnul Mason!

Brusc cordială. Clayford era unul dintre medicii la care Philip trimitea clienţii lui Angel City, pentru a fi examinaţi, înainte de încheierea unei poliţe de asigurare pe viaţă. Doctorul avea interes să fie cooperant.

– Doar o secundă, să văd dacă soţul meu e liber...

– Mulţumesc.

Aprinse nervos o ţigară. Dublase cantitatea pe care o fuma, de la călătoria în LA. Încercase să se abţină şi, în loc de asta, ajunsese la două pachete pe zi.

– Da?

O voce răguşită. Tresări.

– Ah, doctore!

Nu-i spui „doc" lui Clayford, eventual îi spui pe numele mic. Făcea parte dintr-o familie de medici de modă veche. La şaizeci de ani purta costum negru şi cămaşă albă, din acelea ce-l desemnaseră pe tînărul sobru ca „avînd un mare viitor", pe vremea cînd era la colegiu. Cînd vorbeai cu el, parcă vorbeai unui preot, simţeai o distanţă, o barieră intangibilă. Dar acum *trebuia* să-l consulte...

– Am nevoie de un sfat şi... de ajutor.

– Da?

Philip oftă din greu.

– Iată despre ce-i vorba... Chiar înainte de Crăciun, am fost chemat la LA, de conducerea companiei şi, pentru că soţiei mele nu-i plac avioanele – ştii, poluarea –, m-am dus cu maşina şi am făcut un popas în Vegas. Iar acolo... ei bine, m-am încurcat cu o fată. Absolut întîmplător. Timpul şi ocazia, ştii...

– Şi?

– Şi... am avut unele dubii, după cîteva zile, dar acum nu mai am. M-am îmbolnăvit de gonoree...

Rufele atîrnate în jurul lui se roteau, ca nişte lilieci batjocoritori...

– Înţeleg, spuse Clayton, fără a părea deloc mai înţelegător. Trebuie să te duci la clinica din Market. Cred că-i deschisă sâmbătă dimineaţa.

Philip o ştia. Era într-o zonă deprimată şi deprimantă. Ruşinată de funcţia ei, persecutată de majoritatea corectă, plină de tineri cu atitudine provocatoare...

– Dar, doctore...

– Domnule Mason, acesta-i sfatul meu profesional, şi cu asta am terminat!

– Dar soţia mea?

– Ați avut relații de la escapada aceea?

– Da, de Revelion, începu Philip, cu mintea plină de motivații: nu se putea altfel, era ziua anului, e un fel de simbol, o tradiție de cînd ne-am cunoscut...

– Atunci, ia-o cu dumneata, zise Clayton și închise, fără să spună măcar „bună seara“.

Ticălosul! Jigodia încrezută!

Ce obținuse?

Puse telefonul în furcă, gîndindu-se la orice sugestie posibilă: o minciună nevinovată, de exemplu că în California e epidemie de hepatită, orice ar necesita un tratament cu antibiotice... Doamne! La urma urmei, am boala cea mai răspîndită după pojar! Scrie în toate ziarele!

Distracție. Orice. Să se uite la TV. Poate medicul de la clinică îi va fi de ajutor și-l va acoperi. Dacă ar trebui doar să mărturisesc că am regulat-o pe Laura, n-ar fi nimic, Denise nu m-ar părăsi pentru asta. Dar să-i spun că am molipsit-o prin bunăvoința unei străine lacome de bărbați...

Prin tranzistori sunetul venea mai repede decît imaginea, iar urechile surprinseră brusc sensul a ceea ce ascultase. Sumarul știrilor. Simți că pămîntul se despică și se prăbușește la o adîncime de cîteva mile...

– ...despre mărimea dezastrului avalanșei din seara trecută, din Towerhill.

Se ivi imaginea. Mașini ale poliției. Reflectoare. Elicoptere. Pompieri. Ambulanțe. Buldozere. Pluguri de zăpadă.

– Apennine Lodge, care se afla chiar aici, este complet îngropat, spunea o voce, cu un ton încărcat de compasiune.

O masă informă de zăpadă, în care săpau oameni...

– Alte cabane sau hoteluri din apropiere au fost tîrîte la vale, aproape un sfert de milă. Pagubele depășesc cincisprezece milioane, se zice că ajung chiar la cincizeci de milioane de dolari...

– Phil, m-am întors! strigă Denise, după ce descuiase broaştele complicate de la intrare. Am reuşit să scap de Jed şi Beryl şi...

– A avut loc o avalanşă la Towerhill! ţipă el.

– Ce?

Intrase în sufragerie, o femeie zveltă, cu oase delicate şi mers graţios, purtînd o perucă roşcată ce semăna leit cu buclele pe care le avusese şi care-i ascundea perfect cicatricile. Uneori, Phil credea că-i cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată...

– Doamne! gemu ea, iar pe ecran se văzu un cadavru scos din zăpadă. Acolo locuiau Bill şi Tania!

Se aşeză pe braţul fotoliului. El îi prinse mîna şi-i spuse cu groază, disperare şi greaţă:

– Spun că-s pagube de cincisprezece milioane, poate chiar cincizeci! Şi ştii cine plăteşte asigurarea? Noi!

Îl privi şocată.

– Phil, gîndeşte-te la pagube cînd eşti la birou! Trebuie să suni şi să afli dacă Bill şi Tania au scăpat. Şi Anton. Acum să-ţi pese de oameni, nu de bani!

– Îmi pasă. De tine şi de mine!

– Phil...

– N-am reasigurat zona. Am avut prea multă treabă... Şi nimeni din echipă n-a trecut iarna fără să se îmbolnăvească. Am reasigurat doar jumătate din riscuri!

Denise începu să înţeleagă şi o cuprinse groaza.

– Am încurcat-o, zise Phil. Doamne, mai bine aş fi murit!

În fruntea ştirilor

– Globe Relief? Cu domnul Thorne, vă rog, spuse expertul Departamentului de Stat în problemele Americii Centrale. Bună dimineaţa, Gerry, aici Dick. Cum te simţi în privinţa ochiului? Bine... Eu? Perfect. Cam obosit. Uite de ce te-am sunat... Am considerat că trebuie să fii printre primii care să afli că l-am găsit

pe fiul tău, Ross. Aruncat pe o stîncă de rîul care trece prin San Pablo... Nu, nici urmă de doctorul englez, încă... Spun că are capul zdrobit... Ar putea fi din cauza pietrelor din apă, dar vor face o autopsie, ca să avem confirmarea. Da, dacă avem noroc... Împuțiții de tupamaroși și-au făcut prea mult de cap. Avem, în sfîrșit, un motiv să ripostăm. O să te țin la curent...

Planuri

Paznicii înarmați care patrulau în sediul principal al firmei Angel City Interstate Mutual, în perioada de zece zile a vacanței, au fost surprinși să descopere că unul dintre conducătorii corporației le ținea tovărășie.

Nu și să afle că acesta era dr. Thomas Grey. Se obișnuiseră cu excentricitățile lui.

– E nebun! spuneau oamenii, încîntați să explice că, din cauză că era atît de devotat profesiei sale și nu se însurase, trebuia să fie țicnit.

De fapt, o asemenea presupunere nu era corectă, Grey fiind, probabil, unul dintre cei mai lucizi oameni în viață.

„Către redactorul revistei *The Christian Science Monitor*. Domnule..."

Dactilografia lui, de obicei impecabilă, provoca invidia secretarelor profesioniste. Stătea în mijlocul tăcerii de la etajul patru, înconjurat de carcasele metalice ale calculatoarelor.

„Sîntem dezamăgiți să descoperim într-o revistă cu reputație mondială pomenirea unei crize despre care afirmăm, fără ezitare, că reprezintă scornelile unor oameni care ar dori să ne întoarcem în stare de sălbăticie, fără a avea măcar privilegiul oamenilor din peșteri, de a ne îmbrăca în blănuri."

Privi în jur, să se asigure că nici un semnal de defecțiune nu era aprins și profită de ocazie să se scarpine. Avea o dermatită ușoară, dar enervantă, din cauza enzimelor din praful de spălat.

„Să admitem că modificăm ordinea lucrurilor prin felul în care trăim. Dar același lucru poate fi spus și despre un organism. Cîți dintre cei care țipă după sume mari pentru a apăra recifurile de corali de stelele de mare își dau seama că recifurile reprezintă ele însele impactul unei specii vii asupra ecologiei planetei? Iarba a revoluționat total «echilibrul naturii». La fel și evoluția arborilor. Fiecare plantă, animal, pește – putem spune chiar că fiecare microorganism umil –are o influență sesizabilă asupra lumii."

Zări o lumină. Se întrerupse, se duse și schimbă o rolă de bandă, se întoarse pe scaun. După ce citi încă o dată editorialul din Monitor care-l supărase – după părerea lui, fusese scris chiar de prefăcutul ăla, Austin Train – își ascuți următoarea săgeată a replicii.

„Dacă extremiștii își vor impune punctul de vedere, vom sta și vom jeli, acceptînd ca patru din cinci copii să moară pentru că nucile și fructele au înghețat, pe distanța unei zile de mers pe jos..."

Pierdea timp, redactînd scrisoarea. Nu se aștepta să obțină ceva. Se afla aici pentru a adăuga cîteva cărămizi la structura monumentală a întreprinderii particulare la care se angajase de ani de zile. Începută ca un hobby, se dezvoltase în ceva apropiat de manie și constituia principalul motiv pentru care continua să lucreze la Angel City. Compania avea o capacitate mare a calculatoarelor disponibile, exista o industrializare națională în această privință. Ca urmare, nimeni nu obiecta cînd o folosea seara sau în week-end. Fusese bine plătit tot timpul cît lucrase și, datorită gusturilor sale simple, ajunsese bogat. Dar dacă ar fi închiriat calculatoarele de care avea nevoie, și-ar fi irosit averea într-o lună.

Bineînțeles, plătea cu scrupulozitate firmei materialele consumate: benzi, hîrtie, curent electric.

Proiectul lui pornea de la faptul că, fiind într-adevăr un om rațional, se înfuria la fel de rău ca și un trainit fanatic văzînd cum cele mai spectaculoase fructe ale unei descoperiri

umane promițătoare se transformau într-un dezastru. Calculatoarele, susținea el, făcuseră posibil ca fiecare progres virtual să fie studiat înainte de a fi pus în funcțiune, în suficiente variante de situații, pentru a permite o exploatare sobră, constructivă. Sigur, închirierea lor era costisitoare – dar la fel era și angajarea avocaților ca să te apere cînd erai acuzat că ai încălcat Legile Mediului. La fel, ca să lupți împotriva unei condamnări a Departamentului Hranei și Medicamentelor. Sau împotriva reclamațiilor unui nimeni, cu un grup puternic de presiune în spate. Iar dacă adăugai banii cheltuiți în încercări zadarnice pentru a închide ușile unor organizații precum Earth Community Chest, Globe Relief sau Fondul „Salvați Mediul“, costurile deveneau zdrobitoare. Ce risipă!

Cînd, la treizeci și trei de ani, părăsise cariera de consultant independent în domeniul hranei și medicamentelor și decisese să fie contabil, sperase vag ca o companie de asigurări, preocupată de efectele vederilor limitate ale omenirii, să organizeze un departament special pentru a-i dezvolta proiectul și, bineînțeles, să-i plătească echipa. Nu reușise. Trebuise să rămînă omul care le făcea singur pe toate.

Așa că avea un drum lung, lung, pînă la țelul final: nimic altceva decît un program de simulare al lumii.

Dar era un om răbdător, iar șocul unor catastrofe precum crearea deșertului Mekong condusese tot mai multă lume spre concluziile la care ajunsese cu mult timp în urmă. Programul putea fi sau nu făcut, dar *trebuia* neapărat făcut.

Sigur, se afla în aceeași situație în care se găsiseră meteorologii înainte de apariția calculatoarelor, sufocați continuu de date noi care necesitau o prelucrare ce nu putea fi decît lentă, parțială. Dar pusese la punct multe tehnici de testare a erorilor pentru actualizarea automată a programului, iar după alți douăzeci de ani... Avea sănătate bună și-și supraveghea alimentația.

Pe de altă parte, nu căuta o acuratețe perfectă. Ceva la fel de precis ca prezicerea vremii s-ar fi potrivit perfect. Atît timp cît ar fi permis unor oameni care nu erau nici nemiloși, nici

laşi, să dirijeze progresul uman. (Folosea deseori expresia în discuţii. Din cauza asta, multe cunoştinţe îl considerau de modă veche.)

„Cînd cineva din apropiere se plînge că folosirea insecticidelor a produs o maladie a grădinilor, în urma căreia i-au pierit magnoliile, să-i amintim că, pentru a avea o livadă curăţată de viermi şi deci o hrană mai bună, nu poate avea şi o grădină în care să planteze magnolii. Verb. sap.

Al dumneavoastră etc.,
T.M.Grey
Doctor în medicină, master în ştiinţe

Să fim curaţi

Puteţi spune un lucru despre proprietarul unui Hailey: are un respect deosebit pentru ceilalţi oameni.

Un Hailey nu ocupă mai mult spaţiu din drum decît e nevoie.

Zgomotul unui Hailey se reduce la un mormăit blînd.

Lasă aerul mult mai curat decît maşinile cu benzină.

Chiar dacă acestea sînt pline de filtre.

Aşa că un conducător de Hailey poate merge destul de aproape de ceilalţi încît să le vadă zîmbetul şi să le audă murmurul aprobator.

Cum contribuie maşina ta la relaţiile interumane?

Sapă!

Lopata pătrundea, scoţînd alt picior cub de zăpadă – şi nu aveai unde s-o pui, decît peste altă zăpadă.

Cel puţin nu lovise nici un trup, cînd o înfipsese.

Pete Goddard suferea. Îl durea tot ce-l putea durea. Începînd de la tălpi, după ce stătuse în zăpadă o jumătate de oră. Apoi durerea urcase la glezne. Cînd îi cuprinsese gam-

bele, pierduse orice contact cu tălpile. N-avea decît să-şi închipuie că se aflau încă în cizme.

La fel, mîinile îl usturau, pline de băşici, în ciuda mănuşilor. Erau minus douăzeci de grade, bătea un vînt aspru. Ochii îl ardeau şi dacă lacrimile pe care le linsese n-ar fi fost sărate, ar fi crezut că-i îngheţaseră pe obraji.

Se afla în anticamera iadului. Reflectoare puternice, pătrunzătoare ca blestemul, fuseseră instalate pe movile înşelătoare de zăpadă, cuplate la generatoare de urgenţă, ale căror motoare suprasolicitate umpleau aerul cu un zgomot ca al dinţilor scrîşniţi. Tot timpul se auzeau ţipete:

– Aici, repede!

Fiecare strigăt însemna altă victimă, majoritatea moarte, dar şi unele doar cu un picior rupt, cu coloana vertebrală ruptă, cu pelvisul rupt. Avalanşa acţionase ca o presă. Strivise clădirile de lîngă muntele Hawes, aducîndu-le într-o stare asemănătoare plăcilor presate: resturi omeneşti, cheresteaua structurii, maşini, echipament sportiv de iarnă, hrană, băuturi, mobilă, covoare, alte resturi omeneşti, toate fuseseră presate pînă la limita posibilului, iar întreaga masă oribilă, dezgustătoare, fusese împinsă în jos, pentru a muta apăsarea în alte locuri, mai îndepărtate.

Roşu în zăpadă. Săpă cu degetele, de teamă să nu lovească pe cineva cu lopata, şi descoperi o bucată de carne de vită.

– Hei! Domnule poliţist!

O voce de copil. O clipă, îl cuprinse groaza că stătea pe un copil îngropat. Dar chemarea venise de undeva, de la suprafaţă, puternică, acoperind zgomotul unui elicopter. Se uită în sus. În faţa lui, pe un zid dărîmat, un băiat cu pielea deschisă la culoare, vreo de unsprezece-doisprezece ani, cu pantaloni negri din lînă şi canadiană. Îi oferea o cană de tablă, ce fierbea ca un gheizer.

– Nu vreţi nişte supă?

Stomacul lui Pete îi reaminti că se pregătea de masă, cînd fusese chemat. Lăsă lopata.

– Sigur că vreau.

Nu era locul potrivit pentru un copil – fără a mai pomeni de grozăviile pe care le putea vedea – dar ideea de a aduce hrană fusese bună. Mai avea mult de lucru. Luă cana şi vru să soarbă, dar supa frigea mai puternic decît crezuse. Copilul trăgea o sanie, pe care se afla un termos mare. Un lucru eficient.

– Aţi găsit mulţi morţi? se interesă băiatul.

– Cîţiva, mormăi Pete.

– Pînă acum nu văzusem morţi. Astăzi am văzut vreo zece.

Tonul îi era nepăsător, iar Pete fu şocat. După o pauză, spuse:

– Presupun că mămica ta ştie unde eşti...

– Sigur, ea a făcut supa. Cînd a auzit de accident, a pus o oală mare la fiert şi ne-a spus la toţi să ne îmbrăcăm gros şi să venim să dăm o mînă de ajutor.

În regulă! Nu le spui altora ce-i bine şi ce-i rău pentru copiii lor. Iar ideea fusese bună. Pete gustă din nou din supă, descoperi că se răcise repede în vîntul îngheţat, sorbi lacom. Avea un gust delicios. Bucăţi mari de legume, ierburi puternic aromate...

– Am vrut să văd morţi, spuse deodată băiatul. Tatăl meu a fost ucis cu cîteva zile în urmă.

Pete se uită la el.

– Nu tatăl meu adevărat. Îi spuneam aşa pentru că mă adoptase. Pe mine şi pe cele două surori ale mele. A apărut în ziare, i-au dat fotografia la TV.

– Din ce-a făcut mama ta supa? încercă Pete să schimbe vorba. E nemaipomenită!

– O să-i spun că ţi-a plăcut. A folosit un extras din drojdie, nişte legume şi – băiatul dădu din umeri, ca un adult – apă, toate fierte cu sovîrv şi alte plante... Ai terminat?

– Încă nu.

– N-am decît o cană, aşa că, după ce bei, o s-o spăl în zăpadă, să ucid microbii, şi o să mă duc să găsesc pe altcineva, spuse băiatul, cu seriozitate. Ai văzut imaginea tatălui meu la TV?

Pete căută repede un răspuns.

– Nu prea am timp să mă uit. Sînt foarte ocupat, din cauza slujbei...

– Da, bineînțeles... M-am gîndit că poate l-ai văzut, adăugă el, cu un strop de nefericire în glas. Îi simt lipsa... Ai terminat?

Pete dădu pe gît ce mai rămăsese și-i înapoie cana.

– Să-i spui mamei tale că face o supă nemaipomenită! spuse el, bătîndu-l pe băiat pe umăr.

În subconștient, se gîndea la Jeannie. Ea avea pielea mai deschisă la culoare ca a lui, copiii lor ar fi avut înfățișarea băiatului din fața lui. Doar să fie sănătoși...

– O să-i spun, îl asigură băiatul și adăugă: N-ai nevoie de ajutor? Ai făcut mult, de unul singur...

– A trebuit să ne împrăștiem, pentru că-i foarte mult de săpat.

Pete nu se simțise niciodată în largul lui discutînd cu copiii, pentru că avusese probleme cînd fusese el însuși copil. Tatăl lui nu murise, nu apăruse în ziare. Dispăruse, pur și simplu.

– Noi sîntem mulți, jos, la ambulanțe.

– Voi?

– Cei din tabăra trainiților – cea pe care o conducea tata, înainte de a muri. O să trimit pe cineva să te ajute – poate pe Harry. E puternic. Cum te cheamă, ca să știe cum să te găsească?

– Pete. Pete Goddard.

– Eu sînt Rick Jones. Bine, o să vină cineva, într-un minut.

– Hei!

Dar băiatul plecase, cățărîndu-se și alunecînd pe movilele de zăpadă. Pete își luă lopata, îngrijorat. În dimineața aceea îi păzise pe locuitorii taberei, în frig, în timp ce detectivii căutau droguri. Iar acum, să aibă un partener trainit...

N-avea nici o importanță. Singurul lucru important era să scoată vreun amărît îngropat sub greutatea rahatului alb.

Era în regulă. Harry nu făcea parte dintre cei pe care-i întîlnise în dimineața aceea. Nu părea mai puternic decît Pete, dar era mai odihnit. Nu spusese nimic, doar îl salutase înainte de a începe să sape în zăpadă. Se concentraseră asupra lucrului, pînă descoperiseră prima victimă. Moartă, învinețită de cianoză și frig. Veniră brancardierii și un ofițer tînăr, din

aviaţie – aduseseră şi şcoala de ofiţeri, bineînţeles – scoase actele din buzunarul bărbatului. Un localnic. Pete îl amendase o dată, pentru parcare în loc nepermis. Unul dintre brancardieri avea un radio cu tranzistori, la care auziră ceva, în genul că Towerhill fusese declarat zonă sinistrată.

– Prima dintre multe altele, mormăi Harry.

– Ce-ai spus?

– Am spus „prima dintre multe altele". Să nu crezi că-i prima avalanşă declanşată de avioanele supersonice! Elveţienii nu le lasă să zboare pe deasupra ţării lor între octombrie şi mai – se spune că le doboară fără avertisment. La fel procedează şi austriecii.

Pete luă lopata.

– Hai să săpăm, oftă el.

După zece minute, descoperiră că nimeriseră într-un loc plin, o întreagă cameră prăbuşită, poate chiar o clădire. Mai sus, un zid din piatră grosolană oprise impactul cel mai puternic al avalanşei, dar fusese smuls din temelie şi răsucit, alcătuind o linie neregulată de fragmente aflate într-un echilibru instabil. Deasupra lor, acoperişul îndoit, dar încă întreg, lăsînd un mic spaţiu liber, în care...

– Doamne! exclamă Harry. Trăieşte!

Ceva se mişca încet în întuneric. În întunericul alb. Zăpada pătrunsese pe fereastră, se împrăştiase pe podea.

– Ah-ah!

Strigătul teribil al unui copil.

– Fii atent, tîmpitule! urlă Pete, cînd Harry vru să înfigă lopata şi să sape chiar sub grinda încovoiată. Îl apucă de mînă.

– Ce vrei? E un copil! Ia-ţi mîinile!

– Uită-te, uită-te, uită-te!

Pete arătă cantitatea uriaşă de zăpadă ce vibra, oprită în zidul de piatră, ca un val. Din cauza săpăturilor lor, se apropia de spaţiul în care fusese prins în capcană copilul – copiii, îşi dădu el seama, auzind un al doilea ţipăt, diferit de primul.

– Aha...da...

Harry îşi regăsi stăpînirea de sine şi privi în gaura întunecată. Un pat răsturnat. O grămadă de zăpadă.

– Înţeleg ce vrei să spui. Puteam să tragem toată grămada peste noi. Ai o lanternă?

– Am împrumutat-o cuiva. Du-te şi caută alta. Şi multe ajutoare. Vezi grinda?

Pete nu îndrăznea s-o atingă. Acum, vizibilă, singura bîrnă serioasă care-i apărase pe copii arăta ca un băţ de chibrit, iar pe acoperişul turtit, ce se sprijinea de ea, se aflau doar Dumnezeu ştia cîte tone de zăpadă şi stînci.

– Sigur. Mă întorc imediat!

Se răsuci şi fugi.

– Rezistaţi, copii! strigă Pete în întunericul rece. Vă scoatem imediat ce putem! Una dintre siluetele abia vizibile se mişcă. Se ridică. Împinse zăpada.

Mişcă zăpada.

Încercă să se caţăre spre lumină.

– Doamne! Harry, HARRY, GRĂBEŞTE-TE!

Plînsete. Plînset acoperit de trosnetul greutăţii ce frîngea bîrna. Bîrna care susţinuse incredibila masă de zăpadă. Văzu cum sar din ea aşchii mărunte, albe, ca praful, ce dansau în lumina farurilor îndepărtate...

Doamne...Jeannie, Jeannie, ar fi putut fi copilul nostru acolo – nu,.n-ar fi fost, cu cincizeci de dolari pe zi, dar e un copil, iar noi putem avea copii şi...

Gîndurile astea se roteau iute, n-aveau nici o legătură cu mişcările lui. Scăpă lopata. Bîrna pîrîi. Se răsuci astfel încît umerii lui ajunseră sub ea. O prinse cu mîinile amorţite. Greutatea, insuportabila greutate... Privi în jos şi văzu cum cizmele i se înfigeau adînc în zăpada bătătorită.

Şi auzea încă plînsul...

Cea mai mică urmă

– A mers bine, Peg? strigă Mel Torrance, în timp ce-şi croia drum prin labirintul de birouri, pereţi de sticlă, dulapuri.

Ziarul lucra în pierdere. Majoritatea ziarelor lucrau în pierdere. Chiar și Mel avea ca birou o cămăruță, a cărei ușă rămînea deschisă, cu excepția momentului cînd își lua pilulele. Se simțea stînjenit, din anumite motive...

Ridicol. De unde știi că nu trebuie să iei, în anumite situații, pilule de un anumit fel? Îmi amintește că trebuie să le iau pe ale mele...

– Grozav, mormăi Peg.

Fusese să facă un reportaj despre explozia unei conducte. Cineva turnase ce nu trebuia în canal, ceva ce intrase în reacție cu altceva... Mare grozăvenie! Se întîmpla mereu. De data asta nu murise nimeni.

– Rod a făcut vreo poză frumoasă?

– O s-o aducă peste două ore.

– N-a folosit Polaroidul? Sigur că nu, s-au terminat rezervele..., oftă Mel.

Zilele în care puteai folosi Polaroidul începuseră a fi depășite de cele în care nu puteai.

– Bine, două ore ajung... Ai un mesaj. Pe birou.

Notița o anunța să contacteze morga municipalității, așa că formă numărul, în timp ce punea hîrtie în mașina de scris. După cinci încercări ratate, auzi răspunsul:

– Stanway.

– Peg Mankiewicz.

– Oh, da, spuse Stanway, coborînd tonul. Avem raportul final în privința prietenului tău, Jones.

– Isuse! Înseamnă că ați lucrat la el tot timpul?

Peg își auzi vocea furioasă. Nu puteau lăsa cadavrul în pace? Nu se mulțumiseră să-i insulte memoria? „Acest auto-proclamat profet al unei lumi mai bune s-a dovedit a fi doar un drogat". Citat/necitat.

– Durează mult căutarea urmelor reduse de drog, zise Stanway, fără s-o înțeleagă. Lucru de cromatografie. Uneori, coloane lungi de date...

– Bine, ce-ați găsit?

– Un halucinogen. Nu LSD, psilocibină sau ceva obişnuit, dar cu o structură moleculară similară. N-am înţeles raportul – sînt anatomist, nu biochimist. Dar mi-am imaginat că vrei să ştii.

Să vrea! Era lucrul pe care ar fi dorit cel mai puţin să-l ştie!

– Vreun motiv special pentru care s-au chinuit atît?

Stanway ezită. Spuse, în cele din urmă:

– Poliţiştii au insistat...

Porcii! N-au găsit droguri în maşină!

Nu era a lui, o închiriase. Trainiţii se străduiau să nu contribuie la poluare, iar întreaga comunitate din Denver, peste şaizeci de persoane, avea un singur vehicul, un jeep. În afară de biciclete.

Dar nu foloseau droguri, nici marijuana, deşi tolerau berea şi vinul.

Deschise un sertar al biroului, în care ţinea dosarul pe care-l întocmise despre moartea lui Decimus, şi reciti lista lucrurilor găsite în maşină – lucruri banale, mai mult sau mai puţin. O valiză cu haine de schimb, un brici, periuţă de dinţi, un teanc de documente despre chimicalele din hrană, altul despre afacerile de familie care-l aduseseră în LA, s-o vadă pe sora lui, Felice, şi un fel de coş pentru picnic. Un lucru de înţeles: îşi adusese hrana cu el, hrană de soi bun, sănătos, pe care-l consuma comunitatea, din producţie proprie.

Stanway tuşi în telefon. Un zgomot politicos, pentru a-i atrage atenţia. După cîteva secunde, se transformă într-o tuse adevărată, întreruptă de scuze. Cînd îşi reveni, zise:

– Mai era cineva cu el?

– Nu. Mulţumesc pentru ce mi-ai spus.

După ce puse receptorul în furcă, rămase mult timp privind în gol. Mintea îi era cuprinsă de furie, ca de o flacără întinsă. Credea, fără să aibă vreo dovadă, că Decimus fusese otrăvit.

Dar cum? De cine? Îi urmărise drumul, descoperise o pereche de camionagii care-l văzuseră dormind într-o parcare, lîngă un restaurant, unde se opriseră să mănînce. Îl văzuseră apoi treaz, cînd plecaseră, bărbierindu-se în toaleta pentru

bărbaţi. Fusese văzut la o staţie de benzină, cînd îşi făcuse plinul... asta era tot. Se părea că nu-l văzuse şi nu-i vorbise nimeni pe drum.

Nici sora lui Decimus nu ştia nimic folositor. Refuzase să fie intervievată direct după moartea lui, pretinzînd, cu justificări serioase, că din moment ce nu-şi întîlnise fratele de ani de zile, abia-l cunoştea. Articolul ei, din numărul din 23 decembrie, fusese scurt, de-o jumătate de coloană, iar Peg realizase un fel de poveste de Crăciun moralizatoare despre Decimus, pe care Mel o acceptase fără chef, doar cu schimbări minore. Felice o citise şi-i telefonase să-i mulţumească. Dar nu se întîlniseră şi, din felul în care îi vorbise, se vedea că nu împărtăşea opiniile fratelui ei.

Mîncarea. Fusese analizată? Nu, cu siguranţă nu... Oricum, rămăseseră doar resturi... probabil că le aruncaseră...

O decizie bruscă. Luă iar telefonul şi, de data asta, printr-un miracol mărunt, prinse Angel City la prima încercare. O ceru pe Felice.

– Se află într-o conferinţă. Să-i transmit vreun mesaj?

Peg ezită.

– Da, spuneţi-i că a căutat-o Peg Mankiewicz. Că fratele ei a fost otrăvit.

– Îmi pare rău, nu înţeleg...

Apoi un strănut, urmat de scuze.

– Nu-i nimic, spuse Peg, obosită.

Avea privirea împăienjenită. Lacrimi? Nu. O usturau ochii. Iar fruntea o durea... Blestem şi nenorocire, iar o criză de sinuzită!

Se repezi la răcitorul de apă, să înghită pastilele pe care uitase să le ia la timp.

Şi s-a dus...

...iar dr. Isaiah Williams, al cărui trup a fost scos dintr-o rîpă, de lîngă San Pablo. Cercetările sînt împiedicate de ceea ce un reprezentant al armatei numeşte „atitudinea încăpăţînată a localnicilor". „Nu vor să spună nici măcar care-i dreapta şi

care-i stînga", a declarat el. Aici, acasă, senatorul Richard Howell (republican, Colorado) a lansat astăzi un atac puternic împotriva, cităm, pătimașilor clorofilei, încheiat citatul, care, pretinde el, sabotează afacerile Americii, și așa afectate de povara șomajului ridicat și a recesiunii, insistînd că fabricanții noștri sînt obligați să respecte legi nerecunoscute de concurenții străini. În Italia de sud continuă răscoalele din multe orașe mici, în care se practica, înainte, pescuitul. Între timp, furtunile de praf din Camargue...

Cel ce zguduie pămîntul

– Salut, Fred!

– Salut.

Austin Train/Fred Smith continuă să urce scările. În locul acela era un zgomot incredibil – copii care țipau, sunete de televizor, radio, magnetofon, cineva bătea toba, iar peste toate, vocile vecinilor săi, Blore, care se certau iarăși. Apartamentul lor arăta de parcă ar fi fost bombardat. Acolo va avea loc o crimă, iar eventualul învingător va moșteni o grămadă de moloz.

Strînsese o grămadă de informații în ziua aceea. Să le ia dracu'! Îl cuprinsese oboseala, iar tăietura de la picior, cu care se alesese cu cîteva zile înainte, se umflase. Arăta de parcă se infectase.

Oprindu-se să vîre cheia în broască, observă că apăruse o nouă inscripție pe perete – sloganul trainiților: MĂ OMORÎȚI.

Cu ruj de buze purpuriu. Foarte potrivit.

Privi în jur, fără a fi îngrijorat cu adevărat de faptul că ar fi pătruns cineva în lipsa lui și l-ar fi jefuit, cu excepția neplăcerii că ar fi trebuit să-și cumpere alte lucruri. Toate acestea îi aparțineau lui Fred Smith, nu lui Austin Train. Dulapul și frigiderul erau pline cu hrană ieftină (dacă se putea vorbi de hrană ieftină): conservată, congelată, uscată, iradiată, semi-

preparată sau chiar semidigerată. Zidurile scorojite trebuiau zugrăvite. Ferestrele arătau bine, dar una fusese acoperită cu carton. Existau purici pe care dezinsecţia nu-i putea ucide, şobolani care scobeau zidurile, şoareci care alergau de colo-colo, parcă dîndu-i cu tifla, gîndaci care rezistau la orice insecticid, chiar şi la cele ilegale. N-ar fi folosit aşa ceva – ar fi însemnat să împingă rolul lui Fred Smith prea departe – dar oricine din casă ştia de unde să procure DDT, dieldrină sau altele, însă nu obţinuseră nici un rezultat.

De fapt, nu vedea cu adevărat ce-i în jur. Se putea trăi aşa, iar el demonstra lucrul ăsta. Însemna ceva să se afle aici. Implica...

Speranţă? Posibil. Să presupunem că marele eretic Sf. Francisc din Assisi ar fi fost pus (aşa cum se întîmplase cu el, Austin Train) în faţa a douăzeci şi opt de milioane de telespectatori, în emisiunea Petronellei Page, şi i s-ar fi cerut să-şi expună motivele pentru care se purta aşa cum se purta. Se spune „cei blînzi vor moşteni pămîntul". Adică ei sînt aleşii lui Dumnezeu. Trebuie să încerc să fiu blînd nu pentru că aş dori pămîntul – puteţi să-l păstraţi, după ce l-aţi distrus, nu-l mai vreau – ci din cauză că şi mie mi-ar plăcea să fiu alesul lui Dumnezeu. *QED*.

În afară de asta, iubesc mai mult animalele decît pe voi, ticăloşilor!

Dintre toate viciile de care-i capabilă fiinţa umană, Austin Train detesta cel mai mult ipocrizia. Nu-şi dăduse seama de asta decît în urmă cu vreo trei ani, în urma perioadei de notorietate începută cu doi ani înainte, o dată cu publicarea Agendei pentru anul 3000. Pînă atunci, se bucurase de un succes moderat. Cîteva dintre cărţile lui fuseseră retipărite în ediţii populare şi atrăseseră atenţia unui număr crescut de cititori uimiţi, dar acelea fuseseră doar materiale inferioare. Brusc, puteai zice că peste noapte, devenise o celebritate, i se solicitau interviuri la TV, primise comenzi să scrie pentru un ziar

cunoscut, fusese primit, în calitate de consultant, în comitete guvernamentale. Apoi, la fel de brusc, încetase totul.

Avea şase sute de mii de dolari în bancă şi trăia într-o ruină, în mijlocul unui oraş muribund.

Acolo – începuse să gîndească despre acel loc ca fiind o altă lume – minciuna şi falsitatea constituiau un mod de viaţă. Sponsorul programelor în care apărea pe post de Casandra: o companie producătoare de mase plastice, ce revărsa zilnic o jumătate de milion de galoane de apă fierbinte, otrăvită, într-un fluviu ce trecea prin şapte oraşe înainte de a ajunge la ocean. Pentru tipărirea articolelor pe care le scria folosea o companie care defrişa o jumătate de pădure în fiecare lună. Iar ţara ce-l prezenta ca un exemplu de exprimare a dreptului de a vorbi liber era condusă de nebuni ce-o transformaseră într-un deşert pe care-l numeau pace.

Îl îmbolnăviseră.

Literalmente.

Zăcuse în spital două luni, tremurînd fără încetare, scuipîndu-i pe cei care veneau să-i ureze sănătate, rupînd telegramele de la necunoscuţii ce-i transmiteau speranţa lor că se va face bine repede, aruncînd mîncarea pe podea, pentru că era otrăvită, apuca asistentele de gît şi le ţinea prelegeri despre bioxid de sulf, săruri de plumb, DDE, menţinîndu-le ghemuite, într-o poziţie ovoidă, de foetus. Nu că ar fi înţeles mare lucru din ce le spunea. Ţipau prea tare...

Cînd i-au dat drumul, îndopat cu tranchilizante, s-a dus să trăiască printre oameni care nu-şi făcuseră un obicei profesional din a nu şti stînga ce făcea dreapta. Şi-a găsit o locuinţă în zona cea mai murdară din oraşul în care se născuse. Avusese în vedere mai multe alternative: Barcelona, lîngă haznaua descoperită a Mediteranei; crescătoria de iepuri a Romei, aproape permanent aflată sub incidenţa legii marţiale; Osaka, unde se vindeau filtre de aer pentru a fi puse la uşi. Dar dorise să fie în stare să le vorbească oamenilor din jur – aşa că se întorsese acasă.

– Sînt om, spusese, de multe ori, pe cînd fusese celebru. Sînt la fel de vinovat ca şi voi, iar voi sînteţi la fel de vinovaţi ca şi mine. Ne putem căi sau putem muri împreună. Trebuie să fie decizia noastră comună.

Nu se aşteptase să lase în urmă, în lumea pe care-o părăsise, o moştenire atît de surprinzătoare: trainiţii, ce nu reprezentau o organizaţie oficială, nu aveau nici măcar un ziar, se manifestau doar din cînd în cînd – mai degrabă ca urmare a unei declanşări telepatice, a unei manifestări a subconştientului colectiv – pentru a opri o fabrică sau o companie care puneau în pericol omenirea. Evident, nu-i crease el. Existaseră, aşteptînd. Majoritatea, foşti studenţi radicali, pentru care era o chestie de principiu să afirme: „Da, sînt un *commie!*“ Acest obicei apăruse în urma dezastrului din Vietnam, cînd mii de tone de ierbicide, defoliante, gaze, substanţe toxice, transformaseră ţara într-un pustiu. Brusc, într-o singură vară, plante moarte, animale moarte, rîuri moarte.

Oameni morţi.

Cînd popularizase termenul „comesean“, puţin mai tîrziu, denumirea se răspîndise iute. Dar nu prinsese. În locul ei, mass-media inventase denumirea „trainiţi“, care devenise universală.

Era pe jumătate încîntat de măgulirea implicată de nume, pe jumătate îngrozit, din motive complexe. Îi descrisese unul lui Peg. Visa, uneori, că-i întîlnea pe oamenii care-i luaseră numele, renunţînd la ale lor, proprii, şi se trezea transpirat, gemînd, pentru că ajungea la viziunea a milioane de oameni identici, imposibil de diferenţiat.

Acum se afla într-o cameră de la etajul superior al unei clădiri dărăpănate din mahalalele LA-ului, fostă clădire de birouri, transformată în locuinţe în urmă cu cinci ani şi de atunci niciodată reparată sau zugrăvită. Cei din jur nu minţeau decît ca să-şi protejeze eul, iar el considera acest lucru suportabil. Ceea ce detesta era o faptă pe care n-o mai definea de mult drept crimă, ci păcat. General Motors, îţi vei ispăşi lăcomia

pînă la a treia şi a patra generaţie. AEC, pînă la a douăsprezecea, pentru că ai sucit membrele copiilor şi le-ai închis ochii. Pînă la dispariţia omului, tu, cel care ne-ai blestemat, Tată. Tatăl nostru. Tatăl nostru care eşti în Washington, dă-ne nouă propionatul de calciu, monogliceratuldiaclotat de sodiu, bromatul de potasiu, fosfatul de calciu, cloramina monobazică T, sulfatul potasic de aluminiu, benzoatul de sodiu, monoisopropilul citrat, axeroftolul şi calciferulul de toate zilele. Cu un pic de făină şi sare...

Amin!

Ceva îi infectase rădăcina părului şi sprîncenele, făcînd pielea să-i cadă în coji galbene, uscate, ce lăsau să se vadă petece mărunte de carne. Se frecţionă cu o loţiune pe care i-o recomandase doamna Blore. Ea şi soţul ei sufereau de aceeaşi boală, la fel şi puştii de la parter. Loţiunea ajuta, scalpul nu-i era la fel de inflamat cum fusese cu o săptămînă în urmă.

Apoi mîncă absent, nu atît hrană, cît combustibil. Gust de bumbac sau carton, partea cuvenită omului din cauza îngrăşămintelor ce erau turnate pe pămîntul ce devenea, zi după zi, tot mai sterp, mai tare, mai scorojit, se transforma în praf... Ca scalpul lui... Făcuse ceva ce simţea că-i important. Dăruise cărţile, chiar şi pe cele favorite: Biblia, Bhagavad-Gita, Învăţăturile lui Patanjali, I Ching, Popul Vuh, Cartea Morţilor...

Dacă nu cunosc suficient acum, nu voi cunoaşte niciodată destul. Nu pot suporta aşa ceva.

În timp ce mînca, se gîndea. În timp ce lucrase în ziua aceea, gîndise. Lucra la departamentul municipal de salubrizare, iar hîrţoagele se aflau într-o stare ce te făcea să tragi concluzii: declaraţii prin scrumiere, registre prin toalete... Cei din echipă îl considerau bizar, poate ţicnit. Poate. Ceea ce-l impresionase, ce gîndise, ce simţise, i se păruse impresionant. Ajunsese, în ultimele săptămîni, la o convingere: am importanţă. Valoare. O viziune. Gîndesc ceea ce nu gîndeşte nimeni.

Cred cu siguranța credinței. Trebuie să-i fac pe ceilalți să audă, să înțeleagă.

Cred că-i momentul potrivit.

Noaptea, în timp ce stătea întins, simțea creierul său în rezonanță cu bătăile inimii planetei.

Explicații

– Dă-mi o perucă! Iute!

Tresărind din cauza strigătului, Terry Fenton ridică privirea de pe materialele lui de lucru: vopsele, pudre, coloranți, lacuri – toate de cea mai bună calitate, bineînțeles, peruviene și mexicane, bazate pe esențe din ierburi, ceruri vegetale și pigmenți florali, fără urmă de substanțe sintetice. Pentru Terry Fenton, doar ce-i mai bun! Se afla în culmea realizării profesionale, șeful machiorilor de la complexul de studiouri din New York al ABS, mult mai bine îmbrăcat și mai elegant decît majoritatea starurilor care ofereau noaptea hrană spirituală spectatorilor.

– Pet! Doamne, ce-ai făcut cu părul tău?

În vîrstă de patruzeci de ani, dar fermecătoare și, datorită unui regim riguros, zveltă, Petronella Page năvălise spre scaunul ei obișnuit. Purta un costum magnific, cu pantaloni cu motive abstracte, stacojii și galbene, iar figura ei n-avea pic de riduri. Terry, de obicei, îi făcea doar un machiaj sumar. Dar părul ei era, acum, presărat cu pete neregulate, noroioase.

Conducea discuțiile din nopțile de luni și joi, era celebră și se aștepta să preia și noaptea de vineri, pentru că moderatorul transoceanic, englezul Adrian Sprague, se afla în pragul unei crize nervoase, de mult timp previzibilă – lipsise de la trei emisiuni, în ultimele trei luni, speriat de posibilitatea ca avionul cu care urma să zboare să conțină o bombă.

– Îl dau în judecată pe ticălos! șuieră ea printre dinții încleștați, cînd își văzu înfățișarea groaznică în oglinda ce-o reflecta fără milă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Terry, pocnind din degete spre asistentul lui obișnuit, Marlon, un tînăr cu pielea de un castaniu deschis, care-l adora, îl adora absolut, și care avea o părere bună despre Petronella – atît cît putea avea despre o femeie – iar acesta veni alergînd.

După un moment apăru și Lola Crown, asistenta lui Ian Farley, regizorul, cu un teanc de notițe despre invitații din noaptea aceea. Emisiunea urma să înceapă peste douăzeci de minute.

– Slavă Domnului că ai sosit, în sfîrșit! strigă Lola. Ian se pișase pe el!

– Gura! Să nu te aud! răcni cu asprime Petronella, aruncînd hîrtiile pe care i le întinsese Lola. Nu dau un ban pe cine-i invitat, chiar de-ar fi vorba de împuțitul de rege al Angliei! Sînt sigură de-un lucru: n-o să apar arătînd așa!

– N-o să apari, iubito, oftă Terry, verificînd șuvițele pătate.

Lola, gata să izbucnească în plîns, umbla în patru labe să strîngă hîrtiile împrăștiate.

– Doamne, de ce nu ți-ai aranjat părul la Guido, ca de obicei?

– La Guido s-a întîmplat!

– Ce? exclamă Terry, îngrozit.

Insista ca fiecare persoană pe care o machia să-și spele părul, să-i fie aranjat și tuns la Guido, pentru că acolo era singurul loc din New York care garanta că șamponarea se făcea cu apă de ploaie importată. O cărau tocmai din Chile.

– Azotat de argint, oftă Petronella. L-am căutat pe Guido acasă și mi-am vărsat amarul, iar el s-a interesat și m-a sunat mai tîrziu, aproape plîngînd. Se pare că acolo au produs ploaia în mod artificial – îți amintești că anul trecut am avut invitat un aducător de ploaie? Guido crede că a intrat în reacție cu fixativul...

Marlon aduse un teanc de peruci. Terry alese una, luă o perie, un pieptăn și un spray cu fixativ. Distruse brutal creația

lui Guido, transformînd-o într-un strat lipit de scalp, apoi recreă același lucru, pe perucă.

– Durează mult? se interesă Petronella.

– Cîteva minute, răspunse Terry.

Se stăpîni să-i spună că putea copia orice coafură făcută de cel mai bun artist al lui Guido într-o zecime din timpul necesar acestuia. Toată lumea știa cît era de bun.

– Slavă Domnului! Lola, tîrfo, unde-mi sînt notițele?

– Aici, se smiorcăi fata.

Petronella răsfoi iute paginile.

– Ah, da! Mi-l amintesc pe Jacob Bamberley...

– Îi place să i se spună Jack, o întrerupse Lola.

– Nu-mi pasă de ce-i place! Eu conduc emisiunea! Terry, drăguțule, îl avem pe individul care a trimis rahatul ăla otrăvit în Africa. Știi ce-o să-i fac? O să-l pun să mănînce un castron din el la începutul emisiunii, apoi o să revin la sfîrșit, ca oamenii să vadă ce-a pățit!

Luă următoarea notiță și adăugă, gînditoare:

– Și o să-i spun tot timpul Jacob!

Aceasta era o acțiune Globe Relief în ajutorul lui Globe Relief. Cînd devenise evident că acuzațiile lui Kaika nu erau doar propagandă, se produsese panică. N-avea nici un rost să fie ascuns adevărul, faptul că Globe, cea mai mare organizație de ajutorare de pe planetă, se afla în pragul dezastrului. Doar pentru că avea sediul în America și că era întemeiată de americani, trebuia să sufere efectul complexului de vinovăție provocat de ceea ce se întîmplase cu vegetația din Vietnam. Mai mult ca sigur că urma să aibă loc o anchetă ONU.

Statele Unite declaraseră clar că, dacă Globe nu apare iute cu o apărare convingătoare, organizația va fi lăsată fără nici un sprijin. Deja fuseseră provocate pagube inestimabile de către militanți negri, dispuși să creadă într-un genocid chimic.

Pașii necesari fuseseră făcuți. Probe de Nutripon, luate din stoc, fuseseră analizate și găsite în regulă. Se bănuia că de vină ar fi fost drojdiile și ciupercile din uzina hidroponică. Poate o

boală, asemănătoare cornului-secarei, afectase producția, infectase o parte din hrană cu o otravă psihedelică naturală... Ar fi fost de folos o probă din Noshri, pentru a o studia, dar, după cît se părea, toată marfa fusese consumată sau arsă în timpul răscoalelor. Așa că treaba dura... Căutînd ceva care să-i dezvinovățească, directorii de la Globe descoperiseră că Jacob Bamberley plecase la New York, pentru vizita lunară la sediul principal al trustului Bamberley, și descoperiseră în acest lucru posibilitatea de a arunca vina pe o singură persoană. Trăseseră tot felul de sfori. Emisiunea Petronellei Page avea un auditoriu nocturn de vreo treizeci de milioane de persoane. Uneori, lunea, cînd oamenii stăteau acasă, după ce petrecuseră zdravăn în week-end, cifra ajungea chiar la patruzeci de milioane. A apărea în respectivul program însemna și a avea parte de publicitate în ziare și reviste. Doreau apariția imediată. „De trei ori e înarmat cel a cărui cauză-i dreaptă, dar de patru ori cel ce-i atacat fără a fi atins".

Pe de altă parte, dacă războiul e un iad, la fel e și pacea.

Acum se afla sub luminile puternice ale reflectoarelor din studio, flancat de Gerry Thorne, de la Globe, mic, încordat, cu un tic la obrazul drept, și de Moses Greenbriar, trezorier principal al trustului Bamberley, un bărbat gras și vesel, care putea răspunde la orice întrebare privind funcționarea uzinei hidroponice.

Terry și peruca lui făcuseră un miracol. Cu toate astea, Petronella se afla într-o dispoziție proastă, cînd își ocupă locul. Se mai potoli în timpul primei pauze publicitare, pentru că aveau sponsori minunați la emisiunea aceea și, întrucît era mîndră de felul ei, se fălea cu cei din seara aceea: Puritan Health Supermarkets, Hailey Cars – sau, mai bine zis, agenția ce le importa din Anglia, unde costau prea mult pentru a fi des răspîndite – și compania de măști de gaze Johnson & Johnson. Dar zîmbetul pe care-l adresă auditoriului fu forțat.

– Salut, lume!

Şi, conştienţi de statutul lor de exemplare reprezentative ale speciei numite „om“, cei prezenţi îi răspunseră cu entuziasm.

– De data asta, avem aici cîteva persoane care au constituit obiectul ştirilor, precum şi alte persoane despre care se va discuta mîine. Nu numai aici, ci pe jumătate din glob, de exemplu în Africa.

Aha, bine! Nu trebuia să-i spună lui Ian Farley decît o dată. Imediat, camerele se îndreptară spre domnul Bamberley, ignorîndu-i pe cei din dreapta şi stînga lui. Se apropiară ca ţevile armelor unui pluton de execuţie.

– Am fost cu toţii şocaţi şi îngroziţi de ştirea că...ei bine, o nebunie în masă a izbucnit în Noshri, înainte de Crăciun. Chiar cînd credeam că teribilul război s-a sfîrşit, am văzut imagini şi am auzit povestiri despre oameni cuprinşi de nebunie. Am aflat că a fost vorba şi de cazuri de canibalism, printre supravieţuitori... S-a adus acuzaţia că otrava existentă în ajutorul alimentar i-ar fi făcut pe oamenii aceia să-şi iasă din minţi. Adică în cantitatea de Nutripon, produsă de uzina hidroponică Bamberley, de lîngă Denver, Colorado...

Bravo, Ian, iubitule!

Farley fixase o cameră asupra nărilor domnului Bamberley. Sigur, imaginea nu rămînea pe monitor tot timpul, era întreruptă, din cînd în cînd, de cea a auditoriului sau de cea a Petronellei. Dar Bamberley nu ştia asta, se vedea că-i este frică să se mişte şi să se uite la imagine, în cazul că apărea în ea.

Oh, Ian, iubitule, nu trebuie să te învăţ meserie!

– Jacob! Nu te superi dacă-ţi spun Jacob? Cu un zîmbet fermecător...

– De obicei, oamenii...

– Sînt sigură că aşa îţi spun. Cineva care are reputaţia săvîrşirii unor opere de caritate nu poate fi decît în cele mai bune relaţii cu toată lumea!

Voce siropoasă, un pic sentimentală.

– Deci, Jacob, substanţa aceea despre care se vorbeşte, Nutripon, ce conţine de fapt?

– Manioc...

Venise momentul ca zîmbetul să lase loc unei încruntări uşoare.

– Nu sînt expertă în asemenea probleme – deşi notiţele fuseseră bine întocmite, ca de obicei, iar ea prinsese totul din zbor – dar îmi amintesc că maniocul este o plantă foarte periculoasă... Boli de ochi, nu?

– Presupun că te referi la ambliopia maniocului, care este...

– O stare a ochilor?

Observă, cu toate că imaginea nu-l arăta pe individ, că Gerry Thorne îşi atinse, în mod reflex, un ochi. Avusese recent o conjunctivită. Purta ochelari de soare, din cauza reflectoarelor puternice. Splendid! Arăta sinistru cu ei. Răspunzînd prompt la indicaţia nespusă, Ian îndreptă camera spre el.

– Da, dar vedeţi, Nutriponul e pregătit...

– O secundă!

Cuvîntul se afla pe teleprompter, dar nu avea nevoie să-i fie reamintit. Deschidea prea multe posibilităţi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Maniocul nu conţine cianură?

– În stare crudă, nu după ce-i prelucrat!

Domnul Bamberley transpira. Petronella aştepta momentul în care va începe să se agite. Însoţitorii lui ajunseseră deja la starea aceea...

– Susţii că prelucrarea îl transformă în ceva sigur?

– Bineînţeles!

– Amănuntele prelucrării sînt secrete, nu pot fi aflate de toată lumea?

– Doamne, nu-i nimic secret! Totuşi, mă tem că, dacă doriţi date tehnice, trebuie să...

– Da, ştiu că nu eşti expert în hidroponică. Cultivaţi plantele în mod hidroponic, nu?

– Exact.

– Asta înseamnă cultivare în mod artificial, în nisip sau celulită, în condiţii controlate, udate cu o soluţie de nutrienţi chimici. Asta înseamnă hidroponie, nu?

Înfiptă în urechile auditoriului, care abia urmărise reclama pentru Puritan, care lăuda hrana cultivată în aer liber, în sol natural.

– Da. Mda...

Domnul Bamberley se zăpăcise. Lîngă el, Greenbriar, grăsanul, îi făcea semn cu sprînceana: apelează la mine, mă descurc eu!

Nu, nu, drăguţule! Nu sîntem aici să ajutăm Globe Relief să se justifice faţă de negrii care cred că marfa noastră le extermină verii din Africa! Nici nu sîntem aici să vă ajutăm să-i liniştiţi pe acţionarii de la trustul Bamberley, care nu se simt în largul lor văzîndu-şi profitul ameninţat de ticăloşii nerecunoscători de peste mare. Nu, drăguţule! Nu de aia sîntem aici!

Mi-ar plăcea să ştiu de ce sîntem, de fapt, aici...

Zîmbi din nou, dulce.

– Fără îndoială, există motive pentru care cultivaţi maniocul în felul acela. Are vreo legătură cu reducerea cantităţii de cianură din el?

– Nu, nu! Motivul cel mai important este că avem nevoie de ceva care să fie acceptat în regiunile cele mai afectate de foamete, iar maniocul...

– Da, şi expediaţi tot ce produceţi în străinătate, nu? interveni Petronella, cu precizia scalpelului unui chirurg.

Avîntul pe care-l luase domnul Bamberley, pentru a se lansa în următorul segment al expunerii sale pregătite, urma a fi deturnat pentru alt scop.

– Da, tot ce fabricăm e destinat proiectelor de ajutorare.

– Şi-i o activitate non-profit? întrebă Petronella, ştiind răspunsul oficial. Eşti, la urma urmei, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. După ultimul bilanţ anual, trustul

Bamberley a realizat beneficii de o jumătate de miliard de dolari. Nu obţii nici un profit din contractele de ajutor?

– Cu certitudine, nu! Abia se acoperă cheltuielile. Uzinei hidroponice i se cere să nu obţină nici un profit.

– De ce?

Discuţia se opri aici, ca un cuţit aruncat ce întîlnise un sprijin în aer. Domnul Bamberley clipi:

– Poftim?

– Am întrebat de ce nu? Toate celelalte afaceri ale trustului trebuie să aducă beneficii, sau se renunţă la ele. Anul trecut, de exemplu, ai vîndut un lanţ de magazine din Tennessee, care nu adusese nici un profit vreme de doi ani, şi ai renunţat la toate întreprinderile aviatice. Deci?

– Eh...

Domnul Bamberley făcu exact ceea ce sperase ea că va face, iar Thorne şi Greenbriar se rugaseră să nu facă: scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse faţa. Sub reflectoare era foarte cald, în mod intenţionat.

– Ei bine, o consider ca... Vedeţi, ca pe o activitate caritabilă. Un mod practic de a ajuta oamenii cu averea mea.

– Presupun că nu-i singura exprimare a impulsului tău caritabil, murmură Petronella.

– Nu, sigur că nu. Eu cred – sînt creştin şi toţi creştinii ar trebui să creadă acelaşi lucru – că sîntem toţi copiii Domnului, făcuţi după chipul Său, că nici un om nu-i o insulă...

Teribil de jenat, ca mulţi dintre practicanţii unei religii, cînd sînt obligaţi să recunoască acest lucru în faţa a milioane de indivizi anonimi. Dar sincer. Dureros de sincer.

– Da, mi s-a spus că te-ai înconjurat de băieţi orfani. Opt la număr...

– Te referi la fiii mei adoptivi... Da. Una e să trimiţi ajutoare în ţări îndepărtate şi alta să-i aduci în propria-ţi casă pe cei ce au nevoie de sprijin!

Clipea la fiecare cuvînt.

În acvariul lui, Ian făcu gesturi violente: nu exagera cu partea ciudată a individului! Să-l ia dracu'! Adepţii Bibliei se duceau la culcare devreme, nici o şansă să-i privească.

– Am discutat, recent, destul de mult despre adoptări la această emisiune – din cauza succesului planului Dublu-V, bineînţeles. Sprijini Dublu-V?

– Ah... De fapt, nu, pentru că există foarte mulţi orfani chiar aici, în ţară... Sau, mai rău, copii părăsiţi de părinţii lor.

– Da, e o problemă alarmantă... Am avut în emisiune, luna trecută, o asistentă socială care a amintit de acest lucru, în legătură cu bandele de tineri negri care terorizează centrele oraşelor. Ne-a spus că mii dintre ei au suferit la fel de mult ca şi copiii asiatici care au fost adoptaţi. Dar nici unul dintre... fiii tăi nu-i negru, nu?

O tăcere mormîntală. Suficient de lungă pentru a lăsa să fie înţeleasă poanta. Apoi reluă, cu un ton indiferent:

– Oricum, asta e! Viaţa ta particulară te priveşte şi probabil că un protestant alb are dreptul să prefere băieţi albi, protestanţi. Să ne întoarcem la tema discuţiei noastre...

Aceasta era una dintre expresiile ei favorite. Invitaţii cu limbă ascuţită aveau dreptul la termenul mai potrivit, „interogatoriu", dar în seara asta era în vîrf de formă şi, deşi Thorne pălise şi tremura, iar Greenbriar se agita furios, nici unul nu îndrăznise s-o întrerupă. Poate că n-o să-l dea în judecată pe Guido...

– Deci, ce-ai de spus în privinţa acuzaţiei că hrana pe care ai trimis-o în Noshri era otrăvită?

– Dumnezeu mi-e martor că Nutriponul este nevătămător şi delicios!

Domnul Bamberley se îndreptă şi-şi înfipse bărbia înainte, încercînd să arate ca Wiston Churchill.

– Mă bucur să aud asta. Dar ai fost în Noshri să faci investigaţii? Sau măcar vreunul dintre asociaţii tăi?

Sigur că nu. Kaika izgonise din ţară lucrătorii de la asociaţiile de ajutor americane şi rupsese relaţiile diplomatice.

– Ah...

Domnul Bamberley tremură suficient cît să fie surprins de cameră.

– N-a fost posibil, dar controlul de calitate e la cel mai înalt nivel, testăm produsele în fiecare stadiu al fabricației.

– Deci produsele respective ar fi putut fi otrăvite după ce au fost expediate din fabrică?

– Nu consider că au fost otrăvite!

Îl prinsese! Folosise cuvîntul. Şi se vedea ce efect îngrozitor avusese asupra lui Thorne şi Greenbriar. Telespectatorii vedeau şi ei. Ian îşi trăsese camerele înapoi. Omul răstignit între doi hoţi. Toată lumea, oricine ştia cine-s cei doi: conace, maşini de lux, avioane proprii...

– Nici o problemă. Noi – pluralul de identificare, pentru cei cărora le vorbesc – dorim să facem o mică experienţă, care nu va fi riguros ştiinţifică, dar care va arăta ceva...

Camera 1 se aţinti asupra ei, iar Petronella vorbi, plină de încredere, spre ea.

– În dimineaţa aceasta am trimis pe cineva din echipa noastră la aeroportul internaţional Kennedy, unde se încărca, într-un avion închiriat, manioc prelucrat. Am cumpărat un pachet.

Nu cutie. Să nu se confunde cu cerealele pentru micul dejun.

– Am plătit preţul de pe documentul de livrare, optzeci şi trei de dolari – nu te speria, n-am jefuit pe nimeni, am înlocuit pachetul cu hrană de aceeaşi valoare, lapte praf, praf de ouă şi făină, pe care le-am încărcat în avion, în locul hranei pe care am luat-o. Apoi am adus pachetul aici şi am urmat cu rigurozitate instrucţiunile de pe pachet. Iată rezultatul. Lola!

Lola, care-şi revenise după emoţiile de dinaintea emisiunii, apăru pe scenă purtînd o tavă pe care se afla un castron mare, aburind uşor, o lingură, o furculiţă şi o sticluţă. Un pahar cu apă se afla deja în faţa domnului Bamberley.

– Jacob, ai aici un eşantion luat la întîmplare din alimentele trimise ca ajutor! Poţi să-l mănînci în faţa mea?

– Sigur!

Îşi vîrî un deget sub guler, dar putea spune altceva?

– Eu am...

– Da?

Voise să spună: am mîncat zdravăn. Dar nu putea recunoaşte aşa ceva, cînd subiectul discuţiei era hrănirea milioanelor înfometate. (Şi în toată ţara auzeai oamenii spunînd: „Optzeci şi trei de dolari? Pentru terciul ăla?")

Făcu un compromis:

– Am mîncat înainte să vin în studio, aşa că nu prea am poftă de mîncare, dar sînt încîntat să demonstrez că substanţa e comestibilă.

Thorne şi Greenbriar arătau îngroziţi. Şi mai ales ultimul, ce-şi dorea să nu-şi fi îndopat patronul atît. Dacă i s-ar fi făcut rău, nu din cauza Nutriponului, ci a salatei de vinete cu ulei, sau a homarului! Alimentele marine reprezentau un risc, chiar dacă aveau certificat al Departamentului Hranei şi Medicamentelor...

– Bravo, Jacob! îl felicită Petronella, ironică. Lume, o imagine s-o ţineţi minte: unul dintre cei mai bogaţi oameni ai unei ţări bogate mîncînd un eşantion de alimente pe care le trimitem ţărilor de peste mare, lovite de sărăcie şi bîntuite de foamete! Mai tîrziu, la sfîrşitul emisiunii, o să-l chemăm iar pe Jacob şi o să-l întrebăm cum i-a plăcut gustarea neaşteptată.

Nu rezistă tentaţiei ca, sub masă, în afara razei de acţiune a camerei, să-şi frece mîinile...

Dar...

– Ce naiba?

Vorbise foarte încet în microfonul din braţul drept al scaunului ca un tron, cel rezervat pentru urgenţe. Ian făcea semne frenetice din acvariul lui. Brusc, vocea lui răsună din difuzorul de sub ferestre:

– Doamnelor şi domnilor, mi-e teamă că trebuie să întrerupem emisiunea. Vă rugăm să vă îndreptaţi calmi spre ieşire. Am fost avertizaţi că în clădire se află o bombă. Sîntem siguri că-i o minciună, dar...

Spectatorii ţipară. Intrară în panică.

Luptară ca nişte animale înnebunite, năvălind spre uşi. Una se rupse din balamale şi, în cădere, lovi o fată peste faţă. Ceilalţi o împinseră din cale, fata se împiedică şi căzu, restul o călcară, o striviră, îi rupseră coastele şi nasul, îi zdrobiră mîna stîngă.

Dar ieşiră de-acolo, singurul lucru care-i interesa.

– Bomba e pentru dumneata, domnule Bamberley, zise Ian Farley, în timp ce el, Petronella şi ceilalţi din echipă ieşeau în stradă, pe uşa din spate.

– Ce?

Se făcuse mai alb decît Nutriponul lui. Şi moale, ca un aluat.

– Da. Cineva a sunat şi a spus că-i negru, văr cu oamenii pe care i-ai otrăvit în Africa, şi că vrea să-i răzbune.

FEBRUARIE

Proslăvirea biocidului

Apoi le scoase măruntaiele
Şi se simţi bine.
În ucidere găsi putere
Ce-l îndemnă să vîneze
Tot ce vieţuia.
Iată ce-i de spus:
Vulpi iuţi,
Porumbei şi ciori,
Căprioare sfioase
Muriră împreună.
Merse la apă
Să vadă răni de luptă,
Apoi veni mulţimea
Pentru a se bucura de război.
Aşa căzură saxoni,
Aşa ajunseră şerbi.
Alţii fugiră
De stăpînii pămîntului
Ce-i fugăreau
Cu securi şi topoare.
Îi urmări bine
Izbindu-i în goană.
Îi învinse pe cei mai buni
Transformîndu-i în ţinte.
Pentru asta
Căzură îndrăzneţii,
Îi străpunse pe cei curajoşi,
Se prăbuşiră

În diferite locuri.
Nici lupi, nici broaște,
Nici șerpi nu scăpară,
Pentru bucuria lui.
Paisprezece zile dură,
Iar măcelul
Înspăimîntă regatul...

«Cronica marei victorii obținute de stăpînul nostru regele prin teritoriile din est în vara trecută», 938 (text fragmentar, copie tîrzie a unui scrib de după Cucerirea normandă)

Mă doare și mai mult

Ziua trecută, Phelan Murphy asistase, cu sufletul scîrbit, la cearta funcționarilor guvernamentali cu doctorul Advowson, în privința vitelor. Era foarte frig, cea mai friguroasă și mai lungă iarnă din ultimii zece ani. Pășunile se aflau într-o stare groaznică. Unele erau sub zăpadă, de la ninsoarea din noiembrie, iar cele curate fuseseră păscute prea mult. Trebuise, pentru a păstra animalele în viață, să cumpere baloturi de fîn și să le împrăștie pe cîmp. Costaseră mult, pentru că pămîntul fusese într-o situație proastă și vara trecută. Se zicea – apăruse și în *The Independent* – că lucrul acesta se datora fumului de la fabricile de lîngă aeroportul Shannon.

Dar funcționarii spuseseră că nu știu de așa ceva.

Acum se întorsese, cu soldați. Tîrgul din Balpenny nu se ținea. Aduseseră pancarte, pe care scria CARANTINĂ LIMITATĂ și le puseseră la marginea drumului. Multe vaci muriseră în timpul nopții, cu burțile umflate, cu sînge curgîndu-le din gură și nări, cu cheaguri de sînge înghețat sub cozi. Înainte de plecarea la școală, copiii trebuiau să-și cufunde cizmele de cauciuc în butoaie cu dezinfectant lăptos. Cu aceeași substanță fuseseră stropite și roțile autobuzului.

Soldaţii luaseră lopeţi şi cazmale, săpaseră gropi în pămîntul îngheţat şi aduseseră saci cu var nestins. Vacile, prea slăbite pentru a încerca să fugă, permiteau ucigaşilor umani să vină la capul lor. O izbitură. Apoi, după un minut, altă izbitură. Iar şi iar.

Bridie plînsese aproape toată noaptea, iar copiii, fără să ştie de ce, o imitaseră.

– Nebuni blestemaţi! repeta întruna doctorul Advowson, mestecîndu-şi pipa, lîngă Phelan. Am făcut tot ce-am putut să-i opresc, dar... Idioţii!

– O să primiţi compensaţii, spusese funcţionarul, înşirînd pe un formular tipizat amănunte despre animalele ca urmau să fie ucise.

Apoi soldaţii tîrîră cadavrele în gropi.

Dezbaterea continuă

...plecat în Honduras, în dimineaţa asta. Întrebat asupra acestei decizii, chiar înaintea banchetului anual de ziua sa de naştere şi a adunării restrînse la care urmează să ţină un discurs important despre ajutorarea ţărilor de peste mare, Prexy a spus, citâm, aceşti tupamaroşi trebuie să înţeleagă că, dacă muşcă mîna care-i hrăneşte, pot să se aleagă cu un pumn în gură. Sfîrşitul citatului. Presiunile pentru o anchetă ONU privind tragedia din Noshri continuă să crească. Trainiţii şi grupuri de militanţi negri ameninţă să atace avioanele care transportă alte încărcături cu ajutoare, dacă ancheta n-are loc imediat. Acest lucru rezultă din scrisori şi telefoane anonime primite recent la studiourile noastre. Există mari speranţe ca problema să fie rezolvată fără o asemenea anchetă. Astăzi, la Paris, celebrul savant dr. Louis-Marie Duval, care a examinat un grup de supravieţuitori...

Trage cînd ești pregătit

– Nu, Peg, n-o să meargă, spuse Mel Torrance, și explodă în strănuturi.

Se uită la el, cu durere în ochi. Știind că se vedea, urîndu-se c-o lăsa să se vadă, incapabilă să se ascundă. Mel îi adusese schița reportajului pe care i-o ceruse. Întrucît ea nu făcuse nici un gest s-o accepte, îi dăduse drumul, iar foaia alunecase de pe birou, căzînd pe podea ca o pasăre obosită.

– M-am săturat de obsesiile tale în legătură cu ticălosul de Jones! A murit în decembrie. S-a dovedit că era drogat. N-o să ofer spațiu fanteziilor tale nebunești, cum că a fost otrăvit!

– Dar...

– Vrei să mă asculți? o repezi el. Jones a fost trainit. Iar trainiții reprezintă o belea! Blochează traficul, opresc întreprinderi, se țin de sabotaje, au ajuns chiar la crime!

– Aiureli!

– Și bărbatul din San Francisco, în iarna trecută?

– Împușcase o fată, o fată neînarmată!

Peg tremura din cap pînă-n picioare.

– A murit din cauza arsurilor cu acid! Vrei să-mi spui că un ticălos are dreptul să aplice singur legea? Ce-s ei, trupe de vigilenți? O ceată care linșează?

– Eu...

– Da, da, da! explodă Mel. Orice adunătură de trainiți reprezintă o potențială ceată de linșare! Nu dau un ban pe motivele lor, eu judec rezultatele și văd că pun piedici, distrug, iar cînd se ajunge la o situație critică, ucid!

– Ucigași sînt indivizii care au distrus lumea, ca să-și umple buzunarele, otrăvindu-ne și îngropîndu-ne sub gunoaie!

– Ești trainită, Peg?

Dădu înapoi și-și trecu mîna peste față.

– Cred că-i simpatizez, spuse ea, în cele din urmă. În LA trebuie să faci asta. Plajele sînt pline de petrol și gunoi, aerul e atît de rău că nu poți ieși afară fără mască de gaze, apa de acasă pute a clor...

O durea fruntea. Problema cu sinusurile o chinuia fără încetare.

– Sigur, există ceva adevăr în ce-ai spus. În Sherman Oaks am pierdut jumătate din florile din grădină, vara trecută. Vîntul a adus defolianți de undeva, nici măcar compost n-am mai putut să fac din resturi. Sigur; nu trăim chiar într-un paradis. Dar ăsta nu-i un motiv să transformăm locul într-un iad. Cum fac trainiții. Nu oferă nimic mai bun decît ceea ce avem. Dacă ar oferi, aş semna pe o petiție oarecare, şi aşa ar face toată lumea. Dar ei doar distrug şi lasă numai resturi în loc...

Strănută iar, înjură şi apucă un inhalator, de pe colțul biroului. Peg spuse, simțindu-se neajutorată:

– Nu înțelegi ce vor să facă. Dacă l-ai fi cunoscut pe Decimus...

– Am auzit tot ce doream să aflu despre Decimus! răcni Mel. Îți ofer o ultimă şansă, Peg! Lasă baltă preocuparea asta, apucă-te de treabă, cum făceai pe vremuri, sau pleacă!

– Plec!

– Bine. La revedere. O să am grijă ca administrația să-ți dea salariul pe o lună, în loc de preaviz. Acum ia murdăria aia de jos şi strînge-ți lucrurile. Am treabă!

Afară, ridicîndu-se de pe un scaun, o fată frumoasă, de culoare, îi spuse:

– Trebuie să fii Peg Mankiewicz. Eu sînt Felice Jones. S-a întîmplat ceva rău?

– Am fost concediată, spuse Peg, cu amărăciune.

– Nu, n-ai fost, răcni Mel. Te-am auzit! Tu ți-ai dat demisia!

Aspect natural

Ați examinat vreodată inscripțiile de pe ambalajul cosmeticelor? Ați încercat să pronunțați cuvintele acelea, care vă încurcă limba? V-ați simțit inferior partenerului la o petrecere – sau la o întîlnire cu o persoană deosebită – întrebîndu-vă ce puteau fi chimicalele acelea complicate?

Puteți pronunța oricînd numele substanțelor pe care le folosim în MAYA PURA.

Încercați chiar acum. Spuneți „naturale". Spuneți „petale de flori". Spuneți „esențe din ierburi".

Vedeți?

Bineînțeles. Și pentru că vedeți, vor remarca și alții.

Posedare

– *Retro me, Satanas!* răcni preotul neîngrijit, neras, cu rasa murdară de pămînt și sînge uscat.

Ridicase crucifixul în fața jeepului care înainta. În spatele lui, oamenii din sat, speriați sau hotărîți, mulți înarmați cu puști vechi, iar ceilalți cu ce le picase în mînă: topoare, machete, cuțite.

Din jeep coborîră doi bărbați, pe uși diferite. Unul se numea Irving S. Hannigan. Venise din Washington să cerceteze condițiile morții lui Leonard Ross. Nu-l încînta sarcina. Era ca și cum ar fi încercat să prindă o mînă de fum, pentru că orice om cu care vorbea, care ar fi putut ști ceva folositor, părea să piardă brusc legătura cu realitatea și pleca bombănind despre îngeri și Regina Cerurilor.

Celălalt era maiorul José Concepción Madariaga de Crizo García, fiul mai tînăr al celui mai mare moșier din regiune, crescut din leagăn să comande și să obțină supunerea imediată a gloatei.

– Dă-te din drum, nebun bătrîn! se rățoi el. Iute!

Preotul rămase pe loc, privindu-l cu ochi sălbatici, injectați. Simțind ceva la care nu se așteptase, maiorul se uită la american, căutînd un sfat. Hannigan ăsta părea a fi un fel de detectiv sau spion, un agent guvernamental, putea să aibă „contactul cu oamenii de rînd", inaccesibil unui ofițer și unui aristocrat.

– Oamenii ăştia nu seamănă cu un grup de rezistenţă tupamaro, şopti Hannigan. Încearcă să le explici că aducem hrană.

S-ar putea să aibă dreptate, gîndi maiorul. Problema tupamaroşilor era că semănau cu oricine – valet, bucătar, vînzător într-un magazin – pînă începea lupta. Oricum, ideea i se păru bună. Pleava era interesată îndeosebi de pîntec.

Spuse, cu un ton blînd:

– Părinte, am venit să ajutăm oamenii. Guvernul ne-a trimis cu hrană şi medicamente.

– Am mai primit asemenea ajutor şi înainte, răcni preotul, care arăta ca şi cum n-ar fi dormit de-o lună. De ce nu aduceţi agheasmă de la Vatican?

– Ce?

– Aţi adus relicve sfinte, care să izgonească diavolii?

Maiorul scutură din cap, uluit.

– Sînt şi ei agenţi ai diavolului! strigă un bărbat solid, care se afla în spatele mulţimii, şi purta o puşcă de vînătoare. Îşi croi drum în faţă, alăturîndu-se preotului.

– Oraşul e plin de spirite spurcate! strigă el. Bărbaţi, femei, chiar şi copiii sînt posedaţi! Am văzut demoni trecînd prin pereţi, intrînd în case, chiar traversînd biserica!

– E-adevărat, spuse preotul, ridicînd crucifixul.

– Şi-au ieşit din minţi, mormăi maiorul. Sau pretind asta. Să vedem cum le place o rafală pe deasupra capetelor...

Hannigan şopti:

– Dacă-s nebuni, nu foloseşte la nimic. Dacă nu-s, o să aflăm mai multe discutînd cu ei. Mai încearcă.

Oftînd, dar conştient de cine comandă, maiorul se întoarse iar spre preot care, brusc, scuipă în praful de la picioarele lui.

– Nu vrem să avem de-a face cu tine. Nici cu stăpînii tăi străini. Du-te la episcop, dacă poate să renunţe o clipă la amanta lui. Du-te la cardinal, dacă nu-i prea ocupat să-şi umple burta. Spune-le că sărmanul sat San Pablo e năpădit de diavoli. Să ne aducă pe cineva care să-i exorcizeze. Între timp, ne vom îndeplini datoria. Vom posti şi ne vom ruga.

– Da, îl sprijiniră în cor sătenii.

– Da, dar în timp ce veți posti, interveni Hannigan, într-o spaniolă destul de corectă, copiii voștri vor flămînzi.

– Mai bine să flămînzească și să ajungă în cer, decît să trăiască posedați de Satana, răspunse aspru bărbatul solid. Agheasmă de la Roma, de asta avem nevoie! Folosiți avionul s-o aduceți!

– Puteți binecuvînta hrana pe care am adus-o, insistă Hannigan. Stropiți-o cu apă sfințită, din biserică...

– Sîntem blestemați! izbucni preotul. Agheasma de aici n-are nici un efect! A venit timpul Antichristului!

Se auzi o împușcătură. Hannigan și maiorul se aruncară, din reflex, pe burtă. Deasupra lor, soldații din jeep răspunseră cu foc puternic, iar preotul și credincioșii lui căzură ca grîul sub seceră.

Se părea că, la urma urmei, erau tupamaroși...

Oferta rezistenței

Era a treia oară cînd Philip Mason venea în camera de așteptare a clinicii din Market Street, cameră decorată doar cu afișe de avertizare. Dar era prima oară cînd o găsea goală. Altă dată fusese plină de tineri. Azi, doar un pacient. Nu un adolescent sau un tînăr, ci un individ trecut de treizeci de ani, bine îmbrăcat, dolofan, arătînd ca aparținînd aceleiași categorii sociale ca și Philip.

Înainte ca Philip să se refugieze, ca de obicei, în spatele unui exemplar zdrențuit din *Scientific American* sau *The National Geographic*, străinul îi prinsese privirea și-i rînjise. Avea părul negru și ochii căprui. Bine ras. În general, nu ieșea în evidență prin nimic, cu excepția a două lucruri: evidenta prosperitate, atipică, și o cicatrice mică, rotundă, pe dosul palmei de la mîna stîngă. O urmă de glonț?

– 'M'neața! zise el, exact cu acel ton nepăsător pe care dorise să-l aibă Philip, dar nu reușise.

Întreaga lume era împotriva lui. Denise se simțea tot timpul rănită de purtarea lui. Avalanșa din Towerhill provocase atîtea cereri de despăgubiri încît nu îndrăznise să facă totalul de o săptămînă... Și...

Scîrbosul de Clayford! Însă obținuse o victorie à la Pyrrus, știind că acesta își va pierde veniturile din examinările pentru asigurări.

Se cufundă în revistele pe care le citise deja.

După puțin timp, îi fu strigat numărul și se duse să facă tratamentul obișnuit, umilitor – un masaj la anus cu un deget într-o mănușă sterilă, un strop de secreție prostatică pe o lamelă. Lucrurile merseseră bine zilele trecute, apoi în dimineața asta se înrăutățiseră iar, și Dennie...

Oprește-te! Se afla în biroul doctorului McNeil, iar doctorul era tînăr, degajat, fără prejudecăți. Lui Philip îi plăcea bărbatul acela, mai tînăr cu cîțiva ani decît el, care păstra pe colțul mesei o păpușă caraghioasă, a unui cimpoier din Highland. Venise aici prima oară, aproape incapabil să vorbească, iar McNeil aflase totul într-un minut, făcîndu-l să simtă – doar cît fusese în cabinet – că era vorba într-adevăr de o boală de care putea suferi oricine, că nu trebuia să se simtă rușinat, că putea scăpa de ea repede. Dar că nu trebuia, în nici un caz, s-o neglijeze.

– Cum merge? întrebă McNeil, luînd mapa pe care o adusese cu el Philip, extrăgînd rezultatul testului din dimineața aceea, pentru a-l adăuga dosarului lui Mason Philip, A. nr. 605-193.

Philip îi spuse.

– Văd, zise McNeil, mușcîndu-și buza de jos. Nu-i ceva surprinzător. Tipul de G pe care-l ai – spunea întotdeauna G, nu gonoree – pare să fie rezistent.

– Oh, Doamne! Înseamnă că nu m-am vindecat?

– Nu, încă nu. Așa spun analizele.

McNeil închise dosarul cu zgomot, marcînd altă etapă în dezvoltarea dezastrului.

– Oricum, nu există nici o indicaţie de sifilis, ceea ce-i un lucru bun – uneori, spirocheţii ăia sînt foarte puternici. Ei, nu face figura asta, nu s-a sfîrşit lumea!

Chicoti, lăsîndu-se pe speteaza scaunului.

– Problema dumitale devine din ce în ce mai obişnuită. Eşti un adept al hranei sănătoase?

– Nu în mod serios, mormăi Philip. Deşi cumpărăm destul de des de la Puritan.

Se întreba ce legătură putea avea acest lucru cu bolile venerice.

– Ai fi scăpat mai uşor, dacă ai fi fost. Uită ce ţi s-a întîmplat. Te-ai pricopsit cu o infecţie sub-clinică – nu mă refer doar la boli venerice, ci la orice, de la panariţiu la o inflamaţie a gîtului – dar, în acelaşi timp, aveai în mîncare urme de antibiotice. Mai ales în carnea de pui, dar şi în cea de porc sau chiar în cea de vită. Suficient cît să selecteze un virus rezistent, dintre milioanele de organisme din trupul tău. Iar cînd am încercat să-l tratăm, ne-a dat cu tifla. M-ai înţeles?

Philip dădu din cap, gîndindu-se la Denise şi copii.

– Totuşi nu trebuie să fii îngrijorat, concluzionă McNeil, deschizînd iar dosarul. Deşi am mers destul de departe, mai avem două, trei şmecherii la îndemînă.

– Soţia mea, şopti Philip.

– Judecînd după analize, spuse McNeil, părînd că nu l-a auzit, mai trebuie să facem nişte teste. Poţi să vii mîine? Aş vrea să verific culturile de viruşi. Există un risc, dacă vom continua injecţiile... Vom alege cel mai bun tratament, nu te teme.

În momentul acela, păru să-şi amintească de întrerupere.

– A, da. Soţia ta. Nu ştie?

– Nu, mărturisi Philip. Am avut grijă să ia penicilină, i-am spus că am hepatită. Vrea să ştie de ce n-am dat şi copiilor. Am reuşit să ocolesc răspunsul. Dar Josie, fiica mea, s-a simţit rău în timpul nopţii şi...

– Şi n-ai nici o speranţă că vei reuşi să-i ascunzi adevărul, spuse sec McNeil. Ar fi trebuit să te avertizez că pot fi necazuri. De ce să nu rezolvăm problema? Pot trimite diagnosticul şi analizele de laborator propriului tău doctor şi...

– Clayford, îl întrerupse Philip, furios.

– Drace! exclamă McNeil, muşcîndu-şi buzele. Am uitat. Da, individul acela îngîmfat. Tipul celui ce se teme de Dumnezeu... N-ar trata o boală venerică, aşa cum un preot ar refuza să viziteze pe cineva arestat pentru vrăjitorie.

Dădu din umeri.

– În cazul acesta... Probabil că nu-i etic, dar nu mi se pare rău să scap oamenii de griji. Dacă vrei, vă iau, pe tine şi pe soţia ta, ca pacienţi particulari. Lucrez la clinică doar jumătate de normă. O chestie de principiu. De educaţie, presupun. Am făcut facultatea în Anglia.

Philip dădu din cap. Remarcase multe întorsături de frază tipic englezeşti la McNeil, deşi accentul era pur american.

– Ce te-a adus aici?

– Nu lacunele serviciului sanitar de acolo, cum îşi închipuie multă lume, chicoti McNeil. Poate-i o prostie, dar jumătate din medicii pe care i-am întîlnit aici – Clayford, de exemplu – se consideră jigniţi dacă oamenii se îmbolnăvesc în afara orelor de serviciu. Încearcă să refuzi solicitări acasă în Anglia, şi vei fi şters din registrul medical! Nu, mama s-a născut aici, iar cînd tata a murit, a decis să se întoarcă în oraşul ei natal. Aşa că, după ce am implinit douăzeci şi şase de ani, am venit după ea.

De ce după douăzeci şi şase de ani? Oh, bineînţeles! Depăşirea vîrstei de recrutare!

McNeil bătu în birou şi se ridică.

– Gîndeşte-te. Voi face tot posibilul să fie cît mai uşor pentru soţia ta. Dar mi-e teamă că va trebui să aducem lucrurile la lumină. Bună ziua!

– Veşti proaste? întrebă o voce de lîngă Philip, în timp ce acesta cobora scările.

Clinica se afla deasupra unui magazin ce vindea echipament sportiv şi produse din piele.

– Poftim? întrebă Philip, privind în jur.

Cel ce-i vorbise era bărbatul pe care-l văzuse în sala de aşteptare.

– Ai primit ştiri rele. Am observat asta după forma umerilor.

– Nu-i treaba ta, mormăi Philip.

– Corect. În aceeaşi situaţie sînt şi eu. Hai să bem ceva!

– Du-te dracului!

– Sînt deja la el, spuse străinul, devenind brusc serios. Tu nu? Ce rahat! Am treizeci şi şapte de ani, şi n-am avut niciodată nimic, nici măcar o răceală!

Acum avea una, după voce. N-urile semănau mai mult a d-uri, de parcă se ţinea de nas.

– Împuţitul ăla de virus e rezistent. Mă chinui de patru luni.

– Patru luni!

Philip era zdrobit, dîndu-şi seama cît de nesfîrşită ar fi părut o asemenea perioadă pentru el.

– Acum îmi administrează şase milioane de unităţi pe zi, dintr-un medicament nou, miraculos. În cur. Arde ca focul, dar măcar se pare că am început să mă vindec. Ce zici de-o băutură?

Philip ezită.

– Mă numesc Alan Prosser, zise străinul. Intreprinderile Prosser. Echipament pentru instalaţii sanitare, ţevi de scurgere, sisteme de evacuare a gunoiului, rahaturi de felul ăsta...

– Isuse! exclamă Philip. Am cumpărat materiale de la voi, pentru locuinţa noastră. Îmi amintesc. Dar nu te-am văzut... A sunat cineva...

– Bud Burkhardt?

– Exact! Partenerul tău?

– Fostul partener. M-a părăsit. S-a dus în Towerhill, să conducă noua filială a Puritan-ului. Ai zis locuinţa „noastră“?

– Da.

– Deci eşti însurat... Poate că n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc de necazurile mele...

– Tu nu eşti?

– Am fost.

Figura lui Prosser deveni brusc obosită, de parcă ar fi trecut peste el zece ani într-o clipă. Ridică mîna stîngă şi-i arătă palma. O urmă rotundă, ce se potrivea cu cicatricea de pe dosul palmei, ca un stigmat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Philip, zăpăcit.

– A fost împuşcată. Acelaşi glonţ mi-a lăsat semnul... Am nimerit în mijlocul unei demonstraţii trainite, iar un individ din Garda Naţională, iute de trăgaci... Rahat, e o poveste veche... Noroc că Belle nu putea avea copii... Ce zici de-o băutură?

– Da. Doar una. Se zice că-i... nepotrivită pentru starea în care ne aflăm.

– Rahat! Dacă nu bem, e mai rău pentru minte...

Ajutoare indispensabile

ALBINE MEXICANE, CATEGORIA A – 165,95 dolari galonul!

ALBINE EUROPENE, CATEGORIA A – doar 220 dolari galonul!

RÎME IRLANDEZE de cea mai bună calitate – 67, 50 dolari sfertul de galon!

GARANTAT vii la livrare!

Plant Fertility Corp., San Clemente, Calif.

(Autorizată de Departamentul de Stat pentru Agricultură din California)

Cu mintea zdruncinată

După teribila nebunie colectivă din ajunul Crăciunului, din Noshri, Lucy Ramage reuşi să rămînă un timp alături de

acei membri de început ai lui Globe Relief, care nu fuseseră izgoniţi. Se părea că munca din precedentele patru luni dispăruse, ştearsă precum creta de pe o tablă. Într-adevăr, lucrurile stăteau mai rău ca înainte. Cînd venise acolo, oamenii obişnuiau să vină de bunăvoie, din locul în care îşi găsiseră adăpost – ruine prăbuşite, maşini zdrobite, autobuze sfărîmate, gropi în pămînt – şi cereau hrană şi prim ajutor. Acum se retrăseseră, stăteau ascunşi, priveau lumea cu figuri nebuneşti, neîncrezătoare, cu ochi mari, încercuiţi cu alb. Pentru a convinge pe cineva să ia hrană, trebuia să guşti tu întîi o îmbucătură. Puteai bandaja o rană, dar nu ţi se permitea să aplici alifii sau să administrezi medicamente pe cale bucală. Toţi erau de acord asupra a ceea ce li se întîmplase: fuseseră victimele unei magii terifiante.

Se părea că unii rămăseseră complet nebuni. Urmau, pentru tot restul vieţii, să rătăcească gemînd, să izbucnească fără motiv în plîns sau să ţipe pînă li se inflama gîtul, la vederea unor insecte nevătămătoare.

Acum apăruseră din nou insecte în Noshri. În timpul războiului dispăruseră complet.

Imediat după momentele cele mai dificile, Lucy fusese interogată de funcţionari guvernamentali ostili, asupra naturii nebuniei. Grăbită să se reîntoarcă la oamenii nenorociţi care aveau nevoie de ajutor, condensase ce avusese de spus într-o versiune cît mai scurtă şi o relatase cu o voce lipsită de expresie.

– Simptome caracteristice? Transpiraţie violentă, ticuri faciale, spasme ale muşchilor lungi de pe şolduri şi gambe, precum şi o dilatare evidentă a pupilelor. Vomă? A fost observată doar la un număr redus de cazuri. Dar toţi sufereau de diaree şi, uneori, scaunul era amestecat cu sînge proaspăt.

Cît de mult a durat pînă au apărut efectele? De obicei, între una şi trei ore de la apariţia transpiraţiei şi dilatării pupilelor, se ivea o senzaţie de plutire. Victimele au fost văzute uitîndu-se la mîinile şi picioarele lor, de parcă ar fi fost incapabile să creadă că le aparţineau. Această fază a fost urmată iute de o teroare isterică, cu halucinaţii vizuale şi

auditive, iar în majoritatea cazurilor, de lipsa completă a autocontrolului. Izbucnirile de furie sălbatică, ce duceau, uneori, la distrugerea sistematică a lucrurilor din jur sau la incendieri, iar mai tîrziu, la atacuri împotruiva oricui, a orice mişca – mai ales a copiilor care plîngeau, ucişi de multe ori în bătaie de proprii părinţi, pentru că zgomotul produs de copii li se părea insuportabil – au durat între şase şi treizeci şi şase de ore. Mulţi suferinzi n-au dormit. Dacă nu descopereau altă ţintă, îşi abăteau furia asupra propriului trup şi se loveau sau se răneau singuri. Am văzut persoane alergînd la rîu şi sărind în el, strigînd că mor de sete. Probabil o legătură cu deshidratarea puternică produsă de diaree.

Conţinutul halucinaţiilor? Remarcabil de uniform. La început voci, îndeosebi ale rudelor şi, în cazul foştilor soldaţi, ale ofiţerilor şi cadrelor de conducere. Întrucît majoritatea acestora erau morţi, a urmat, logic, convingerea că auzeau fantome. Mulţi dintre cei ucişi au fost consideraţi duhuri rele. Pentru că aspectul persoanelor fusese modificat (de exemplu, ochii măriţi, mersul ciudat datorat crampelor musculare) rudele apropiate nu se recunoşteau între ele şi fugeau, ţipînd, chiar de soţul, respectiv soţia persoanei în cauză.

Efecte ulterioare? Melancolie, hipnofobie acută – adică teama de a dormi, din cauza numărului mare de coşmaruri – teamă, izbucniri neaşteptate de violenţă... Un om a fost ucis pentru că umbra lui atinsese piciorul altcuiva.

Tratament? Am avut oarecare succes punînd medicamente în apă – ştiţi că aducem apa de băut cu maşinile şi, punînd o jumătate de livră de tranchilizante în fiecare butoi, se pare că lucrul a ajutat... Dar ducem lipsă de tranchilizante, aşa că...

Şi dădu din umeri.

Şi ei îi era frică să doarmă. Visa mai ales bucăţelele însîngerate de carne omenească, răspîndite peste ea. Se îndopa cu amfetamine sau – după ce acestea încetaseră să mai

aibă efect, iar pleoapele începuseră s-o ardă – cu suficiente barbiturice cît să ajungă în comă, pentru a se feri de vise. Cînd era trează, abia mînca şi umbla de colo-colo, scoţînd oameni din ascunzători, spălînd răni cangrenate sau ajutînd la ridicarea unor acoperişuri improvizate. La început, soldaţii negri ce curăţau oraşul fuseseră ostili. Cînd văzuseră cît de greu muncea, se obişnuiseră cu ea şi, de multe ori, se pomenea adormind în braţe negre, anonime, ce-o cărau acasă. De multe ori, bărbatul era surprins cînd o auzea spunîndu-i maior, deşi era doar soldat.

Aflase de la Bertil despre acuzaţia că hrana trimisă în ajutor ar fi conţinut un halucinogen, că fusese infestată cu corn-de-secară sau ceva asemănător. Suedezul povestea că din această cauză avusese loc izbucnirea, în Evul mediu, a maniei dansului. I se povestise acelaşi lucru şi de către ofiţerii din armată care făceau investigaţii privind calamitatea, dar care credeau că otrava fusese pusă în mod deliberat.

Ea nu avea nici o părere.

Reporterii, bineînţeles, veniră în valuri. După ce valoarea ştirilor despre război scăzuse, mai mult sau mai puţin, o dată cu armistiţiul, generalul Kaika dorea ca întreaga lume să vadă întinderea dezastrului ce continua, încît pusese avioane guvernamentale la dispoziţia reporterilor şi a echipelor TV. Slăbise chiar şi embargoul antiamerican, de dragul unei echipe ABS de la filiala din Paris, cu condiţia ca aceasta să fie condusă de un francez. Cînd aflaseră despre Lucy, îşi făcuseră o imagine: o blondă minunată, prinsă într-o noapte a ororilor. Se părea că nimeni nu ştia exact unde se află, aşa că s-au apucat s-o caute.

O descoperiră săpînd în ruinele unei case. Dezgropa un cadavru pe care-l văzuseră soldaţii, al unui băiat de vreo zece ani. Scormonea pămîntul cu un briceag.

Cînd îşi dădu seama că interviul era luat de un american, îşi arătă dinţii şi-l atacă. A fost nevoie de opt copci pentru a-i prinde tăietura ce pornea de la gît şi ajungea la stern.

Au trimis-o, sub sedative, în Anglia, la un spital de stat pentru boli mintale, unde se trezi descoperind păşuni verzi, florile de primăvară ivindu-se sub cerul limpede, vaci păscînd pe un cîmp, în cealaltă parte a văii, şi bare de oţel la ferestre ce nu se deschideau.

Mănîncă sănătos

Special, în această săptămînă, la Puritan Health Supermarket!
Dovlecei de Okinawa, de obicei 0, 89$ = 0, 75$!
Ouă de pinguin (cu nivel scăzut de DDT, PCB),
de obicei 6,35$ duzina = 6, 05$!
Cartofi de Pacific (nespălaţi), de obicei 0, 89$livra = 0, 69$!
Unt din însorita Nouă Zeelandă,
de obicei 1, 35$ sfertul de livră = 1, 15$!
ŞI TU ÎŢI POŢI PERMITE HRANĂ SĂNĂTOASĂ DE LA PURITAN!

Cei puternici merg mai departe

Visele chinuitoare se potoliseră, în cele din urmă, şi Pete Goddard putu să doarmă iar ca lumea. Prima trezire după colaps fusese, totuşi, îngrozitoare: teroare, paralizie, durere.

Numai că nu paralizase. Îi puseseră picioarele în aparatură de susţinere, îi prinseseră partea inferioară a trupului în legături strînse din plastic, îl întinseserea cu greutăţi atîrnate de scripeţi prinşi de tavan. Cînd se trezise suficient pentru a înţelege, i-au explicat ce-i făceau şi de ce, iar lui nu-i venise să creadă.

Spuneau că ţinuse, de unul singur, o greutate de trei sferturi de tonă.

Nu fusese nici un fel de record. Fizioterapista care-l îngrijea zilnic pomenise de o femeie care, isterizată de teamă pen-

tru viaţa copilului ei, ridicase o maşină cîntărind o tonă şi jumătate. Iar un artist de circ săltase fix două tone, legate cu o curea de mijlocul lui. Era ceva legat de proprietăţile femurului. Îi arătaseră o schemă pe care se chinuia s-o înţeleagă.

Ciudat că surorile păreau a fi speriate de el şi-l tot întrebau dacă se antrenase ca halterofil. Se antrenase, dar cu mai mult de un an în urmă, înainte de a o cunoaşte pe Jeannie. Le răspundea că se păstrase în formă.

Evident, nu putuse face un asemenea lucru fără să fie vătămat serios. Toţi muşchii umerilor suferiseră hemoragii subcutanee, încît avea o vînătaie uriaşă, lungă de un picior, iar suportarea greutăţii propriilor braţe îl obosea în cîteva secunde. Discurile cartilaginoase, care separau vertebrele, fuseseră strivite, cînd şira spinării se transformase într-o coloană solidă, ce-i permisese să susţină greutatea. Toate membranele sinoviale de la încheieturile picioarelor fuseseră suprasolicitate, încît genunchii şi gleznele arătau rigide, iar tălpile de la ambele picioare deveniseră plate. Pentru scurt timp, devenise un stîlp din oase, şi nu-şi amintea acest lucru. Ştiuse doar atît, în acel moment teribil: nu putea face altceva decît să stea drept.

În primele zile din spital fusese îngrozit de cît de mult va trebui să plătească pentru tot ce se făcuse pentru el, şi cu toate acestea nu va fi în stare să meargă din nou. Fusese drogat, să reziste la dureri, iar acest lucru îl zăpăcise, aşa că, atunci cînd Jeannie căpătase permisiunea să-l vadă, nu putuse să-i explice ce probleme avea şi, în cele din urmă, izbucnise în plîns, din cauza frustrării. Crezuseră că era din cauza durerii şi-i administraseră o doză dublă.

Dar, după o zi sau două – nu prea avea atunci noţiunea timpului – îi permiseseră să primească şi alţi vizitatori, iar lucrurile se limpeziseră. Veniseră reporteri, fotografi, un bărbat din California – unchiul celor doi băieţi pe care-i salvase. Harry se tîrîse sub grindă şi-i trăsese afară, dar el ţinuse acoperişul.

Părinţii copiilor muriseră. Unchiul lor, un importator de albine, căruia îi mergeau afacerile foarte bine, urma să-i adopte pe băieţi şi să plătească pentru spitalizarea lui – cel mai bun tratament, spusese el, pînă la cincizeci de mii de dolari. Insistase că-şi putea permite. Fusese ruinat cînd, în anii şaizeci, dispăruseră albinele din California. Acum conducea o afacere de un milion de dolari.

Mai spusese, părînd foarte uimit, că încercase să-i ofere lui Harry o răsplată, dar tipul nu acceptase nici un cent. Spusese ceva despre mîncători de cadavre. O prejudecată trainită.

Apoi, după o săptămînă sau două, un senator, numit Howard sau Howell, ceva în genul ăsta, îi adusese un sul din pergament, o citare pentru curaj, semnată chiar de Prexy. O desfăşuraseră şi o atîrnaseră în faţa patului său.

– Bună, dragă...

– Bună!

Îşi atinseră buzele. Jeannie venise ca de obicei, punctuală ca un ceas. Însă exista ceva ciudat în înfăţişarea ei. Zăcînd înconjurat de ziare şi cărţi, cu care-şi pierdea timpul – braţele se mişcau liber, mulţumită masajelor fizioterapistei, şi putea întoarce singur paginile – se uită încă o dată. Braţul ei stîng era bandajat.

– Te-ai tăiat, iubito? întrebă el.

Ea încercă să-i ascundă adevărul, apoi se răzgîndi.

– Nu, am fost muşcată.

– Muşcată? De un cîine?

– Nu, de un şobolan. Căutam în dulap o pungă cu făină... Am chemat deratizatorul, dar nu poate veni, are prea multe solicitări... Hei, ce faci?

Pete apăsase pe butonul soneriei de lîngă pat.

– Chem sora. Te-ai pansat singură?

– Da.

– Eşti inconştientă! Nu ştii ce poartă şobolanii? Uneori chiar ciumă! Trebuie să te dezinfectezi!

Asistenta sosi imediat, din cauza banilor binefăcătorului, şi o luă cu ea pe Jeannie, care protesta. În timpul ăsta, el gîndea furios: şobolani? Atît de mulţi încît deratizarea nu făcea faţă? Drace!

Fusese exact ce bănuise. Jeannie avea o febră subclinică, datorită septicemiei. Cînd aflară că-l sărutase, îi făcură şi lui o injecţie, profilactic.

Încercînd să-i îmbunătăţească dispoziţia, îi zise, cînd se întoarse cu mîna înfăşurată cum se cuvine, în alb:

– Veşti bune, iubito! Mîine mă lasă să încerc să merg!

– Dragule, asta-i ceva grozav!

Ochii îi sclipeau. În principal din cauza lacrimilor...

– Va fi...

– Va fi ca înainte?

Ea dădu din cap.

– Spun că da. Dar în timp. La început, trebuie să port un corset pentru spate...

– Cît timp?

Ezită, apoi îi spuse estimarea fizioterapistei:

– Doi ani...

– Oh, *Pete*!

– Dar restul e în regulă, adăugă el, dezvăluindu-şi cea mai teribilă spaimă. N-am nimic la... Adică sînt încă *bărbat*.

Slavă Domnului! Slavă Domnului! Se rugase, se rugase cu adevărat ca acest lucru să se împlinească. Iar unul dintre medici, de care va trebui să-şi amintească de fiecare dată cînd se ruga, îi spusese că, atît cît putea să-şi dea seama, lucrurile vor fi în regulă. Îndată ce vei avea putere în braţe, încearcă de unul singur. Îţi trimit nişte cărţi porcoase, poate te ajută.

Jeannie îl luă de mînă şi începu să plîngă.

Mai tîrziu fu în stare să-l întrebe despre viitor. Evident, un infirm nu se putea întoarce în poliţie. Sau putea?

Scutură din cap. Gestul nu-i provoca nici o durere. Îl îngrijiseră minunat.

– Nu. Dar am primit o ofertă de slujbă. M-a sunat un bărbat, azi-dimineață, de la care am aflat că nu mă pot întoarce în poliție. Unul Prosser, prieten cu unul dintre doctori. A spus să-l anunț cînd mă vindec, să-mi dea o slujbă de birou pe care pot s-o fac.

– În Towerhill?

– Nu, aici, în Denver. Bineînțeles că va trebui să ne mutăm, dar salariul va fi bun. Nu-ți face griji, iubito! Totul va fi bine!

Degetele mele sînt verzi și uneori cad

Dragă domnule,

Mulțumesc pentru scrisoarea din data de 18 și anexe.

Eșantionul de praf conține un procent extrem de crescut de plumb și mercur, urme de molibden și seleniu și o cantitate mică de săruri de argint. Nu există cadmiu detectabil. Eșantionul de apă e contaminat cu plumb, arseniu, seleniu și săruri de sodiu și potasiu, îndeosebi cu nitrați de sodiu. Bănuim că grădina casei pe care ați cumpărat-o e situată pe o groapă umplută cu deșeuri miniere. Vă sugerăm să rezolvați problema cu foștii proprietari. Nu menționați dacă aveți copii, dar dacă aveți, vă atragem atenția asupra pericolelor pe care le vor înfrunta avînd de-a face cu plumb și nitrați de sodiu în asemenea cantități.

Vom aprecia virarea banilor din contul dumneavoastră.

Cu stimă.

Dezvăluirea adevărului urît

După ce-i dusese pe Harold, pe Josie și pe băieții familiei Henlowes la grădiniță – comportarea socială trebuie încura-

jată la o vîrstă timpurie, la naiba cu riscul de a se îmbolnăvi, care-i făcuse pe unii părinţi, precum Bill şi Tania Chalmers (odihnească-se în pace, victime, împreună cu Anton, ai avalanşei din Towerhill) să-şi ţină copiii acasă cît de tîrziu le permitea legea; ce personalitate răutăcioasă avusese bietul Anton! –, Denise Mason se duse la biroul doctorului Clayford.

Camera dezvăluia perfect personalitatea acestuia. Doctorul stătea în spatele unui birou de mahon, unul vechi, cu înveliş din piele cu incrustaţii aurite. Aşezat într-un fotoliu tot din piele, ce se rotea, era posac, intimidant şi dur. Se mîndrea că aparţine perioadei pe care, într-un moment de jovialitate, o numise, de faţă cu Denise, „generaţia sulfamidei". Femeia făcea parte din lista lui de pacienţi de mulţi ani, cu mult înainte de căsătorie, deşi nu-i plăcea prea mult faptul că era distant şi-i era greu să i se destăinuie. Totuşi, exista ceva liniştitor în manierele de modă veche...

Îi amintea, destul de mult, de tatăl ei.

Pentru prima oară, nu se ridică în momentul în care intră, ci îi făcu semn către scaunul din faţa lui. Se aşeză, uluită.

– Care-i problema?

Simţi, în mod absurd, că roşeşte.

– M-am simţit bine, în ultimul timp. Dar acum mi-a apărut o infecţie. O iritaţie.

– Vaginală, vrei să zici. Asta-i gonoreea pe care ţi-a transmis-o bărbatul tău.

– Ce?

– I-am spus să se ducă la clinica din Market. E specializată în chestii din astea. Nu ţi-a spus?

Reuşi doar să scuture din cap, fără nici un cuvînt. Foarte multe lucruri îi deveniseră imediat limpezi.

– Tipic, zise cu dispreţ Clayford. Absolut tipic. Produs al aşa-numitei generaţii care înţelege! Necinstiţi, lacomi, leneşi, fără simţ autocritic, gata în orice moment să mintă pentru a se

apăra de consecinţele acţiunilor lor. Sînt cauza tuturor necazurilor lumii de astăzi!

Se apleacă brusc peste birou, îndreptînd stiloul spre ea.

– Ar trebui să vezi ce văd eu zilnic în practica mea! Copii din familii bune, anormali din cauza otrăvirii cu plumb! Sau orbi din cauza sifilisului congenital! Sufocîndu-se din cauza astmei! Cancer osos, leucemie şi Dumnezeu mai ştie ce!

Începuse să împrăştie stropi mărunţi de salivă de pe buze.

Denise se uită la el, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– L-ai tratat pe Philip de o boală venerică? întrebă ea, în cele din urmă.

– Bineînţeles că nu! I-am spus unde poate găsi tratament, pentru el şi pentru tine. Eu n-am de gînd să-l ajut să-şi ascundă faptele! Felul ăsta de a refuza să-ţi recunoşti responsabilitatea a adus lumea în halul în care a ajuns!

– Ţi-a cerut ajutorul şi ai refuzat?

– Ţi-am spus, se încruntă Clayford, că i-am recomandat clinica potrivită.

Brusc, nu mai suportă să-l vadă. Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică dintr-o singură mişcare, care-i întinse coloana vertebrală ca o coardă de arc, cînd slobozeşte săgeata.

– Ticălosule! Diavol îngîmfat! Mincinosule! Bătrîn murdar şi necinstit! Tu ai otrăvit lumea, tu şi generaţia ta! Tu mi-ai făcut copiii invalizi! Te-ai asigurat că n-or să mănînce niciodată hrană curată, să bea apă pură, să respire aer plăcut! Iar cînd vine cineva după ajutor, îi întorci spatele!

Deodată, începu să plîngă şi să arunce lucruri: o călimară mare, din sticlă, plină cu cerneală neagră, ce-i făcu o pată mare, frumoasă, pe cămaşa lui albă. O carte, un teanc de hîrtii. Orice...

– Philip nu-i cum ai spus! Nu-i! Nu-i! E soţul meu şi-l iubesc!

Se întoarse. În fața ei, un dulap înalt, cu o oglindă, plin cu cărți medicale. Apucă una din uși, o deschise, împinse cu toată greutatea și răsturnă dulapul, într-un miracol minunat de zgomot de spart și plesnit.

Apoi ieși.

Oricum, totul era asigurat la Angel City.

Dizgrație

– O, Doamne, spuse domnul Bamberley, cu capul plecat, în fruntea mesei lungi, din stejar uscat, intră în sufletele noastre, te rugăm, și așa cum această mîncare ne hrănește trupurile, sufletele nostre să fie hrănite de cuvîntul Tău! Amin!

Amin, răspunse corul grăbit, întrerupt de zăngănitul porțelanului și al argintului. Negresa tăcută, care lucra ca servitoare – se numea Christy și era grasă – îi oferi lui Hugh un coș cu chifle și baghete. Alese o chiflă. Ca de obicei, în salată era prea mult oțet. Îți făcea gura pungă.

Venise acasă, de la colegiu, în week-end, iar acesta era ritualul prînzului de duminică. Se părea că servitorii, în cosmosul domnului Bamberley, nu aveau timp pentru rugăciune, deși atît Christy, cît și Ethel, bucătăreasa, erau credincioase. Puteau fi auzite cîntînd melodii religioase în bucătărie, mare parte din zi.

Dar duminica dimineața lucrau ca niște sclave, de la șase, pentru a pregăti prînzul familiei.

În partea opusă soțului ei, dolofană, cu un zîmbet pe față, țeapănă ca o păpușă din ceară, stătea doamna Bamberley – Maud. Era cu zece ani mai tînără ca soțul ei și cu douăzeci de puncte mai jos pe scala indicelui de inteligență. Credea că-i un om minunat și uneori ținea cuvîntări în grupurile locale feminine, despre cît de minunat e. Făcea parte din juriile concursurilor de aranjamente florale și era intervievată cu regu-

laritate de presa şi televiziunea locală, cînd vreun veteran cu conştiinţa încărcată se alătura planului de adoptare Dublu-V. Datorită bunăvoinţei soţului ei adoptase mulţi copii şi, cînd i se puneau întrebări neplăcute despre rasă şi religie, răspundea prompt, cu replica potrivită: un copil cu o culoare diferită de restul familiei devine conştient de sine într-un mod jalnic şi nu doresc oare toţi părinţii ca urmaşii lor să fie crescuţi în credinţa lor?

În spatele scaunului ei, pe un perete acoperit cu tapet foarte scump, din catifea, portretul bunicului ei. Fusese episcop episcopalian, dar tabloul îl prezenta în haine de gentleman din Noua Anglie, ce-şi păstrase vechiul obicei englezesc de a vîna cu cîini: haină roşie, cizme cafenii, deosebindu-se de alţii din categoria lui prin gulerul alb, strîns, şi jaboul de mătase neagră.

Hugh şi-l imagina ca fiind dresat să ucidă.

Salata fusese înlocuită – deşi Hugh luase doar o înghiţitură – cu o farfurie cu peşte rece cu maioneză. Nici nu se atinse de el. Îl îngrozise brusc gîndul că provenea din mare.

Se afla aici pentru prima oară de la interviul dezastruos pe care-l dăduse domnul Bamberley în emisiunea Petronellei Page. Ca urmare a acestui interviu, închisese uzina hidroponică. Toţi erau dispuşi să creadă, de îndată ce experţii de la Paris publicaseră verdictul lor despre victime, că există cu adevărat otravă în Nutripon. Ajunsese acasă vineri seară. Pînă în momentul acela, nu se făcuse nici măcar o singură referire la evenimente.

Petronella Page era nemiloasă cu orice fel de fals. Hugh fusese interesat să afle dacă ea avea o opinie asemănătoare cu a lui: domnul Bamberley era un mincinos la scară mare!

În spatele scaunului domnului Bamberley, alt portret, al bunicului său. Îl arăta – un bărbat cu picioarele înfipte în pămînt, la un yard distanţă unul de celălalt, cu mîinile în

șolduri – comițînd un viol. Cel puțin asta-i sugera lui Hugh. Oamenii care nu știau povestea puteau fi mulțumiți să recunoască sonda de petrol din fundal.

Peștele fusese înlocuit cu platouri cu carne friptă, farfurii cu cartofi copți sau fierți, morcovi, varză, mazăre. Și sosiere cu sos de carne și cremă de hrean, importată din Anglia. Tăcută ca întotdeauna, Christy aduse un ulcior cu bere, de un soi care nu-i plăcea lui Hugh, o tratație săptămînală pentru băieții mai mari, și o carafă cu limonadă, pentru Maud și „copiii".

Pînă în momentul acela, nu se spusese nimic important.

Ceilalți de la masă erau fiii adoptivi ai domnului Bamberley, cu unele lipsuri. Cyril, cel mai în vîrstă și cel dintîi adoptat, se afla la Manila. Absolvise cu distincție West Point și acum, la douăzeci și patru de ani, era aghiotantul personal al unui general, comandant peste ceea ce Prexy denumea „bastionul din Pacific" – cu alte cuvinte, o alianță a albilor ce includea Australia, Noua Zeelandă și cîteva țări latino-americane cu dictaturi de dreapta, decise să oprească valul prochinez, neomarxist, ce se ridicase în jurul planetei.

Hugh îl întîlnise pe Cyril doar o dată, imediat după propria-i primire în familie, și nu-l putuse suferi din prima clipă. Dar în momentul acela fusese prea copleșit de noile sale perspective pentru a spune ceva.

Al doilea care lipsea era Jared. Jared, la doar douăzeci și unu de ani, se afla în pușcărie. Nu se vorbea de el în prezența domnului Bamberley. Fusese condamnat pentru că ajutase la organizarea unei mișcări protupamaros printre mexicanii din New Mexico. Hugh nu-l cunoscuse. Condamnarea era pe cinci ani.

Probabil că l-ar fi plăcut.

Noel, ţîncul de cinci ani, stătea în pat, avea febră. Dar ceilalţi erau acolo. Lîngă Maud şedea Ronald, şaisprezece ani, cam prostănac. Cornelius, harnic şi inteligent, dar victimă ocazională a unor crize, de cînd împlinise doisprezece ani, provocate nu de epilepsie, ci de ceva în legătură cu enzimele care dirijau schimbul de energie dintre oricare celulă nervoasă şi cea de alături. Îl ţineau sub control printr-o dietă specială. Norman, în vîrstă de opt ani, cu un tic facial. Claude, de zece ani, cu dinţii stricaţi, care plesneau uneori la margini şi-i cădeau din gură. O familie destul de tipică, deşi fusese adunată din surse atît de diferite. Adolescenţi cu o sănătate fizică bună, copii extrem de bolnăvicioşi... Hugh cunoştea o colegă de la colegiu ce avea un frate mai mic care vomita orice mîncare gătită cu ulei de porumb.

Iar ticăloşii ăştia nu recunoşteau că distruseseră lumea!

– Hugh, zise domnul Bamberley, ai spus ceva?

Nu voise să spună nimic. Dar îşi aminti ecoul cuvintelor lui. Fără să privească în dreapta, se întinse după bere.

– Îmi pare rău, Jack. M-ai întrebat ceva?

– Da, spuse domnul Bamberley, punînd jos cuţitul şi furculiţa, lîngă bucăţile masive de carne de vită, parţial tăiate. Am avut impresia că ai murmurat un cuvînt pe care-l dezaprob...

Hugh îşi goli paharul şi-l puse jos, oftînd.

– Şi ce dacă?

Domnul Bamberley se înroşi încet, pînă la linia părului.

– Ce motiv ai avut să foloseşti un asemenea cuvînt?

– Motivul se află în jurul tău, zise Hugh, făcînd un gest ce cuprindea sufrageria luxos mobilată, mîncarea îngrămădită pe masă, servitoarea ce aştepta într-un colţ, ca un manechin.

– Fii mai clar!

Domnul Bamberley era gata să se sufoce din cauza efortului de a-şi controla furia.

– Bine, o să-ţi explic.

Brusc, Hugh simţi că nu mai poate rezista presiunii. Sări în picioare, iar scaunul căzu pe spate.

– Stai aici, îndopîndu-ţi hoitul gras, cu hrană din toată lumea asta împuţită, după ce ai otrăvit mii de cerşetori negri în Africa! Le-ai împărtăşit suferinţa, ajutîndu-i? Pe naiba! Ai luptat cu ghearele şi cu dinţii pentru singurul lucru care te putea ţine deasupra dezastrului, ţipînd că o anchetă ONU „n-ar servi unui scop folositor“ – am citit asta în ziare! Stai la masa ta minunată, îndopîndu-te şi cerînd bunăvoinţa lui Isus, de parcă te-ai aştepta ca Dumnezeu să-ţi mulţumească pentru toţi oamenii pe care i-ai ucis sau i-ai scos din minţi!

Domnul Bamberley întinse spre uşă o mînă tremurîndă, de care atîrna şervetul, ca un steag mototolit.

– Părăseşte camera asta! răcni el. Părăseşte casa asta! Să nu te întorci pînă nu eşti dispus să-ţi ceri scuze!

– Exact asta m-am aşteptat să spui, zise Hugh, cu o voce lipsită de expresie.

Se simţi brusc crescut, maturizat, aproape bătrîn.

– Păstrezi tradiţia: pocneşti oamenii în boaşe şi te aştepţi să-şi ceară scuze. Din cauza ta şi a oamenilor ca tine ne aflăm, în cea mai bogată ţară din lume, înconjuraţi de copii bolnavi...

– Ai o minte perversă şi foloseşti cuvinte perverse!

– Nu-mi spune că l-ai adoptat pe Norman din cauza ticului lui! Scuteşte-mă de un asemenea rahat! Am aflat de la Maud – ai descoperit asta abia după ce semnaseşi actele. Uită-te la dinţii lui Claude, cad ca nişte aşchii dintr-un buştean putred! Uită-te la Corny, care ne invidiază că putem mînca hrană obişnuită. Tu...

În acel moment, tensiunea îl doborî pe Corny. De obicei, stresul îi provoca atacurile. Se prăbuşi peste farfurie, cu faţa în jos, răspîndindu-şi terciul special peste tot. În timp ce Maud şi Christy se repeziră să-l ajute, Hugh îşi slobozi săgeata partă:

– Tu şi strămoşii tăi aţi tratat planeta ca pe un imens closet. V-aţi căcat în el şi v-aţi mîndrit cu porcăria pe care aţi făcut-o. Acum e plin şi dă pe dinafară, dar tu eşti gras şi fericit, în timp ce copiii negri înnebunesc, ca tu să rămîi bogat! La revedere!

Trînti uşa după el cît putu mai tare, cînd ieşi în grabă, sperînd ca şocul să dărîme portretul lui Jacob Holmes Bamberley I.

Dar cuiul fusese prea solid înfipt în perete.

Fără titlu

...vinovat de folosirea uleiului vegetal cu brom, un agent emulsionar ilegal. Cu toată declaraţia apărării că nu s-a dovedit că acei care au mîncat hrana respectivă ar fi păţit ceva, compania va fi amendată cu o sută de dolari. Acum, vremea. Bioxidul de sulf, ozonul şi sărurile de plumb rămîn la nivel înalt...

Chemare sub arme

Lîngă clădirea din piatră cenuşie, pe care Michael Advowson o numea casă, pe drumul cenuşiu, se afla o maşină verde, oficială. Ploaia murdară îi mînjea vopseaua aspectuoasă. O ignoră. Aşa cum îl ignoră şi pe bărbatul în haină de ploaie, care se ridică să-l întîmpine în hol – sau ar fi vrut s-o facă, dar străinul bloca uşa spre sala de operaţii, iar Advowson căra un copil ce sîngera şi ţipa cu toată puterea.

– Dă-te din drumul meu! mîrîi el şi-l împinse pe bărbat cu umărul.

– Dar, doctore, acesta este...

Vocea menajerei, doamna Byrne.

– Îl cunosc pe domnul Clark. A fost aici luna trecută. Aşteaptă, dragă, durerea o să înceteze curînd! Stai liniştită!

Aşeză fetiţa pe canapeaua de consultaţii. Imediat, cearceaful alb deveni de un roşu aprins în jurul picioarelor ei.

– Vino înăuntru şi dă o mînă de ajutor sau ieşi dracului afară, îi spuse el bărbatului în haină de ploaie. Mai bine ajută-mă. Spală-ţi iute mîinile!

Între timp, luă din dulapuri bandaje, prafuri, o seringă, foarfecă pentru tăiatul pantofilor şi hainelor.

Făcînd un pas nesigur în cameră, Clark întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Sticlă. Foloseşte săpunul roşu. E antiseptic!

– Nu înţeleg...

– Am spus sticlă!

Michael mîngîie fetiţa pe obraz. Era atît de speriată, încît se scăpase pe ea, dar asta se putea curăţa într-o clipă. Continuă să vorbească, în timp ce introducea acul seringii prin dopul de cauciuc al flaconului:

– Se juca la ferma lui Donovan, care a fost folosită, ani de zile, ca depozit de gunoi. A călcat pe o sticlă spartă şi...

Cu o forţă perfect controlată, apucă piciorul copilului şi-l ţinu pînă înfipse acul. Aproape imediat, pleoapele fetiţei se închiseră.

– Se pare că-şi va pierde degetul mare. Şi va face şi o infecţie a sîngelui, dacă nu acţionez repede. Maşina de afară, cea guvernamentală, e a ta?

– Da.

– Atunci poate că n-ar trebui să aşteptăm o ambulanţă. Maşina mea e la reparat. Acum vino şi ajută-mă. Fă ce-ţi spun, doar atît.

Clark veni. Probabil prea tînăr să fie tată. Degetul mare fusese tăiat în întregime. Michael i-l dădu să-l ţină, în timp ce oprea sîngerarea.

Avea curaj. Reuşi să pună degetul pe masă, înainte să fugă din cameră. Îl auzi vomitînd în toaletă.

Dar se întoarse, la fel de curajos, şi ţinu degetul în timp ce Michael îl cosea la loc – conform principiilor enunţate într-o revistă medicală din China (asigură-te că menţii, cu orice preţ, circulaţia sîngelui, după aceea te ocupi de nervi şi muşchi) – apoi veni o ambulanţă şi Michael nu trebui să rechiziţioneze maşina guvernului.

– Cînd un copil nu se poate juca în siguranţă pe un cîmp..., zise Michael.

Îl dusese pe Clark în sufragerie, iar acesta acceptă ceva de băut. Cîte două degete pentru fiecare. Uneori era necesar să-i dai şi medicului o doctorie...

– Sănătate!

– Sănătate!

– De ce-ai venit? se interesă Michael, aşezîndu-se pe scaunul lui favorit. Te-au trimis să ceri scuze pentru scandalul de la ferma lui Murphy?

Funcţionarul guvernamental avu bunul simţ să pară jenat.

– Nu. Dar mi s-a spus că ai avut dreptate.

– Drăguţ din partea lor să recunoască! mîrîi Michael. Nu-s veterinar, doar un băiat crescut la fermă, dar recunosc otrăvirea cu dicomarin din fînul stricat. Însă nu mă crezi. Aşa cum nu m-au crezut nici ei. Probabil că nici n-au auzit de dicomarin. Sînt atît de proşti, că mă fac să văd să văd roşu în faţa ochilor! Ştii că, dacă ar fi fost după ei, nu i-aş fi salvat degetul lui Eileen?

Clark se uită la el. Îl găsea ciudat de impresionant pe roşcatul agresiv, cu ochii verzi prea apropiaţi.

– E un fapt. Am învăţat metoda corectă dintr-o revistă medicală chineză, după ce încercaseră să mă împiedice să mă abonez la ea, sub motivul că asta aduce valută Chinei!

Goli paharul, enervat.

– Nu mă interesează, spuse celălalt, căutînd în buzunarul interior al costumului albastru, ce părea englezesc. Mi s-a spus să-ţi dau asta.

Îi întinse un plic oficial, cu un sigiliu din ceară verde.

– Poate că-şi trimit scuzele în scris, mormăi Michael, rupînd sigiliul.

O pauză lungă. Apoi ridică privirea, zîmbind cu amărăciune.

– Mă învaţă că nu-i bine să atac guvernul. Chiar dacă vei cîştiga, vor găsi o cale să te doboare. Ştii că mi-am petrecut cinci ani din viaţă ca ofiţer medic, în armată? Nu? Am făcut şi-aşa ceva... Iar acum mă cheamă din rezervă, pentru a merge cu o echipă ONU să anchetez problema hranei otrăvite din Noshri. Presupun că-i o metodă de a mă scoate din circulaţie...

Aruncă furios scrisoarea pe podea.

– Şi cine o să îngrijească următorul copil care va păţi ceva, precum Eileen Murphy?

MARTIE

Înmulțire în timp

Privește țăranul harnic, ce zilnic străbate
Ogorul și-l îngrijește
Să nu irosească sămînța, îl plivește,
Cercetînd răzoarele separate.

Smulge atent plantele infectate,
Pe cele bolnave le pune pe foc,
Și le arde îndată, pe loc,
Lăsînd cîmpurile curate.

Iar după secerișul bogat
Alege doar boabele sănătoase
Din pleavă, le usucă de rouă.
Pe el, cît știu, eu îl cînt,
Pentru grija față de pămînt,
Iar unde-a fost un spic, cresc acum două.

«Muza Agricolă», 1710

Un cadou de rîme

La înălțimea aceea exista încă multă zăpadă. Peg conducea cu grijă de-a lungul drumului în pantă, bătut de vînt. Nu văzuse altă mașină de mai mult timp. Însă exista posibilitatea de a întîlni vreun idiot care să creadă că drumul îi aparține.

Idiot.

Sînt și eu așa?

Nu intenționase să pună întrebarea asta retorică în gura mare. Totuși Felice – care tremura, deși înfășurată în blănuri

pînă la urechi (blănuri naturale, bănuia Peg, deşi nu fusese atît de nepoliticoasă s-o întrebe), din cauză că fereastra din partea şoferului era deschisă – spuse, strîmbîndu-se:

– Mă întreb acelaşi lucru în ceea ce mă priveşte. Dar a trebuit să plec din postul pe care-l aveam la Bill Chalmers, după moartea acestuia, pentru că ticălosul de Halkin mă săpa...

Peg dădu din cap. Ştia exact ce simţea Felice. Şi ei îi părea rău că-şi pierduse slujba, dar dincolo de decizia ei se afla o mîndrie aprigă, care o susţinea.

– Nu mă gîndeam la asta, zise ea. Mă refeream la faptul că sîntem pe drum, că vom ajunge după lăsarea întunericului, iar noi n-am dat măcar un telefon...

– Se poate telefona în tabără?

Felice părea surprinsă.

– Bineînţeles. Au un număr trecut în cartea de telefon, unul pentru toţi cei cincizeci şi şase...

Pe numele lui Jones. Poate de aceea nu sunase. Încerca să nu se gîndească prea mult la faptul că Decimus murise, chiar dacă sora lui se afla în maşină cu ea, chiar dacă parcurgeau drumul străbătut de el ultima oară, dar în sens invers.

De parcă s-ar fi aşteptat să-l găsească la sfîrşitul călătoriei, viu şi sănătos...

– Nu mi-am imaginat că ar avea telefon, zise Felice.

Normal, cunoscut fiind dispreţul lor pentru tehnologia modernă. Mai mult, nu prea aveau de-a face cu lumea din exterior. Un motiv era faptul că lumea din exterior îi dezaproba. Un scurt moment de înţelegere urmase după avalanşa din Towerhill, cînd însuşi guvernatorul le mulţumise pentru efortul depus pentru salvarea supravieţuitorilor. Dar trecuse şi acesta...

Se făcuse tîrziu şi Peg îi sugeră lui Felice, cînd ajunseră la o ramificaţie a şoselei ce ducea în Towerhill, să-şi petreacă noaptea acolo. Nu era un secret că, după avalanşă, turiştii dispăruseră. Puteau să găsească o mulţime de camere libere. Doar stafiile bîntuiau prin oraş.

Dar Felice răspunsese că preferă să nu fie stafie.

Deodată, chiar la capătul luminii farurilor, Peg zări altă maşină, trasă la marginea drumului. Un Stephenson electric

mic, care nu putea parcurge distanţe lungi, doar de o sută de mile, între reîncărcarea acumulatorilor. Un tînăr îi verifica motorul. Auzind torsul ca de pisică al Hailey-ului, se întoarse şi le făcu semn cu mîna.

– Crezi că trebuie să oprim? o întrebă pe Felice.

În mod normal, nu i-ar fi venit o asemenea idee. Ar fi condus mai departe şi nu i-ar fi păsat dacă individul ar fi fost găsit îngheţat, dimineaţa. Dar, după ce trecuse de înălţimea de o mie de picioare, fusese în stare să conducă oprind ventilatorul şi deschizînd fereastra, iar aerul proaspăt, rece, de munte, o ameţise. Chiar şi frigul era plăcut, nu-l mai simţise de ani de zile în LA, unde singura şansă de a-şi trata sinuzita consta în a purta o mască de gaze, a schimba purificatorul de aer din maşină la fiecare mie de mile şi a petrece cît mai mult timp în casă.

Se părea că Felice fusese afectată în acelaşi fel. În loc s-o avertizeze, cu înţelepciune, asupra pericolului de a fi jefuite şi părăsite în zăpadă, în timp ce hoţul ar fi plecat cu maşina, zise:

– Arată destul de nepericulos. Şi nu-mi place ideea de a-l lăsa aici, în frig...

Aşa că Peg opri, alături de cealaltă maşină.

– Mergeţi cumva în tabăra trainiţilor? întrebă tînărul, aplecîndu-se spre fereastră şi dîndu-şi pletele pe spate.

– Da.

– Şi eu. Numai că m-a lăsat maşina. Împuţitul ăla de schimbător de viteze... Mă puteţi lua cu voi?

Peg aruncă o privire ezitantă spre scaunul îngust din spatele Hailey-ului, o cochilie măruntă, făcută pentru ca o pereche cu un copil să nu-şi dorească o maşină mai mare. Era plin cu valizele lui Felice şi cu un bidon purtînd o etichetă care spunea, prin intermediul unor litere roşii şi negre: TRĂIŢI CU GRIJĂ.

– Am doar o geantă, insistă tînărul.

– Bine...

– Grozav, mulţumesc!

Ieşi de pe locul ei – Hailey-ul avea doar două uşi – îl urmări atent şi observă că încuie maşina electrică. Însemna că era a lui. Îşi imaginase că o furase. Se relaxă şi-i deschise portiera, cînd se apropie ducînd o sacoşă de mărimea celor pentru avion.

– Trebuie să muţi canistra, zise ea. E grea.

Tînărul se supuse.

– Ce conţine? se interesă, după ce citi eticheta.

– Rîme importate, îi răspunse Felice. Ne-am gîndit că ar fi un cadou folositor pentru comunitate.

– Da, bună idee!

Se aşeză cu grijă, strîngîndu-şi picioarele lungi.

– Mă numesc Hugh. Hugh Pettingill.

Numele fusese spus de parcă ar fi trebuit să însemne ceva.

– Eu sînt Peg. Ea e Felice...

Trînti portiera şi porni maşina.

– Locuiţi în tabără?

– Nu. Dar tu?

– Aş vrea să încerc...

La lumina slabă a instrumentelor de bord îi văzu figura reflectată în parbriz, ca o fantomă, pe fondul drumului negru şi al mormanelor alb-cenuşii de zăpadă murdară.

– Mă învîrt în zonă de câteva săptămîni. Încerc să mă lămuresc cum stau lucrurile.

Şi eu.

Peg se gîndi la orele îndelungate irosite în apartamentul ei, uitîndu-se la TV, de parcă ar fi fost o sferă de cristal în care-ar fi putut citi mersul corect al evenimentelor, pînă cînd survenise telefonul neaşteptat al lui Felice, care dorea s-o întîlnească la masă, dorea să discute despre felul în care îl văzuse pe răposatul ei frate, dorea să ştie dacă greşise certîndu-se cu el, cînd se lăsase convins de idealul trainit.

Îi spuse că dorea să ştie acest lucru de cînd aflase că speranţa de viaţă în Statele Unite scăzuse.

Declaraţia expusă cu calm o zguduise pe Peg. Stătuseră la masă pînă dincolo de miezul nopţii, discuţia alunecînd de la un subiect la altul, apoi revenind la cel iniţial, pînă cînd, în

cele din urmă, făcuseră un plan: să viziteze colonia din Denver, să discute cu Zena, văduva lui Decimus, să uite părerea oficială despre trainiţi („întemeietorul mişcării a înnebunit, iar principalul lui discipol a murit drogat") şi să încerce să-şi facă o impresie proprie despre o posibilă schimbare.

Peg acceptase propunerea cu un simţămînt al fatalităţii. Ideea de a revedea tabăra, pe Zena, Rick şi ceilalţi copii, fără Decimus, o îngrozea. Dar trebuia să facă asta, îşi dădea seama. La urma urmei, lumea nu se sfîrşise o dată cu moartea unui om.

Nu chiar.

Îşi dădu seama că băiatul din spate – adolescent, poate tînăr – vorbea de parcă nu discutase cu nimeni de zile în şir, că avea o nevoie disperată de a-şi descărca sufletul.

– Vreau să zic, puteam să accept lucruri de la el, după aceea? Puteam?

Scormoni în memorie şi recunoscu deodată numele. Pettingill. Clic! Unul dintre fii adoptaţi de Jacob Bamberley, cel care dispăruse de la colegiu. Se părea că Felice ascultase cu mai multă atenţie, pentru că-i răspunse:

– Ai văzut hrana aceea, substanţa despre care s-a pretins că-i otrăvită şi a ucis toţi oamenii din Noshri?

– Am văzut-o, bineînţeles, dar nu pe masă! zise Hugh, cu venin în glas. Nu! Pentru el, doar oaie de cea mai bună calitate! Un ticălos egoist, preocupat doar de binele lui! Care se aşteaptă să-i lingi cizmele pentru fiecare favoare pe care ţi-o face, indiferent dacă i-o ceri sau nu. Îşi doreşte să fie înconjurat de miliarde de oameni care să spună: „Da, domnule Bamberley! Nu, domnule Bamberley! Aveţi dreptate, domnule Bamberley!" Îmi face greaţă!

Scotoci în scurta lui groasă şi scoase ceva, într-un plic de plastic.

– Am nişte khat. Vreţi o gură?

– Bineînţeles, zise Felice, întorcîndu-se spre el.

Peg își stăpîni un fior de repulsie. Să vîri în gură ceva muiat în saliva altuia... Chiar dacă se spunea că substanța conținea un bactericid natural, că riscul de infectare era mai redus decît în cazul unui sărut...

Nu se omora nici cu sărutatul, de altfel...

Spuse, cu voce aspră:

– Mai bine consumați-l pe tot! Dincolo de vale se văd luminile taberei. Și știți ce părere au cei de-acolo despre droguri...

– Peg, fetițo! Peg, ce minunat! Iar aceasta trebuie să fie Felice, nu?

Înaltă, foarte neagră, cu o prezență impunătoare. Peg o invidiase pentru că putea să potolească bărbații enervanți. Zena o îmbrățișă și le grăbi să plece din frig, conducîndu-le într-o peșteră ciudată, ce reprezenta locuința ei. Minunat de călduroasă, doar cu cîteva bule luminoase, pentru că era perfect izolată, plină de aroma delicioasă a fasolei și a zarzavaturilor.

– Ce face Rick? Ce fac fetele?

– Foarte bine. S-au dus la culcare acum cîteva minute. N-o să le trezesc, dar vor fi încîntate să vă vadă mîine dimineață. Dragă Felice, sînt fericită să te întîlnesc, în sfîrșit. Decimus mi-a povestit despre tine, îi părea atît de rău că v-ați despărțit...

Și o sărută și pe ea.

În acest timp, Hugh aștepta la ușă, cu o înfățișare pe care Peg, șocată, o caracteriză drept un fel de *foame*. De parcă n-ar mai fi existat nici un loc pe pămînt în care să meargă și să fie primit cu o asemenea efuziune. Făcu tot ce putu, prezentîndu-l celorlalți membri ai comunității, pe măsură ce aceștia apăreau: solidul Harry Molton; bărbosul Paul Prince și frumoasa lui soție, Sue; Ralph Henderson, care chelise de cînd nu-l mai văzuse, plus cîțiva mai noi. Bineînțeles că le ofereau ospitali-

tate. Făcea parte din natura lucrurilor. Şi făcură gestul *ad litteram*, oferindu-le pîine şi sare.

Mai tîrziu, pregătindu-i un pat ce era liber în noaptea aceea, Zena îi povesti cîte necazuri aveau din partea unor oameni care pretindeau că-s trainiţi şi nu erau. Voiau să distrugă, să ardă, să ucidă. Plecau după o săptămînă, două, după ce descopereau că nu vor găsi acolo nici un sprijin pentru planurile lor violente.

Un pai pentru un om care se îneacă

...identificat cu certitudine ca uruguayan. Ca urmare, guvernul din Honduras a solicitat un credit standby de un milion de dolari, care urmează a fi folosit pentru cumpărarea de arme şi alte materiale urgent necesare, şi a apelat la Washington pentru ajutor în combaterea ameninţării tupamaroşilor. Pentagonul a anunţat, cu o oră în urmă, că portavionul Wounded Knee *a fost retras de pe ruta de patrulare de rutină din Atlantic, pentru a efectua misiuni de zbor de supraveghere deasupra zonei controlate de rebeli. Comentînd acest lucru chiar înainte de a pleca în vacanţă la Honololu, Prexy a spus, citām, pot smulge exact atîtea pene din coada vulturului, cît să-l facă să-i înghită. Sfîrşitul citatului.*

Contactat la locuinţa sa din Virginia de Vest, preşedintele societăţii Audubon, dr. Ike Mostyn, a declarat că ultimele rapoarte referitoare la un cuib cu o pereche de vulturi pleşuvi s-au dovedit a fi false. New York: profesorul Lucas Quarrey, de la Universitatea Columbia, atacat pentru declaraţiile sale, să le zicem antiamericane, făcute recent în presă şi la TV, a spus la o conferinţă de presă, azi-dimineaţă, că lucrările lui de cercetare pentru îmbunătăţirea ventilaţiei din avioane au fost întrerupte fără a fi anunţat. Întrebat dacă hotărîrea are un substrat politic, profesorul a afirmat...

Ripostă

La patruzeci de mile de Medano, exact la vest de granița dintre California și Baja California, șalupa naviga strecurîndu-se încet prin circulația deasă de pe Pacific.

Chiar la distanța aceea de țărm, noaptea puțea. Marea se mișca leneșă,valurile ei fiind avortate, înainte de a se ridica, de stratul de reziduuri petroliere ce înconjurau nava, impermeabil ca o fîșie de plastic, un amestec de detergenți, îngrășăminte, chimicale industriale și fibre microscopice de celuloză din hîrtie igienică și ziare. Nu exista zgomot de pești ce ieșeau la suprafață. Nu existau pești.

Cîrmaciul șalupei era chior. Așa fusese din naștere. Fiu nelegitim al unei femei ce venise în California să culeagă struguri, inhalase ceva ce fusese împrăștiat pe viță, pentru uciderea insectelor, și murise. Ocrotit de un preot cumsecade, băiatul supraviețuise, mersese la școală și obținuse o bursă guvernamentală. Acum cunoștea fizică și chimie, meteorologie și combustie, precum și acțiunea otrăvurilor. Era și tupamaro, dar asta se înțelegea de la sine.

Calendarul arăta că în noaptea aceea urma să fie lună plină. Probabil că era. Nu puteai s-o vezi. Aproape nimeni nu putea – nici soarele, de altfel. Pe puntea din spate, douăzeci și patru de baloane dezumflate zăceau ca niște piei goale de pești, sclipind ușor cînd le atingea lumina reflectoarelor. Alături, cilindri cu hidrogen comprimat. Și douăzeci și patru de încărcături precis calculate. Purtîndu-le, baloanele puteau fi înălțate la două sute de metri și zburau spre țărm cu nouă sau zece kilometri pe oră. Urmau să atingă coasta lîngă orașul San Diego.

Roger Halkin era epuizat. Încordarea din ultimele zile îi agravase diabetul. Dar acum totul fusese pregătit pentru dimineață. Toate lucrurile fragile împachetate, înregistrările, cărțile, iar casa gemea de cutii de carton ce așteptau oamenii care să le transporte.

– Un coniac, dragă? îl întrebă soţia lui, Belinda.

– Cred că pot risca să beau unul mic, mormăi el. Am nevoie.

Nu arăta şi nu vorbea ca un om ce fusese promovat vicepreşedinte al companiei. Avea motive întemeiate. După cum îi spusese, cu umor negru, Belindei, urma să fie vicepreşedinte doar pentru o noapte. Ziua adusese veşti proaste, mai proaste decît se aşteptase cineva. Cu excepţia, probabil, a lui Tom Grey. Individul rece, cu o înţelegere aproape simbiotică a calculatoarelor, ştiuse sau măcar bănuise cu mult timp în urmă.

Nu reprezenta un secret faptul că Angel City fusese afectată teribil de povestea din Towerhill, dar despăgubirea, o dată asumată, ar fi trebuit să fie împărţită – de obicei se reasigurau în alte părţi, chiar la Lloyd's în Londra – şi, oricum, aveau dovezi clare pentru a pretinde daune de la compania aeriană al cărei supersonic dezlănţuise avalanşa. Dar în dimineaţa aceea aflase că societatea aviatică avea de gînd să lupte, pretinzînd că nu bubuitura provocase dezastrul, ci un cutremur de pămînt. Acestea începuseră să se declanşeze în jurul Denverului în 1962 şi deveniseră obişnuite. Oricum, procesul ar fi durat un an şi ar fi costat un milion. Deci, cînd luase locul lui Bill Chalmers, prima sarcină fusese împărţirea în două a secţiei de care ar fi trebuit să răspundă, adică operaţiunile Angel City din afara statului.

– Dacă aş pune mîna pe idiotul ăla împuţit din Denver, Philip Mason, şuieră el printre dinţii încleştaţi, l-aş sfîşia bucată cu bucată! Şi nu-s singurul!

Fu întrerupt de un strigăt venind din spatele casei, loc unde trebuia să doarmă băiatul lor, Teddy. Avea opt ani şi era un copil norocos: nu suferea de nimic grav, doar de o astmă ocazională. Dar, de cînd aflaseră ştirea inerentei mutări în LA, le fusese frică să nu facă o criză. Pînă acum scăpaseră.

– Tată! Mamă! Priviţi! Focuri de artificii!

– Doamne, copilul ăsta nu doarme? sări în picioare Halkin. Îi dau eu focuri de artificii!

– Rodge, nu fi rău cu el! strigă Belinda şi alergă după el.

Copilul nu era în pat, nici măcar în cameră. Se afla în curtea din spate, privind cerul. Deasupra oraşului nu se vedea nimic, doar reflectările obişnuite, galbene, ale luminilor sale, în ceaţa joasă care ascunsese stelele, din octombrie trecut.

– Intră imediat în casă! spuse ameninţător Belinda, trecînd pe lîngă soţul ei şi zgîlţîind copilul. De cîte ori să-ţi spun? Nu ieşi *niciodată* afară fără masca de gaze!

– Dar am văzut focuri de artificii! hohoti băiatul. Chiar în faţa ferestrei! Am ieşit să văd şi restul spectacolului.

– Nu văd nici un fel de artificii, mormăi Halkin, privind în jur. Poate-ai visat. Hai să intrăm!

Aerul nopţii îi irita pleoapele. Se şi vedea făcînd de gardă lîngă patul lui Teddy, cu masca de oxigen pregătită. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. A doua zi urma să aibă o grămadă de treburi...

– Uite, acolo! strigă Teddy şi începu să tuşească, să se sufoce, în timp ce striga.

Priviră în mod automat. Da, deasupra capului! Ceva foarte strălucitor, o floare din flăcări...

Apoi, pe acoperişul turtit al casei, un pocnet şi un val de foc ţîşni, le uscă hainele, se lipi de pielea lor şi-i ucise în timp ce ţipau. Napalm de cea mai bună calitate, cea mai bună marcă americană, fabricat de Bamberley Oil!

Măsuri de precauţie

De două ori, săptămîna trecută, îl urmărise un bărbat pînă acasă. Acelaşi care, în urmă cu zece zile, se ivise la staţia pentru gunoaie a Societăţii Californiene de Căi Ferate, acolo unde vagoanele erau încărcate pentru transportul în interiorul continentului. Părea că venise în acel loc pentru că era curios să vadă cum se realiza ideea de a utiliza resturi menajere, fără metal sau plastic, pentru refacerea deşerturilor, prin impreg-

narea solului sterp cu humus. Dovedise însă mai mult interes pentru oameni, decît pentru munca pe care-o făceau.

Dacă nu era polițist, atunci era reporter. Încercase s-o găsească pe Peg Mankiewicz, dar la ziarul unde lucrase aceasta știau doar că părăsise orașul. Înainte de a fi urmărit a treia oară, Austin Train părăsi camera închiriată, lăsînd banii pentru restul lunii într-un loc unde îi putea găsi proprietarul, și luă un autobuz spre San Francisco. Și acolo se găsea o grămadă de gunoi...

În minte i se ivise ceva și nu avea nevoie de strălucirea unei publicități renăscute.

Revino-ți și ia-o de la început

Obosit, Philip Mason intră în apartament și-și atîrnă în cuier pardesiul și masca. Îndată ce auzi ușa, Denise veni să-l sărute și, în loc de îmbrățișarea formală, îl prinse în brațe și-i vîrî limba, violent, în gură.

– Cum poți să mă suporți, după ce ți-am făcut? șopti el cînd, în cele din urmă, buzele li se despărțiră.

– Prostule!

Vocea ei suna de parcă ar fi plîns, dar avea figura lipită de obrazul lui și n-o vedea.

– Acum, totul e clar. Am fost concediat, au vîndut sucursala altei companii...

– Idiotule! M-am măritat cu tine pentru că te iubesc, nu ca ca să-ți atîrn ca o ghiulea de picioare, și m-am măritat cu *tine*, nu cu slujba ta! „La sănătate, la boală“, și tot rahatul...

– Nu te merit. Jur că nu... Stai, se întrerupse el, trecîndu-i un gînd prin minte. Ți-ai amintit să-l suni pe Douglas?

Îi spuneau doctorului McNeil pe numele mic.

Figura ei se întunecă.

– Da.

– Ce-a spus?

– S-a îmbunătăţit, dar nu s-a vindecat. Altă lamă... Oricum, o ştire mai bună decît cele dinainte. Hai în sufragerie, dragule! Alan e aici, tocmai îi pregăteam ceva de băut.

– Alan Prosser? Ce vrea?

– Să-ţi vorbească. Hai!

– Unde-s copiii?

– La familia Henlowe. E ziua de naştere a Lydiei. Se întorc peste o oră.

După ce-l salută, Alan se aşeză înapoi pe scaunul mare, ce-i fusese oferit, şi acceptă băutura pe care i-o pregătise Denise.

– Eşti un om norocos, îi spuse el lui Philip.

– Oare? zise trist Philip, prăbuşindu-se pe un scaun.

– Da. Să ai o soţie atît de minunată! O casă frumoasă, mobilată cu gust... Doamne, casa mea arată ca un grajd!

– N-ai o menajeră, ceva? întrebă Denise.

Îl întîlnise pe Alan doar de cîteva ori şi acesta nu-i vorbise prea mult despre sine.

– Am încercat, răspunse Alan, lugubru. O fată din Dominica...

– Insula de pe care au tăiat toţi copacii? întrebă Philip, mai mult din politeţe, decît din interes.

– Exact. Se zice că acum furtunile de praf bîntuie mai tot timpul, ajungînd pînă în Trinidad. Pare ceva ca un iad... Oricum, tipa nu muncea. Drăguţă, dar... A trebuit să-i arăt cum se foloseşte baia, pricepeţi? Aşa că atunci cînd a venit timpul să se întoarcă acasă, să-şi îngrijească mama care se îmbolnăvise, nu mi-a părut rău... Presupun că te gîndeşti mai puţin la norocul tău şi mai mult la necazuri. Ai necazuri, nu?

– Ţi-a spus Denise sau ai ghicit?

– Nici una, nici alta. Am contacte financiare bune, de la un ţărm la altul. Iar zvonurile despre Angel City sînt atît de puternice, încît nu le poţi ignora. Am avut acţiuni la firma ta – în calitate de companie de asigurări, luau ce era mai bun – dar le-am vîndut cu cîteva săptămîni în urmă. Vor da faliment sau

vor vinde filialele din afara statului şi se vor restrînge la California?

– Vor vinde, bineînţeles.

Phlip se uita la Alan cu respect. Compania se străduise din greu pînă înţelesese că pierderile totale o zdrobeau, că acţiunile scăzuseră la douăzeci, treizeci la sută, în loc de probabil nouăzeci...

– Asta mă include şi pe mine. Am fost concediat, iar afacerile de aici vor fi vîndute unei companii din New York, care-şi va folosi proprii oameni. Acum sînt şomer.

– Nu, nu eşti.

– Poftim?

– Ai vreun ban? Sau poţi să împrumuţi?

– Nu te înţeleg.

– Dar vorbesc englezeşte! îşi agită Alan paharul în aer. Ai cava bani? O asigurare pe viaţă pe care o poţi vinde? O ipotecă? Un împrumut la bancă? Economii?

– Nu ne-am atins de ce i-a lăsat Denisei tatăl ei... Dar despre ce-i vorba?

– Îţi explicam că nu eşti şomer. Doar dacă vrei. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre partenerul meu, Bud Burkhardt, care m-a părăsit?

– Da. Ce-i cu el?

– Cred că a fost un prost acceptînd postul acela de la Puritan, aşa că nu mi-a părut rău să scap de el...

– E la Puritan acum, îl întrerupse Denise. Bărbatul pe care l-am întîlnit cînd am făcut instalaţiile la ultima noastră casă, nu?

– El, dădu din cap Alan. Conduce filiala din Towerhill.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise ea, muşcîndu-şi buzele. Locul a devenit... nu chiar un oraş fantomă, dar...

Prosser făcu un semn cu mîna elegant îngrijită.

– Nu mă refeream la asta. Profiturile pe care le obţine Puritan din tot ce vinde... probabil că acum cîştigă de două ori cît ar fi cîştigat dacă rămînea cu mine. Dar trainiţii sînt porniţi împotriva Puritan-ului. Nu ştiaţi?

– Nu, zise Philip, aplecîndu-se spre el. Am şi eu ceva acţiuni Puritan. Credeam că-s solide ca stînca... Se zice că-i o companie a sindicatului mafiot...

– Este. Dar trainiţii sînt o forţă de care trebuie să se ţină seama şi-s destul de încăpăţînaţi să se ia de oricine. Pe de altă parte, ce poate să le facă sindicatul?

– Spune-mi totul! zise Philip, nerăbdător. Am avut destul ghinion şi nu vreau să pierd şi ce mi-a rămas...

– O mulţime de trainiţi lucrează pentru mine – e felul de slujbă pe care o aprobă, cum ar fi aprovizionarea cu apă curată sau transportul îngrăşămintelor în locurile în care pot fi de folos, chestii din astea... Eu n-am treabă cu ideile lor alarmiste, dar sînt conştiincioşi, de încredere, vin la timp la serviciu...

Paharul i se golise. Cînd îl duse la gură, Denise se ridică să i-l umple.

– Mulţumesc. Mulţi dintre cei ce lucrează pentru mine vin din tabăra de lîngă Towerhill. Am auzit că-s implicaţi într-un proiect, la scară naţională, care constă în cumpărarea mărfurilor de la Puritan şi analizarea lor.

– Pot face asta? întrebă Denise.

– Cred că da. Nu-s ignoranţi: jumătate din ei au părăsit colegiul, dar învăţaseră destul, înainte să plece. Se pare că fiecare tabără are un chimist, care le analizează hrana, să se asigure că-i sănătoasă.

– Pare un lucru bun, îşi exprimă Philip părerea. Mai ales pentru sănătatea copiilor.

– Să nu crezi că le resping toate ideile. Mulţumesc, zise el, luînd paharul plin de la Denise. Doar pe cele extremiste. Trebuie să recunosc că, dacă aş avea copii, mi-ar conveni analiza de rutină a hranei pentru ei.

– Şi nouă! interveni Denise. Numai că noi facem sondaje, iar costurile...

– Nu trebuie să-mi spuneţi *mie*, se strîmbă Alan. Am cumpărat o casă, cînd m-am căsătorit cu Belle şi am vîndut-o cînd... cînd a fost împuşcată. (Strînse absent degetele, să atingă cicatricea.) Peste cîteva zile am primit o scrisoare de la

individul care-o cumpărase, prin care mă anunţa că a analizat praful din grădină, că-i plin de otravă, pentru că se află pe locul în care au fost depozitate resturile dintr-o mină, şi că o să mă dea în judecată.

– Nu-i corect! exclamă Denise.

– Cred că şi eu aş fi făcut la fel dacă... Avocatul mi-a spus că-i un caz de *caveat emptor*, aşa că nu trebuie să-mi fac probleme. Dar cînd mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat cu copiii *mei*...

Se cutremură.

– Vorbeai despre fostul tău partener, îndrăzni să intervină Philip.

Posibilitatea de a ajunge, nu fără slujbă, ci de neangajat, ca multe mii de oameni, îl îngrozea. Această semipromisiune tentantă a lui Alan îl intriga, dorea să ştie mai multe.

– Ah, da! Voiam să-ţi spun că mă descurc greu, de cînd a plecat. Nu-s un vînzător. Sînt un tip practic. E vina mea că n-am angajat pe nimeni să facă un lucru pe care nu-l pot face eu. Am început prin a instala ţevi şi săpa canale, şi-i pot lăsa oricînd în urmă pe puturoşii pe care i-am angajat. Dar capul mi-e plin de proiecte de care n-am timp să mă ocup! De exemplu, mi-ar plăcea să mă recăsătoresc, dar nu găsesc timp să caut o fată!

– Da, ar trebui să te recăsătoreşti, spuse Denise. Ai fi un soţ bun.

Alan se strîmbă.

– Sigur, grozav soţ! Ajung acasă la miezul nopţii, plec la şapte... Dar nu asta-i problema. Problema *este* – şi goli paharul din două înghiţituri – că am nevoie de ajutor. De cineva care să înţeleagă partea administrativă a afacerilor. Dacă ai fi dispus să cumperi acţiuni de zece mii, chiar de cinci, mi-ar plăcea să fii partenerul meu. Să am un ochi asupra lucrurilor pe care ştiu că nu le pot rezolva singur...

Se apleacă şi continuă, mai înainte ca Philip să apuce să vorbească:

– Gîndeşte-te la ce se întîmplă în toată ţara, în toată lumea! Ai fost de curînd în LA. Cum e apa?

– Te face să vomiţi.

– Te-ai dus la plajă?

– Cine-o face?

– Exact. Cine-o face? Masochiştii care vor să se aleagă cu o faringită şi cu o infecţie intestinală! Cine înoată în altă parte, decît într-un bazin particular? Altfel nu-i sănătos. Cunosc fete care nu se spală pe faţă decît cu apă îmbuteliată, pentru cazul că le-ar intra vreun strop în gură...

Philip privi spre Denise, care dădu din cap.

– Fac lucrul ăsta pentru copii. Să fiu sigură.

– Atunci, ia priviţi! Ce naiba, credeam că mi-am adus servieta cu mine!

– E sub scaun, i-o arătă Denise.

– Aha, mulţumesc!

Scoase o mapă neagră, iar din ea un teanc de broşuri colorate.

– Uite, asta-i ultima invenţie de la Mitsuyama. Un purificator casnic pentru apă. Cu sistem de filtre înlocuibil. Ieftin. Cred că o sută şaizeci de dolari, cu instalare cu tot. Un cartuş de filtre, cinci dolari. Durează, în medie, o lună pe familie. Se vînd în pachete de şase bucăţi. Pot fi recondiţionate prin fierbere într-o soluţie care costă cincisprezece cenţi galonul. Asta nu trebuie să ştie clientul... Cu o reclamă corespunzătoare, putem instala căte unul în fiecare casă din Denver, într-un an, apoi să ne extindem în tot statul!

– O sută şaizeci de dolari? tresări Philip, răsfoind paginile lucioase ale broşurii. Nu pare a lăsa prea mult profit, avînd în vedere preţul forţei de muncă...

– Pot instala o chestie din asta în treizeci de minute, socotind din momentul în care am intrat pe uşă!

– Aha, umbli după scutire de taxe municipale!

Philip simţi cum îi bate inima în piept. Alan avea dreptate. Aşa ceva avea un potenţial comercial imens.

– O să capăt scutirea de taxe, dacă pot, mormăi Alan. Mai mult, cred că o am deja. Fostul meu partener, Bud... l-am convins că-mi e dator o favoare şi nu-i atît de prost să nu-şi dea seama că s-ar putea să aibă şi el, cîndva, nevoie de un spri-

jin... Are relații la Colorado Chemical. Am fost să-i văd, le-a plăcut ideea, iar dacă reușesc să-i conving că pot face față volumului de afaceri, îmi vor sprijini o ofertă cu cinci la sută mai mare decît oricare alta.

Se așeză la loc, cu un rînjet satisfăcut.

– Nu știu dacă mă vor accepta, spuse Philip, după o pauză. Angel City n-o să-mi dea cele mai bune referințe...

– Rahat! dădu Angel din mîini. Le-am explicat programul meu publicitar și le-a plăcut atît de mult, încît l-aș putea angaja și pe Fidel Castro, fără să le pese!

– Și care-i trucul?

– Îți amintești de negrul care a ajuns un erou, din cauza poveștii de la Towerhill? Polițistul... cum îl cheamă? Ah, da: Peter Goddard.

– Nu-i paralizat? întrebă Denise.

– Starea i s-a ameliorat. Merge deja, dintr-o parte a camerei în alta. Mai are mult de tras. Așa că nu-l vor primi înapoi în poliție. Am fost la spital, am vorbit cu un doctor pe care-l cunosc, m-am întîlnit cu unchiul copiilor pe care i-a salvat. Un împuțit bogat! Importator de albine. Se preocupa de sărmanul amărît care nu-și putea relua slujba, îi plătise spitalizarea, dar nu poți avea un pensionar permanent pentru că ți-a făcut un serviciu, așa că m-am gîndit: Doamne, un erou, *și* negru, ce să vreau mai mult? Atunci, bang! Mi-a venit inspirația. Vom face de rușine albii grași – ca tine și ca mine, de exemplu – și-i vom obliga să ne cumpere filtrele, iar ceilalți se vor lua după ei.

Alan își frecă încîntat mîinile.

– Da! Nu se potrivesc toate perfect?

Raport de laborator

REZUMAT: În prezența dr. Michael Advowson, observator ONU, au fost luate probe din transportul de „Bamberley Nutripon", anterior extras din depozitele prăbușite din Noshri. Nu au fost extrase dintr-un container sigilat, deci probabilitatea unei contaminări ulterioare nu poate fi exclusă.

Bucăţi din probă au fost tratate cu o varietate de solvenţi, iar în fiecare caz soluţia a fost analizată prin tehnica standard a hîrtiei cromatografice (hîrtia de analiză Hansen, tip III). În toate cazurile au fost descoperite urme ale aceluiaşi alcaloid complex care fusese izolat din urina şi plasma sanguină a fiinţelor umane din Noshri, asemănător unui derivat hidrolizat al cornului-de-secară. Administrarea substanţei animalelor de laborator a provocat spasme musculare, comportare aberantă, panică iraţională şi scaune cu sînge. Pare, într-un grad foarte mare de probabilitate, că această substanţă a fost agentul care a provocat dezastrul din Noshri. Dar n-a fost posibilă determinarea momentului în care a fost introdus în hrană.

Paris, *Institutul Pasteur*
L.-M. DUVAL (doctor în medicină, doctor în chimie)

Minunile civilizaţiei moderne

Secretara micuţă, o fată îmbrăcată în cel mai modern stil, inclusiv o fustă despicată pînă la brîu, pentru a expune perineul cu un smoc de blană din oţel scînteietor, prins de chiloţi, asculta la intercomul modern de pe biroul ultralustruit. Sunetul era direcţionat, bineînţeles. În cameră era răcoare şi linişte, pentru că în locul ferestrelor se aflau proiecţii cosmoramice, ultimul dintre cele mai recente aparate destinate prevenirii pătrunderii realităţii neplăcute din exterior. Deşi furnalele funcţionau douăzeci şi patru de ore pe zi, imaginea arăta nori albi, curaţi, cer albastru, soare galben, nu atît de strălucitor să te orbească... Superior articolului natural.

De asemenea, între două straturi de geam zburau păsări sau stăteau cocoţate pe ramuri adevărate, într-un mediu de aer condiţionat. Un lucru neobişnuit să vezi păsări... Cu adevărat neobişnuit...

– Domnul Hideki Katsamura, spuse fata.

Domnul Hideki Katsamura se ridică de pe scaunul din plastic, imitaţie impecabilă de blană naturală, fără risc de

boală sau asocieri peiorative cu dispariția atîtor specii regretate. Un familist serios, autoritar, stăpînind excelent engleza, îmbrăcat corect, cu haine din stofă în culoare sobră. Fără grabă. Fără a fi dornic de a plăcea într-un fel exagerat, fără să facă plecăciuni în fața secretarei, ca alții.

Așteptase mult, dar înțelegea: presiunea afacerilor urgente.

Într-un fel foarte modern, fata îi deschise ușa spre biroul doctorului Hirasaku, apăsînd un buton ascuns.

Mai tîrziu, după ce doctorul Hirasaku și codirectorii lui îi dăduseră instrucțiuni clare pentru vizita în America, pentru livrarea noului purificator de apă, precum și liste întregi de produse concurente, pentru a fi explicate drept oferte inferioare celor înregistrate pînă atunci, ca și alte detalii ce trebuiau analizate cu grijă, domnul Katsamura se duse în noua lui locuință, dintr-o suburbie din Osaka, unde găseai ușor trăsuri, iar centrul străzii strîngea excesul de apă din locuințe în rîulețe încîntătoare, peste care se arcuiau, la interval de un cvartal, poduri cu motive antice chinezești, foarte artistice, tipice pentru o zonă supramodernă, pietonală, proiectată pentru a nu fi deranjată de mașini. Totul excelent. Totul din nailon.

Mîneca împodobită

Avionul care-l ducea pe Michael Advowson de la Paris la New York făcea escală la Londra. Subsonic. Insistase. O trăsătură minoră, dar obișnuită, a muncii lui de-acasă, constase în pansarea arsurilor oamenilor care tresăriseră, din cauza bubuitului sonic, pe cînd își luau oalele de pe foc.

Avionul fusese planificat să plece din Orly la ora 21 și 29 de minute. Întîrziase nouăsprezece minute. Se anunțase pericolul unei bombe și o căutaseră prin bagaje.

Călătorea la clasa întîi, pentru că nu plătea el biletul. Cînd ajunse la bord, era singurul pasager dincolo de perdeaua despărţitoare. Clasa I devenea din ce în ce mai mică, tot mai greu de umplut, iar companiile aeriene erau încîntate cînd o organizaţie internaţională vastă sau o corporaţie importantă rezervau locuri, cu reduceri serioase, pentru a recompensa pe cineva pe care-l trimiteau în locuri în care n-ar fi vrut să meargă.

Dar nici la clasa a doua nu era multă lume. Oamenii nu mai zburau peste Atlantic, dacă puteau evita acest lucru. Doar din bravadă. Chiar dacă avionul nu era sabotat sau deturnat, puteai fi sigur că o să întîrzii.

Nu exista mare avantaj nici în cazul navigaţiei oceanice, de la scufundarea lui *Paolo Rizzi*, vara trecută, şi înecarea a o mie trei sute de pasageri într-o mare plină de cele o sută optzeci de tone de petrol, scurse din petrolierul cu care se ciocnise transatlanticul.

Morala: stai acasă.

Cînd opriseră îngrozitorul Muzak, încercă să aţipească şi aproape reuşise, dar fu trezit de ordinul de a-şi prinde centura de siguranţă, pentru aterizarea la Londra, lucru care înlătura, pentru moment, orice şansă de a dormi.

Urcară doi pasageri noi, care se aşezară pe scaunele de dincolo de culoar. În cel mai apropiat, o blondă drăguţă, cu o expresie tristă. La fereastră, un bărbat cu părul negru, cu cîţiva ani mai mare decît ea, ce începu să sforăie aproape înainte ca avionul să-şi ia zborul.

În cabina uriaşă, izolată, simţindu-se ca Iona în pîntecul peştelui uriaş, Michael înjura soarta.

De ce eu? De ce să mă ia *pe mine* din cîmpurile liniştite ale Irlandei şi să mă trimită pe cîmpurile de luptă oribile ale lumii?

Intelectul lui cunoştea foarte bine motivul pentru care fusese ales. Irlandezii reprezentaseră, de multe ori, baza forţelor ONU de menţinere a păcii. În calitate de medic militar, încă în rezervă, ajunsese în atenţia publicului larg pentru

că afirmase că vitele fuseseră măcelărite fără a suferi de o boală infecţioasă. Peste tot fusese calul de bătaie al reporterilor, incompetent ajutaţi de funcţionarii mărunţi de la Organizaţia Mondială de Ajutorare şi/sau de la Comisia pentru Refugiaţi. Detesta viaţa publică, de aceea optase pentru munca liniştită de la ţară, în locul posturilor pe care le-ar fi putut găsi în spitale din oraşe mari, unde ar fi avansat la rangul de consultant înainte de patruzeci de ani, dar ar fi fost condamnat să se implice în politica spitalului, să se supună comitetelor de funcţionari... *Nu, mulţumesc*, spusese el, foarte ferm.

Dar nu putuse împiedica asta.

Îndată ce închidea ochii, o vedea pe sărmana Eileen, care aproape că-şi pierduse degetul, multiplicată de mii de ori şi transformată în negresă. Nu înţelesese pînă atunci, în profunzime, suferinţa pe care o poate provoca un război modern...

Îi arătaseră starea în care se aflau încă oamenii din Noshri, victime ale unei terori inconştiente, zăpăciţi, incapabili să se concentreze asupra celor mai simple sarcini, deseori incapabili să se hrănească singuri. După care îl trimiseseră înapoi la Paris, să întîlnească alte victime, îngrijite în condiţii bune, în spital, pe care le studia profesorul Duval. Luase cu el, într-o servietă, prinsă cu un lanţ de mînă, o probă de Nutripon pe care o descoperise, în perioada cît stătuse în Noshri, într-o cămară – de fapt, o simplă groapă în pămînt – o ladă pe jumătate plină, o rezervă ascunsă de cineva care nu crezuse că va găsi hrană şi a doua zi, dar care înnebunise sau murise înainte de a se întoarce să mănînce şi restul hranei ce-i fusese fatală. Luase parte la examinarea ei, văzuse analizele, supraveghease administrarea dozelor şoarecilor din laborator şi maimuţelor... Nu mai exista nici o îndoială: hrana fusese otrăvită. Rămînea să afle cum, cînd, unde.

Deci, acum către New York, la ONU. Pînă atunci nu părăsise Irlanda decît pentru a-şi vizita rudele din Glasgow, Liverpool sau Londra. Deseori, în timpul serviciului militar, care-i adusese gradul de căpitan şi uniforma pe care trebuia s-o poarte de cînd călătorea cu însărcinări oficiale, discutase cu oameni care serviseră în forţele de menţinere a păcii, simţise mîndria ascunsă pe care o aveau pentru că fuseseră recrutaţi

pentru o cauză abia inventată şi pe care ţări mai mari şi mai puternice o dispreţuiau.

Încercase să-şi dezvolte şi el o asemenea mîndrie. Fără prea mult succes.

– Ce uniformă-i asta?

O întrebare neaşteptată din partea fetei de dincolo de culoar, în timp ce avionul lua înălţime.

– Armata irlandeză, domnişoară.

– Americanii acceptă să-i invadeze soldaţi străini?

Cu un zîmbet larg pe faţă, cu o urmă de sarcasm în voce.

Oftă şi-şi întoarse tunica – atîrnată în cuierul de lîngă scaun – pentru a-i arăta brasarda verde cu alb, a ONU, de pe braţ. Stema cu harta lumii devenea tot mai cunoscută, pe măsură ce oamenii planetei deveneau tot mai îngroziţi de ei înşişi.

– Te duci la ONU?

– Da.

– Şi eu. Pentru ce?

– Depun mărturie în ancheta privind dezastrul din Noshri.

– Şi eu.

O privi surprins.

– Nu mă crezi? întrebă ea. Înseamnă că nu ştii cine sînt. Lucy Ramage. Asistentă medicală. Am lucrat în Noshri. *Am văzut* ce au făcut ticăloşii ăia.

Cuvintele ei aveau ceva nepămîntean, în zăngănitul cilindrilor avionului..

– Şi vreau să spun întregii lumi. Ştii că m-au închis, să mă oprească? Au spus că-s nebună şi m-au vîrît într-un ospiciu. Poate că-i adevărat. Oricine ar înnebuni, dacă ar trece prin ce-am trecut eu. Cel ce sforăie e individul care m-a scos de acolo. Fără el, aş sta încă în spatele zăbrelelor. Señor Arriegas, aşa se numeşte, dar mi-a permis să-i spun Fernando. Face parte din ambasada Uruguayului la Londra.

Menţionarea numelui ei atinsese o coardă a memoriei lui Michael. Auzise de fată de la un medic din Noshri, un suedez solid, numit Bertil, sau ceva asemănător... Dar referirea la Uruguay schimba întreaga problemă. De ce naiba se interesau

tupamaroşii de o asistentă medicală din... parcă Noua Zeelandă... care lucrase în Africa? Doar pentru că nu voiau să piardă o ocazie de a dezvolta sentimentele antiamericane? Toată lumea ştia că erau porniţi împotriva lor. Cînd preluaseră puterea, în mijlocul haosului creat de sabotajele şi atacurile gen Robin Hood, Statele Unite înlăturaseră Uruguayul din Organizaţia Statelor Americane, ca pe Cuba, şi încercaseră să-l înlăture şi din ONU. Mulţumită unui complot organizat de secretarul general, care obţinuse sprijinul nu numai al ambelor blocuri comuniste, ci şi al cîtorva state teoretic neutre, moţiunea fusese respinsă cu o majoritate covîrşitoare.

Aşa că, plin de furie, Washingtonul avusese de ales între a îndepărta ONU de pe teritoriul său – o mişcare ce ar fi produs riposte, bineînţeles – sau a permite acestor marxişti-maoişti să pătrundă în Statele Unite. Se ajunsese la un compromis: li se dădea voie să intre doar cu paşaport ONU, nu cu cel al propriei lor ţări. O aiureală, toată lumea ştia adevărul, dar asta împiedicase restul lumii să se coalizeze împotriva Americii.

Lucy continuase să vorbească, în timpul în care-şi amintise toate acestea. O auzi spunînd:

– Ştii, acasă, în Noua Zeelandă, nu m-a preocupat politica. N-am votat niciodată. Dacă aş fi făcut-o, cred că aş fi fost de partea liberalilor. Am acceptat să lucrez pentru Globe Relief doar pentru că asta însemna o şansă de a călători, de a vedea lumea, înainte să mă mărit, să mă aşez la casa mea. Noua Zeelandă e un loc bun pentru copii. Am trei nepoate şi un nepot. Toţi sînt sănătoşi. Dar, cînd am văzut toate ororile din Noshri, mi-am dat seama că ceea ce se spune despre America nu-i propagandă, ci adevărat. Ai fost în Noshri?

– Da.

Vocea lui Michael îi suna în gît ca pietrişul. Îi devenea tot mai clar că fata era dezorientată mintal, ca să spună aşa... Avea toate simptomele: privire rătăcită, vorbire fără întrerupere, cu glas ascuţit, incoerenţă în idei, toată gama. Cum să întrerupă discuţia nedorită, fără să pară jignitor? Lucru care ar provoca scandal...

– Da, am văzut în Noshri ce fac imperialiştii, continuă Lucy. Ţările bogate au mîncat ce-au avut, aşa că acum fură de la alţii puţinul care le-a rămas. Vor cupru, zinc, cositor, petrol. Şi, bineînţeles, cherestea, care devine greu de găsit...

Părea că recită un text învăţat pe dinafară. Probabil asta şi făcea.

– Acum au descoperit o nouă cale de a obţine ce vor: să-i înnebunească pe toţi, să nu poată avea guverne independente politic. Aproape că ar fi reuşit la Noshri, dacă n-ar fi fost generalul Kaika. Acum încearcă în Honduras...

Michael tresări. Ştia că avusese loc un fel de rebeliune acolo, că guvernul solicitase ajutor american, dar era pentru prima oară cînd auzea această acuzaţie deosebită.

– Aha, nu vrei să discuţi despre asta! zise fata. Ţi-ai făcut o părere şi nu vrei să fii confruntat cu alte fapte!

Izbucni în rîs şi-i întoarse spatele, ghemuindu-se pe scaun, cu genunchii strînşi la piept, cu mîinile strînse în jurul lor.

Avionul zbura pe cerul negru, deasupra norilor ce ascundeau Atlanticul. Brusc, lui Michael îi trecu prin minte că ar trebui să se uite la lună. N-o văzuse în timpul în care fusese la Paris. Nici stelele. Trase perdeaua de la fereastră şi privi afară. Nu se vedea nici urmă de lună. Cînd îşi consultă jurnalul, descoperi că răsărise, o seceră subţire, chiar în momentul în care avionul plecase din Londra.

Întoarce-te, du-te acasă! (Îşi dădu seama că se afla în fusul său orar.)

Dacă aş putea...

APRILIE

Cîntec pentru erou

Hei, bărbat cu muşchi puternici!
Da, tu!
Cu puteri de abur, gaze, electricitate!
Tu, cel cu tălpi mari, din ciment!
Cel ce înconjori globul, îmblînzind continente, punînd planetei obezi,
Te salut!
Păstrezi hrana în cutii indestructibile,
Opreşti vîntul iernii cu cărămizi şi mortar,
Trasezi drumuri din şine strălucitoare,
Înmulţeşti bunuri şi averi, înlături păduri,
Tragi brazde pe cîmpii pustii,
Zbori mai sus ca vulturii, înoţi mai iute decît peştii,
Răspîndeşti bogăţia lumii, producătorule de miracole!
Te onorez, îţi cînt slavă...

«Cîntecul Statelor Nenăscute», 1924

O victimă a primului război mondial

– Am făcut *tot* ce se putea, spuse Gerry Thorne, părînd mîhnit. Şi chiar era...

El şi Moses Greenbriar se descurcaseră binişor cu transporturile de ajutoare de la uzinele Bamberley – o jumătate de cent de persoană hrănită constituise, în atîţia ani, o sumă considerabilă. Mai mult, o parte din grupul de stînga şi de centru din Congres, mic, dar puternic, susţinuse cumpărarea Nutriponului de organizaţii precum Earth Community

Chest, pentru a menţine alocaţii de asistenţă în oraşele principale, în care primarii de dreapta îşi bazau bugetele de asistenţă pe economii. Acolo fusese o foamete serioasă, în iarna trecută.

– Nu pot face minuni, adăugă el.

Poate doar vrăji. Precum a doua lui casă, în Insulele Virgine, splendidă cu zidurile ei din lemn şi piatră, cu verandă în care puteai sta afară, dacă vîntul bătea dinspre sud, nu dinspre smîrcul fetid al Golfului Mexic sau dinspre cloaca uriaşă, scîrboasă, a Sargaselor. Nu se sinchisise că trainiţii veninoşi ajunseseră pînă acolo şi că exista un şir de simboluri ale craniului şi oaselor încrucişate pe zidul dinspre mare. Nimeni nu reproşa cu adevărat luxul unui om care făcuse avere lucrînd pentru Cauza Dreaptă. Ar fi putut să lucreze pentru Du Pont...

Cel mai grozav lucru era că acolo puteai înota. Deşi Curentul Canarelor aducea uneori mizeria Europei atît de departe, Curentul Antilelor venea dinspre coastele relativ curate ale subdezvoltatei Americi de Sud. Buletinul de dimineaţă al Gărzii de Coastă spunea că apa-i în regulă, aşa că Elly Greenbriar şi Nancy Thorne o încercaseră.

– Dar de unde naiba a venit substanţa? Drogul, sau ce o fi fost...

Întrebarea lui Thorne era pur retorică. Ancheta ONU urmărea să descopere acest lucru.

– N-a fost din fabrică, zise Greenbriar şi sorbi iar din gin. Am cerut de la Biroul Federal pentru Narcotice un chimist de frunte, care a testat cincizeci de probe luate la întîmplare, din depozit. Toate curate. L-am pus să-şi trimită raportul la anchetă, săptămîna viitoare, dar nu cred că va ajuta prea mult.

– Aşa cred şi eu. Acum toţi sînt împotriva noastră, de la împuţiţii de izolaţionişti, care nu văd de ce am dărui hrana noastră preţioasă unor ticăloşi nerecunoscători, pînă la ticăloşii nerecunoscători înşişi. De altfel, o dezminţire nu poate lupta cu un zvon. De exemplu, ai auzit de raidul din

San Diego? Nişte puşti nebuni, mexicani tupamaroşi.. Petronella Page le-a zis, în emisiunea de noaptea trecută, puştii Mex-Tup! Am crezut că-i un soi de vite!

– De ce zici raid? mormăi Greenbriar. Raiduri, la plural. Pînă acum trei, după cîte spune verişoara mea Sophie...

– Cîte?

– Trei. Sophie locuieşte acolo de douăzeci de ani şi, cînd m-a sunat alaltăieri, spunea că vrea să se mute pe coasta de est. După primul raid a urmat altul – nu cred că a fost aceeaşi bandă, pentru că încărcătura a fost din termit, nu din napalm – apoi un al treilea, care a ars un bloc închiriat de negri.

– Ticăloşii! exclamă Thorne. Să ardă oamenii în casele lor!

Urmărea cu privirea o navă care apăruse din ceaţa de la nord: nouă, frumoasă, una dintre ultimele fabrici de pescuit la adîncime, proiectată să scoată calmari din apele relativ sigure de la fund. Peştele de suprafaţă era atît de rar, încît capturarea lui devenise prohibitiv de scumpă, ca în cazul codului şi al heringului, sau conţinea prea multe substanţe periculoase, de exemplu, mercur organic. Dar, pînă acum, calmarul fusese în regulă.

– E a doua sau a treia pe care-o vedem azi? întrebă Greenbriar.

– A treia. Probabil că-i un sezon bun pentru pescuit. Îmi imaginez că i-ai spus verişoarei tale să se mute...

– Oh, îi spun asta de la cutremurul din '71, dar nu s-a îndurat să-şi lase casa... Acum cred că s-a hotărît.

– Dacă tot vorbim de pierderi, ai avut acţiuni la Angel City? şopti Thorne.

În loc de răspuns, Greenbriar zîmbi jalnic.

– Şi eu. Am ajuns la pămînt. Le-am schimbat pe acţiuni Puritan, dar şi-aşa am pierdut destul...

– Ascultă-mi sfatul, zise Greenbriar, *scapă* repede de Puritan!

– De ce? E o afacere a sindicatului, nu? Ceea ce le face acţiunile cele mai solide de pe piaţă...

– Sigur, tot ce atinge sindicatul se transformă în aur. Dar – aici Greenbriar coborî glasul – am auzit nişte zvonuri. Poate-s doar aiureli. Dar şi aşa...

– Despre ce?

– Trainiţii sînt împotriva lor!

– Imposibil! strigă Thorne, sărind de pe scaun. Trainiţii sînt de partea lor, întotdeauna au fost!

– Atunci de ce fac analize masive ale produselor Puritan?

– Cine spune că fac? Şi chiar dacă fac, ce înseamnă asta? Ştii că-s paranoici în privinţa lucrurilor pe care le mănîncă!

– Atît de paranoici încît să-l angajeze pe Lucas Quarrey, de la Columbia?

Thorna se uită la el.

– E adevărat. Cunosc pe cineva care-l cunoaşte, la rîndul lui. De fapt, a făcut cîteva lucrări pentru contracte minore cu trustul, din cînd în cînd. Se pare că a fost contactat discret alaltăieri şi întrebat dacă vrea să coordoneze proiectul pe care chimiştii trainiţilor l-au început deja.

Thorne rămase cu gura căscată.

– Asta-i o schimbare de orientare... Dar ce speră să obţină atacînd singura companie dedicată exclusiv hranei curate? Doar să zdrobească sindicatul...

– Presupun că vor să încerce să coboare preţurile. Poate adună date despre diferite gafe posibile – într-o afacere de dimensiunile astea, unele produse pot fi, din cînd în cînd, mai puţin bune decît susţin reclamele – şi să le folosească drept pistol aţintit asupra capului companiei.

Thorne îşi frecă bărbia.

– Da, asta se poate. Îmi amintesc de un articol al lui Train, în care era foarte pornit împotriva celor ce profită de îngrijorarea oamenilor privind calitatea hranei. Cine-i în spatele poveştii? Nu poate fi chiar Train, nu?

– Greu de crezut. Train e mort. S-a sinucis. Ştiu dintr-o sursă bine informată. Nu şi-a revenit din criza nervoasă. Presupun că-i unul dintre cei care i-au preluat numele...

Greenbriar îşi înălţă capul şi aspiră profund.

– Hei, s-a făcut cu adevărat primăvară!

– Poftim? întrebă celălalt, uluit atît de lipsa de legătură a observației cu ceea ce discutaseră, cît și din cauză că în Insulele Virgine exista vegetație luxuriantă tot timpul anului.

Greenbriar chicoti.

– Aspiră! Violete!

Thorne îl imită: hmff, hmff.

– Ai dreptate, răspunse, surprins. Dar, dacă mirosul e atît de puternic, nu poate fi de la flori!

– Presupun că nu... Foarte ciudat... Din ce parte bate vîntul? A, încă dinspre apă!

Privi către plaja unde Elly și Nancy se bălăceau în valuri, în drum spre casă.

Lumea era plină de mistere... Thorne dădu din umeri.

– Se pare că vin la masă... Voiam...

Fu întrerupt de un țipăt.

El și Greenbriar săriră de pe scaune. În apă, Nancy se zbătea sălbatic, iar Elly, care se afla la oarecare distanță de ea, se întorsese și alerga s-o ajute.

– Repede! spuse Thorne, aruncînd paharul pe masă și fugind pe trepte, spre țărm.

Pătrunse în apă, în timp ce Elly încerca s-o ridice în picioare pe Nancy.

Mirosul de violete era incredibil de puternic.

– Privește! țipă Nancy, în timp ce-o ținea pe Elly pe după umeri, arătînd spre un obiect ce abia se ivea din apă.

Fără formă, acoperit cu scoici, puteai să-l confunzi cu o stîncă. Dar ceva gălbui se risipea printr-o crăpătură de la capăt... Thorne își privi soția, îngrozit. Ochii i se umflaseră, se balonau literalmente în timp ce se uita la ea, toată partea superioară a figurii se transformase într-o masă hidoasă... Și pe buze îi apăruseră pustule, pe umeri, pe piept...

– Moses! Telefonează la un doctor! Cheamă serviciul de ambulanțe prin elicopter!

Bărbatul gras se întoarse şi intră, împleticindu-se, în casă. În acelaşi moment, Nancy se aplecă, vomitînd, apoi se prăbuşi.

Ajutaţi de un servitor localnic, care apăruse în urma strigătelor frenetice ale lui Greenbriar, Thorne şi Elly reuşiră s-o care în casă, o aşezară pe canapea, trimiseră bucătarul după apă curată, alifie şi setul de prim ajutor.

– Trimit imediat o ambulanţă, împreună cu un doctor, zise Greenbriar, întorcîndu-se de la telefon. Ce s-a întîmplat? O meduză?

– Nu!

Sigur, el nu fusese pe plajă, să vadă containerul, sau butoiul, sau ce-o fi fost, pe jumătate cufundat în nisip.

– Ţi-au spus ce să facem pînă sosesc?

Greenbriar îşi duse mîna la gură, într-o atitudine absurdă de copil.

– N-am întrebat...

– Idiotule! Du-te înapoi şi...

Thorne fusese deja cuprins de panică.

Greenbriar fugise spre telefon.

– Ce naiba *poate* fi? gemu Elly.

– Lewisită, spuse doctorul, după ce termină să-i administreze oxigen.

Cu elicopterul venise nu numai doctorul, ci şi o asistentă şi un sergent de poliţie.

– Ce-i asta? întrebă Thorne, uluit.

– Un gaz otrăvitor.

– *Ce?*

– Mirosul de violete e caracteristic. Am văzut două, trei cazuri ca acesta – nu aici, în Florida, unde am locuit. Un compus al arsenicului, inventat în Primul Război Mondial. N-au ajuns să-l folosească, aşa că l-au aruncat în ocean. În Florida au scufundat o încărcătură în Canionul Hatteras, iar una dintre navele noi de pescuit la adîncime a scos la iveală o mulţime de butoaie. Nu ştiau peste ce-au dat – după şaizeci

de ani, fuseseră acoperite de scoici şi alte chestii – şi au spart un container, crezînd că vor găsi vreo comoară. Cînd şi-au dat seama că-i ceva periculos, au aruncat, pur şi simplu, totul peste bord. Dar erau într-o zonă cu apă puţin adîncă, iar unele containere s-au sfărîmat de fundul stîncos. O mulţime au fost duse de valuri spre mal.

– N-am auzit de asta niciodată, şopti Thorne.

– Ce te aşteptai? Ar fi ruinat afacerile vacanţei de iarnă – oricum n-a rămas mare lucru din ele. Am plecat de acolo pentru că-mi doream o plajă sănătoasă pentru copii, nu pentru că Florida ar fi fost atît de sănătoasă încît nu mai aveam clienţi!

Cu un chicotit ironic, se întoarse s-o examineze pe Nancy. Oxigenul îşi făcuse efectul, femeia respira mai uşor.

– Cred că putem s-o luăm... Nu vă îngrijoraţi prea mult. N-o să rămînă cu cicatrici permanente. Totuşi a inhalat sau a înghiţit din substanţă... O să vedem...

– De data asta, zise Thorne, ca şi cum nu l-ar fi auzit, ştirea va fi răspîndită. O să am eu grijă!

Nu te atinge

...afirmînd, citām, spionaj pentru o ţară proscrisă. Încheiat citatul. E acuzat că a încercat să obţină date despre poluarea aerului din surse cubaneze. Protestînd împotriva arestării, circa două sute de studenţi de la Columbia, împreună cu aproximativ o mie de trainiţi, au organizat o demonstraţie pe care poliţia a împrăştiat-o cu gaze lacrimogene. Au fost raportate optzeci şi opt de spitalizări, dar nici un deces. Cerîndu-i-se să comenteze, înaintea plecării sale la Hollywood, unde va prezida din nou decernarea premiilor Oscar, Prexy a spus, citām, dacă ăsta-i individul ce pretinde că ne lipseşte oxigenul, spuneţi-i că eu n-am dificultăţi să respir. Încheiat citatul. Lupte grele, din nou, astăzi în provin-

cia Guanagua, unde forțele guvernamentale din Honduras, cu sprijin aerian american...

Repetiție

Hugh Pettingill nu putea spune cu exactitate ce se așteptase să găsească în tabără. După scurt timp, știa deja că acel lucru nu se află acolo. Zi după zi, se plimba peste tot, privind zăpada cum se topește și primăvara venind, ezitantă, în văile dintre munți. Nu se încadra. Nu se potrivea. Se simțea exclus. Și, cu toate că nu era sigur dacă voia sau nu să se potrivească, simțea că i se refuzase alegerea.

Fizic, mediul era confortabil: sărăcăcios, cîrpit din resturi, dar practic și, în multe privințe, atractiv. Îl agasa totuși modul în care toți cei din tabără considerau că aceasta-i o repetiție, nu pentru ce va fi după un război atotcuprinzător, ci pentru desfășurarea vieții obișnuite în secolul XXI. Nu așa vedea el lucrurile. Pentru el semăna mai mult a evazionism, a fugă de lumea adevărată.

Aveau și lucruri bune: hrana, de exemplu, deși banală, era delicioasă, mai bună decît cea pe care o avusese la Bamberley. Mînca lacom supa gustoasă, pîinea făcută în casă, legumele și salata cultivate în sere. Asta îl interesase, un timp. Nu mai văzuse legume crescînd, cu excepția unor semințe de cînepă pe care le plantase la colegiu. O vreme, participase la lucrările rutiniere de primăvară, în exterior. Cînd trebuise să împrăștie galonul de rîme adus de Felice, găsise treaba destul de dezgustătoare – să presare viermii ăia anonimi, în grupuri de zece, doisprezece, și să-i pîndească vîrîndu-se în ceea ce urma să devină hrană pe care s-o mănînce – motiv pentru care trecuse la alte munci. Exista un atelier meșteșugăresc. Ajuta la fabricarea unor scaune și mese grosolane, pentru că anul trecut, pentru prima oară, mai mulți americani își petrecuseră vacanța în interiorul continentului decît la mare. De aici apăruse ideea, pentru vara ce venea, a unui restaurant destinat turiștilor, în care să se servească hrană complet naturală,

în speranţa de a-i face să-şi dea seama ce le lipsea. Dar fabricarea unor scaune identice i se părea monotonă. Se mută iarăşi.

Tot timpul, senzaţia că lumea era *nevoită* să se ducă naibii! Bun, e adevărat că ticăloşii ăia transformaseră marea într-o hazna uriaşă şi ridicaseră ziduri de ciment, acolo unde fuseseră păduri. Bine, să-i oprim! Să nu-i lăsăm să ne calce în picioare!

Să-i zdrobim noi, mai înainte s-o facă ei!

Această ciudată, rece, Peg. Concluzionă că era lesbiană, pentru că n-o făcea – nu numai cu el, cu nimeni. (Nici măcar cu Felice, despre care crezuse că-i tipa ei, dar care-o făcea, deşi nu cu el. Rahat!) Totuşi părea fericită...

Găsise aici *ceva*. Ce? Resemnare? Putea fi mulţumită, cu o existenţă atît de banală, o fostă reporteră ce luptase pentru libertatea femeilor?

Faptele contau. Chiar dacă Felice plecase după vreo săptămînă, înşirînd un fel de scuză incredibilă oricui şi spunînd că avusese o vacanţă fantastică – pe naiba *vacanţă*, într-un loc în care munca nu înceta niciodată! – Peg rămăsese şi părea mulţumită, cel puţin după cît puteai să-ţi închipui ce gîndea ea în spatele figurii frumoase, dar rece ca piatra...

Dacă ar fi fost întrebat, înainte de a veni aici, „eşti trainit?“, Hugh ar fi răspuns afirmativ, fără să ezite, din cauză că luase parte la demonstraţiile trainite din colegiu. Recrutori pentru marile corporaţii veneau acolo tot timpul, nu numai primăvara şi toamna, pentru că numărul studenţilor ce studiau ştiinţele şi ingineria scăzuse la 60 %, iar cei interesaţi de ştiinţele economice abia ajungeau la 30 %. Cît despre cei care nu voiau să intre în ceva constructiv, ca agricultura şi silvicultura (ceea ce însemna, bineînţeles, să emigrezi) preferau să se retragă. Aşa că recrutorii aceia frenetici însemnau o belea, iar din cînd în cînd cîte unul dintre ei jignea grav pe cineva şi era necesar să fie aruncat într-un rîu murdar sau să fie dezbrăcat şi să i se vopsească pe burtă craniul şi oasele încrucişate.

Oamenii de aici, în schimb, nu semănau deloc cu trainiţii pe care-i cunoscuse afară. Şi era evident că făceau mai mult decît avusese în minte chiar Austin Train. Individul ăla,

Jones, fusese un prieten personal al lui Train și-l avusese ca oaspete de mai multe ori, înainte ca acesta să dispară. (Nu murise. Hugh aflase cu certitudine. Totuși nimeni nu recunoștea că știe unde se află.)

Se străduia întruna să înțeleagă ce se întîmpla în jurul lui, iar bucățile de informații se legau. Numai că, atunci cînd crezu că descifrase întregul model, ceva se schimbă și-l zăpăci complet.

Gustul vieții simple, hrana naturală – foarte bine. La fel și în privința hainelor țesute din fibre naturale care putrezeau: bumbac, in, lînă. Grozav. Îngrășarea naturală a grădinilor de zarzavat, curățarea de cutiile ce nu se distrugeau, ducerea materialelor plastice la cea mai apropiată companie de prelucrare, ceea ce prilejuia călătoria lunară a jeepului comun. Foarte bine. Dar dacă era o viață simplă, de ce foloseau electricitate? Puteau să-i răspundă că era o energie curată, ce putea fi produsă de căderi de apă sau maree. Dar faptul rămînea: nu era o viață simplă. Iar insistența lor că mîine va fi, că (același argument împuțit) se pregăteau pentru mîine, ceea ce implica o viață fără chinuri și greșeli, nu-l convingea deloc.

Șaizeci și ceva de persoane în tabăra aceea, cea mai mare dintre cele patru, cinci sute aflate în Statele Unite și Canada – cîți dintre membrii rasei umane vor învăța acest mod de viață înainte să vină prăpădul? Știrile de fiecare zi aduceau mereu alte semne amenințătoare!

Sigur, era bine că aveau electricitate, altfel mașina lui ar fi rămas acolo unde-l găsiseră Peg și Felice. Luaseră bateriile și le încărcaseră, aduseseră mașina aici și putea să plece oricînd voia. Îl tenta tot mai mult să-i părăsească. Toată treaba semăna prea mult cu o piesă de teatru...

Ascultau știrile la radio și vorbeau mult despre lucruri pe care – era sigur – nu le înțelegeau prea bine, precum războiul din Honduras și foametea din Europa, după ce Mediterana devenise o apă stătătoare. Și nu-l băgau în seamă. În nici un fel. Nici măcar copiii. Cel mai mult îl enerva Rick, fiul adoptiv al Zenei (mai înainte al lui Decimus; individul fiind mort, ai fi putut presupune că încetaseră să vorbească despre el, dar

nici gînd, mai ales Rick, care pretindea că o să descopere el, cînd va creşte, cine i-a otrăvit tatăl!) – acest Rick se ţinea toată ziua după el, pentru că restul oamenilor erau ocupaţi, şi-i punea întrebări tîmpite, la care nu putea răspunde, cum ar fi: de ce nu-i întotdeauna soarele deasupra capului, cînd ceasul arată că-i amiază, iar dacă nu ştii, în ce carte aş putea găsi răspunsul? Voia să devină astronom, cînd va creşte. Puţine şanse. Închideau observatoarele unul după altul.

Ce legătură aveau toate astea cu a fi trainit? Iar ticăloşii ăia violau, ucideau, otrăveau... Isuse! Nici un pistol? Nici o bombă?

Încercase să citească lucrările lui Austin Train. Aveau setul complet. Erau plictisitoare.

Singura persoană cu care discutase, în timpul cît stătuse în tabără, fusese un străin, concediat de la uzina hidroponică Bamberley: un individ cu pielea destul de deschisă la culoare, numit Carl Travers. Avea impresia că-l mai văzuse, dar nu era sigur.

Carl îl căuta des şi-i vorbea prietenos, dar nu arăta vreo înclinaţie să rămînă acolo – n-ar fi venit atît de des dacă n-ar fi fost şomer. Avea khat bun, pe care Hugh nu-l agrea prea mult, pentru că-i intensifica sentimentul că are prea multă energie închisă în el, fără posibilitatea s-o descătuşeze. Şi marijuana. Mergeau, din cînd în cînd, să tragă cîte un fum. Trebuiau să iasă din tabără, trainiţii nu le-ar fi dat voie.

– Ai familie? îl întrebă Hugh într-o zi, cînd se simţeau foarte bine în maşina lui Carl, un Ford la mîna a doua, pe un drum sinuos de munte, privind soarele ce se scufunda, roşu, în ceaţa de pe coastă.

– Fraţi şi surori, răspunse Carl.

– Mai în vîrstă, mai tineri?

– Mai mici, cu excepţia lui Jeannie. N-o văd prea des. S-a măritat cu un poliţist. Ăla care s-a comportat ca un erou în timpul avalanşei.

– Aha!

Timpul trecea. Imposibil de spus cît anume... Era grozav.

– Dar tu?
– Nu.
Nu considera grupul Bamberley ca pe o familie. Nu-i pomenise niciodată lui Carl de nenorociții ăia.
– De-aia stai în tabără?
– Drace, nu știu de ce stau în tabără...
– Nu-ți place?
– Deloc. Locuiești cu familia?
– Nu. Stau într-o cameră mobilată, în cealaltă parte a orașului față de ei. Mă întrețin singur. Lucrez. Adică am lucrat.
Iar tăcere. Cît să ruleze altă țigară.
– Mă gîndesc să plec. O să dureze mult pînă vor deschide iar fabrica. Oricum nu-mi place să muncesc...
– Unde?
– Poate în Berkeley.
– Rahat! În California nu vezi soarele de la începutul pînă la sfîrșitul anului! Tot statul pute!
– Poate, dar or să aibă ei parte de cutremurul ăl mare într-o bună-zi și mi-ar plăcea să fiu pe-aproape, să mă distrez... Am prieteni în Berkeley. Am fost un an la colegiu.
– Și eu.
– Ai renunțat?
– Am renunțat.
Din nou tăcere. Să fumeze țigara.
– Ne simțim bine împreună?
– Da.
– Omule, *mă simt grozav*! Vrei să te regulezi?
– Da.

Înainte să fim întrerupți brutal

– Am o întîlnire cu domnul Bamberley, spuse Michael, uitîndu-se la ceasul de pe perete. Cred că am venit cu cîteva minute mai devreme.
– Trebuie să fiți căpitanul Advowson, spuse amabilă fata de la recepție – dar nu foarte limpede, avea ceva în gură, iar vocea îi era răgușită.

Pe colţul biroului, un pachet cu pastile pentru gît. În jur mirosea puternic a mentă.

– Staţi jos, o să-l anunţ pe domnul Bamberley că aţi venit. Pot să vă iau masca de gaze?

– Mulţumesc.

Desfăcu legătura şi i-o întinse, iar ea o atîrnă într-un cuier, unde se aflau alte opt sau zece.

Ducîndu-se spre un scaun din cealaltă parte a anticamerei spaţioase, privi spre ea. Fata observă şi-i zîmbi, crezînd că se uitase pentru că era frumoasă. De fapt, îi amintise de infirmiera din Noshri – aceeaşi nuanţă de păr blond, acelaşi aspect general al trăsăturilor. Dar mai dolofană şi fără cearcănele negre ce deformau înfăţişarea lui Lucy Ramage.

O văzuse de două ori, după întîlnirea lor din avion. O dată în persoană, în clădirea ONU, o dată noaptea tîrziu, la televizor, într-o emisiune condusă de o femeie numită Petronella Page. Rămăsese liniştită, nepăsătoare la cele mai jignitoare atacuri verbale, şi recitase cu o voce joasă istoria ei despre suferinţe incredibile, pe care moderatoarea încercase s-o întrerupă, încercase încă o dată şi nu reuşise. Reci ca zăpada care cade, transformîndu-le într-o greutate moartă a ororii, uriaşă, masivă, cuvintele urmaseră unul după altul pînă cînd camerele fură îndreptate spre auditoriu, fără a fi suficient de iuţi pentru a ascunde imaginea unei fete din rîndul al doilea, care leşinase şi căzuse de pe scaun.

Cînd începuse acuzaţiile despre un genocid deliberat, declanşaseră reclamele.

Cine naiba *otrăvise* hrana trimisă în ajutor? Cineva care ar fi vrut să discrediteze programul de ajutor vestic ar fi trebuit să se ducă în depozite, să desfacă lăzile, să stropească hrana din ele, să le sigileze la loc... Chiar Duval insistase că acest lucru era incompatibil cu distribuţia uniformă a drogului în interiorul bucăţilor pe care le examinase...

Cît de mult va dura blestemata asta de anchetă? Dorea, mai mult ca oricînd, să se întoarcă acasă, dar primise ordin să rămînă pînă cînd distinşi jurişti din toată lumea, care examinau acum dovezile, vor redacta raportul final. Dacă va supravieţui pînă atunci...

Atinse cu grijă o vînătaie de la colţul bărbiei. Cu o săptămînă în urmă fusese la o petrecere, la şase blocuri distanţă de hotel, şi fusese destul de inconştient să se întoarcă acasă pe jos, după miezul nopţii. Cineva se repezise la el cu o măciucă. Din fericire, lucrul cel mai grav cu care se alesese fusese vînătaia. Iar la două zile de la sosire, se alesese cu o conjunctivită. Ca urmare, purta un pansament negru, ca de pirat, peste ochiul stîng. După aceea, fusese avertizat să-şi radă barba, pentru că poliţiei nu-i place aşa ceva, iar o tăietură minoră – în partea opusă vînătăii – se infectase şi fusese asigurat că asta se întîmplase pentru că fusese destul de prost să se radă cu apă de la robinet. Toţi cei pe care-i întîlnise la ONU foloseau doar aparate de ras electrice. De fapt, vînzătorul din prăvălia de unde cumpărase briciul şi crema de ras păruse uluit şi insistase să-i vîndă şi o loţiune antibacteriană, pentru a se unge după ce se rădea. Crezuse că individul dorise doar să obţină un profit suplimentar...

Acum tăietura se transformase într-un furuncul în miniatură, cu un vîrf urît, alb. Îl protejase cu un pansament dar, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-l opereze...

Incredibil. I se spusese că toţi străinii păţeau aceleaşi lucruri la New York. Localnicii, bineînţeles, erau mai rezistenţi, dar oricine venea de la o distanţă mai mare de o sută de mile, nu avea imunitatea pe care o dobîndiseră băştinaşii.

Şi nici băştinaşii nu erau prea fericiţi... La una dintre multele petreceri din cercul diplomatic la care fusese obligat să participe, întîlnise o fată, de vreo douăzeci şi cinci de ani, frumoasă, cu păr negru şi figură plăcută, foarte beată, deşi petrecerea începuse doar de o oră. Căuta pe cineva care s-o asculte şi Michael, din politeţe – sau din plictiseală – îi făcuse pe plac. Lucra la ONU ca secretară, pentru că, zicea ea, dorea să facă ceva pentru îmbunătăţirea lumii. Descoperise că nu-i posibil. Pretindea că sperase să se mărite cu un bărbat pe care-l cunoscuse la colegiu, dar care o părăsise cînd aflase că ea dorea să lucreze pentru ticăloşii împuţiţi din frontul comunist.

Nu fusese singurul, îşi pierduse prieten după prieten, iar acum viaţa ei socială ajunsese la acest nivel, petreceri for-

male nesfîrşite, în care oameni de diferite naţionalităţi nu se înţeleg unul cu altul, deşi răcnesc în gura mare.

– Dar sîntem toţi împroşcaţi cu acelaşi noroi, nu?

Auzea din nou vocea ei în amintire, aproape un suspin...

– Iar singurii oameni care par a se sinchisi sînt cei răi, adică aceia cu care nu trebuie să te împrieteneşti. Am întîlnit un uruguayan, Fernando Ari... şi nu mai ştiu cum. Ai auzit ce-a păţit?

Michael scuturase din cap.

– Se ducea acasă, într-un bloc în care locuiesc uruguayenii – ştii, nu li se permite să iasă din Manhattan, aşa că locuiesc în blocul de lîngă Piaţa ONU – ploua, iar patru bărbaţi care păreau că se adăpostiseră sub o arcadă au sărit pe el. L-au lovit în testicole şi i-au scos patru dinţi...

– Doamne! exclamase Michael. Şi poliţia?

– Poliţia? rîsese ea cu amărăciune, ca un geamăt. *Erau* de la poliţie! Au găsit urma tălpii unei cizme de poliţie pe figura lui!

În momentul acela se potolise, ca prin farmec, pentru că venise timpul ca petrecerea să se termine, şi-i spusese:

– Mulţumesc că mi-ai ascultat bolboroselile de beţivă. Dacă n-aş găsi pe cineva care să mă ia în serios, din cînd în cînd, aş crede că totul e un vis. Pot să te invit la masă? Meriţi.

Văzîndu-l că ezită, adăugase:

– Ştiu un restaurant minunat, cu hrană adevărată.

O momeală la care nu rezistase. Tot ce mîncase pînă atunci avusese gust de plastic sau de hîrtie mestecată.

La masă – care fusese bună, cu toată descoperirea uluitoare că lucrurile pe care le considera acasă drept obişnuite, necesare zilnic, precum şunca sau heringii, apăreau aici în meniu la secţia „gourmet", cu preţ exagerat – fata îi vorbise, calmă şi rezonabilă, despre lucruri înfiorătoare. Despre sora ei mai mare care născuse în New York doi copii, amîndoi anormali, nu idioţi, dar înceţi la minte, cel mare începînd să citească abia la nouă ani. Despre florile pe care încercase să le cultive la ferestra apartamentului şi care se ofiliseră după o săptămînă. Despre costul asigurării de spitalizare. Despre cerşetorul pe care-l găsise gîfîind lîngă un zid, cerînd un ban pentru oxigen. Despre ploaia care făcea găuri în îmbrăcăminte.

Michael trăise experienţa ploii din New York. Îi distrusese o uniformă. Dar reuşise s-o transforme în haină civilă...

Apoi, cînd o însoţise acasă – cu taxiul, bineînţeles – îi spusese, în prag:

– Mi-ar plăcea să te invit înăuntru şi să facem dragoste. Rămîne pe altă dată. Mai am de aşteptat o săptămînă, pînă voi fi în regulă...

Se gîndise că-i vorba de o formă de precauţie. Dar îl lămurise.

Cea mai răspîndită boală, după pojar...

– Căpitanul Advowson!

Se ridică şi intră pe uşa pe care i-o deschisese, zîmbind, secretara.

Biroul lui Bamberley arăta ca orice cameră în care fusese, de cînd venise aici: blindată împotriva realităţii exterioare. Ferestre care nu se deschideau. Aer purificat şi înmiresmat. Tablouri originale, scumpe dar proaste. Multe aparate moderne. Un bar în perete, cu uşile deschise. Nici o carte.

Cît va dura, se întrebă Michael, pînă va înnebuni de dorul brizei dinspre Atlantic, ce bătea pe mile întregi de grozamă înflorită, de culoare galben-untoasă?

Domnul Bamberley, care-i întindea amabil mîna, nu era singur. Cu el se afla bărbatul acela slab, Gerry Thorne, pe care Michael îl întîlnise la ancheta ONU, unde reprezentase Globe Relief, şi Moses Greenbriar, contabilul şef al trustului. Thorne părea abătut. Michael scutură mîini, refuză un trabuc, acceptă un strop de whisky irlandez dintr-o sticlă procurată, probabil, în cinstea lui.

O dată încheiate preliminariile, domnul Bamberley, care nu părea să controleze situaţia, se uită implorator la Greenbriar, care tuşi discret. O greşeală, pentru că, după o secundă, tuşi cu adevărat şi se sufocă, trebui să se şteargă cu un şerveţel şi să aspire un fel de medicament dintr-un tub alb, din plastic. Michael aşteptă. Individul îşi reveni, după un timp, şi se scuză.

– Căpitane, îţi imaginezi de ce ţi-am cerut să iroseşti cu noi un pic din timpul dumitale preţios. Ne aflăm într-o situaţie

imposibilă. Uzina din Colorado a fost închisă, după cum ştii, personalul concediat...

– Iar oamenii care mor de foame sînt lipsiţi de ceea ce face deosebirea dintre viaţă şi moarte! izbucni domnul Bamberley.

– Îmi pare rău, oftă Michael, dar la Noshri am văzut oameni pentru care ar fi fost mai bine dacă ar fi murit!

Urmă o pauză stînjenitoare.

– Probabil, spuse, în cele din urmă, Greenbriar. Dar faptele rămîn: hrana de ajutorare Bamberley a salvat mii, poate milioane de vieţi, în alte ocazii, iar sabotarea unui transport nu trebuie să oprească definitiv munca noastră. Iar dacă blestemaţii de tupamaroşi vor reuşi să-şi strecoare acuzaţiile lor, indiferent de rapoartele oficiale, asta se va întîmpla!

– Ai auzit ce afirmă? întrebă domnul Bamberley. Minciuni, bineînţeles, minciuni neruşinate! Nu se dau în lături de la nimic, pentru a lovi în ţara noastră!

În afara clădirii ONU, era pentru prima oară cînd Michael auzea pe cineva referindu-se la acuzaţia că hrana trimisă în Honduras ar fi fost otrăvită, ca şi cea din Noshri. Uruguayenii depuseseră o cerere oficială de anchetă şi solicitaseră ca o echipă de medici neutri să facă investigaţii la faţa locului, dar nu se întreprinsese nimic. Michael se uitase la TV şi prin puţinele ziare din New York, aşteptîndu-se să găsească măcar o respingere indignată a acuzaţiei, dar, spre uimirea lui, problema fusese ignorată. I se spusese acasă, de cineva care se întorsese după ce-şi vizitase un văr din SUA, că mass-media era de acord cu celebra zicală a preşedintelui: „Dacă ziarele ştiu ce-i bine pentru ele, atunci vor tipări ce-i bine pentru America!“ Nu crezuse. Încerca şi acum să nu creadă. Dar îi era tot mai greu, pe măsură ce zilele treceau...

– După cîte am aflat în timpul anchetei, se aventură el, Nutriponul trimis în Honduras a fost produs şi ambalat în acelaşi timp cu cel trimis în Africa...

– Da, şi nu-i nici o îndoială că următorul pas al tupamaroşilor, se vîrî Greenbriar, va fi să producă nişte Nutripon otrăvit şi să pretindă că a fost găsit la San Pablo! Dacă ar fi

fost adevărat, de ce nu s-a ştiut nimic pînă luna trecută? De ce medicii guvernului din Honduras n-au raportat psihoze în masă, asemănătoare celor din Noshri? De ce funcţionarii oficiali au acordat Nutriponului depozitat certificate de sănătate, deşi stocurile noastre provin de la sfîrşitul vacanţei dintre Crăciun şi Anul Nou, reprezentînd produsul imediat următor celui incriminat?

– Asta încearcă să descopere ancheta, spuse Michael. Se presupune fie că a venit cineva la bazinele voastre şi a adăugat, în mod deliberat, drogul – iar voi insistaţi că aşa ceva nu-i posibil – sau că o ciupercă naturală, de tipul cornului-de-secară, a contaminat producţia obişnuită.

– Pare a fi singura explicaţie acceptabilă, zise domnul Bamberley, dînd din umeri. Şi nu-i un lucru pentru care să putem fi blamaţi. Nu putem face altceva decît să luăm măsuri pentru a împiedica repetarea situaţiei şi, bineînţeles, să oferim compensaţii pentru pagube.

– Pentru a realiza acest lucru, interveni Greenbriar, am reproiectat sistemul de purificare al aerului din fabrică. Am apelat la o firmă specializată în spaţii de lucru curăţate de microbi. Cred că eşti de acord că asta va respecta toate standardele.

– Sper că da, răspunse sec Michael. Dar standardele sînt aşa cum sînt oamenii care le aplică. Am văzut, odată, un băiat făcînd cangrenă într-un spital modern, pentru că un medic, care-ar fi trebuit să ştie mai bine ce avea de făcut, a desfăcut un pansament, pentru a verifica o incizie, fără să-şi pună masca. A respirat un microb rezistent peste rană. Copilul a murit.

O altă pauză, de data asta una neplăcută. În timpul ei, Michael decise că nu-i place Moses Greenbriar. Hotărîse, mai înainte, că nu-i place nici Gerry Thorne.

De ce? Căută un motiv. Probabil că avea lăgătură cu faptul că aceşti indivizi incredibil de bogaţi trăseseră foloase de pe urma unor acţiuni caritabile. Lui Michael – crescut ca un catolic, deşi nu mai era de mult credincios – imaginea pe care i-o evocau era cea a papei Borgia.

– Bineînţeles, ne vom strădui să înlăturăm asemenea opinii, spuse, în cele din urmă, Greenbriar. Dar problema principală e aceasta, căpitane: înainte de a pune din nou uzina în funcţiune, trebuie să avem aprobarea noilor modificări din partea unor persoane dezinteresate. Nu putem solicita o echipă ONU – după cum ştii, orice amestec al ONU în afacerile interne ale acestei ţări provoacă un scandal uluitor. Pe de altă parte, există o simpatie tradiţională, aş putea spune chiar o mare dragoste, pentru Irlanda, aşa că ne-am gîndit că te-am putea invita...

Ajunsese aici, cînd se auzi, brusc, un bubuit zdravăn, ca şi cum clădirea ar fi fost lovită de un gigant în trecere, unul înalt de o mie de picioare, iar ferestrele care nu trebuiau deschise căzură în cioburi mari, scînteietoare, tavanul se prăbuşi peste ei, şi aerul din stradă, care-ţi întorcea stomacul pe dos, năvăli înauntru.

Cu cîteva minute înainte, o maşină, pe care era pictat craniul şi oasele încrucişate, fusese parcată ilegal în faţa clădirii, pe strada 42. Şoferul – cu mască, precum oricine din jur – sărise din ea şi alergase spre cea mai apropiată farmacie. Un poliţist care patrula pe stradă îl observase, dar nu-i dăduse atenţie. Trainiţii desenau tot timpul cranii şi oase încrucişate pa maşini, iar oamenii nu-şi puteau permite să irosească timp şi bani să le curețe. Pe de altă parte, dacă individul fugise într-o farmacie, probabil că avea nevoie urgentă de vreun medicament.

Aşa că-şi propusese să-i atragă atenţia, cînd va ieşi, că parcase într-un loc nepotrivit.

Numai că individul nu se întorsese. Ieşise din farmacie pe altă uşă şi coborîse în pîntecul lui Grand Central Station, unde se aflase la adăpost, cînd fitilul din maşină ajunsese la ceea ce a fost estimat mai tîrziu ca alcătuind o încărcătură de peste cincizeci de batoane de dinamită.

Binecuvîntat fie cel curat în măruntaie

Se dovedi că Doug McNeil fusese în Japonia. Denise pălăvrăgea în biroul lui, după ce doctorul o tratase pe Josie de viermi intestinali – probabil îi luase de la cîine, dar poţi opri un copil să sărute un căţel sau un pisoi? – iar acesta menţionă că participase la o conferinţă medicală în Tokio.

Aşa că, atunci cînd s-a pus problema cum să-l distreze pe acel domn Hideki Katsamura, care venise în America pentru a oferi dreptul de vînzare pentru noul purificator de apă, l-au consultat. Katsamura făcea un turneu lung, pornind din California – unde dreptul de vînzare urma să-i revină, evident, lui Roland Bamberley, şi slavă Domnului că se mulţumea să acţioneze într-un singur stat, pentru că altfel nimeni n-ar fi avut nici o şansă – continua, prin Texas şi pe ţărmul Atlanticului, către New York şi Noua Anglie, iar apoi se întorcea, prin Chicago şi Denver. Speriat să nu fie înlăturat, pentru că o corporaţie mare, cu sediul în Chicago, solicitase drepturi exclusive pentru şase state, Alan se dezlănţuise: Denver Hilton, un restaurant în Larimer Square, cel mai bun club de noapte din oraş... unde să găsească o fată, care să facă pe gheişa?

Dar Doug zisese: stai o clipă, nu Hilton, ci Brown Palace, partea veche a acestuia dovedeşte că a fost reparat după cutremur. Japonezii sînt înnebuniţi după tradiţiile din alte ţări. Nu-l duce la restaurant. O mulţime de japonezi invidiază libertatea cu care europenii şi americanii invită oaspeţi la ei acasă, în loc să-i distreze la restaurante, care-i procedura standard japoneză.

Oricum, Alan nu-l putea invita pe individ la masă în apartamentul lui de burlac, iar la început se părea că nici Philip, pentru că Denise devenise prea nervoasă. Nu se sinchisise cînd fusese gazda superiorilor lui Philip, de la Angel City, dar un japonez însemna altceva... Pomenea tot timpul că nu ştie să gătească tempura sau sukiyaki.

– Fii serioasă! o potoli Doug. Dacă te duci la Tokio, ţi-ar plăcea să fii tratată cu hamburgheri şi cartofi prăjiţi? Recunosc că, probabil, ţi-ar plăcea, pentru că acum patru ani, cînd am fost acolo, ne-au oferit multe dintre mîncărurile lor tradiţionale, precum peşte crud. Am gustat din ceva ce părea a fi în regulă, dar a doua zi m-am ales cu o dezinterie. Ce crampe am avut! Dar nu asta-i important. Faci o friptură, cu multă ceapă prăjită, poate începi cu o budincă din scoici din Noua Zeelandă, care au acelaşi gust cu cele din Noua Anglie, dar sînt mult mai sănătoase, iei o grămadă de salată de la Puritan şi...

– O să coste enorm! se sperie Denise, făcînd lista de cumpărături.

– Trecem totul pe socoteala firmei, spuse Alan. Tu pregăteşte mîncarea...

Deci, pentru că-i ajutase atît, l-au invitat şi pe Doug, împreună cu frumoasa lui soţie englezoaică, Angela, şi, inevitabil, pe mama lui, o femeie cu ochi strălucitori, de şaizeci şi cinci de ani, numită Millicent de oricine, inclusiv de fiul şi nora ei, cu care părea a fi în relaţii minunate. Alan, bineînţeles, şi individul de la Colorado Chemical, care sprijinea cererea lui Prosser Enterprises, Sandy Bollinger, împreună cu soţia lui, Mabel. Pentru a forma un număr potrivit, deoarece japonezul călătorea singur, fără secretară, o invitară şi pe mîna dreaptă a lui Alan, Dorothy Black, de treizeci şi trei de ani, femeie singură, dar care se pricepea să întreţină conversaţia cu o mulţime de glume.

Toate avioanele întîrziau, dar nu se aşteptaseră ca acela al japonezului să depăşească atît de mult ora stabilită. Cînd Philip, obosit de o oră de aşteptare la aeroport, se interesă care-i cauza, află că printre bagajele încărcate la O'Hara din Chicago fusese şi o ladă pe care erau desenate un craniu cu nişte oase încrucişate. Cînd o deschiseseră, descoperiseră că nu conţinea nimic, în afară de o foaie tipărită, cu rezultatele profesorului Quarrey privind împrăştierea reziduurilor toxice la înaltă altitudine. Concluzionaseră că aceasta avusese

menirea să le distragă atenţia de la altceva, poate de la o bombă. Scotociseră peste tot, iar în loc să ajungă la 16 şi 50, domnul Katsamura ateriză la 19 şi 12.

În timpul aşteptării, Alan îl întrebase:

– Cum mai stai?

– Doug spune că mai durează cel puţin o săptămînă.

– Nu-i un infern, să iroseşti aşa timpul? E cea mai lungă perioadă în care n-am făcut-o, de cînd aveam şaisprezece ani.

Oricum, era o uşurare să poţi discuta normal despre asta. O boală atît de răspîndită, încît ar fi fost absurd să pretinzi că nu există.

Numărul zborului apăru pe tabelul de sosiri. Se îndreptară spre barieră, să se uite. Philip se aştepta, într-un fel, la cineva mic, galben, cu ochelari cu ramă de baga, şi cu obiceiul de a face continuu plecăciuni, oprite la jumătate. Nici urmă de aşa ceva. Doar un bărbat de vreo patruzeci de ani, într-un costum negru, solid, înalt cît el, uşor gălbui, cu pielea din jurul ochilor întinsă pe oase.

– Domnul Katsamura? întrebă Alan, întinzînd mîna.

– Da, domnule, răspunse Katsamura, care învăţase foarte multe în timpul celor două săptămîni şi jumătate petrecute în Statele Unite, în principal în privinţa comportării corecte în societate şi a folosirii exacte a jargonului (rectificare, *slang*).

Dădu mîna cu el, zîmbi, îi fu prezentat lui Philip, se scuză că-i face să mai aştepte un moment.

O problemă înjositoare. Dar de neocolit. Aşa fusese şi în avion. Tulburătoare şi îngrijorătoare. Mai mult, de o durată excesiv de lungă: din prima zi a turneului! Medicamentele cumpărate în Texas se terminaseră şi nu-l vindecaseră. Trebuia să consulte un medic...

Trînti în urma lui o uşă pe care scria BĂRBAŢI.

Nervoasă, într-o rochie cumpărată special pentru această ocazie, cu o perucă nouă, Denise servea cocktailuri şi alte băuturi, cînd aduseră musafirul de la hotel, unde-şi aruncase bagajele şi folosise aparatura americană excelentă. Nervozitatea ei dispăru într-un minut. Japonezul vorbea fluent şi cu

oricine: cu Doug despre reacţiile faţă de o ţară străină; cu Sandy Bollinger despre impactul depresiunii europene asupra finanţelor internaţionale; cu Denise despre alimentarea copiilor, pentru că ai lui sufereau continuu de alergii minore, febre şi alte necazuri asemănătoare. În spatele lui, Millicent prinse privirea lui Philip şi făcu un cerc din degetul mare şi arătător: în regulă! Philip rînji, gîndindu-se ce noroc avusese că-l întîlnise pe Doug.

Iar Katsumara fugi din nou la baie.

– Ceva nu-i în regulă cu individul, şopti Alan. S-a dus la toaletă şi la aeroport, şi la hotel!

– Schimbare de mediu? sugeră Angela McNeil.

– E în ţară de peste două săptămîni, obiectă Mabel Bollinger. Chiar şi în Brazilia n-am suferit mai mult de trei, patru zile.

– Avem un doctor aici, interveni, practică, Dorothy Black.

Doug îşi muşcă buzele.

– Să văd dacă-l pot ajuta, spuse el, cu îndoială. Phil, ai ceva împotriva diareei?

– Nu. De obicei folosesc khat, dar nu-i putem oferi aşa ceva. Nu-i legal. Scumpo, n-ai ceva pentru copii?

– Nu, răspunse Denise. Am folosit şi ultimele rezerve. Trebuia să cumpăr altele, dar, în nebunia asta, am uitat.

– Khat? întrebă Dorothy. Ce legătură are?

– Ca efect secundar, produce constipaţie, răspunse Doug. Efect secundar! pocni el din degete. Cred că am ceva folositor în servietă!

– Dacă nu-s nepoliticos, îi şopti el la ureche oaspetelui, după cîteva minute. Ştii că-s medic...

Katsumara roşi uşor.

– Înghite două pastile din astea. Fără apă de la robinet, o să aduc nişte apă îmbuteliată, din bucătărie. Poftim! Mîine o să-ţi trimit prin Phil Mason ceva mai bun, dar asta o să te ajute cîteva ore...

Şi strecură un pacheţel alb în mîna celuilalt.

Rămas singur, Katsumara gîndi că asta ar însemna cea mai potrivită, cea mai bună cale de a reduce riscurile unor necazuri ulterioare, mai rele. Se ştia că există fonduri sub-

stanţiale în spatele cererii lui Prosser, chiar dacă nu la fel de mari ca ale celor din Chicago. Asta îl făcuse să accepte invitaţia la masă într-o casă particulară şi alte lucruri neprotocolare.

Se decise subit. Voi recomanda să fie acordate drepturile pentru Colorado acestor oameni. Mi-ar plăcea să le aibă ei. Foarte necomercial. De un fel antiafaceristic. Nu trebuie să permiţi sentimentelor personale să intervină în judecată. Da!

Cît timp va dura pînă tabletele îşi vor face efectul? Să sperăm că în două minute, să nu stricăm petrecerea... În grabă, se duse iar la toaletă.

Judecata

Latro, California: O diaree teribilă, doctore, mă simt foarte slăbit... / Ia pilulele astea şi vino peste trei zile, dacă nu te simţi mai bine.

Parkington, Texas: O diaree teribilă... / Ia pilulele astea...

Hainesport, Louisiana: O diaree... / Ia...

Baker Bay, Florida: ...

Washington, D.C.: ...

Philadelphia, Pennsylvania: ...

New York, New York: ...

Boston, Massachusetts: ...

Chicago, Illinois: Doctore, ştiu că-i duminică, dar copiii sînt într-o stare groaznică, ajută-mă! / Dă-le nişte aspirine pentru copii şi adu-i la mine mîine. La revedere!

PRETUTINDENI, SUA: o creştere bruscă a cererii pentru coşciuge foarte mici, de mărime potrivită pentru un prunc mort de enterită infantilă acută.

MAI

Apucă atît timp cît poţi să apuci

Cînd am venit, numai păduri
Coyoţi urlînd spre norii suri,
Cîmpuri întinse către vale,
Bizoni, curcani şi căprioare.
Să-mi iau partea ce-mi revine
Toată ziua, toată ziua – he!

Şi cu toporul mi-am croit
Loc pentru casă, pentru odihnit.
Am ridicat tot ce mi-a trebuit
Şi Domnului i-am mulţumit.
Să-mi iau partea...

Cu arma mea i-am împuşcat
Pe cei ce grîul mi-au furat.
Cu pîine şi carne trăiam bine
Şi mi-am adus nevasta cu mine.
Să-mi iau partea...

Băiatul mi l-am învăţat
Să folosească puşca, şi cazmaua la săpat.
Tăind copacii, cîmpul s-a întins
Făcînd loc unui tîrg cuprins.
Să-mi iau partea...

Acum avem biserică măreaţă,
Se strînge lume multă-n piaţă,
O bancă, nişte cîrciumi, băcănie,

Iar locuitori, vreo mie.
Să-mi iau partea...

Iar eu, la bătrînețe,
Văd vaci, în turme, pe fînețe,
Şi către cimitirul nou din sat
Duce un drum bine pavat.
Să-mi iau partea...

Sînt fericit că am lăsat ceva
Acolo unde nimeni nu gîndea
Şi voi fi îngropat, într-un tîrziu,
În locuri ce fuseseră-un pustiu.
Să-mi iau partea...

«Cîntecul de tabără al lui Boelker», 1873

Muşamalizare

– Unde sînt? răcnea Gerry Thorne, în timpul funeraliilor lui Nancy, din micul oraş din Pennsylvania în care se născuse şi în care locuiau încă părinții ei. Unde sînt porcii? Asta-i o conspirație scîrboasă!

Toată lumea înțelegea că era nefericit. Totuşi limbajul nu se potrivea cu serviciul funebru pe care-l ținea înlocuitorul preotului (preotul titular avea enterită). Aşa că oamenii se făceau că nu-l aud.

Nu la invitați se referea. Veniseră o mulțime, unii dintre ei importanți şi/sau faimoşi. Jacob Bamberley zburase special în est, să participe, împreună cu Maud, dar fără copii (aveau enterită). De asemenea, în capelă se aflau funcționari de la ambasadele sau delegațiile ONU ale țărilor care fuseseră ajutate de Globe Relief. Moses Greenbriar intenționase să vină, împreună cu Elly, dar erau bolnavi (enterită). Se aflau de față

vechi prieteni ai familiei, care ocupau poziţii proeminente în comunitate, precum primarul şi directorul şcolii pe care o urmase Nancy (liber în ziua aceea, pentru că şcoala fusese închisă, din cauza enteritei). Nu la ei se referea.

– Isuse, nici măcar un reporter! mormăi el. Nici măcar o echipă TV! Şi le-am tras atîtea şuturi în cur ălora de la ABS!

Greşea. Exista un reporter. O fată trimisă de un săptămînal local, cu un tiraj de aproape douăzeci de mii de exemplare.

A avut loc un incident mărunt chiar înainte de incinerare. O doamnă, încercînd să se strecoare la toaletă, căzuse între scaune. Au făcut totul să ignore faptul. În cele din urmă, sicriul fu încredinţat flăcărilor, şi ieşiră cu toţii sub cerul galben-cenuşiu.

Gerry fusese, la început, împotriva incinerării. Din cauza fumului. Îşi schimbase părerea cînd văzuse ce răni avea Nancy.

Soarele strălucea ca o ceaţă luminoasă, difuză. Vremea fusese deosebit de frumoasă la sfîrşitul acelei săptămîni. Fără să arunce vreo umbră, cu figura albă ca hîrtia, cu muşchii fălcilor încordaţi, Thorne continua să spună:

– Unde-s ticăloşii? Îi omor pentru asta!

– E o epidemie, îi zise domnul Cowper, socrul lui, care reuşise să se stăpînească şi doar tremurase, în costumul lui negru, tot timpul slujbei. Se zice că în New York e foarte puternică...

Soţia lui, care-l plictisise smiorcăindu-se lîngă el, suficient de tare ca s-o audă oricine din capelă, nu de mîhnire, ci din cauza răcelii, se scuză un moment. Necazul obişnuit.

– Epidemie pe dracu'! bombăni Thorne. Intervenţii oficiale! Nu le place ce vreau să scot la iveală!

Era adevărat. Profitase cu o aroganţă sălbatică de poziţia lui de funcţionar principal la Globe Relief pentru a face publică moartea lui Nancy şi cauza ei. Ca urmare, pe coasta

Atlanticului, în Caraibe, în ocean, pînă în Bermude, fuseseră anulate zeci de mii de rezervări. Oficialitățile insistau că lewisita aruncată în 1919 nu putea afecta o zonă atît de întinsă, că doar din întîmplare traulerele scoseseră la iveală două grămezi separate, că, oricum, aerul făcuse nevătămătoare containerele într-o zi, două. Thorne făcuse public un alt deces pricinuit de gaz, ascuns pînă atunci – dăduse de urma rudelor altor opt victime, dar cineva luase legătura cu ele și nu voiau să vorbească – iar asta fusese suficient pentru public, care descoperise că fusese mințit. Vacanța urma să fie petrecută în altă parte. Undeva unde americanii să nu fie bătuți cu pietre de mulțimea ce urla. Spania, Grecia? Nu, mai bine să te ferești de haznaua Mediteranei...

Se părea că era preferabil să rămîi acasă.

Preotul înlocuitor, reverendul Horace Kirk, veni să li se alăture.

– O ceremonie foarte impresionantă, domnule reverend, zise domnul Cowper.

– Mulțumesc.

– O să-i dau în judecată pe ticăloși, spuse brusc Thorne. Dacă așa vor să procedez...

Domnul Cowper îi atinse brațul, plin de solicitudine.

– Gerry, ești prea încordat. Vino la noi acasă și încearcă să te relaxezi!

– Nu, mă duc direct la avocații mei. Chiar dacă o să cheltuiesc ultimul ban, o să le vin de hac canaliilor care au aruncat gazul!

– Înțelegem că ai fost afectat de această tragedie, zise domnul Bamberley, imitînd tonul blînd al domnului Cowper. Dar trebuie să-ți dai seama...

– Jack!

Spre mirarea tuturor, întreruperea venea din partea lui Maud, care-și ascunsese în mînecă batista pe care o udase cu lacrimi în timpul serviciului religios.

– Garry are dreptate! E groaznic! E dezgustător! Nu-mi pasă cu cît timp în urmă spun că au fost aruncate substanţele alea în mare, aparţin guvernului şi ucid oameni, deci responsabil e guvernul!

– Maud, dragă...

– Jack, ţie nu-ţi pasă! Din punctul tău de vedere, cel mai rău lucru care ţi s-a întîmplat a fost că gîndacii ţi-au mîncat preţiosul tău cum-naiba-îi-zice. *Tu* nu-ţi petreci fiecare oră din zi întrebîndu-te care dintre băieţi se va îmbolnăvi! Asta-i tot ce fac, de la începutul pînă la sfîrşitul anului – dacă nu-i o criză, e febră, dacă nu-i greaţă, e diaree! Cît crezi că o să rezistăm aşa? Parcă trăim în iad!

Se întrerupse, plîngînd cu sughiţuri, şi se îndreptă orbeşte spre preot, să se sprijine, în timp ce soţul ei o privea de parcă o vedea pentru prima dată.

Domnul Kirk tuşi uşor, ceea ce se dovedi o greşeală. Invariabil se dovedea o greşeală, chiar şi în oraşele mici. Domnul Cowper trebui s-o ia pe Maud de lîngă el. Dar reverendul îşi reveni, fără să-şi piardă aplombul, şi spuse:

– Domnule Thorne, nu cunosc amănuntele tristei pierderi...

– Nu? izbucni Thorne. Nu-i vina mea! Am informat televiziunea, am scris la ziare şi reviste!

– După cum voiam să spun... (Cu o voce rece. Sîntem încă în prezenţa morţii, nu-i potrivit să ţipi.) Am impresia că nu-i bine să daţi în judecată un organ guvernamental. Şansa de a obţine compensaţii e nulă...

– Să le ia dracu' de compensaţii! răcni Thorne. Eu vreau dreptate! Să nu-mi spui că atunci cînd au aruncat gazul nu ştiau că oamenii pescuiesc în ocean, fac baie în el, construiesc case pe malul lui! Să nu-mi spui că ticăloşii nu ştiau ce fac – au avut doar grijă să nu fie de faţă cînd vor începe necazurile! Aşa că o să le fac eu necazuri! O să-i pun pe generalii ăia împuţiţi să scoată la suprafaţă containerele cu mîinile goale!

Se întoarse şi fugi către maşină.

După o pauză lungă, domnul Kirk spuse, nesigur:

– Cred că o să plouă... Poate ar trebui să plecăm...

– Da, fu de acord domnul Cowper. Cine ar vrea să fie surprins de o aversă?

Pînă acum: fără tată

Mai tîrziu, cînd rămaseră singuri, domnul Bamberley se răţoi la Maud:

– Ce vrei să fac cu băieţii? Să mă ocup eu de ei, aşa cum face Roland cu Hector, încît nu-şi dă seama cît de jalnic arată, cînd îl vede?

Veşti rele

Ca multe blocuri cu apartamente scumpe, clădirea în care locuia familia Mason era protejată de uşi glisante din oţel, geamuri rezistente la gloanţe şi de un om înarmat cu puşcă, ce patrula la orice oră din zi sau noapte. Doug McNeil prezentă documentele de identificare negrului suspicios care se afla în cabina izolată contra gazelor. Era sîmbătă, ceea ce justifica faptul că nu-l mai văzuse pe paznic pînă atunci. Din cauza preţului crescut al vieţii, mai ales al hranei, o mulţime de oameni căutau slujbe de felul ăsta doar pentru sărbători sau pe timp de noapte.

– Faceţi o vizită acasă sîmbăta? întrebă paznicul, neîncrezător.

– De ce nu? răspunse tăios Doug. E vorba de un copil bolnav!

– Bine, făcu paznicul, clătinînd din capul mare, cu barbă căruntă.

Deschise grilajul. Doug se afla la jumătatea drumului spre ascensor cînd bărbatul îl strigă:

– Ei, doctore!

Se uită înapoi.

– Doctore, aveţi şi pacienţi de culoare?

– Bineînţeles, de ce nu?

– Ei bine...

Ieşi jenat din cabină, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie refuzat. Era mult mai bătrîn decît arăta la prima vedere. În formă bună, dar peste şaizeci de ani.

– E vorba de soţia mea. Nimic clar, dacă înţelegeţi, doar nişte crize de slăbiciune, aşa că, dacă nu costă prea mult...

Încheie cu un ton plin de speranţă.

Doug încercă să nu ofteze. Putea să stabilească diagnosticul fără să vadă femeia: hrană proastă, ce dusese la subalimentare subclinică, apă proastă, ce provocase crize minore, recurente, ale intestinelor, debilitate generală şi toate celelalte... Dar spuse:

– Bine, mă găseşti în cartea de telefon. Douglas McNeil.

– Mulţumesc, doctore! Mulţumesc de un milion de ori!

Rămase uimit de ceea ce găsi cînd intră în apartamentul familiei Mason. Denise fusese atît de grăbită să-l vadă, că descuiase deja toate broaştele, lăsînd uşa doar cu lanţul de siguranţă. Nici nu apucă să bată la uşă, că-l şi pofti înauntru.

– Slavă Domnului că ai venit! A trebuit să-i schimb patul lui Harold de două ori, de cînd te-am sunat!

O urmă, resemnat. Era ceea ce bănuia. După trei minute, scrisese o reţetă, identică altor – cîte? – vreo nouăzeci, eliberate în săptămîna aceea. Spălîndu-şi mîinile, recită sfaturile obişnuite privind regimul alimentar şi o îndemnă să nu se îngrijoreze din cauza crampelor stomacale minore.

În momentul acela apăru Philip şi întrebă care-i diagnosticul.

– Nimic serios, răspunse Doug, agăţînd prosopul în cîrlig.

– Nimic serios! Doug, au închis şcolile în tot oraşul, toţi copiii din cartier s-au molipsit, chiar şi mulţi dintre adulţi...

– Iar copiii mici, uneori, nu rezistă, mormăi Doug. Ştiu.

Se stăpîni.

– Îmi pare rău, zise el, trecîndu-şi mîna peste figura obosită. E a şasea vizită azi, pentru aceeaşi boală. Sînt obosit.

– Sigur, spuse Philip, cu un ton de scuză. Numai că atunci cînd e vorba de propriul tău copil...

– Ai tăi nu mai sînt mici, sublinie Doug. Se vor face bine, în cîteva zile.

– Da, dar... Oh, mă port prosteşte! Poţi să pierzi puţin timp pentru o băutură? Există cîteva persoane care ar vrea să te vadă.

– Cred că am nevoie, spuse Doug, obosit, şi-l urmă.

În sufragerie, o tînără dolofană, drăguţă, de culoare, cu pielea destul de albă, stătea stînjenită pe marginea scaunului. Lîngă ea un bărbat, ceva mai întunecat la culoare, cu o înţepeneală caracteristică, pe care Doug o atribui imediat unui corset. Figura îi era vag cunoscută, iar cînd Philip făcu prezentările, îşi aminti unde o văzuse.

– Domnul Goddard! Sînt foarte încîntat să te cunosc, foarte încîntat!

Apoi, către Denise, care-i întinse obişnuita votcă cu gheaţă:

– Mulţumesc.

– Copii se simt bine, doamnă Mason? întrebă tînăra.

– Doug spune că se vor vindeca în cîteva zile.

– Ce-i epidemia asta? întrebă Pete. Am suferit şi eu un pic, săptămîna trecută. Ceea ce mi-a creat probleme, rînji el. Ştiţi, nu pot merge prea repede.

Doug zîmbi, dar forţat. Se prăvăli într-un fotoliu şi spuse:

– De fapt, e vorba de o variantă anormală de *E. coli*. O bacterie ce trăieşte, în mod normal, în intestin. Dar tipurile diferă de la un loc la altul, unele au fost modificate de excesul de antibiotice, de aceea produc diaree. Ceva asemănător *bolii turiştilor* sau, cum îi spunem în Anglia, „pîntece de Delhi". Cu timpul, te adaptezi la noul tip. Mai devreme sau mai tîrziu.

– Dar copiii mici..., insistă Jeannie, ezitînd.

– Da, ei sînt vulnerabili. Se deshidratează, iar hrana trece prin sistemul digestiv prea repede... îţi imaginezi ce se întîmplă.

– Cineva mi-a spus că bacteria a fost răspîndită în mod deliberat, se aventură Jeannie.

– Zău? mormăi Doug şi sorbi din băutură. Nu trebuie să inventezi agenţi inamici ca să explici boala. Nu-s expert în sănătate publică, dar îmi imaginez că-i un simplu proces de cerc vicios. Ştii că ne aflăm la limita resurselor de apă?

– Nu-i nevoie să-mi spui, oftă Denise. Am primit chiar acum o notiţă să nu bem apă. De fapt, bănuiesc că aşa s-au pricopsit copiii cu bacteria. Sînt atît de încîntaţi că-s în stare să se ducă la robinet şi să umple un pahar cu apă... Îmi pare rău că te-am întrerupt, continuă...

– Imaginează-ţi că opt sau zece milioane de oameni...

– Opt sau zece *milioane*? izbucni Philip.

– Aşa se spune şi nu s-a atins încă punctul culminant. Deci, cu atît de multă lume care trage apa la toaletă de zece, cincisprezece, douăzeci de ori pe zi, folosim mult mai multă apă ca de obicei şi cel puţin jumătate din ţară e alimentată cu apă care a fost deja folosită. Deci, asta e. Un cerc vicios. Va dura, probabil, toată vara.

– Dumnezeule atotputernic! exclamă Philip.

– De ce te îngrijorezi? spuse cu amărăciune Doug. Tu şi cu Alan aţi căpătat licenţa pentru purificatoarele de apă, nu?

Philip se încruntă.

– Asta-i cea mai proastă glumă pe care am auzit-o! Totuşi, cred că ai dreptate – dacă ne uităm la partea bună a lucrurilor. Şi-i plăcut să existe şi o parte bună a lucrurilor... Apropo, Pete!

– Da?

– Nu ţi-a spus Alan că o să te recomand lui Doug?

– Eşti un prieten de-al lui Alan? se interesă Doug.

– Sigur, dădu din cap Pete. O să lucrez pentru el.

– E un om grozav! exclamă Jeannie. Ne-a găsit un apartament. Am fost astăzi să-l vedem şi e nemaipomenit!

– Nu-i ca atunci cînd ai o casă, spuse Pete. Dar...

Încercă să dea din umeri, cu tot corsetul lui.

Jeannie se încruntă la el. După o clipă, zise:

– Aş vrea să vă întreb un lucru, doamnă Mason...

– Denise, te rog!

– Da, Denise... Ai necazuri cu şobolanii?

– Nu, de ce?

– E rău în Towerhill... M-au muşcat. Iar ziua trecută...

– Ce s-a întîmplat? o grăbi Philip.

– Au omorît un copil, se încruntă Pete. L-au ros pînă a murit.

Se aşternu tăcerea. În cele din urmă Doug îşi goli paharul şi se ridică:

– Nu ştiu de vreo năvală a şobolanilor în Denver. Dar veţi avea necazuri cu puricii şi păduchii. Aproape jumătate din casele pe care le vizitez au. Sînt rezistenţi, bineînţeles.

– Chiar şi la insecticide... puternice? întrebă Philip, folosind eufemismul pentru „interzise".

– În special la acelea, zîmbi fără veselie Doug. Sînt supravieţuitorii. Au rezistat la ce-a fost mai rău din ce le-am oferit şi acum se întorc rînjind. Singurul lucru de care se tem e o lovitură în cap, cu o cărămidă. Şi nu-s sigur că asta are efect... Mulţumesc pentru băutură. Să pornesc iar la drum...

Îl amuză să observe, cînd se îndrepta spre ieşire, că toţi ceilalţi încercau să nu se scarpine.

Dar nu găsi de loc amuzant faptul că-l apucă o mîncărime psihosomatică, în timp ce cobora cu ascensorul...

Efecte secundare

...oficial atribuite efectelor epuizante ale enteritei din rîndul trupelor abia venite din ţară. Aceasta înseamnă singura mare cucerire teritorială a tupamaroşilor, de la începutul revoltei. Nu s-a obţinut nici un comentariu din partea preşedintelui referitor la această bătălie, din cauza indispoziţiei sale. Epidemia continuă să se întindă în toate statele, exceptînd Alaska şi Hawaii, iar multe corporaţii lucrează cu personal diminuat. Serviciile publice au fost lovite foarte

puternic, mai ales salubritatea. Circulația autobuzelor și a metrourilor a fost redusă în New York, pe anumite rute, la o cursă pe oră, iar șeful poliției din New Orleans prevede un val de criminalitate fără precedent, din cauza îmbolnăvirii a peste jumătate din personalul său. Demonstrațiile trainite din dimineața aceasta...

Întunecare

– Cartofii ăștia arată cam fără vlagă, ca și mine, încercă să glumească Peg, în timp ce lăsa jos coșul cu compost, pe care urma să-l răspîndească printre plantele bolnave.

Prima ei zi de lucru, după criza de enterită. Se simțea slăbită și un pic amețită, dar nu mai putea sta degeaba.

– Cred că au nevoie de soare, răspunse absentă Zena.

Suflecîndu-și mînecile, se încruntă spre norii înalți, cenușii, care acopereau întregul cer.

Peg auzi cuvintele și trăi un moment subit de iluminare, un fel de proiecție astrală rapidă. Avu impresia, pentru o clipă, că se vedea pe ea însăși, nu numai în spațiu, dar și în timp. Dar momentul trecuse, iar acum se uita la munții familiari, care înconjurau tabăra, la acoperișurile ciudat de neregulate ale clădirilor în formă de creste, cupole, cuburi sau piramide. Unul dintre arhitecții comunității studiase în Anglia, cu Albarn.

– Peg dragă, te simți bine? întrebă Zena.

– Sigur, încercă s-o convingă Peg.

Se clătinase un pic, fără să-și dea seama.

– Nu te suprasolicita, auzi? Odihnește-te cît ai nevoie!

– Sigur, mormăi Peg și-și apucă sapăliga, începînd să facă așa cum fusese învățată: să sape o gropiță lîngă fiecare plantă bolnavă, să arunce în ea o uncie de compost, s-o acopere cu pămînt.

Mai tîrziu, urma să toarne îngrășămintele.

Înainte să termine prima groapă, auzi o exclamație puternică a Zenei și privi în jur. Descoperi – cu un tremur de scîrbă – că aceasta dezgropase ceva subțire, șerpuitor.

– Hei, priviţi aici!

Peg se supuse, fără chef, şi nu găsi ceva mai bun să spună decît:

– Are o culoare ciudată pentru o rîmă. Nu-s de obicei roz?

Chestia era albicioasă, oarecum albăstruie, de parcă s-ar fi îndopat cu sînge otrăvit.

– Da, şopti Zena. Mă întreb dacă n-a fost afectată de vreun fel de otravă, ca şi cartofii, sau dacă...

Manevră, cu o mînă, săpăliga, în aşa fel încît să scoată la iveală rădăcinile plantei învecinate.

– Da, iată care-i răspunsul, zise ea, amărîtă.

Tuberculii, care ar fi trebuit să ajungă, în momentul acela, la dimensiuni serioase, aveau doar un inci sau doi în diametru. Şi erau plini de găuri. Iar fiecare gaură avea în jur pete de putregai albastru...

– Dacă asta ne-a distrus întregul cîmp...

Zena se întoarse încet, privind suprafaţa pe care o însămînţaseră cu cartofi.

– Să fim convinşi că-i aşa... Ceva din ploaie sau din sol... Aşa-i de obicei...

Da. Aşa-i de obicei.

Atunci, privind la chestia şerpuitoare, Peg fu cuprinsă de o bănuială groaznică.

– Zena! Oh, nu! Aveau o culoare diferită!

– Ce?

– Rîmele din bidonul adus de Felice. Am crezut o clipă... Dar ne-am uitat la ele în magazin, erau roz...

– Şi provin de la Plant Fertility, spuse Zena. Am mai cumpărat de la ei. Albinele noastre. (În tabără existau o duzină de stupi). Mda... Nu cred că avem destul suc de usturoi să tratăm o zonă de dimensiunile astea...Tot ce putem face e să anunţăm Departamentul de Stat al Agriculturii şi să descoperim dacă putem planta ceva între rădăcini care să atragă dăunătorii. Hai înăuntru. Nu mai avem ce face aici.

– Zena! spuse brusc Peg.

– Da?

– Cred că o să plec.

Cum să-i explice că asta se potrivea cu vedenia avută cu un moment înainte? Se văzuse în rolul unui pasager pe cursul

timpului. Fusese mulțumită, săptămîni întregi, să stea izolată în tabără, pentru că acolo viața era atît de neapăsătoare, de armonioasă. Dar, în timpul acesta, afară se întîmplau lucruri rele. Ca lucrul rău care-o adusese aici. Crime și distrugeri. Otravă în ploaie, care-ți distruge recolta.

– Mă așteptam, răspunse Zena. Nu-i felul tău de viață. Ai nevoie de competiție, iar noi nu avem așa ceva aici.

– Nu, nu chiar, se chinui Peg să găsească vorbele potrivite, rezemîndu-se de sapăligă. Mai degrabă vreau să las un semn. Mai degrabă doresc să fac *un* lucru pentru a schimba mersul lumii, în loc să mă pregătesc să supraviețuiesc cînd lumea va ajunge rău de tot.

– Presupun că de aceea te-ai făcut reporter...

– Cred că da.

Peg se simțea mai relaxată, mai capabilă să-și dezvăluie sentimentele prin expresii sau prin mișcări ale trupului. Tabăra pregătea vin din via proprie, după rețetele tradiționale europene, și-l vindea nu numai turiștilor, în timpul verii, ci și prin poștă. Noaptea trecută avusese loc o petrecere, pentru a gusta un soi ce avusese un succes deosebit. Durase ore în șir și se simțise minunat – pînă fusese doborîtă de enterită. Și nu existase nici un bărbat s-o plictisească, cerîndu-i să vină cu el, cu excepția băiatului acela zăpăcit, Hugh, pe care nu-l puteai considera încă bărbat, și poate din cauza aceea se întrebase de ce n-ar încerca iar, de ce nu s-ar bucura de asta. În ocaziile anterioare fusese încuiată, ca un seif de bancă.

În momentul acela, se întoarse tînărul Rick și-i arătară viermele ce șerpuia, iar el se însărcină să-l compare cu toate pozele de dăunători pe care le putea descoperi în bibliotecă. Împinsă de-un impuls, îi spuse:

– Rick, mă gîndesc să plec.

– Să te întorci să lucrezi la ziar? întrebă el absent, examinînd atent viermele.

– Nu știu. Poate.

– Aha. Să te întorci să ne vezi cît mai des, da?

Înfășură cu grijă creatura în batistă și plecă. Înainte să dispară, o strigă:

– Vezi dacă poţi să descoperi cum a fost otrăvit tata!

Parcă ar fi aruncat apă rece peste ea. Rămase înlemnită un timp, pînă fu în stare să spună:

– *Eu* nu i-am spus că Decimus a fost otrăvit, Zena!

– Bineînţeles.

– Dar sînt convinsă că a fost.

– Şi eu, zise Zena. Toţi credem asta.

Apoi, în mintea lui Peg apăru ideea că lipsa de soare şi ploaia nu hrănesc plantele, ci le ucid. Brusc, lăsă sapa să cadă şi începu să plîngă, cu faţa ascunsă în palme. O parte a ei se desprinse, uluită, gîndind: Peg Mankiewicz plînge? Nu-i adevărat!

Era însă o purificare, o curăţire.

– Nu mai pot să suport! spuse ea după un timp, simţind braţele Zenei în jurul umerilor.

Îşi şterse lacrimile şi se uită la cartofii ce mureau: un soi selectat pe ideea că fiecare plantă va fi ajutată cu îngrăşăminte artificiale, insecticide, stropită cu plastic pe frunze pentru a reduce pierderile de apă, fără să-i pese cuiva ce gust aveau tuberculii, cît timp arătau bine şi cîntăreau mult. Întoarse la resursele naturii, se prăpădiseră, pentru că resursele fuseseră furate.

– Ce viitor avem, Zena? Cîteva mii dintre noi trăind în peşteri cu aer condiţionat, hrănindu-ne cu produse ale unor fabrici hidroponice, ca a lui Bamberley? În timp ce restul descendenţilor noştri se vor chinui pe suprafaţa otrăvită, cu copii bolnavi şi infirmi, mai rău decît boşimanii, după atîtea secole de civilizaţie demnă de mîndrie?

O simţi pe Zena tresărind. Cea mai mică dintre fetele adoptate de ea suferea de alergii şi jumătate din timp se chinuia tuşind, gîfîind, sufocîndu-se.

– Trebuie să facem ceva să ne asculte! Nu-i acesta mesajul transmis de cărţile lui Austin? Nu poţi blama oamenii că n-au auzit avertismentul. *Trebuie* să-i blamăm pe cei care l-au auzit şi l-au ignorat. Am un singur talent, acela de a înşira cuvinte, unul după altul. Austin a dispărut, Decimus a murit, cineva trebuie să strige!

Pe punctul de a pleca, mormăi:

– Transmite-le copiilor dragostea mea!

Şi adăugă, spre propria-i surpriză, în şoaptă:

– Şi ţine minte că şi pe tine te iubesc!

Din pîntecul pămîntului

Produceţi acasă celebrele APE MINERALE ALE LUMII!

Rîdeţi de afişele cu „nu beţi"! Vă furnizăm săruri din principalele staţiuni balneare, sub formă de pachete – VICHY! PERRIER! FONTANELLA! APOLLINARIS! MALVERN! TOTUL PENTRU 9, 95 *dolari uncia*!

Bidoane de apă PURĂ: 1, 50 dolari!

APĂ GAZOASĂ *şi alte* AMESTECURI *celebre,* ÎN STOC!

Păstraţi sănătatea familiei! NU RISCAŢI BÎND APĂ!

Zile de cîine

Doamne! Muşte!

Austin Train înlemni, ascultînd bîzîitul aripilor în jurul grămezii de gunoi. Nu se făcuse curăţenie de cinci săptămîni. Epidemia făcuse ca echipa de gunoieri să lucreze cu jumătate din forţe, şi se primise ordin de sus ca zonele prospere să fie curăţate înaintea celor sărace.

– Ce naiba, ăştia aruncă gunoiul pe fereastră! exclamase cineva.

Lucrurile arătau de parcă avea dreptate. Fiecare cutie de gunoi vizibilă de-a lungul aleii înguste, care se strecura în spatele a două clădiri înalte de patru, cinci etaje, era plină, iar alături de fiecare se aflau lăzi uriaşe. Peste toate grămezile acelea trona un strat de gunoi care, probabil, fusese aruncat pe ferestre. Totul puţea.

Dar apăruseră muşte. Incredibil. Vara trecută nu văzuse nici una în LA, după cîte îşi amintea.

Îl durea spatele, picioarele i se inflamaseră, starea scalpului făcuse să-i cadă majoritatea părului, capul îl mînca groaznic, dar deodată se simţi vesel şi fluieră, în timp ce vîrî vîrful macaralei sub prima ladă, s-o care spre camionul care aştepta pe strada principală.

– Hei, domnule!

Un strigăt de sus. Un băiat aplecat pe o fereastră de la etajul trei. Semăna a mexican. Îi făcea semn cu mîna.

– Aşteaptă un minut! Nu pleca!

Copilul dispăru. Ce voia? Dădu din umeri şi continuă să încerce să ridice lada. Dificil, cu atît de multă mizerie în drum. Pînă la urmă, trebui să-şi folosească cizmele, pentru a elibera baza lăzii.

Uşa spre alee se deschise şi apăru băiatul, într-un tricou rupt, cu pantaloni roşii, cu un bandaj murdar la mîna dreaptă. Ochii inflamaţi, de parcă ar fi plîns mult.

– Domnule, vrei să-mi iei cîinele? A... a murit.

Of!

Austin oftă şi-şi şterse mîinile de pantaloni.

– E sus? E prea greu să-l cari cu mîna rănită?

– Nu, e după colţ, pe alee. Nu mi s-a permis să-l ţin în apartament, zise băiatul, smiorcăindu-se. Aş fi vrut să-l iau şi să-l... înmormîntez cum se cuvine. Dar mama s-a opus.

– Mama ta are dreptate, o aprobă Austin.

Aici, în centrul înghesuit al oraşului, nu îngropi cadavre, deşi un cîine sau o pisică putrezind în pămînt n-ar fi făcut nici pe jumătate rău cît tot gunoiul ăsta neridicat.

– Bine, hai să-l vedem.

Urmă copilul după colţ. Acolo se afla un fel de cuşcă încropită din bucăţi de lemn şi plastic. Botul cîinelui se ivea pe uşă. Austin se ghemui să privească şi fluieră.

– A fost un cîine frumos!

Copilul oftă.

– Da. Îi spuneam Rey. Mama zice că asta înseamnă rege, în spaniolă. Pe jumătate ciobănesc german, pe jumătate chow... Numai că s-a încăierat cu alţii... Iar unde a fost muşcat, a apărut un fel de putregai, arătă el.

Austin văzu, la gîtul cîinelui, o rană infectată. Trebuie să-l fi durut groaznic...

– Am făcut tot ce-am putut. Fără folos. Îl durea atît de tare, că m-a muşcat, adăugă el, arătînd mîna bandajată. Noaptea trecută a urlat şi a urlat, de-l auzeai chiar cu fereastra închisă. Pînă la urmă mama a trebuit să ia pilule de dormit şi a zis să-i dau şi lui una. Mai bine n-o ascultam! Dar vecinii se enervaseră din cauza gălăgiei...

Austin dădu din cap, apreciind greutatea animalului. Vreo şaptezeci de livre, poate optzeci... Greu. Cum putea hrăni o familie săracă o gură suplimentară? Să încerce să-l tragă afară... Se aplecă să-l apuce, iar mîna atinse ceva care zăngăni sub acoperişul cuştii.

Oh, nu!

Îşi dezlipi lucrul de pe deget şi-l trase afară. O fîşie de omorît muşte. Cu nume spaniol. Fără ţară de fabricaţie, bineînţeles.

– De unde ai asta?

– Mama a cumpărat o cutie. Muştele au devenit foarte rele, de cînd n-au mai venit gunoierii. Şi se strîngeau peste rana lui Rey, aşa că am pus asta...

– Mama ta a pus din astea în apartament?

– Sigur. În bucătărie, în dormitor, peste tot. Au efect.

– Du-te şi spune-i să le scoată. Sînt periculoase.

Băiatul îşi muşcă buzele.

– Bine. O să-i spun că aşa ai zis. Cînd o să se scoale.

– Ce?

– Nu s-a trezit încă. Am auzit-o sforăind cînd am coborît. Nu-i place s-o deranjez.

Austin strînse pumnii.

– Ce fel de somnifere ia? Barbiturice?

– Nu ştiu, răspunse băiatul, cu teamă şi îngrijorare în privire. Pilule...

Ce prostie să întrebe! Ştia oricum despre ce era vorba.

– Du-mă repede la apartamentul tău!

– Smith! răcni şeful echipei, năvălind pe alee. Ce naiba faci aici? Unde te duci?

Austin îi flutură fîşia pentru muşte sub nas.

– E o femeie bolnavă sus! A luat barbiturice într-o cameră cu ferestrele închise şi cu chestii din astea atîrnate de tavan! Ştii ce pun în împuţiciunile astea? Diclorvos! Un antagonist al colinesterazei! Amestecat cu barbiturice...

– Ce-i cu vorbăria asta fără sens? mormăi şeful.

– Asta a omorît cîinele! Hai, iute!

I-au salvat viaţa. Dar, bineînţeles, reporterii au vrut să discute cu gunoierul neaşteptat de bine pregătit, aşa că a trebuit să plece înainte ca ei să apuce să-l vadă.

Un plan de a face harta planetei

Pînă la urmă hotărîră să facă doar reparaţii superficiale la faţada clădirii trustului Bamberley. Ferestrele sparte fuseseră astupate – nu puteai lăsa aerul de pe stradă să intre înăuntru – dar magazinul de la parter fusese închis. Lipsă de mînă de lucru, concluzionă Tom Grey.

– Arată de parcă a lovit-o cutremurul! zise, vesel, şoferul taxiului.

– Nu chiar, îl contrazise Grey. Un cutremur produce pagube de un tip caracteristic, uşor de distins de cele produse de o bombă.

Întîrziase destul la întîlnirea cu Moses Greenbriar, aşa că nu-şi expuse mai departe punctul de vedere.

Strada arăta deprimant. Gunoiul se strînsese la curbe şi lîngă pereţii clădirilor. Aerul era incredibil de lipicios, din cauza sistemelor pentru condiţionarea aerului, fără îndoială, iar oamenii din staţiile de autobuz tuşeau şi-şi ştergeau ochii, din cauza fumului. Pe drumul de la aeroport văzuse o încăierare, într-o staţie, între doi bărbaţi în salopete care, uluitor, se loveau cu umbrele!

Şoferul taxiului îi oferise, de bunăvoie, informaţia că ruta aceea de autobuze fusese afectată puternic de epidemia de enterită, iar oamenii trebuiau să aştepte în stradă mai mult de-o oră, ceea ce avea efecte negative asupra nervilor. Întrebase de umbrele, iar individul chicotise.

– Ploaia din New York! spusese el, cu un fel de mîndrie perversă. Am şi eu umbrelă, nu poţi ieşi fără ea. O să părăsesc slujba luna viitoare. M-am săturat de trainiţi. Ai văzut craniul şi oasele încrucişate vopsite pe maşină?

Grey nu le observase. Probabil că erau în partea opusă celei prin care urcase.

– M-am săturat. O să-mi vîr economiile într-o firmă de curăţătorie uscată. După cinci minute în ploaie, cu umbrelă sau fără umbrelă, dacă nu te duci imediat la curăţătorie, trebuie să-ţi cumperi un costum nou.

Multe stopuri fuseseră sparte şi nereparate. Soldaţi din Garda Naţională, cu măşti de gaze şi căşti, dar înarmaţi numai cu pistoale, controlau traficul. Aflase, la rubrica de ştiri că primarul rezervase toţi poliţiştii apţi de muncă pentru sarcini esenţiale, precum patrule de noapte pentru lupta împotriva criminalităţii.

La aeroport existau afişe imense ale Departamentului de Stat pentru Sănătate, care-i avertizau pe noii veniţi, străini de oraş, să cumpere un soi de tablete profilactice pentru stomac şi să nu bea, în nici un caz, apă nepurificată.

– N-am cărat niciodată în viaţa mea atîţia oameni beţi, spuse şoferul. De parcă oamenii ar interpreta avertismentul ăsta drept recomandare să se umple cu alcool!

– Eu nu beau, zise Tom Grey.

Era un pic nervos, pentru că întîrziase cu înmagazinarea datelor necesare programului de simulare a lumii. Da la reculul financiar al lui Angel City, la început din cauza avalanşei din Towerhill, apoi din cauza epidemiei de enterită – avuseseră un succes enorm în a convinge clienţii tineri să facă asigurări pe viaţă pentru copii, la naştere, iar în ultimul timp peste zece mii ceruseră daune – încercaseră să folosească orice mijloc pentru a-şi îmbunătăţi situaţia, inclusiv prin închirierea calculatoarelor, la preţ redus, unor utilizatori care lucrau noaptea sau în week-end. Grey avea nevoie de alt sponsor.

După ce examinase toate companiile importante, decisese că trustul Bamberley îndeplineşte toate cerinţele. Avea capital suficient, capacitate de calcul îndestulătoare – fiind, în principal, o firmă de investiţii, folosea calculatoarele doar

pentru analiza pieţii. Şi avea nevoie disperată de cineva care să-i îmbunătăţească imaginea publică. Ancheta ONU despre dezastrul din Noshri nu putuse demonstra cum fusese introdus drogul în Nutripon, dar lipsa unor concluzii ferme permisese ca suspiciunile să continue.

Pregătise o prezentare detaliată a proiectului său, cu anexe descriind exemple de aplicaţii ale programului existent. Se părea că-i interesase, din moment ce fusese invitat la New York, pentru discuţii.

Şi, la cinci minute după ce intrase în biroul lui Greenbriar, ştia – ca să folosim o metaforă potrivită în domeniul lui Bamberley – că descoperise petrolul din prima încercare.

Bineînţeles, cu New York-ul într-un asemenea hal, te aşteptai ca oamenii să aprecieze avantajele potenţiale.

Să dai foc podurilor înainte să le treci

Preşedintele comitetului: Scuze pentru amînarea repetată a acestei întîlniri, doamnelor şi domnilor, dar ştiţi că acest lucru s-a datorat faptului că soarta n-a vrut ca diferitele noastre necazuri să aibă loc în acelaşi timp. Pentru cei ce nu mă cunosc, sînt Edward Penwarren, reprezentantul special al preşedintelui în această problemă. Cred că toată lumea îl ştie pe domnul Bamberley, dar ţin să vi-l prezint pe căpitanul Advowson – pardon, maiorul Advowson – delegat special al echipei de observatori ONU care a fost în Noshri. Felicitări pentru avansare, domnule maior, cred că-i recentă. Da, domnule senator?

Senatorul Howell (republican, Colorado): Vreau să fie înregistrat faptul că protestez vehement împotriva prezenţei acestui străin. Am afirmat, atît în public cît şi în particular, că aceasta-i o afacere internă şi ONU nu are de ce să se amestece...

Advowson: Domnule senator, am încercat al naibii de mult, luna trecută, să plec din țara asta. Pute, literalmente. N-am fost niciodată atît de bolnav în viața mea. Nu m-a durut nicicînd atît de mult gîtul și n-am avut atîta diaree. Și pînă aici n-am fost niciodată atacat cu bombe!

Președintele comitetului: Domnilor, vă rog!

Howell: Nu-i această intervenție o dovadă că omul ăsta e plin de prejudecăți?

Advowson: Pe naiba prejudecăți! Lucruri bazate pe experiența primei și, sper, singurei vizite...

Președintele comitetului: Liniște! Domnule maior, trebuie să vă reamintesc faptul că sînteți aici în calitate de invitat? Domnule senator, vă atrag atenția că președintele în persoană a aprobat componența acestui comitet, ca fiind cea mai potrivită cerințelor situației de față. Mulțumesc! Motivul imediat al acestei reuniuni îl constituie un raport ce n-a fost făcut încă public, dar care va fi, probabil, distribuit delegaților ONU în următoarele zile, pentru că o copie a ajuns, în mod nejustificat, pe mîini străine. Nu intru în detalii, problema este *sub judice*. Un raport confidențial al Corpului Medical al SUA, referitor la starea unor supraviețuitori din...ăăă... satul San Pablo. Îmi pare rău, domnule maior, ați spus ceva?

Advowson: Doar „aaaa!"

Howell: Dacă asta e părerea dumitale referitoare la contribuția constructivă la aceste discuții...

Advowson: Auzisem niște zvonuri despre...

Președintele comitetului: Liniște! Mulțumesc. Deci, după cum spuneam, acest raport ajunge la concluzia că supraviețuitorii din San Pàblo prezintă multe simptome identice cu acelea observate în Noshri. Trebuie să subliniez ceva. A trecut mult timp de cînd doctorul. Duval din Paris a analizat Nutriponul din Noshri. Credem că s-au întîmplat următoarele: tupamaroșii au pregătit o substanță asemănătoare, cu efecte identice, și au administrat-o, în mod deliberat, civililor neajutorați, pentru a discredita intervenția SUA în Honduras. Ați spus ceva, domnule maior?

Advowson: Nimic. Continuați!

Președintele comitetului: În sprijinul acestei presupuneri, vă atrag atenția asupra următorului aspect: Dacă spun că

Nutriponul ar fi iar cauza necazurilor, simptomele ar fi trebuit să fie remarcate cu mult timp în urmă, poate în ianuarie, cînd începuse căutarea doctorului Williams şi a lui Leonard Ross. Dar prima menţiune despre dereglări mintale, conform investigaţiilor Corpului Medical, au apărut abia în martie şi au fost... atît de neremarcabile în împrejurările respective, cînd trebuiau interogaţi toţi cei suspecţi a fi tupamaroşi, încît... Ei bine, important este că doar o mică parte dintre persoanele reţinute pentru interogatoriu dovedeau anomalii mintale, iar pînă la începutul lui aprilie nici unul dintre simptomele recunoscute n-a fost suficient de serios pentru a fi făcute examinări psihiatrice serioase, analize serologice şi aşa mai departe. Nu sînt expert în asemenea probleme, doar citez din raport. Da, domnule Bamberley?

Bamberley: San Pablo a fost primul loc în care ni s-a cerut să trimitem Nutripon. Globe Relief l-a solicitat înainte de Crăciun şi am reuşit să-l livrăm, datorită muncitorilor noştri, care au făcut ore suplimentare. N-am auzit ca lucrătorii de la Globe să fi remarcat efecte neplăcute...

Preşedintele comitetului: Nu înţeleg. Agentul vostru local a fost domnul Ross. Iar el a murit. Da, domnule maior...

Advowson: Pot să-l întreb pe domnul Bamberley pentru cîte persoane a fost făcut contractul? Cîţi oameni urmau să fie hrăniţi, pentru cît timp?

Bamberley: Cred că am aceste informaţii... Da. O sută de adulţi şi optzeci de copii, iniţial doar pentru două zile, pentru a aduce un ajutor imediat.

Advowson: Chiar dacă au revenit cîteva livre de fiecare, cantitatea nu pare să fi fost mare...

Bamberley: Vă atenţionez că închideam fabrica, pentru vacanţa de sărbători. Am folosit ceea ce rămăsese de la contractele anterioare – după cum aţi spus, cîteva sute de livre, sau aşa ceva, pentru satul cel mai rău lovit din zonă. Imediat după Anul Nou, am trimis cantităţi mult mai mari, tone întregi, şi n-a existat nici o reclamaţie în privinţa acelui lot!

Advowson: Pot să întreb ceva, domnule preşedinte? Cîţi dintre supravieţuitori prezentau semne de deranjamente mintale?

Preşedintele comitetului: Doar cincisprezece, inclusiv copii.

Advowson: Asta pentru că doar cincisprezece au fost reținuți ca simpatizanți tupamaroși, sau pentru că restul au fost uciși?

Howell: Îi simpatizează pe tupamaroși! Drace, tot ce spune provine direct din propaganda lor mincinoasă! Domnule președinte, cer înlăturarea lui din comitet!

Președintele comitetului: Domnule senator, vă rog să nu-mi dați ordine! Consider întrebarea bine venită, chiar dacă nu aprob modul în care a fost formulată, pentru că la acest fel de întrebări va trebui să răspundem și la ONU. Domnule maior, raportul nu menționează, dar vă mulțumesc că mi-ați atras atenția și voi încerca să aflu adevărul. Cred că domnul Bamberley cunoaște punctul despre care vom discuta în continuare.

Bamberley: Da. Se pare că nu avem altă alternativă. În depozit există o mare cantitate de Nutripon, pregătit înainte de instalarea noului sistem de filtrare. S-a sugerat ca acesta să fie distrus, cu publicitate maximă, iar distrugerea să se facă de față cu martori de necombătut – domnul maior aici prezent, dacă dorește, și un savant cu reputație mondială, Lucas Quarrey, de exemplu...

Howell: Ticălosul antiamerican! Trebuie să fii nebun!

Președintele comitetului: Domnule senator, nu înțelegeți problema. Noua instalație trebuie aprobată de cineva despre care să nu poată spune nimeni că-i un lacheu al imperialiștilor – sau care-i expresia folosită. Profesorul Quarrey e cunoscut pentru faptul că nu-și ascunde opiniile, după cum corect ați remarcat. Opinia sa va da mai multă greutate deciziei. Să continuăm...

Howell: N-am terminat! Jack, marfa depozitată valorează o grămadă de bani. Cît?

Bamberley: În jur de o jumătate de milion de dolari. Iar modificările din fabrică, tot atît.

Președintele comitetului: Bineînțeles, se vor acorda compensații...

Howell: Din al cui buzunar? Al contribuabilului, ca de obicei?

Președintele comitetului: Domnule senator, cred că trebuie să ne gîndim la acest lucru nu ca la un premiu sau ca la

o poliță de asigurare. Vă dați seama în ce situație disperată se găsește țara? Trebuie să punem uzina în funcțiune și să înlăturăm orice prejudecăți în privința Nutriponului, înainte de venirea toamnei, pentru că va trebui, cu siguranță, să distribuim substanța aici, acasă. În ultimele săptămîni, treizeci și cinci de milioane de oameni au fost bolnavi o săptămînă sau mai mult. Fabrici, ferme, tot felul de servicii publice au fost închise sau și-au redus activitatea. Conform previziunilor, vom avea o a doua epidemie, pentru că nu vom reuși să sterilizăm complet rezervele de apă. Toate anunțurile „nu beți" din lume nu vor împiedica oamenii să se îmbolnăvească a doua oară. Știți ce s-a întîmplat în Honduras?

Advowson: Probabil că nu. Mă îndoiesc că domnia sa citește relatările presei uruguayene, iar aici lucrurile nu-s făcute publice...

Președintele comitetului: Taci, maiorule! Îmi cer scuze... Într-un fel, aveți dreptate, deși mi-e greu să recunosc. Publicitatea n-ar fi fost bună pentru moral.

Howell: Despre ce naiba vorbiți?

Advowson: Presupun că despre Corpul Zece Anti-insurgenți...

Președintele comitetului: Așa-i, fir-ar să fie! Domnule senator, n-au avut de luptat împotriva unei acțiuni de ariergardă și nu s-au predat din cauza slăbiciunii lor, după cum s-a anunțat în presă. N-a mai existat un asemenea caz din Primul Război Mondial. Au fugit! Erau bolnavi. Aveau febră, mulți dintre soldați delirau. Presupun că asta-i o scuză. Dar întregul echipament al Corpului Zece a fost capturat de tupamaroși. Ca urmare, Tegucigalpa trebuie aprovizionată aerian și s-ar putea să fie nevoie să evacuăm guvernul oricînd. Bineînțeles, toate ghettourile din orașele mari sînt pline de militanți negri, protupamaroși, așa că vă puteți imagina ce se va întîmpla dacă nu reușim să înlăturăm orice bănuială în privința Nutriponului, înainte de a începe alte livrări. Nu ne-am mulțumit să otrăvim țărani hondurasieni nevinovați și negri africani, începem un genocid deschis și împotriva negrilor americani! Asta va fi propaganda și trebuie s-o împiedicăm cu orice preț!

Mişcare subterană

Lem Walbridge îşi construise averea pornind de la cei cinci sute de acri pe care-i moştenise de la tatăl lui, iar acum avea peste trei mii, toţi cultivaţi: cartofi, fasole, sfeclă, ceva grîu şi floarea-soarelui – pentru ulei – şi cîteva delicatese pentru gurmanzi, precum zucchini şi scorzonera. Individul de la Departamentul de Stat pentru Agricultură îl cunoştea bine.

– N-am văzut niciodată aşa ceva! spuse Lem, pentru a zecea oară, sărind din jeep la marginea unui cîmp cu sfeclă ce părea bolnavă.

Smulse una, la întîmplare, şi i-o arătă. Plină de viermi oribili, şerpuitori.

– Dumneata ai mai văzut?

Celălalt dădu din cap.

– Da. Cu cîteva zile în urmă. De cealaltă parte a dealurilor.

– Ce dracu' sînt? Isuse, dacă se răspîndesc, sînt ruinat! O să scot pe piaţă doar jumătate din recolta obişnuită şi, dacă nu opresc viermii ăştia blestemaţi...

Aruncă sfecla, mormăind furios.

– Ai cumpărat rîme, anul ăsta?

Lem clipi.

– Sigur! Trebuie. Pentru recondiţionarea solului...

– Ai pus şi aici?

– Probabil şaizeci, şaptezeci de sferturi de galon, ca de obicei. Aveau licenţă, erau aprobate!

– Le-ai luat de la Plant Fertility, din San Clemente?

– Bineînţeles. Întotdeauna am cumpărat de acolo! Se ocupă de treaba asta de mai multă vreme decît oricine. Cea mai bună calitate. Şi la albine!

– Da... Marfa lor se distribuie în toată ţara. Pînă în Noua Anglie.

– Ce importanţă are?

– După cum merg lucrurile, se pare că există o legătură foarte importantă.

Lîngă marea moartă

Vîntul era rău, în ziua aceea. Masca de gaze a lui Hugh se uzase, se rosese și îi lipsiseră cei șaptezeci de cenți să cumpere alta, de la distribuitorul automat de pe marginea șoselei. Oricum calitatea era proastă, nu rezista nici măcar ora garantată... Proastă...

Absent, se scărpină între picioare. Se obișnuise cu păduchii. Se părea că nu aveai cum să scapi de ei. Pentru orice rău sub soare există un remediu sau nu există nici unul. Dacă există, încearcă să-l găsești. Dacă nu, nu te mai sinchisi.

Probabil că existau al naibii de multe rele în lumea de azi, pentru care nu existau remedii. Oricum, care soare? Nu mai văzuse soarele de săptămîni...

Totuși era cald. Stînd pe zidul dinspre Pacific, se întreba dacă plaja fusese tot așa cînd era el copil. Poate fusese plină de fete drăguțe... Tineri puternici, arătîndu-și mușchii, să le impresioneze... Acum...

Apa arăta ca petrolul. De-un cenușiu închis, abia se mișca sub bătaia brizei. De-a lungul marginii de nisip, o linie grosolană de demarcație, din gunoaie, în principal plastic. Pancarte mari, roșii: ACEASTĂ PLAJĂ NU-I SĂNĂTOASĂ PENTRU ÎNOT.

Multe fuseseră puse anul trecut. Anul ăsta, nu era nevoie de pancarte. Un pas pe plajă și auuu!

Oricum, era grozav să fii în aer liber. Fusese rău cînd ajunsese în California. Diareea. Toată lumea o avea. În Berkeley, pe Telegraph, văzuse oameni zăcînd și văitîndu-se, cu șezutul pantalonilor pătat cu cafeniu, și nimeni nu se oprea să-i ajute. Existase o clinică gratuită, care trata și boli venerice, dar guvernatorul spusese că încurajează promiscuitatea, așa că o închisese.

Cel puțin nu mori de diaree, mai ales dacă ai mai mult de șase luni. Carl găsise o slujbă cu jumătate de normă, îndată după ce sosiseră, pentru cîteva săptămîni. Fabricarea de sicrie ieftine pentru copii. Banii le prinseseră bine.

Uneori însă, diareea te făcea să te simți ca și cum ai muri.

Unde dracu' dispăruse Carl? Aerul era fierbinte, aspru. Se duse la un stand de răcoritoare, să bea o Cola. Să piardă timpul. Ticălosul! Probabil agățase pe cineva...

Locuiau la o fată, una Kitty, care împrăștiase vreo șase saltele pe podea și nu-i păsa cine dormea pe ele, cîți, de ce sex. Ea și Carl fuseseră norocoși, scăpaseră de boală și, cu ceea ce procuraseră lucrînd, cerșind, furînd, îi hrăniseră pe ceilalți. Cînd Hugh depășise criza, își promisese că va căuta o slujbă decentă. Poate gunoier... Să curățe plaja. Ceva constructiv, oricum...

Nici urmă de Carl. Un ziar alunecă spre el, împins de vînt. Aproape intact, prea greu ca briza să-l poată mișca mai mult de cîțiva inci, la fiecare rafală. Se aplecă și-l luă. Grozav! Un exemplar din *Tupamaro USA*!

Rezemîndu-se de zid, se uită pe prima pagină și-i sări în ochi un nume: Bamberley. Nu Jacob. Roland. Ceva despre purificatoare de apă japoneze. Hugh privi peste umăr, la oceanul murdar, și rîse.

Alt lucru, mai interesant. Trainiții din Washington construiseră o catapultă, în felul celor romane, și bombardaseră Casa Albă cu saci din hîrtie, plini cu purici – ce nebunie, ar fi vrut să fi fost acolo! Și un articol despre Puritan, care spunea că hrana lor nu-i deloc bună, costă mai mult din cauza reclamei...

– Hugh!

Se întoarse și-l văzu pe Carl. Nu era singur. O clipă, fu cuprins de gelozie. Dar o făcuseră, iar Carl era un tip bine... Kitty îi permisese doar s-o țină de mînă...

– Vino să-l cunoști pe tipul ăsta! spuse Carl, strălucind, în timp ce se întindea după sticla de Cola pe care-o cumpărase el. Hugh Pettingill, Austin Train!

Austin Train?

Hugh fu atît de șocat, încît scăpă ziarul și era gata să scape și sticla de Cola, dar își reveni și strînse mîna întinsă de străinul slab, în tricou roșu aprins și pantaloni albaștri, ponosiți, care-i rînjea, arătînd un șir de dinți cafenii din cauza khatului.

– Carl spune că v-ați întîlnit în tabăra din Denver...

– Da.

– Ce crezi despre cei de-acolo?

– Plini de aere, se vîrî Carl. Nu-i aşa, Hugh?

Nu i se părea corect să bîrfească o ramură a trainiţilor faţă de Train, dar, după un moment, Hugh dădu din cap. Era adevărat. Şi la ce-ar fi folosit să spună că nu-i?

– Al naibii de adevărat, spuse Train. Vorbărie şi meditaţie. Nici un fel de acţiune. Aici, în California, lucrurile stau altfel. Locuieşti în Berkeley? Ai văzut deci *Telegraph*-ul...

Hugh dădu iarăşi din cap. De la un capăt la celălalt, mai ales în intersecţii, era plin de relicvele demonstraţiilor trainite. Cranii şi oase încrucişate, pe orice zid liber.

Precum cel de pe pieptul oaspetelui. Nu un tatuaj, ci un abţibild, vizibil cînd îşi ridica tricoul, pentru a-şi scărpina pieptul păros.

– Carl spune că ai părăsit tabăra pentru că vrei acţiune, continuă Train, căţărîndu-se pe zid, lîngă Hugh.

Deasupra se auzi un zgomot puternic. Priviră în sus, dar avionul nu se vedea prin ceaţă.

– Trebuie făcut ceva, mormăi Hugh. Demonstraţiile nu ajung. Trebuie să-i oprim să scufunde lumea în rahat!

– Ai perfectă dreptate, dădu din cap bărbatul.

Hugh observă, pentru prima oară, că avea o umflătură – nu un muşchi încordat – sub mîneca tricoului şi, fără să se gîndească, o atinse. Bărbatul se retrase, cu o grimasă.

– Încet! E încă proaspătă!

– Ce s-a întîmplat?

Recunoscuse moliciunea: un strat absorbant de bumbac şi bandaj.

– M-am ars, zise el, dînd din umeri. Am făcut nişte napalm din vaselină şi alte chestii. M-am gîndit să învăţăm şi noi ceva de la tupamaroşi. Ai auzit că l-au prins pe mexicanul care făcuse raidurile din San Diego?

Hugh simţi un fior de excitare. Acesta era felul de discuţii după care tînjea: lucruri practice, cu un scop clar. Spuse:

– Da. O patrulă împuţită, de la paza piscicolă.

– Aşa-i. Pretutindeni se pescuieşte în ape ilegale. Au găsit baloanele pe puntea din spate, gata să-şi ia zborul...

– Dar, după cum îi spuneam lui Austin, inteveni Carl, ne aflăm în aceeaşi ţară cu ticăloşii. Nu putem lovi la întîmplare,

de la distanţă. Trebuie să identificăm şi să pedepsim indivizii vinovaţi.

– Numai că n-o facem, izbucni Train. Mă refer la individul acela, Bamberley...

– Are atîtea necazuri cîte merită, dădu Hugh din umeri. I-au închis uzina hidroponică şi...

– Nu Jacob! Roland! făcu semn Train spre ziarul pe care-l scăpase Hugh. O să facă o avere teribilă cu filtrele Mitsuyama. Înainte ca el şi cei de felul lui să distrugă lumea, te serveai din cel mai apropiat pîrîu, dacă ţi-era sete!

– Adevărat, îl aprobă Hugh. Au folosit rîurile drept haznale şi ce s-a întîmplat? Milioane de oameni zac gemînd din cauza diareei!

– Asta-i, zise Train. Trebuie să-l oprim. Ai auzit că o molimă a lovit recolta din Idaho – nişte viermi – şi că s-a cerut permisiunea să se folosească otrăvuri vechi, precum DDT-ul?

– Ce rahat! făcu Hugh, albindu-se.

– Astea-s faptele. Nu există căi mai bune de rezolvare a problemei? Aşa cum în China n-au probleme cu muştele. Dacă vezi o muscă, o striveşti. Curînd, nu mai rămîne nici o muscă!

– Îmi place şmecheria pe care au folosit-o în Cuba, spuse Carl. Ca să salveze trestia de zahăr... Au plantat ceva între şiruri, la care dăunătorii s-au repezit imediat; atunci au tăiat plantele şi le-au transformat în compost, cu dăunători cu tot.

– Foarte bine! În loc de asta, aici se cacă în apă, pînă-i periculos s-o bei, apoi fac o avere nemaipomenită vînzînd dispozitive ca s-o purifici iar! De ce să nu-i facem să-şi filtreze propriul căcat?

– Ştii ce mi-ar plăcea să fac? exclamă Carl. Să-i cufund pe ticăloşi în rahatul lor, pînă devin cafenii!

– Sîntem toţi vîrîţi în el, zise sumbru Train. Negri, albi, roşii, galbeni, sîntem toţi în rahat. Sau ne ajutăm reciproc, sau ne scufundăm.

– Aşa e, dar îi ştii pe ticăloşi! Cu cît eşti mai închis la culoare, cu atît te regulează mai tare! Ca bomba atomică. Au aruncat-o peste nemţi? Nu, nemţii sînt albi, ca şi ei. Aşa că au aruncat-o peste omuleţii galbeni! Şi cînd au descoperit că există negri care stau pe picioarele din spate şi răspund, şi-au

unit forțele cu galbenii, pentru că aceștia erau destul de palizi și aproape la fel de buni în distrugerea mediului. E adevărat sau mint?

– Vrei să mă faci să-mi fie rușine că-s alb, dragă? mîrîi Hugh.

– Rahat! Sigur că nu! zise Carl și-l prinse pe Hugh de talie. Dar au trimis hrană otrăvită într-o țară albă? Nu, au trimis-o în Africa și indienilor din Honduras, ca să găsească motivul pe care-l căutau pentru a pătrunde acolo cu puști și bombe, napalm și tot rahatul!

Urmă o pauză îndelungată, plină de clătinări din cap, aprobatoare.

În cele din urmă, Train se ridică și căută un stilou în buzunar.

– Acum trebuie să ne despărțim. Gagica la care stau mi-a promis că face de mîncare... Am impresia că vorbim aceeași limbă. Lucrez la un plan care o să vă placă. Să vă dau un număr la care mă puteți găsi...

Hugh se aplecă după ziarul abandonat și rupse o fîșie din margine, ca Train să aibă pe ce să scrie.

IUNIE

Un punct de vedere la care s-a aderat destul de mult

Există un loc ca raiul, în Malacca,
Cu un oribil nume, păgînesc,
Şi fata a venit ca vaca
Iar eu n-am vrut să o gonesc.
Singur te simţi, de eşti bărbat
Printre păgînii ăia negri
Aşa că nu a fost păcat.
Nici alţii nu-s integri.

Nu am motive de ruşine.
I-am tras o mamă de bătaie
Să ştie cum e dacă stă cu mine.
Am învăţat-o să se laie,
I-am ars idolii pe care-i adora
Să ştie că nu mă distrez,
Am speriat-o şi cu puşca mea
Şi am lăsat-o cu un fiu englez.

«Poveşti despre navigări îndelungate», 1905

Vremea motoarelor cu aburi

Deşi soarele arăta doar ca o pată luminoasă pe un cenuşiu deschis, în viaţa lui Philip Mason era o zi însorită. Toate relele se transformaseră în lucruri bune. De parcă ar fi fost vorba de binecuvîntări deghizate.

Aveau licenţa. Primiseră prima livrare de o mie de dispozitive. Primul spot publicitar la postul TV local, arătîndu-l pe Pete Goddard, care făcuse o treabă excelentă, avînd în vedere

că nu avea pregătire de actor, adusese şase sute de cereri prin poşta de luni dimineaţă.

Făcînd o pauză în sortarea cererilor în serioase şi frivole – multe dintre ele jignitoare, din partea unor trainiţi anonimi – privi spre magazinul de îmbrăcăminte din colţul întreprinderii Prosser. Un om în salopetă ştergea un slogan care fusese pictat pe fereastra principală, în timpul week-end-ului. Rămăsese doar A PUTREZI E NATU. Craniul şi oasele încrucişate dispăruseră.

Organizaseră o săptămînă a ţesăturilor făcute artificial. Trainiţii se opuneau orlonului, nailonului, dacronului, oricărui produs care nu provenea din plantă sau animal.

Nu le păsa dacă o oaie răcea, gîndi el cinic, atîta timp cît ei nu păţesc nimic – şi vorbind de răceală... Îşi şterse cu o batistă ochii plini de lacrimi şi-şi suflă nasul.

Uşa biroului se deschise şi apăru Alan.

– Hei! exclamă Philip. Credeam că azi stai acasă! Dorothy spunea...

Alan se strîmbă.

– Da, am iar diaree. Dar am auzit ştirile bune şi am decis că nu pot să lipsesc.

Privi maldărul de corespondenţă de pe biroul lui Philip.

– Isuse, sînt cu adevărat şase sute!

– Şi cinci, rînji Philip.

– N-aş fi crezut, zise Alan, aşezîndu-se pe un scaun. Se pare că Doug avea dreptate...

– Despre enterita care-i de partea noastră? Am crezut că-i o glumă proastă.

– Nu te lăsa impresionat de asemenea lucruri. Ştii ce-mi place la munca mea? Oamenii vorbesc despre omul de afaceri, despre întreprinzător ca fiind „duşman al omenirii", că-i un rahat – şi este un rahat. Dacă are cineva motive să urască societatea şi s-o distrugă, eu sînt acela, zise el, ridicînd mîna cu cicatricea. Dar nu vreau asta. Profit de şansa de a mă îmbogăţi – cel puţin, aşa se pare că se va întîmpla – şi n-am nici un motiv să-mi fie ruşine de ceea ce fac. Ofer un produs pe care oamenii îl doresc cu-adevărat şi cu ocazia asta creez slujbe pentru cei care, altfel, ar trăi din ajutorul de şomaj. Am dreptate?

– Ai dreptate, spuse Philip, clipind.

Mai ales în privința noilor slujbe. Şomajul era foarte mare în vara aceea, teribil de mare în zona Denverului, şi aşa va rămîne pînă vor termina modificările la uzina hidroponică şi vor reangaja cei şase sute de muncitori care lucraseră acolo.

Situația era în avantajul lui Prosser Enterprises. Oricine avea un dram de pregătire putea fi angajat să instaleze purificatoare.

– Bine, zise Alan, întorcînd scaunul spre fereastra dinspre stradă. Ia te uită, alt grup de tineri! Oraşu-i plin. De unde or veni?

Pe stradă, un grup de opt, zece tineri – mai mulți băieți decît fete – se opriseră să strige la omul care ştergea sloganul de pe vitrina magazinului de îmbrăcăminte.

– Da, am văzut o mulțime coborînd din autobuz la stația Trailway, zise Philip. Erau vreo treizeci. M-au întrebat care-i drumul spre Towerhill.

– Se pare că toți se îndreaptă spre acelaşi loc, mormăi Alan. Mă întreb care-i atracția...

– Te poți duce să-i întrebi.

– Mulțumesc, nu mă interesează chiar atît de mult. De ce-ți sortezi singur scrisorile? Ce s-a întîmplat cu fata pe care am angajat-o?

Philip oftă.

– A sunat să se scuze. Răceală. Abia putea vorbi.

– Păcat. Să-mi reaminteşti: prioritate de instalare a filtrelor pentru casele celor din echipa noastră. Să vedem dacă reducem un pic rata bolilor. Caritatea începe acasă.

Răsfoi curios cîteva scrisori.

– Cîte din ele sînt reale şi cîte aiureli?

– Cred că raportul e de zece la unu în favoarea celor adevărate.

– Nemaipomenit! Grozav!

Uşa se deschise iar şi intră Dorothy, ținînd un teanc de notițe într-o mînă, iar în cealaltă o batistă, cu care-şi ştergea nasul.

– Vin tot felul de cereri, zise ea. Încă treizeci în dimineața asta.

– Fantastic! exclamă Alan, luîndu-i hîrtiile.

De afară se auzi zgomot de trafic greu, iar Dorothy întrebă:

– Ce naiba-s astea?

Se uitară afară. Oprite la colț, pentru a coti spre Towerhill, un șir de camioane mari, de culoare măslinie, fiecare cărînd ceva acoperit cu prelate, de sub care se iveau niște țevi scurte, cu aspect amenințător. Nu erau tunuri.

– Le-am văzut la TV, spuse Alan. Niște chestii noi, le testează în Honduras – lasere de luptă.

– Isuse, ar fi trebuit să ghicesc! sări Philip la fereastră, să vadă mai bine. Dar de ce le-au adus aici? Fac manevre?

– N-am auzit să fi fost planificate... Dar nu poți să știi niciodată... Ascultă! Nu crezi că puștii ăia care au venit în oraș au auzit de manevre și vor să le împiedice?

– Da, e felul de tîmpenie pe care-s în stare s-o facă, îl aprobă Philip.

– În cazul ăsta, merită ce-or să pățească, zise Alan, frecîndu-și absent mîna cu cicatrice. Par răi, nu? Ai grijă să nu le stai în cale cînd or să fugă. Că veni vorba de fugă – scuză-mă!

Și alergă din cameră.

Dacă mișcă, împușcă-l

... că armata folosește defoliante în Honduras, pentru a crea zone de foc libere. Această acuzație a fost respinsă de Pentagon. Rugat să comenteze, înainte de a pleca în Hawaii, unde va petrece o convalescență de două, trei săptămîni, Prexy a spus, citám, bine, dacă nu-i vedem, nu-i putem împușca! – sfîrșitul citatului. Crește sprijinul pentru o lege pe care o va propune în curînd senatorul Richard Howell, pentru interzicerea eliberării pașaportului oricărui bărbat între șaisprezece și șaizeci de ani, care nu-i în posesia unui certificat valabil de trecere în rezervă sau a unei scutiri medicale. Considerînd binevenită propunerea, un purtător de cuvînt al Pentagonului a recunoscut astăzi că, din ultimul contingent chemat la recrutare, mai mult de o treime nu s-a prezentat. Fripturile vor fi mai scumpe. Acest avertisment vine din partea

Departamentului Agriculturii. Prețul furajelor animalelor, citâm, s-a ridicat ca o rachetă, sfîrșitul citatului, ca urmare a misterioasei...

Un loc să stai

– O doamnă și un domn vor să vă vadă, domnișoară Mankiewicz, spuse funcționarul de la recepția hotelului, un portorican căruia îi plăcea formalismul de modă veche. Nu știu dacă-i așteptați...

– Cine sînt? întrebă Peg.

Părea nervoasă, știa asta, și nu era surprinsă. În timpul săptămînilor trecute inițiase o tentativă foarte vicleană și era sigură că în ultimele zece zile fusese urmărită de cel puțin o persoană. Exista posibilitatea să fi încălcat una dintre legile, în continuă creștere și complicate, de neloialitate. Situația începuse să semene cu aceea din Anglia secolului optsprezece, orice lege nouă care implica o pedeapsă aspră pentru o vinăvăție vagă trecea cu ușurință prin Congres și căpăta imediat aprobarea prezidențială.

Cu siguranță, Canada nu era încă o țară interzisă. Dar, în ritmul ăsta, nu va mai dura mult...

– Un domn Lopez, răspunse funcționarul, și o domnișoară Ramage. Sau Ra-maige?

Inima lui Peg păru a se opri. Cînd își reveni, spuse:

– Cobor imediat.

– Au spus că preferă să urce.

– Cum vor...

Cînd așeză telefonul în furcă, îi tremura mîna. Trăsese tot felul de sfori, dar nu se așteptase ca Lucy Ramage să vină la ea. Incredibil!

Ascunse în grabă niște rufe murdare aruncate pe pat, goli scrumierele... Oricum, era un hotel prăpădit. Dar nu-și putea permite unul mai bun. Treizeci de dolari pe zi, asta era limita superioară.

Venise în New York pentru că-și făcuse un plan. După cum îi spusese Zenei, avea un singur talent, iar acum uti-

lizarea lui logică părea a fi căutarea de scandaluri. Îşi pusese o întrebare cheie: care ar fi scandalul cel mai important? (Definise problema în termeni care nu i-ar fi plăcut lui Decimus. Dar, la urma urmei, rezultatul era acelaşi.)

Îşi răspunsese singură: „Fă celorlalţi ce..."

Foarte bine, punctul de pornire va fi afirmaţia profesorului Quarrey, care apăruse în ziare la începutul anului, anume că exportul principal al ţării consta în gaze toxice. Cui i-ar conveni reluarea problemei? Evident, canadienilor, înghesuiţi într-o fîşie îngustă la nord de mult mai puternicul vecin, care deveneau cu fiecare zi mai furioşi din cauza prafului adus de vînt, distrugîndu-le recoltele, provocînd boli pulmonare, murdărind rufele puse la uscat. Sunase deci revista *Hemisphere* din Toronto, iar redactorul-şef îi oferise imediat zece mii de dolari pentru trei articole.

Conştientă că toate convorbirile cu străinătatea puteau fi ascultate, formulase propunerea în termeni foarte generali: riscul ca Baltica să aibă aceeaşi soartă ca Mediterana, pericolul unor furtuni de praf, ca în deşertul Mekong, efectul unor posibile schimbări de climă... Lucruri asemănătoare se găseau în presă – ruşii reluaseră planul de a întoarce cursul fluviilor Ienisei şi Obi. Mai era şi problema Dunării, mult mai gravă decît fusese cea a Rinului, iar naţionaliştii galezi sabotaseră conductele care urmau să transporte apa „lor" în Anglia. Războiul de graniţă din Pakistanul de vest dura de atîta timp, încît multă lume uitase că fusese provocat de un rîu.

Şi altele...

Îndată ce începuse să facă cercetări, avusese impresia că nu va fi în stare să se oprească. Nu se punea problema de a acoperi întreaga planetă. Îşi făcuse socoteala că douăsprezece mii de cuvinte erau necesare doar pentru tematica din America de Nord.

Printre contactele ei cele mai folositoare se afla Felice, născută Jones. După ce căutase, vreme de două luni după ce plecase din tabără, o nouă slujbă, se resemnase să rămînă şomeră şi se măritase cu un bărbat pe care-l cunoştea de mulţi ani. Acesta avea o slujbă banală, dar sigură, iar Felice avea posibilitatea să dedice o mare parte din timpul ei activităţii de corespondent neplătit al lui Peg, pe coasta de vest. Cu toate

că înainte respinsese ideile fratelui ei, părea acum foarte atașată de ele. Ceea ce-i schimbase părerea fusese, se pare, dorința soțului ei de a avea copii.

Printre altele, Felice îi atrăsese atenția lui Peg asupra unor probleme mai puțin evidente...

Din ce cauză căzuseră brusc acțiunile lui Plant Fertility? În timpul primăverii, fusese o cerere atît de mare de albine și rîme, încît acțiunile crescuseră imens. Inițiaseră o anchetă, să hotărască dacă să se extindă și în domeniul furnicilor și al buburuzelor. (Felice spusese că există o firmă în Texas care controla piața în domeniul viespilor, dar Peg nu încercase să afle pentru ce erau ele cumpărate.) Nu se făcuse nici un comentariu oficial privind declinul companiei dar, fără îndoială, cineva din interior vînduse un stoc imens de acțiuni.

Exista vreo legătură între problemele firmei Plant Fertility și creșterea prețului cartofilor, față de cel din primăvară?

Iar hrana animalelor fusese chiar atît de afectată, încît să producă o creștere a prețului cărnii, de la exorbitant la prohibitiv? (Trecuseră ani de zile de cînd vitele nu mai pășteau în aer liber nicăieri în țară.) Sau, după cum se zvonea, un val de avorturi decimase cirezile, și nici un antibiotic nu avea efect?

Peg meditase: probabil că ambele cauze erau reale.

Altă întrebare: Era adevărat că Angel City decisese să mărească ratele la asigurările pe viață și să reanalizeze situația proprietăților sale din afara statului, pentru că speranța de viață scăzuse atît de mult, încît amenința să reducă profitul?

Alta: Stephenson Electric Transport era singurul producător de mașini din Statele Unite ale cărui produse se bucurau de aprobarea completă a trainiților. I se făcuse o propunere colosală de preluare de către Ford. Negocierile fuseseră aprinse. Era adevărat că acest lucru se datora amenințării de către Chrysler că va fi acuzat de încălcarea Legii Mediului, pentru generare excesivă de ozon? (Ceea ce ar fi lăsat cîmp liber companiilor străine: Hailey, Peugeot – care tocmai scosese prima mașină cu aburi – și mașinilor japoneze cu vapori de freon.)

Era adevărat că trainiţii se supăraseră pe Puritan şi căutau ceva murdar în operaţiunile acestei firme?

Nu ştia. Şi devenea, cu fiecare zi, tot mai speriată de imposibilitatea de a afla.

Bineînţeles, existau motive pentru ca firmele care aveau necazuri cu trainiţii să lupte cu ghearele şi cu dinţii pentru a-şi ascunde de public secretele murdare. Guvernul nu putea să se pună veşnic chezaş pentru corporaţiile gigantice, chiar dacă acestea îl sprijineau, protestînd împotriva „amestecului ONU" şi „socialismului ce se strecura pe furiş", dar ţipau după ajutor federal de cîte ori ajungeau în vreo încurcătură. Gîndindu-se la următoarea serie de articole, alcătuise o listă de companii deţinute de stat doar cu numele şi care ar fi dat faliment peste noapte dacă guvernul şi-ar fi cerut înapoi împrumuturile. Lista includea o companie chimică, prinsă că încălcase restricţiile privind producerea insecticidelor „puternice"; o companie farmaceutică, ce devenise un fel de sucursală a lui Maya Pura, firma mexicană cu succes enorm ce producea cosmetice din ierburi; şase producători importanţi de calculatoare care acaparaseră piaţa pentru produsele lor scumpe şi, inevitabil, mai multe companii aeriene.

În fiecare zi, senatori şi congresmani care, în public, s-ar fi înfuriat doar la simpla menţionare a controlului de stat, trăgeau sfori, în spatele scenei, pentru a asigura statelor lor de origine contractele cele mai bine finanţate de stat pe care le puteau apuca sau susţineau că, dacă anumite firme (care fuseseră date gata de directorii lor incompetenţi) nu vor fi ajutate, indicele şomajului va creşte iar.

Ca şi cum întreaga ţară s-ar fi transformat într-o ladă cu mîncare, iar două sute de milioane de oameni se băteau pe conţinutul ei. Toţi vorbeau de ticăloşia altora ca nişte termite ce mănîncă excrementele predecesorilor.

Problema cea mai importantă nu era ce se întîmplase, ci ceea ce îngrozea oamenii că se va întîmpla. De luat în considerare teribila prăbuşire a transporturilor aeriene de pasageri. Cu 60 % în zece ani. De luat în considerare că un singur om, Gerry Thorne de la Globe Relief, ruinase tot turismul de vară, din Maine pînă în Trinidad, doar făcînd publică moartea soţiei sale.

Un om cu o bombă putea distruge o companie aeriană. Un om cu o motivaţie putea aduce în stare de faliment zece mii de proprietari de hoteluri. Un om cu o influenţă corespunzătoare...

Sau o femeie. Peg căuta o pîrghie a sa. De aceea voia să discute cu Lucy Ramage.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Se uită prin vizor., înainte de a deschide. Unul dintre trucurile favorite ale banditilor din hotelurile din New York consta în a se învîrti pe lîngă recepţie, pînă cînd era invitat cineva într-o cameră, apoi să pocnească vizitatorul în ascensor şi să se ducă în camera respectivă.

Dar o recunoscu pe Lucy Ramage, pe care o văzuse la TV...

O lăsă să intre, împreună cu însoţitorul ei, un bărbat oacheş, cu răni abia vindecate pe faţă, căruia îi lipseau dinţi atît de pe falca de sus, cît şi de pe cea de jos. Le luă măştile de gaze, îi întrebă dacă voiau ceva de băut, ambii refuzară şi trecu direct la treabă, simţindu-i nerăbdători.

– Mă bucur că am reuşit să luăm legătura. A fost un chin. Parcă mă împotmolisem într-o mlaştină...

– Probabil că a părut mai dificil decît a fost în realitate, zîmbi uşor bărbatul. Îmi cer scuze. Întîrzierea a fost provocată de noi. Avem... unele necazuri aici şi a trebuit să te verificăm, înainte de a răspunde.

Peg înţelese într-o clipită:

– Nu te numeşti Lopez! Ci..., pocni din degete, frustrată. Eşti uruguayanul care a fost bătut şi a susţinut că a fost atacat de poliţişti în civil!

– Fernando Arriegas, dădu din cap bărbatul.

– Ţi-ai revenit? întrebă Peg, simţind că roşeşte de ruşine pentru propria-i ţară.

– Am avut noroc. Mi-au distrus doar unul dintre testicule. Pot spera încă să devin tată – dacă merită să aduci copii în lumea asta bolnavă... Totuşi, să nu vorbim despre mine. Ai încercat să iei legătura cu Lucy. Ai încercat din greu...

Peg dădu din cap.

– De ce? întrebă Lucy, aplecîndu-se spre ea.

Purta o haină din plastic, cu toată căldura verii. Ţinea mîinile în buzunare, ascunse vederii. Nimic surprinzător: plasticul era cea mai bună armă împotriva ploii din New York. Cauciucul putrezea.

– Eu...

Peg tuşi. Se simţea teribil de emoţionată.

– Lucrez la o serie de articole pentru *Hemisphere*, din Toronto. Tema generală: ce fac ţările bogate celor sărace, chiar fără intenţii duşmănoase. Bineînţeles, tragedia de la Noshri...

– Fără a menţiona tragedia din Honduras, mormăi Arriegas.

O privi pe Lucy, iar aceasta sacoase din buzunarul mare al hainei o pungă transparentă, plină cu nişte obiecte, ca nişte macaroane moi.

– Le recunoşti? întrebă ea, arătîndu-i-le lui Peg.

– Ăsta-i Nutripon?

– Bineînţeles. Mai mult, e Nutripon din San Pablo, un eşantion din produsul care a înnebunit oamenii şi i-au făcut să omoare un englez şi un american, crezînd că-s diavoli. Pentru această crimă involuntară, au fost ucişi zece, douăsprezece mii de hondurasieni.

Avea vocea lipsită de intonaţie, ca a unei maşini.

– Am recapturat, adică tupamaroşii din Honduras au făcut-o, dar cauza lor este cauza noastră – au recapturat San Pablo şi au scotocit cu atenţie. O parte din hrana livrată iniţial a fost găsită în ruinele bisericii. Se pare că oamenii o duseseră acolo în speranţa că vor scoate răul din ea. Trebuie să fi fost groaznic de flămînzi... Am trimis o parte pentru analiză la Havana, iar restul l-am rezervat pentru alte scopuri importante, cum ar fi acela de a-l pune la dispoziţia oricărui american care va scrie despre tragedie – accentuă cuvîntul, cu o ironie dură – pentru a şti despre ce-i vorba.

Peg rămase cu gura căscată.

– Vrei să mănînc din ea?

– Exact. Mulţi dintre reporterii voştri cu creierii spălaţi au repetat minciuna că acuzaţiile noastre nu-s adevărate. Dorim ca măcar unul să fie în stare să susţină contrariul.

Rupse banda de celuloză de pe pungă, cu un zgomot ascuţit.

– Pe cutie scrie că poate fi mîncat crud. Să nu-ţi faci griji, nu s-a stricat. Cutia din care l-am luat era intactă, cînd am găsit-o.

– Grăbeşte-te! şuieră Lucy.

Peg privi spre ea şi-şi dădu brusc seama că buzunarele hainei erau destul de mari să încapă în ele un pistol. Şi într-unul din ele fusese, cu adevărat, un pistol. Acum se afla în mîna lui Lucy, iar ţeava părea largă, cît un tunel de metrou.

Tăcere.

– Sînteţi nebuni! şopti Peg. Se ştie că sînteţi aici, vă vor prinde într-un minut, dacă foloseşti chestia aia!

– N-avem de ce, mîrîi Arriegas. Nu eşti atît de proastă ca să te opui. Am studiat otrava cu multă grijă. Cunoaştem că o anumită cantitate produce efectul unei doze de LSD. Nu mai mult. Sau, poate, ar fi trebuit să spun STP, pentru că vedeniile nu-s prea plăcute. Poate că vei fi mai norocoasă, dacă ai conştiinţă curată...

– Şi vei trăi şi mîine, în loc să mori acum, zise Lucy. Dar nu vei muri. Eu am mîncat mai multă. Mult mai multă...

– Cînd? întrebă Peg, tremurînd, incapabilă să nu privească, fascinată, punga.

– Am găsit o cantitate într-o casă ruinată. Lîngă cadavrul unui copil. Nu ştiu dacă era băiat sau fată, era prea zdrobit. Atunci mi-am dat brusc seama că trebuia să mănînc din lucrul acela. A fost ca o viziune, ca linsul rănilor unui lepros. Credeam că am încetat să cred în Dumnezeu. Poate am încetat... Poate am făcut gestul pentru că acum cred doar în Satana...

Se apleca spre ea cu o sinceritate subită, temătoare.

– Ascultă, ia o bucată şi mănîncă, te rog! Pentru că trebuie! Te vom obliga să mănînci, dacă-i nevoie, dar ar fi mult mai bine dacă ţi-ai da seama singură ce trebuie să înţelegi. Trebuie să vezi, să simţi, să suferi ce li s-a făcut acelor oameni sărmani, neajutoraţi, care veneau la masa mea, crezînd că li se dă o hrană sănătoasă, după atîta timp fără

mîncare, doar cu frunze otrăvite şi rădăcini. Nu poţi scrie despre asta, nu poţi măcar vorbi, pînă nu afli ce ticăloşenie oribilă, scîrboasă, dezgustătoare, le-a fost făcută!

Aproape ca şi cum ar fi acţionat singure, degetele lui Peg apucară o bucată de hrană. Se simţea condamnată. Se uită cercetător la Arriegas, dar nu descoperi urmă de milă în ochii reci ca piatra.

– Lucy are dreptate, zise el. Gîndeşte astfel: sînt atît de slăbită de foame, încît abia pot sta în picioasre. Gîndeşte: mi-au trimis ajutoare, în seara asta, după luni de zile, voi dormi liniştită, cu burta plină, iar mîine voi avea şi mai multă mîncare, iar poimîine la fel. Iadul viu a ajuns, în cele din urmă, la capăt. Gîndeşte aşa, în timp ce mănînci. Poate mai tîrziu vei înţelege imensitatea acestei cruzimi.

Dar de ce eu? Nu-i vina mea! Sînt de partea lor!

Îşi dădu seama, în aceeaşi clipă, că gîndurile pe care le formulase erau greşite. Fuseseră gîndite mereu, de mai multe ori decît îşi putea imagina, de milioane de alţi oameni înaintea ei... şi ce impact avuseseră asupra lumii? Nu petrecuse ultimele trei săptămîni într-o groază continuă, dîndu-şi seama de înţelegerea greşită, de incompetenţa şi nebunia omenirii?

Cei doi erau nebuni. Fără îndoială. Dar însemna o nebunie mai mare ca a lor să crezi că lumea, aşa cum era, putea fi considerată „sănătoasă“!

Poate dacă ar mînca o bucată, două, cît să le facă pe plac... Peg vîrî între buze bucata pe care o ţinea în mînă şi începu s-o mestece. Dar gura îi era uscată, dinţii i se înfundau într-o masă pe care n-o putea înghiţi.

– Încearcă mai cu suflet, spuse, pe un ton medical, Arriegas. Te asigur că n-ai de ce să fii îngrijorată. Aici sînt doar două uncii, am mîncat şi eu cantitatea asta. Cei care au înnebunit în Noshri au consumat mai mult de-o jumătate de kilogram.

– Dă-i apă, zise Lucy.

Cu grijă, ca şi cum n-ar fi vrut s-o deranjeze, Arriegas se întinse după o sticlă şi un pahar, aflate pe masa alăturată. Peg înghiţi supusă, iar mîncarea coborî pe esofag.

– Încă.

Mai luă o bucată.

– Încă.

Luă încă o bucată. Era doar o iluzie sau i se întîmpla deja ceva? Se simţea nepăsătoare, indiferentă faţă de consecinţele a ceea ce făcea. Mîncarea avea un gust foarte plăcut, îi simţea savoarea pe limbă, saliva îi revenise, putea mînca foarte repede. Luă vreo şase bucăţi şi le vîrî pe toate în gură.

Iar camera părea că se rostogoleşte dintr-o parte în alta, în ritmul mişcării fălcilor ei.

– Eu..., spuse ea, suspină, iar cei doi o priviră cu ochii ca nişte raze laser.

– Cred că o să cad, continuă ea, după o pauză.

Se întoarse spre masă, să pună pe ea paharul cu apă, dar n-o nimeri. Paharul căzu pe covor şi nu se sparse, scoase doar o limbă cristalină, restul conţinutului de apă. Se aplecă să-l ridice.

– Stai unde eşti! ordonă Lucy, agitînd pistolul. Fernando, ţine-o! Trebuie să-i băgăm pe gît şi restul!

Peg încercă să-i explice că n-are rost, dar lumea se legăna. Alunecă pe podea. Într-un colţ al minţii îşi spuse că asta nu se datora vreunui drog din hrană. Izvora doar din teamă.

În urechi îi răsună un zgomot puternic.

Ochii îi rămăseseră deschişi, vedea totul într-o perspectivă ciudată, distorsionată, de parcă purta lentile mari, cu marginile foarte curbate. Văzu uşa deschizîndu-se şi cineva – un bărbat – intră înăuntru. Avea proporţii oribile, cu picioare ca nişte beţe de chibrit, cu torsul umflat grotesc, cu capul de dimensiunile unui dovleac. Nu voia să vadă ceva atît de urît. Închise ochii. În aceeaşi clipă, auzi două pocnituri şi o greutate îi căzu pe picioare. Înfuriată, o apucă şi încercă s-o împingă.

Umezeală?

Se sili să deschidă iar ochii şi văzu, de data asta printr-o negură ce se agita, ca un voal bătut de vînt. Roşu aprins înconjurat de auriu deschis. Da, sigur. Ceafa unui cap. Al lui Lucy Ramage. Cu o gaură în el. O împuşcătură perfect ţintită.

Căzuse într-o parte, peste gambele lui Peg. Lîngă ea se afla Arriegas, încovrigat. Din el curgea spumă roz şi picături roşii. Peste ea, pe hainele ei. Mai puţin auriu, mai mult roşu. Mereu mai mult roşu. Acoperea limitele vizibilităţii ei, şi aşa ceţoasă. Apoi întuneric...

Semnalul de pornire

– Ei, dragă, cum merge? întrebă Jeannie, mîndră, în timp ce-l conducea pe Pete în sufragerie.

Nu putea să conducă maşina, trebuia să-l ducă ea la slujbă, şi să-l aducă înapoi. Dar se descurca foarte bine cu cîrjele, iar apartamentul lor era la parter, nu avea prea multe trepte de urcat.

Apartamentul fusese murdar, rămăsese gol mai multe luni – puţini oameni doreau locuinţe la parter, cele mai accesibile bandiţilor – şi, aşa cum fuseseră avertizaţi, plin de purici. Dar cei de la dezinsecţie le spuseseră că acum există şi în cele mai bune famili, he, he! şi avuseseră grijă de ei. După aceea vopsiseră totul, iar Jeannie muncise zdravăn azi, pentru că pusese perdele noi şi huse pe mobila veche.

– Arată grozav, dragă. Grozav!

Şi-i trimise o sărutare.

– Vrei o bere?

– Mi-ar prinde bine una.

– Stai jos, îţi aduc imediat.

Se duse în bucătărie. Echipată cu lucrurile lor din Towerhill. Doar cu alt frigider. Cel vechi se stricase şi singura firmă din Denver care mai făcea reparaţii avea o listă de aşteptare de două luni. Întrebă, din uşă:

– Cum a fost prima zi de slujbă?

– Foarte bine. Nu mă simt prea obosit.

– Ce face un supraveghetor de stocuri?

– E un fel de dispecer. Se asigură că a fost înregistrat tot ce-a fost trimis la instalat, ţine socoteala la ce-a fost folosit şi ce-a fost adus înapoi... O pîine uşoară.

Cînd Jeannie se întoarse, văzu că Pete nu stătea pe scaun, că se îndrepta spre cealaltă uşă.

– Unde te duci?
– La baie. Vin imediat.

Cînd se întoarse, îşi luă berea. Deja în pahar! Urcaseră pe scara socială!
– Am noutăţi, zise Jeannie. Ai aflat că redeschid uzina? Au făcut modificările şi, curînd...
– Dragă, n-o să te întorci în fabrică!
– Nu chiar acum, dragule, sigur că nu. Cînd o să fii în stare să conduci din nou. Dar aici, în Denver... Plătim chirie prea mare, şi toate celelalte...
– Nu, spuse Pete şi scotoci cu două degete în buzunarul de la piept al cămăşii.
Pachetul cu pilule anticoncepţionale. Nou, neatins. Ciclul lunar începea în ziua aceea.
– Să uiţi de ele!
– Pete!
– Potoleşte-te, dragă. Ştii cu cît mă plătesc...
Ea dădu din cap.
– Adaugă şi ce-o să primesc pentru reclamele de la TV...
Alt semn din cap.
– Nu-i de ajuns să creştem un copil?
Ea nu spuse nimic.
– Hai, dragă! Acum, cînd avem o şansă, să profităm de moment! Ştii cum o să arate noua reclamă pe care o fac? Stau în mijloc, înconjurat de copii, ca Moş Crăciun, spunînd indivizilor din tot statul că marele erou, care a salvat vieţile unor copii, le cere să cumpere filtre de apă, ca să-şi salveze copiii de dureri de burtă!
Tonul lui devenise amar. Apoi, brusc, redeveni normal.
– Ei, e un lucru bun să fii vînzător, dacă ai ceva de vîndut, ca să-ţi cîştigi existenţa. Am vorbit cu doctorul McNeil şi mi-a spus că instalaţiile noastre ar fi ajutat o grămadă de copii, care au murit de enterită...
– Da, scumpule, spuse Jeannie. Dar să presupunem...
– Dragă, ţi-am spus că am vorbit cu doctorul McNeil. Mi-a spus să-i dăm drumul. A zis...
– Ce? întrebă ea, aplecîndu-se spre el.

– Că, dacă o să cad pe scări sau o să mi se întîmple ceva, s-ar putea... să nu mai avem altă şansă...

Urmă o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Jeannie puse paharul de-o parte.

– Te-am înţeles, dragă, şopti ea. Îmi pare rău, nu m-am gîndit niciodată... Ce-ar fi să începem acum?

– Da, şi chiar aici. Doctorul a spus că-i mai bine să stau pe spate, pe podeaua goală...

Chiar acum

Un DC-10, care urma să aterizeze în Tegucigalpa a fost lovit de proiectile tupamaro şi s-a strivit de turnul de control, care confirmase decizia de aterizare. Ultimul record de durată a anunţurilor de a nu bea apă a fost doborît în New Orleans (acolo este un fluviu lung, pe care-l foloseşte multă lume). Doctorul familiei Bamberley a fost chemat să trateze ultima criză a lui Cornelius, care va căpăta o bătaie de modă veche, după ce se va vindeca, pentru că ştia că n-are voie să mănînce bomboane. Epidemia de enterită a fost declarată oficial terminată, pentru a patra oară. A fost efectuată autopsia doctorului Stanway, chiar la morga la care lucra. Verdictul: unul extrem de comun, nefrită degenerativă.

E adevărat că avea doar treizeci şi unu de ani. Dar îşi petrecuse toată viaţa în Los Angeles şi Orange County.

Nimic surprinzător.

Tovarăşi în adversitate

– Încîntat să te întîlnesc, domnule Thorne, spuse profesorul Quarrey.

Hainele atîrnau pe el, de parcă ar fi pierdut zece livre în ultimele săptămîni.

– Stai jos. Vrei nişte sherry?

O băutură cu adevărat academică. Thorne zîmbi şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat, în timp ce soţia profesorului, ce arăta şi mai epuizată decît soţul ei, avînd cearcăne la ochi,

umplu paharele şi-i oferi un vas cu alune. Avea un plasture pe ceafă. Forma umflăturii de dedesubt sugera un furuncul.

– Sîntem colegi de suferinţă, zise Quarrey.

Thorne rîse fără veselie şi bău.

– Felicitări pentru achitare, spuse el. Mărturisesc că mă aşteptam să fii pus la stîlpul infamiei.

– Au existat nişte... tîrguieli în spatele scenei. Ştii că plănuiesc să reia producţia la uzina hidroponică Bamberley?

– Da, l-am întîlnit de curînd pe Moses Greenbriar şi mi-a spus.

– Au nevoie de cineva care să nu poată fi acuzat că-i un lingău al guvernului, pentru a le aproba noul sistem de filtrare. După cum ştii, acesta-i domeniul meu şi am fost întrebat, foarte discret, dacă voi coopera, în schimbul retragerii acelei acuzaţii ridicole. N-am fost prea curajos, am acceptat, oftă el.

– Dar n-au încetat să ne persecute! gemu soţia lui, aşezîndu-se lîngă el, în faţa lui Thorne. Sînt sigură că telefonul e ascultat!

– Şi-mi deschid corespondenţa, mîrîi Quarrey. Nu m-ar deranja, dacă ar avea bunăvoinţa să înlăture din ea scrisorile insultătoare. Ai primit şi tu? Îmi imaginez că da...

Thorne dădu din cap.

– Acesta-i exemplarul cel mai preţios, arătă Quarrey spre peretele din spatele oaspetelui. L-am înrămat, să-mi reamintească faptul că-i important să continuu...

Thorne se întoarse. Într-o ramă nouă, frumoasă, o foaie galbenă, ruptă dintr-un bloc de notiţe ieftin. Citi majusculele prost scrise, care o acopereau:

„CĂTRE DOMNUL LINGE CURURI COMMIE QUARREY DACĂ MAI SPUI UN CUVÎNT ÎMPOTIVA AMRICA TE SPÎNZUR DE PULĂ DE UN STÎLP DE STEAG PLEACĂ ORI ÎŢI ARD CASA ŞI NEVASTĂTA CARE SE FUTE CU NEGRI LA FEL SAU ÎI DESCARC PUŞCA ÎN PIZDĂ ACUM ŞTI CE CREDE AMRICANI LOIALI DE TRĂDĂTORI"

– Chestia cu „stîlp de steag" are ceva original, zîmbi obosit Quarrey şi-şi goli paharul cu sherry.

Urmă o tăcere îndelungată. Thorne voia să-i pună capăt, dar nu găsea cuvintele potrivite. Îi era din ce în ce mai rușine, din ziua în care murise Nancy – rușine pentru că nu înțelesese mai înainte ce înseamnă cu adevărat suferința. Fusese o muncă grea să administreze sumele uriașe pe care conștiința vinovată a țărilor din vest le turna în Globe Relief, și nimeni nu nega asta, inclusiv el. Avusese de-a face cu sume care erau depășite doar de bugetele celor mai mari țări europene sau ale unor corporații americane. Dar asta nu justifica veniturile pe care le avusese, chiar dacă reprezentau mai puțin de o jumătate de cent pentru fiecare persoană ajutată. Se ascunsese în spatele justificării că are o soție de întreținut și că, într-o zi, va adopta un copil. (Existau șansa de douăzeci și doi la unu ca el și Nancy să aibă, amîndoi, gene recesive pentru fibroză cistică, iar un copil al lor ar fi fost debil mintal.)

Fără Nancy, parcă îi dispăruse albeața de pe ochi. Totul devenise subit limpede: la conducerea țării se aflau nebuni, care trebuiau opriți.

Citise cu frenezie, începînd cu celebrele cărți de bază ale lui Austin Train, care avusese nevoie de un an, doi, poate chiar trei să se documenteze pentru fiecare, urmărind cursul organocloraților în biosferă, fumul fabricilor în vînt, dezvăluind unele – nu toate, pentru că, în multe cazuri, informația era ascunsă publicului larg – din locurile în care fuseseră aruncate substanțe periculoase. Printre primele lucruri pe care le căutase fusese descrierea programului de aruncare a gazului, în 1919. În frunte, cel al resturilor radioactive, apoi al gazelor paralizante, compușilor de fluor, soluțiilor cianurice...

Ca și cum ai ridica podeaua dintr-un apartament și ai descoperi un cadavru cu dinții rînjind...

Dar mult mai instructive erau lucrurile pe care nu le putuse găsi. În biblioteca publică din New York, lucrările lui Train se găseau în rafturi – dacă n-ar fi fost, s-ar fi declanșat răscoale – dar, din totalul de 1130 de cărți citate în diferite bibliografii, 167 fuseseră retrase sau aveau acces restrictiv.

Întrebase din ce cauză, iar răspunsurile fuseseră banale: „A avut loc un proces de calomnie. General Motors, cred..." sau „Cineva a distrus singurul exemplar, iar lucrarea n-a fost retipărită".

Îşi amintea mai ales de o carte, una privind accidentele cu arme nucleare, care-i fusese adusă imediat, de bibliotecarul zîmbitor. Cînd a deschis-o, a descoperit că fusese tăiată cu grijă, de la prima la ultima pagină.

– Ştii ce s-a întîmplat cu Austin Train? întrebă deodată doamna Quarrey.

Thorne clipi.

– De fapt, asta era una dintre întrebările pe care voiam să le pun soţului tău. Am înţeles că trainiţii te-au contactat, cu cîtva timp în urmă, şi ţi-au cerut să-i ajuţi într-o cercetare la nivel naţional pe care o fac despre produsele Puritan. E adevărat?

Quarrey dădu din cap.

– Am cercetat în dreapta şi în stînga, sperînd să dau de Train, dar am găsit doar dubluri ale sale. Crezi că a murit? întrebă Thorne, după o ezitare.

– Nu afli decît zvonuri, oftă Quarrey. N-a avut nici o legătură directă cu trainiţii. Ultima ştire pe care am auzit-o provenea de la un trainit, demn de încredere. Susţinea că a ars într-un apartament de mahala, din San Diego.

– Am auzit şi eu. Dar cred că-i alt caz de falsă identitate. Ştii, întîmplător, de unde avusese pescarul ăla nebun napalm?

– Nu.

– Făcea parte din lotul trimis mexicanilor, să ardă cîmpurile de marijuana.

– De fapt, de ce-l cauţi pe Train? Mai vrei sherry?

– Te rog, e foarte bun... Mi se pare a fi singura persoană care ne poate scoate din rahatul ăsta. Adică multă lume îl respectă, sau cel puţin îi susţine principiile. Eşti de acord?

– Într-un fel, spuse profesorul, gînditor. Avem nevoie de cineva care să ne scoată din izolaţionismul în care ne-am complăcut. Nu folosesc cuvîntul în sensul obişnuit. Mă refer la un izolaţionism faţă de *timp*. Ne-am despărţit de realitate, aşa cum romanii au continuat să se creadă invincibili şi inatacabili, mult timp după ce acest lucru încetase a fi adevărat. În faţa noastră se află cele mai îngrozitoare avertismente – Mediterana stătătoare, moartă ca şi Marile Lacuri – dar ne mîndrim atîta că sîntem cei mai bogaţi, cei mai puternici, cei

mai grozavi, încît nu mai vedem faptele. Nu recunoaştem că avem rezerve reduse de apă, de cherestea, de...

– Hrană, îl completă Thorne. Vom fi în situaţie de criză, în iarna care vine. De aceea sînt grăbiţi să reia producţia de Nutripon. Am întîlnit un individ interesant, ziua trecută, care lucrase la Angel City, un contabil numit Tom Grey. S-a stabilit în New York, l-am întîlnit la Moses Greenbriar. Strînge o mulţime de informaţii sociale, pentru un proiect al lui, care-l obsedează. Moses i-a cerut să extrapoleze problema distrugerii recoltei din acest an. Ştii că recoltele-s slabe peste tot...

– Slabe? Dezastruoase! Idaho, Dakota, Colorado, Wisconsin... Ai amintit de ancheta pe care mi-au cerut trainiţii s-o coordonez. Sincer vorbind, nu vreau să mă bag!

– Nimic surprinzător, spuse cu asprime soţia lui. Domnule Thorne, a fost ameninţat cu moartea! Nu, dragă, n-o să tac! E dezgustător! Am primit cîteva telefoane anonime, ce-l ameninţau pe Lucas că va fi ucis, dacă preia problema. Întrucît poliţia ne supraveghează telefonul, ştie că aşa este, dar nu face nimic.

– Asta-i o treabă serioasă! exclamă Thorne. Ştiu – toată lumea ştie – că Puritan e o firmă a sindicatului, iar dacă încerci să le scazi preţurile...

– Nu-i chiar aşa, îl întrerupse Quarrey.

Thorne îl privi un moment, apoi se rezemă de speteaza scaunului.

– Îmi pare rău. Se pare că am ajuns la concluzii greşite. Am crezut că se doreşte urmărirea hranei vîndute de Puritan, care nu îndeplineşte condiţiile pretinse, pentru a se obţine o reducere a preţurilor exagerate.

– Nu se pune problema de a căuta hrană care nu respectă standardele avizate. Posibilitatea de a o descoperi e redusă.

Tăcere îndelungată. Pînă la urmă, Thorne zise:

– Nu înţeleg...

– E foarte simplu. Te miră că, deşi are preţuri exorbitante, Puritan vinde o cantitate colosală de hrană?

– Da, e fantastic! Reprezintă un indice al nivelului de spaimă al oamenilor. Mai ales al părinţilor cu copii mici!

– Un trainit – nu ştiu cine, totul a fost făcut pe ascuns – a descoperit ce se petrece. Dacă împarţi cantitatea de produse naturale pe care le vinde Puritan pe an la suprafaţa de pămînt

necesară pentru obţinerea ei, descoperi că nu există suficient pămînt agricol în America de Nord. Nu după programul de dezierbicidare din anii şaizeci. Deci a analizat produsele. Jumătate din ele nu-s mai bune decît ceea ce poţi cumpăra într-un magazin obişnuit. Verific încă socotelile lui, dar sînt sigur că are dreptate.

– Mă întreb, zise doamna Quarrey, dacă n-o fi chiar Austin Train...

Thorne se uită la ea, apoi la soţul ei.

– Nu înţeleg de ce nu publici toate astea! exclamă el. Dacă ai fost ameninţat, publicitatea ar fi cea mai bună protecţie!

– Aşa i-am spus şi eu, spuse cu fermitate doamna Quarrey.

– Intenţionam s-o fac, zise profesorul. Pînă în momentul în care trainiţii mi-au spus ce se întîmplă cu recoltele care se prăpădesc. Ştii ce avem în ţară?

– Un fel de gîngănii, cred. Sau o molimă, avînd în vedere că distruge soiuri diferite de plante.

– E viermele care a produs foametea în Honduras şi a dus, indirect, la război.

– Oh, nu! Dar cum a ajuns aici? întrebă Thorne, simţind că i se usucă gura.

– Importat cu licenţă federală, spuse Quarrey, cu o veselie sinistră, ca un predicator la mormîntul unui beţiv ce nu se căise. A fost descoperit în tabăra trainiţilor din Colorado, iar cineva, care avea legături cu tupamaroşii, l-a identificat. Se pare că una dintre firmele mari, importatoare de rîme, a subcontractat afacerea unui individ care trebuia să aducă rîmele din Argentina. Ăstuia nu i-a păsat, le-a adunat din dreapta şi din stînga, a umplut mii de bidoane cu pacostele alea, apoi a tulit-o în Australia, cu banii...

– Incredibil! oftă Thorne. Şi nu şi-au dat seama că nu erau rîme obişnuite?

– Fuseseră amestecate cu rîme obişnuite. Şi, în afară de faptul că-s puţin albăstrui şi au o formă uşor deosebită, acei *jigras*, cum li se spune, arată ca orice rîmă...

– Dar experţii companiei importatoare? zise Thorne, strîngînd pumnii. Dar vameşii? Nu s-au mirat că rîmele-s albastre?

– Bineînţeles că nu. Tipul le vopsise în roz!

– Bineînțeles, spuse Thorne, cu amărăciune.

– Trainiții sînt convinși că vameșii și inspectorii firmei au fost mituiți, dar eu nu cred. Oricum, indiferent ce s-a întîmplat, paguba a fost făcută. Iar blestemații rezistă la orice insecticid cunoscut, legal sau interzis.

– Deci ți-e teamă de consecințele îndepărtării oamenilor de Puritan, zise încet Thorne.

– Exact. Ne îndreptăm spre o iarnă a foametei. Contactele mele din rîndul trainiților gîndesc la fel. Indiferent dacă jumătate din hrana de la Puritan nu-i chiar atît de bună pe cît se pretinde, vom avea nevoie de orice-i comestibil.

– De fiecare fărîmitură, spuse doamna Quarrey.

Din nou tăcere. După un timp, Thorne își goli paharul.

– Cred că-i momentul să plec. Iau masa cu avocatul meu. Va încerca, probabil, să mă convingă să renunț la procesul împotriva Departamentului Apărării. Ce naiba să faci, cînd nici avocatul tău nu crede că vei cîștiga?

– Am înțeles că ți s-a oferit sprijinul... alt sprijin.

– Vrei să spui Angel City? Da, îmi pusesem multe speranțe în ei. Nu-i nici un secret că am o poliță de asigurare pentru viața lui Nancy, în valoare de o jumătate de milion de dolari. Dar o vor plăti și-și vor ține gura. Ca și pentru cele nouă cazuri din Florida.

– *Nouă*?

– Sînt sigur. Poate chiar un caz în plus. Dar cei cu care am discutat au fost plătiți să nu facă scandal, spuse Thorne, cu un zîmbet amar. Mie n-au ce-mi face. Sînt bogat, iar Angel City mă va face și mai bogat.

Se uită la ceas.

– Vreți să-mi dați umbrela, doamnă Querry? Și masca, vă rog.

Cînd femeia deschise ușa apartamentului, să-l lase să iasă, lîngă peretele din față stăteau trei bărbați, în haine de culoare închisă. Thorne simți că i se oprește inima.

Același lucru îl simțiră profesorul și soția lui.

– Peștele-i în plasă, zise batjocoritor unul dintre ucigași, îndemnîndu-și însoțitorii.

Desfăşurare de forţe

Doug şi Angela McNeil văzură trupele cantonate lîngă drumul spre Towerhill, în timp ce se duceau să prînzească la restaurantul lor favorit din munţi. Hotărîseră să plece dintr-un impuls de moment. Îşi permiteau să facă asta, pentru că nu aveau copii. O mulţime de medici nu aveau copii.

De-a lungul drumului, trecuseră pe lîngă grupuri de tineri ciudaţi, care apăruseră în Denver în zilele anterioare. Veniseră, între timp, sute. Mulţi cu autobuzul. Cîţiva aduseseră cu ei biciclete pliante, care puteau încăpea în compartimentul pentru bagaje al autobuzului, dar majoritatea mergeau pe jos. Se vedea că provin din oraşe mari. Aveau măşti de gaze la gît, ca turiştii din timpul iernii, ce nu credeau că aerul din Colorado e respirabil.

– Ce naiba fac aici? întrebă Angela, în timp ce treceau pe lîngă un grup de vreo zece inşi, care se odihneau lîngă o pancartă mare, pe care se afla silueta uriaşă a unui vierme şi o inscripţie: AŢI VĂZUT AŞA CEVA? DACĂ DA, INFORMAŢI IMEDIAT POLIŢIA.

– Am crezut la început că-i o reuniune a trainiţilor, care merg din tabără în tabără. Dar nici vorbă de aşa ceva. Ai observat că poartă haine din materiale sintetice? Trainiţii nu poartă.

Angela dădu din cap. Avea dreptate: toată gama, de la cămăşi din nailon la cizme din plastic.

– Presupun că-s varianta muntenească a trîndavilor de pe plajă.

Fără să se gîndească, Doug opri maşina, să se uite mai atent. Dîndu-şi seama că nu le place să fie priviţi, acceleră iar.

– Nu prea pot să se ducă în California, anul ăsta.

– Cred că nu, dădu Angela din umeri. .

– Nu se pot duce în Florida, din cauza spaimei provocate de gazele otrăvitoare. Aşa că au venit în munţi. Probabil acelaşi lucru se întîmplă şi-n est, în masivul Pocono, de exemplu.

– Nu cred că-s primiţi cu bunăvoinţă.

Angela părea tulburată.

– Aşa-i. Iar forţele de ordine au aceeaşi părere, îi arătă Doug în faţă.

Două maşini de patrulare blocaseră o curbă a şoselei, iar un grup de poliţişti bătoşi fotografiau tinerii, cu polaroide. În spatele unei maşini, alţii percheziţionau un tînăr palid, de vreo douăzeci de ani. Îl dezbrăcaseră pînă la lenjeria de corp. Unul dintre poliţişti îl ţinea de braţe, deşi nu opunea nici un fel de rezistenţă. Altul îl pipăia între picioare, cu o plăcere evidentă. Al treilea scotocea în sacul pe care-l purtase.

La scurtă distanţă, văzură trupele. Ridicaseră, pe o fîşie serioasă de teren, corturi ca nişte ciuperci portocalii. Cinci camioane, verzi-măslinii, fuseseră parcate lîngă drum.

Doug se uită atent.

– Astea nu-s lasere de luptă?

– Care?

– Chestiile din camioane. Isuse, se aşteaptă la un război civil? N-or să le folosească împotriva unor copii!

– Sper că nu, îl aprobă Angela.

La următoarea cotitură, o poartă grea, din oţel, într-un zid din beton, cu vîrfuri ascuţite deasupra. Alături, o pancartă mare, pe care scria: BAMBERLEY HYDROPONICS INC. – SERVEŞTE NEVOILE CELOR NEVOIAŞI

O altă pancartă, prinsă chiar de poartă, anunţa că grupurile de vizitatori sînt binevenite zilnic, între 10 şi 15. Dar acum fusese acoperită cu o bucată de pînză de sac.

Situaţie critică

Cel puţin putea respira. Chiar dacă nu vedea stelele. Michael Advowson se mulţumi cu ce avea. Bucurîndu-se de eliberarea din tirania măştii de gaze – deşi simţise iritarea, ca o arsură uşoară a fundului gurii, ce-l chinuise de la sosirea din Europa – se îndepărtase de uzina hidroponică. Îi plăcea să meargă prin iarbă, chiar dacă era uscată şi ţepoasă, printre tufişuri, chiar dacă aveau frunze cenuşii. Mai ales că era singur. O mare uşurare.

Isuse! De ce nu-l lăsau să plece, chiar acum?

Ce-l durea cel mai tare şi-l făcea să se simtă ca un copil bolnav, conştient de un rău teribil, dar incapabil să-l explice

cuiva care l-ar fi putut ajuta, era faptul că, în ciuda dovezilor din jur, în ciuda a ceea ce le transmiteau ochii şi urechile – uneori chiar carnea, prin arsuri, răni infectate, răceli, tălpi inflamate – oamenii de aici credeau că felul lor de viaţă era cel mai bun din lume şi se pregăteau să-l exporte, cu ajutorul armelor.

În Honduras, de exemplu. În numele cerului! Cromwell făcuse ceva asemănător în Irlanda – dar asta fusese cu secole în urmă, într-o altă epocă, mai barbară!

Purta uniforma în majoritatea timpului. Aceasta arăta mai mult că era un străin, că avea un anumit grad, iar oamenii de aici respectau puterea. Recunoscîndu-i statutul, îl tratau cu o politeţe rece. Nu. *Cu corectitudine.*

Dar nu la asta se aşteptase. Avea rude, care se trăgeau din fratele străbunicului lui, ce venise aici să scape de opresiunea britanică. Se aşteptase să fie primit ca un văr. Nu ca un tovarăş de conspiraţie.

Singurătatea din New York îl făcuse să caute tot mai mult compania fetei bete pe care o întîlnise la o petrecere a diplomaţilor. Se numea Silvya Young. Găsise ceva casnic, melancolic, dincolo de faţada ei provocatoare, de parcă ar fi căutat un vis din care nu-şi aducea aminte decît atmosfera generală, nu şi amănuntele.

Ultima lor întîlnire avusese loc cu două nopţi în urmă. Se vindecase, spusese ea, şi-l invitase în pat. Dar subconştientul lui fusese atît de afectat încît nu putuse face nimic, iar cînd ea ţipase la el, frustrată, ţipase şi el, spunîndu-i că nu cunoscuse niciodată o fată care fusese bolnavă, la care ea rîsese cu amărăciune şi jurase că nu cunoscuse pe nimeni care să nu fi fost.

– Copilul oricărei persoane pe care-o cunosc e bolnav de ceva! Oricine are necazuri cu unul dintre copii!

Ca doctor, Michael ştia că nu-i adevărat. Indicele de anomalii congenitale rămăsese, chiar în Statele Unite, doar de trei, patru la sută. Însă oricine se asigura împotriva unei asemenea lucru, ca fiind ceva obişnuit, şi vorbea de parcă orice indispoziţie, orice început de boală a copilului ar fi însemnat sfîrşitul lumii.

– Trebuie să existe o soluţie! Trebuie! Trebuie!

Îi trecuse prin minte: nu-ți pot oferi *în întregime* un loc curat unde să trăiești, pentru că lîngă Balpenny, cînd vîntul bate din direcția zonei industriale de lîngă aeroportul Shannon și aspiri puternic, te trezești tușind. Dar patronii făgăduiseră că vor rezolva problema.

Și animalele se nasc, uneori, diforme. Dar poți ucide animalele, cu conștiința mai mult sau mai puțin curată.

Ar fi putut să-i spună: hai să-ți arăt lacuri care nu-s pline de gunoaiele omului. Să-ți arăt recolte crescute din balegă și ploaie curată. Să te hrănesc cu mere din copaci care n-au fost stropiți niciodată cu arsenic. Să-ți tai pîine dintr-o bucată care salută mîinile cu căldura plină de afecțiune a cuptorului. Să-ți fac copii care să nu se teamă decît de sticle aruncate de bețivi, care să aibă membrele drepte, care să fie zîmbitori, cu vorbire limpede. Și-ți va păsa dacă acea vorbire va fi plină de ecourile unei limbi pe care o folosea civilizația cu o mie de ani în urmă?

Dar nu-i spusese, doar se gîndise. Probabil că nu-i va spune niciodată. După ce mîine vor arde hrana suspectă, intenționa să se ducă direct acasă, cu un avion al companiei Air Lingus, din Chicago.

Pe creasta dealului se opri și privi în jur. Uzina hidroponică se întindea, ca o omidă uriașă, de-a lungul înălțimii. Putea să vadă ferestrele luminate, fără perdele, ale casei administratorului uzinei, un om agreabil, numit Steinz. Ceea ce nu putea spune despre gazda lui, Jacob Bamberley... A sta în conacul mare, casă de fermă mărită, de pe terenul cumpărat de bunicul său, era ceva *rău*, chiar dacă se înconjurase de o grădină botanică minunată, renumită. Abia o privise. I se păruse banală și prost întreținută.

Trebuia să plece de-aici curînd. Se apucase de pregătirile finale, împreună cu ofițerii americani, colonelul Saddler, căpitanul Aarons și locotenentul Wassermann, și cu un alt observator ONU, un venezuelean, căpitanul Robles. Lui Michael nu-i plăcea nici unul și, după întîlnirea cu ei, simțise nevoia să se limpezească la minte. De aceea se afla acolo, la miez de noapte, sub cerul liber.

Fără stele. Se părea că nu fuseseră văzute în vara aceea. Domnul Bamberley spusese, la prînz: „un an rău".

Anul următor va fi mai bun?

Tremură, cu toată căldura brizei uşoare. În clipa următoare, se sperie cum nu se mai speriase în viaţa lui. O voce spuse, de nicăieri:

– Rahat! Cine-i ticălosul ăsta?

Privi grăbit în jur şi abia atunci văzu o siluetă întunecată, la mai puţin de zece paşi: un negru în haine negre, foarte înalt şi solid. În mîna dreaptă avea ceva lucitor, un cuţit ţinut în poziţia de luptă a cuiva care ştie să-l folosească, nu ridicat prosteşte, la înălţimea umărului, ci jos, unde putea sfîrteca muşchii moi ai pîntecului.

– Ce naiba... Cine eşti? întrebă Michael.

Un moment de tăcere. În timpul ei, alte siluete se materializară acolo unde păruse că-i doar pămînt gol.

– Nu eşti american, constată bărbatul negru.

Bărbat? Poate băiat. Avea o voce subţire.

– Nu, sînt irlandez.

O lanternă îl lumină, ca pe un fluture prins într-un ac. Cît timp va trece pînă cînd expresia nu va mai avea nici un înţeles? Nu văzuse nici un fluture în ţara asta...

Altă voce, de fată, spuse:

– E în uniformă!

– Potoleşte-te, zise băiatul negru. Zice că-i irlandez. Ce faci aici, Paddy[1]?

Michael simţi sudoarea alunecîndu-i pe piele.

– Sînt observator ONU.

– Şi ne observi pe noi?

Ironic.

– Nu mi-am dat seama că-i cineva aici. Am ieşit să mă plimb.

– *Omule*! Cu siguranţă eşti străin!

Băiatul negru îşi vîrî cuţitul în teacă şi pătrunse în zona luminată.

– Ai putea fi poliţai. Dar ăia vînează în ceată...

– E un soldăţoi! mîrîi fata, iar Michael se simţi ameninţat.

– Dar nu poartă armă, zise negrul.

Vocea fetei se schimbă, pe dată:

– Rahat! Ai dreptate! Paddy, ce fel de armată-i aia în care nu se poartă arme?

---

[1] *Paddy* – nume ironic dat irlandezilor *(n.tr.)*.

– Sînt medic militar, reuşi să spună Michael, cu gîtul uscat. Vreţi să-mi vedeţi actele?

Băiatul negru se apropie, privindu-l din cap pînă-n picioare.

– Da, spuse el, după un timp. Cred că da.

Michael le scoase din buzunar. Băiatul le examină.

– Ei drace! Un maior! Fii binevenit în mormanul de rahat în care trăim! Cum îţi place, Mike?

– Aş da orice să pot pleca, bombăni Michael. Dar ei nu mă lasă!

– *Ei* – puternic accentuat – n-or să te lase să faci nimic!

Îi dădu actele înapoi şi se trase la o parte din drumul lui Michael.

– Eu sînt Fritz, adăugă el. Ea-i Diana. Hal. Curt. Bernie. Vino să stai jos!

Se părea că nu există altă alternativă. Michael se apropie. Grupul îşi făcuse tabără acolo, abia acum observă: saci de dormit ascunşi de tufişuri, cîţiva tăciuni pe o vatră de stîncă...

– Un fum? întrebă Fritz. Ceva de mestecat?

– Fritz! interveni fata, Diana.

Fritz chicoti.

– Îl doare-n cur pe Mike de cum ne regulăm noi! Nu-i aşa, Mike?

Referirea la mestecat îl făcu pe Michael să înţeleagă de ce vocea lui Fritz avea un ton înalt – aproape strident. Se îndopase cu khat, care era răspîndit printre negrii americani pentru că provenea din Africa: o frunză stimulatoare, ce putea fi mestecată, fumată sau băută sub formă de infuzie, exportată de Kenia, în cantităţi enorme, unde o cultiva populaţia meru, ce o numea meru-ngi.

– Nu, mulţumesc, zise el, după o pauză.

– Omule, nu ştii la ce renunţi!

Asta era Bernie. Da, Bernie. Care chicoti:

– Unul dintre marile medicamente naturale! Ai avut diaree?

– Bineînţeles.

– Nu „bineînţeles". Se zice că au avut treizeci şi cinci de milioane de oameni. Noi nu. Unde-i mestecuşul?

– Aici!

Curt, următorul în şir, scoase ghemotocul ud din gură şi i-l întinse. Michael îşi stăpîni o tresărire. Interesantă metodă

de a scăpa de diareea universală... Fără îndoială, din cauza efectului constipant al drogului. Întrebă:

– Ce vă aduce aici?

– Turişti, răspunse Fritz, chicotind. Doar turişti. Dar tu?

– Vor să ardă mîine hrana aceea suspectă. Sînt aici să văd dacă treaba va fi făcută corect.

Tăcere. Apoi cel numit Hal zise:

– Ei bine, n-o să vezi.

Fata, Diana, îi aruncă o privire speriată. Era foarte frumoasă, deşi cam dolofană.

– Hal, ţine-ţi gura!

– E un fapt. Nimeni n-o să ne oprească!

Michael spuse încet, neîncrezător:

– Sînteţi aici să puneţi mîna pe hrana aia?

Ezitări. Apoi clătinări din cap. Ferme.

– De ce?

Se gîndi la toţi tinerii pe care-i văzuse în Denver. Sute. Iar Steintz, de la fabrică, spusese că veneau întruna.

– De ce nu? răspunse, printr-o întrebare, Curt.

– Da, de ce nu? interveni şi Hal. Va fi pentru prima oară cînd guvernul ţării ăsteia nenorocite va da din ea unor *cetăţeni*.

Spusese cuvîntul „cetăţeni" într-un fel în care sunase obscen.

Diana îşi linse buzele. Avea buze pline şi limbă lată, lungă.

– Sînteţi nebuni? izbucni Michael, înainte să se poată stăpîni.

– Nu-i nebunia singura cale de a rezista în lumea asta scîrboasă? replică Fritz.

– Dar nu există drog în hrana din magazii! Am văzut analizele!

– Sigur, ai dreptate. Aşa au spus şi despre chestia trimisă în Africa, ca şi de cea din Honduras. Mincinoşi împuţiţi!

– Nu ştii despre ce vorbeşti! *Eu am fost* în Noshri! *Am văzut!*

Deodată, îl copleşiră amintirile imaginilor, sunetelor şi mirosurilor, plescăitului picioarelor în noroi, simţămîntul de disperare. Povesti despre copiii bătuţi pînă la moarte de propriii părinţi. Despre soldaţii care alergau să se ascundă în tufişuri, plîngînd şi ţipînd. Despre femeile care nu mai puteau

vedea un obiect casnic obişnuit, cum ar fi un cuţit, fără să nu fugă, cuprinse de teroare. Despre duhoare, boli şi foamete. Le spuse totul, cuvintele curgeau din el ca apa printr-un dig găurit. Şi, cînd i se uscă gîtul vorbind, îşi dădu seama că spusese tot timpul: „hrana americană a făcut asta, a făcut aia..."

Lucy Ramage şi prietenul său uruguayan ar fi fost încîntaţi. Dar ei muriseră.

Se opri brusc şi, pentru prima oară după multe minute, se uită la cei ce-l ascultau, în loc să se uite la amintirile din Africa. Aveau, cu toţii, zîmbete identice, triste.

– Oho, *omule*, oftă Diana. Să te droghezi atît de tare...

– Da, zise Curt. Ceva ce nu încetează niciodată...

– Dacă vor să mă împiedice să am o bucată din chestia aia, spuse Hal, o să trebuiască să mă ardă şi pe mine, înainte să ardă rahatul ăla.

– Dar nu se poate să vreţi să înnebuniţi! explodă Michael, căutînd cuvintele potrivite. Nu puteţi dori un drog care durează toată viaţa!

– Nu se poate, dragă? Greşeşti complet! zise Fritz, cu o voce rece, serioasă, *moartă*. Ascultă, Mike, pentru că nu înţelegi şi trebuie să înţelegi. Cine poate rămîne sănătos în această ţară, cînd ştii că fiecare respiraţie, fiecare pahar cu apă, fiecare scufundare într-un rîu, fiecare îmbucătură de mîncare pe care o înghiţi, te ucide? Şi ştii şi de ce, ştii cine ţi-a făcut asta, dar nu poţi ajunge la ticăloşi!

Se ridică brusc în picioare, privindu-l de sus pe Michael, chiar şi după ce acesta se ridicase, la rîndul lui. Avea cam şase picioare şi trei inci, poate chiar şase şi cinci. Arăta ca figura medievală a morţii: fără milă, slab, flămînd...

– Nu vreau să mor, dragă. Dar nu pot sta degeaba, dacă vreau să trăiesc. Aş vrea să scap de paraziţii ăia nenorociţi, unul cîte unul. Să le scot ochii. Să le umplu gurile cu propriul lor căcat. Să le scot maţele prin cur şi să le înfăşor în jurul gîturilor, pînă-i sugrum. Aş vrea să fiu atît de nebun încît să pot să mă gîndesc la toate lucrurile pe care ar merita să li le fac! *Acum*, poate înţelegi...

– Da, spuse Diana, foarte încet, şi scuipă mestecuşul de khat în cenuşa focului, unde sfîrîi.

– Pleacă, Mike, spuse Fritz, cu voce brusc obosită. Cît de departe poţi. Du-te acasă. Lasă-ne pe noi să avem grijă de

ticăloşi. Poate într-o zi o să te întorci – singur sau cu nepoţii tăi – ca să găseşti un loc bun unde să trăiască oameni, negri sau albi.

– Sau verzi, chicoti, un pic isteric, Diana. Irlandezi verzi.

Privi îndelung în ochii lui Fritz şi ceea ce văzu îl făcu să se întoarcă şi să fugă.

Deşi majoritatea lucrătorilor necalificaţi sau semicalificaţi din uzină fuseseră trimişi să mărească grupul de şomeri din Denver, o mînă de muncitori fuseseră păstraţi. Cu ajutorul lor, verifică, împreună cu Robles, actele depozitului şi se asigură că toate cutiile cu Nutripon fuseseră scoase din interiorul fabricii. Soldaţi cu cărucioare le căraseră într-o parcare goală, din beton, şi le grămădiseră în faţa laserelor de luptă, pregătite să le transforme în cenuşă.

Actele erau în regulă, precise. Treaba mergea repede. Asculta comentariile soldaţilor făcute special să se audă – de ce trebuie să ne spună nouă străinul ăsta puturos ce să facem? Un individ, în special,un sergent numit Tatum, slab, neîndemînatic, cu părul ca fuiorul, părea a încuraja grupul să facă tot felul de remarci, de fiecare dată cînd Michael se afla în apropiere. Îşi stăpîni răspunsurile aspre, furioase. Curînd va termina şi se va întoarce acasă.

Cînd şi cînd, privea dealul cenuşiu-verzui de lîngă parcare, aşteptîndu-se să-l vadă plin de figuri omeneşti: Fritz, prietenii lui şi alte sute de persoane. Dar, deşi avusese impresia că zăreşte mişcări prin tufişuri, nu văzuse nici o figură... Mai să-i vină să creadă că experienţa teribilă din noaptea trecută fusese un vis...

Să vrei să fii nebun! Şi erau doar nişte copii...

Dar, în cele din urmă, magazia în formă de cupolă se goli, în fabrică nu rămaseră decît noile purificatoare de aer, strălucind pe tavan, şi certificatele de calitate ale firmei specializate în amenajarea teatrelor, vîrîte sub grilajele de ventilare... Îi permise lui Robles să plece, să-l anunţe pe colonelul Saddler. Robles se străduia de-o jumătate de oră să-l convingă că nu mai au nimic de făcut, dar Michael simţise o plăcere perversă să-l întîrzie.

Se lămurise, ţinînd seama de cele spuse de Fritz, că unul dintre motivele pentru care nu-i plăcea Robles era acela că venezueleanul purta tot timpul un pistol automat.

– A durat prea mult! răcni colonelul Saddler. Credeam că o să terminăm totul înainte de masă!

Povestise, seara trecută, că spera să primească un post în Honduras.

La distanţă de betonul cenuşiu, sub cerul cenuşiu, lîngă maşini şi furgonete, aşteptau reporterii, gata să înregistreze actul de distrugere, dovadă a bunelor intenţii faţă de omenire.

– Acum cred că ar fi mai bine să mîncăm mai înainte să ne apucăm de treabă, continuă colonelul, prost dispus. Sergent!

Era vorba de Tatum, individul de culoarea fuiorului, care nu-l putea suferi pe Michael.

– Sergent, spune-le să rupă rîndurile, pentru masă, şi să aibă grijă ca echipa de la furtunurile de incendiu să fie aici cu zece minute înainte de... *Ce naiba?!*

Se întoarseră cu toţii şi descoperiră ceea ce Michael aşteptase toată dimineaţa să se întîmple. Probabil fuseseră ascunşi în tufişuri, cu îndemînarea şi răbdarea unor luptători de gherilă antrenaţi. Cînd îşi dăduseră seama că fusese scoasă toată hrana din magazie, ieşiseră la iveală şi acum înaintau spre îngrăditura ce delimita teritoriul fabricii. Arătau ca o armată medievală. Două sute? Trei? Cu căşti de motociclişti, cizme înalte, iar la braţe scuturi improvizate, pe care erau desenate, ca un blazon, craniul şi oasele încrucişate.

– Goniţi nebunii ălora de acolo! răcni colonelul. Aduceţi-mi un megafon! Sergent, nu lăsa oamenii să plece la masă! Spune-le idioţilor ăia că, dacă nu pleacă în cinci minute...

– Domnule colonel! explodă Michael. Nu puteţi face asta!

– Ce nu pot? se întoarse Saddler la el. Nu cumva îmi dai ordine, *maiorule*?

Micheal se stăpîni cu greu.

– Nu puteţi să incendiaţi hrana cu copiii ăştia aici.

– Nu voi risca nimic, zise Saddler. Nu reprezintă o pierdere pentru ţară. Pun pariu că jumătate s-au eschivat să facă serviciul militar, iar restul se află pe listele de recrutare. Dar îi fac eu s-o şteargă de aici! Mulţumesc, sergent, spuse el,

luînd megafonul pe care-l ceruse, apoi îl ridică şi ţipă: Voi, de acolo! În cinci minute să nu vă mai văd!

Se îndreptă spre îngrăditură.

În spate, simţind că se întîmplă ceva neaşteptat, reporterii veneau în grabă, cu camerele şi microfoanele pregătite.

Pe panta dealului, lîngă o fată blondă, o siluetă neagră, subţire, foarte înaltă. În mînă ţinea ceva. Un cuţit? Nu, un cleşte de tăiat sîrmă.

Saddler termină de recitat avertismentul şi se întoarse, uitîndu-se la ceas.

– O să punem furtunurile de incendiu pe ei, sergent, mormăi el. Nu vreau ca gaşca asta împuţită...

Apoi îşi dădu seama că Michael se ţinuse după el şi-l auzea. Roşi, după care ridică glasul.

– Sper să am aprobarea dumitale! lătră el. Pun pariu că majoritatea au nevoie de o baie!

– Poate vin din locuri în care nu-i sănătos să faci baie, răspunse Michael.

Se simţea uşor ameţit. Dormise foarte prost după întîlnirea cu tinerii, pe deal.

– Ce vrei să zici?

Michael privi cu coada ochiului spre armata ciudată care cobora panta. În jur, sergenţii îşi aranjau oamenii pentru apărarea perimetrului îngrădit. Furtunurile fuseseră desfăşurate. Le aduseseră din precauţie, pentru cazul în care laserele ar fi incendiat iarba uscată şi tufişurile. Sus, la bazinele cu apă – uzina avea propriile fîntîni, cinci, pentru că prelucrarea hidroponică avea nevoie de o cantitate imensă de apă – inginerii stăteau lîngă pompe, gata să le pornească la semnal. Cu un zgomot surd, un elicopter se ridică din spatele uzinei. Un bărbat atîrna de uşa deschisă, ţinînd un aparat de filmat. Pe o latură a elicopterului se vedeau literele ABS.

– Lasă-mă să vorbesc cu copii ăştia, domnule colonel, spuse Michael. Am întîlnit cîţiva aseară, cred că pot să-i potolesc.

Mergînd fără frică, ignorînd strigătele subofiţerilor din interiorul îngrăditurii, primul val de tineri ajunsese la gardul din sîrmă ghimpată. Se auzi strigătul unui soldat din apropiere, care-i privea nervos:

– Ticălosul ăla are o armă!

– Puneţi baionetele! strigă colonelul, prin megafon. Nu-i lăsaţi să treacă de gard!

Clic-clic-clic! Un şir de vîrfuri ascuţite se îndreptă spre burţile de dincolo de gard.

– Domnule colonel, spuse Michael, apucîndu-l pe Saddler de mînecă. Am o idee!

Un strigăt:

– Domnule colonel! Domnule colonel Saddler! Aici!

Căpitanul Wassermann se agita undeva, în apropierea reporterilor.

– Du-te dracului! mîrîi Saddler la Michael şi plecă.

Bine... Michael aspiră puternic şi se duse spre îngrăditură, ocolind marginea grămezii de hrană în cutii. Aceasta avea, la mijloc, o înălţime de douăzeci de picioare, dar la margini cutiile fuseseră aruncate la întîmplare. Unele se spărseseră.

– Hei, domnule maior! îl strigă soldatul care strigase că văzuse o armă, un voluntar. Nu vă apropiaţi, or să vă omoare!

– Taci, soldat, ordonă Tatum, care păzea, cu plutonul lui, gardul în apropierea lui Fritz. Lasă-l pe maior să facă tot ce doreşte. E moartea lui...

Michael merse mai departe. Trecu printre soldaţi şi-l înfruntă pe Fritz, care stătea la un yard distanţă, cu gura strîmbată într-un rictus, legănînd uşor cleştele de tăiat sîrmă.

– Deci aşa arăţi la lumina zilei, maiorule, zise el, iar fata, Diana, chicoti lîngă el.

– Vrei să mănînci din hrană, zise Michael.

– Da. Şi?

– Din care cutie?

– Ce?

– Te-am întrebat din care cutie.

Toţi cei din jur se întoarseră spre el. Ridică vocea, dorindu-şi să fi avut un megafon.

– Noaptea trecută ţi-am spus că hrana asta a fost supusă analizelor şi găsită în regulă. Nu m-ai crezut. Nici ceilalţi. Aşa că alege o cutie şi-ţi dau o parte din ea. Dacă nu se întîmplă nimic, plecaţi!

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, Fritz dădu din cap.

– Bine. Înţeleg. Pot să aleg orice cutie doresc?

– Oricare.

– Ne-am înţeles!

– Bine. Soldat, dă-mi, te rog, cuţitul, spuse Michael, întorcîndu-se spre omul din dreapta lui.

– Domnule maior! interveni iar Tatum. Nu puteţi face aşa ceva!

– De ce? Tinerii au venit aici din cauza drogului bănuit că ar exista în hrană. Dacă vor descoperi că nu există, vor pleca. Nu-i aşa, Fritz?

O ezitare. Apoi:

– Bineînţeles!

– Iar soldaţii se vor duce să mănînce, înainte să ardă mormanul. Soldat, cuţitul!

– Nu i-l da! se repezi sergentul.

– Am eu unul, strigă Fritz. Aleg cutia în care se înfige!

Scoase cuţitul şi-l aruncă într-un arc de cerc, pe deasupra îngrăditurii. Arma lovi o cutie din apropiere şi se înfipse în ea.

– Bine, mormăi Michael şi făcu o gaură în cartonul întărit cu polietilenă.

Deja se strînseseră zeci de tineri în locul acela, lîngă gard, iar ştirea despre ce făcea Michael se răspîndise printre ei ca focul. Unii rîdeau şi-l aplaudau, ironici, iar cei înarmaţi – majoritatea cu pistoale şi cuţite, dar existau şi puşti de vînătoare – îşi puseră armele în teci sau le aşezară pe jos. Tatum, furios, privi un timp, apoi plecă brusc şi fu auzit strigîndu-l pe Saddler, de după mormanul de cutii.

Michael se întoarse la gard, ducînd o încărcătură de Nutripon. Văzîndu-l că vine, Fritz tăie sîrma gardului cu cleştele, ignorînd ordinul de a se opri, al soldatului voluntar. Făcu o deschizătură de un picior pătrat, prin care să treacă hrana. Ca şi cum ar fi hrănit animalele la grădina zoologică, gîndi detaşat Michael, privind mîncarea ce ajungea în mîinile întinse, în gurile căscate.

– Mai multă! strigă unul, care nu fusese suficient de norocos să capete ceva din primul transport.

– Aşteptaţi să vedeţi ce se întîmplă, răspunse Michael. N-o să aibă nici un efect, dar degeaba vă spun...

– Mai multă!

De data asta, un mîrîit ameninţător. Da, ca şi cum ar hrăni animale. Animale sălbatice, periculoase...

Dădu din umeri şi-l văzu pe Saddler, roşu de furie.

– Maiorule, ce dracu' faci?

– Copiii ăştia cred că hrana-i otrăvită. Nu vor să ne lase s-o ardem pînă nu se conving că nu-i!

– Să mă ia dracu' dacă...

– Sau credeţi că-i otrăvită? Credeţi că a fost folosită pentru a înnebuni mii de oameni nevinovaţi în Africa, în Honduras? răcni Michael, cu toată puterea.

Un strigăt de surpriză din spatele lui. Al lui Fritz.

– I-ai spus-o, Mike! I-ai spus-o! Bravo, băiete!

O clipă, Saddler nu reacţionă. Apoi deschise tocul şi scoase pistolul.

– Eşti arestat, spuse el, scurt. Sergent, îţi încredinţez omul ăsta!

– Hei, nu!

O voce de fată. A Dianei, poate. Strigătul ei fu repetat imediat. Un zumzet de întrebări şi răspunsuri se răspîndi pe deal, ca vaietul surd al unor insecte. Ajungînd la un punct culminant brusc, neaşteptat, manifestat printr-o singură voce ascuţită, nepămînteană, asexuată:

– Ucideţi porcii!

Mai tîrziu, l-au trecut pe Michael Advowson numărul 1 din cei şaizeci şi trei. Cînd au testat laserele de luptă pe hrană, au funcţionat bine.

IULIE

Boală ce se întinde

Paisprezece octombrie i-o zi să ne-o reamintim:
Un duce-a pus în funcţiune, împingînd puţin
Maneta, termocentrala, înconjurat de personalităţi,
În timp ce lumea se înghesuia în părţi,
Ţinută la distanţă de-un soldat frumos,
Trimis din Darlington, şi arătos
Ca alţi colegi ai lui soldaţi
În uniforme stacojii, noi, îmbrăcaţi.
S-a citit scrisoarea Lordului Locotenent
Ce vorbea de noile roade ale naturii în mod pertinent.
De-atunci, există curent în orice fermă sărăcită,
Ceea ce va duce la o viaţă fericită.
Cînd îl va folosi, oricare om
Să se gîndească la Thomas Alva Edison.

«McGonigal Redivivus», 1936

Siguranţă

... acum ştim că trebuie să adunăm încă cincizeci şi nouă la cei patru soldaţi ai armatei SUA, anunţaţi iniţial. Comentînd soarta acestora din urmă, înainte de a pleca spre Gettysburg, unde va sărbători Ziua Independenţei recitînd Discursul de la Gettysburg, sub înfăţişarea lui Abe Lincoln, în faţa unui auditoriu estimat că va depăşi o sută de mii de persoane, Prexy a spus, citâm, să nu uităm că au sfinţit pămîntul american cu sîngele lor. Sfîrşitul citatului. Printre primele lucruri pe care le va lămuri ancheta este şi afirmaţia că tulburările au fost provocate din cauză că Nutriponul

conținea un drog halucinogen. Se știe că o parte din hrană a fost distribuită, împotriva ordinelor ofițerului american superior prezent, de nefericitul observator ONU din Irlanda, maiorul Advowson. Acum Europa. Frontiera dintre Franța și Italia a fost închisă la miezul nopții, pentru a opri hoarda de refugiați înfometați din sud, precum și răspîndirea tifosului...

Scîrțîit

Din ziua teribilă a *tulburărilor* de la uzina hidroponică, Maud rămăsese mai mult în camera ei, refuzînd să discute cu soțul și să facă altceva decît minimul necesar pentru copii. Domnul Bamberley fusese obligat s-o angajeze pe sora mai mare a servitoarei lor, Christy, pentru a o ajuta. Aceasta avea nevoie de bani, pentru că soțul ei nu putea munci, suferind de o formă de paralizie datorată chimicalelor cu care lucrase. Femeia era foarte pricepută.

Oricum, exista cineva care preluase efectiv conducerea casei. Cei șaizeci și trei de morți de pe pămîntul lui – chiar dacă la fabrică, nu pe moșie – îl cufundaseră într-o stare de zăpăceală, ca și pe Maud. Uitase de călătoria lunară la New York, de vizitele ocazionale la clubul de țară, chiar și de preocupările în legătură cu biserica. Stătea, în fiecare zi, ore îndelungate, privind pe ferestrele camerei pe care o preluase cînd moștenise casa, din cauza vederii splendide.

Vara nu fusese ce-ar fi trebuit să fie. Cu toată munca grădinarilor, straturile de flori care se întindeau în fața terasei, pe optsprezece picioare de la pervaz, erau prăfuite, ofilite. Iarba se uscase și trebuiseră să răsădească diferite părți ale peluzei, la un preț enorm. Nu din cauză că ar fi lipsit apa... Ar fi trebuit să cheme un expert în sol și să descopere dacă de vină era lipsa soarelui sau vreo deficiență a pămîntului. Dar nu apucase să se ocupe.

Iar frunzele celor mai minunați arbuști erau pline de pete uscate, de mărimea unor monezi, florile păreau a se ofili

înainte de a se deschide, şi în spate, peste munţi, atîrna un voal permanent de ceaţă cenuşie.

În vara asta nu văzuse cer albastru. Doar din avion.

Se simţea obosit. Se simţea zdrobit. Se simţea epuizat. Pînă săptămîna trecută participase, în toată viaţa, doar la înmormîntarea cîtorva persoane: bunica lui, părinţii, de curînd Nancy Thorne. Şi, deodată, la cei dinainte fuseseră adăugaţi şaizeci şi trei. Înmormîntarea în masă fusese îngrozitoare!

Dar partea cea mai rea fusese cînd cortegiul funerar ajunsese la porţile cimitirului. Poliţia estimase, mai tîrziu, că se strînseseră peste două mii de persoane, majoritatea din Denver şi de la Academia de Aviaţie. Stăteau pe marginile drumului şi-şi exprimau dispreţul faţă de Jacob Bamberley. Aduseseră steaguri şi pancarte pe care scria: LA DRACU' CU ONU şi LUAŢI MÎINILE DE PE AMERICA.

Mai tîrziu, cineva pusese o cruce aprinsă pe mormîntul comun.

Pe de altă parte, ofiţeri din departamentul juridic al armatei ce căutau dovezi, FBI-ul, un avocat republican vorbăreţ ce acţiona ca reprezentant special al guvernatorului, chiar guvernatorul, pe care-l întîlnise la dineuri pentru strîngerea de fonduri, senatorul Howell, care nu-i era chiar străin, stătuse pe scaunul de colo şi spusese că era încîntat că (obscenitate, scuze) de Advowson primise ce i se cuvenea, că probabil chiar el pusese drog în hrană, fiind plătit de tupamaroşi să facă asta...

Toţi întrebaseră de Maud. Toţi.

Acum scandalul se mai potolise. Trebuia să-şi care povara încă un timp, după cum le spusese băieţilor care puneau tot felul de întrebări, dar numai aşa se putea face dreptate. În ţara asta există o tradiţie serioasă a dreptăţii, le explicase el, bazată pe legea cutumiară engleză, ce data de o

mie de ani. Dacă era cineva vinovat de morţile acelea, va fi pedepsit.

Cît despre Maud...

Încordarea, fără îndoială... Aşa spusese doctorul Helpern. Ca urmare, nu-i făcuse nici un reproş că se retrăsese în camera ei, că insistase să mănînce şi să doarmă singură, că refuza să-l salute cînd se întîmpla să se întîlnească...

Venise timpul să pună capăt acestei farse. La urma urmei, azi era o zi deosebită. În familia Bamberley exista o tradiţie legată de 4 iulie, tradiţie pe care o moştenise de la tatăl, de la bunicul lui. Înălţase, în zori, drapelul, iar băieţii – cu excepţia lui Cornelius – se adunaseră să-l vadă. Mai tîrziu, la gustarea de dimineaţă, cadourile: pentru cei mici, imitaţii de pistoale Colt şi cuţite Bowie, pentru ceilalţi, copii după pergamentul cu Declaraţia de Independenţă, Legea Drepturilor, Cuvîntarea de la Gettysburg. După aceea, un prînz sărbătoresc, la care va ţine o cuvîntare, aşa cum obişnuia şi tatăl lui, în care să explice înţelesul aniversării, iar după-amiază, îl vor privi împreună, la TV, pe preşedinte. În sfîrşit, seara, înainte de culcare, focuri de artificii. O firmă din Denver pregătise totul, pe peluză. Făceau treaba asta în fiecare an.

Se făcuse douăsprezece şi jumătate. Deci, spre chinuri...

Domnul Bamberley înghiţi încă o capsulă din sticluţa cu tranchilizante, pe care i-o dăduse doctorul Halpern, şi se îndreptă spre sufragerie.

Maud se afla deja la locul ei. Pentru prima oară în săptămîna aceea. Zîmbind, o sărută pe obraz – ea abia se clinti – şi se duse spre scaunul lui ca un tron, salutînd pe fiecare băiat. Exista o urmă de încordare, dar va trece imediat, cu siguranţă.

Se aşeză, verifică dacă Christy se afla lîngă masa de serviciu, unde se aflau castroanele cu salată – da, totul era în regulă – şi-şi plecă fruntea.

– O, Doamne...

– Nu, Jacob, îl întrerupse Maud.

Uluit, descoperi că se uita fix la el.

– Nu, Jacob, zise ea, din nou.

Era prima dată, de cînd se căsătoriseră, cînd îi spunea „Jacob“, nu „Jack“ sau „dragă“.

– Ai sînge pe mîini. Voi spune eu rugăciunea...

– *Ce?*

– Ai ucis sute de oameni nevinovați. Poate mii. Nu cred că ai dreptul să spui rugăciunea pentru noi!

O apăsare uriașă, arzătoare, îi cuprinse capul domnului Bamberley. Tună:

– Maud, ți-ai pierdut mințile?

Își aminti, prea tîrziu, că servitorii nu trebuiau să asiste la o ceartă între stăpînii lor. Îi făcu semn lui Christy să iasă. Dar, înainte ca aceasta să ajungă la ușă, Maud vorbi din nou:

– Greșești, Jacob! Abia acum mi le-am găsit. Știu de ce n-ai servit niciodată hrană făcută în fabrică la propria-ți masă. Am citit, cît am stat închisă în cameră. Am descoperit ce le-ai făcut sărmanilor copii negri din Africa. Și celor din Honduras. Și, bineînțeles, oamenilor înmormîntați săptămîna trecută. Am aflat că ceea ce spusese Hugh despre tine e adevărat...

Domnului Bamberley nu-i venea să creadă. Rămăsese cu gura căscată, ca un pește proaspăt prins.

– Așa că, de aici înainte, eu voi spune rugăciunea. Conștiința mea e relativ curată. O, Doamne, Tu care...

– Tăcere!

Asta a fost semnalul pentru Cornelius să se prăbușească.

Maud nu făcu nici un gest să-l ajute, cînd băiatul căzu pe podea. Îl privi în ochi pe soțul ei, peste argintărie și porțelanurile minunate.

– Chem doctorul, spuse, în cele din urmă, domnul Bamberley. Se vede că nu ți-ai revenit din... indispoziția recentă.

Se îndreptă spre ușă.

– După această izbucnire incredibilă, nu mai am chef de mîncare. Dacă are cineva nevoie de mine, sînt în birou!

Tremura, din cap pînă-n picioare. Aproape se prăbuşi pe uşă, cînd o închise.

Doamne! Ce-o apucase pe femeia asta? Niciodată, în toţi anii de căsătorie, nu-şi permisese asemenea... asemenea prostii!

Scotoci pe biroul – elegant, englezesc, vechi – după sticluţa cu tranchilizante şi luă altă doză: două capsule. Se părea că doza anterioară nu fusese suficientă. Era mai gras decît media...

Lîngă birou, un scaun acoperit cu catifea. Se prăbuşi pe el, gîfîind un pic. S-o audă pe Maud spunînd aşa ceva în faţa băieţilor! Ce otravă strecurase în urechile lor nevinovate! Nemaivorbind că, dintre toate zilele, o alesese tocmai pe asta pentru a fi... deprimată.

Era prea mult. Abandonă chinul de a gîndi. Iar trupul îi aminti că spusese o minciună la masă. Îi era foame. Îi ghiorăiau maţele.

Ce să facă? Nu putea telefona la bucătărie, din moment ce Christy îl auzise spunînd că n-are chef de mîncare. Oricum, probabil că era ocupată să-l ajute pe Cornelius...

Cornelius. Bineînţeles. Stocul secret de bomboane pe care i le confiscase, cel care îi provocase ultima criză. O tabletă de ciocolată i-ar potoli arsurile cumplite... Poate după ce va suna doctorul Halpern, Maud se va linişti sau se va duce în camera ei, şi vor putea prînzi, pretinzînd că totul era normal...

Muşcă lacom din ciocolata rîncedă.

Ameţeală?

Aer!

Ferestra!

Optsprezece picioare pînă la lespezile de piatră lustruită, ale terasei.

– Dar spunea că nu mănîncă niciodată dulciuri, mormăi doctorul Halpern, cu mintea plină de imagini ale anchetei de practică eronată. L-am avertizat în privința brînzei, dar mi-a spus că n-a mîncat niciodată... N-a pomenit de asta?

Ținînd în mînă o batistă udă de lacrimi, Maud șopti:

– Da, mi-a spus că l-ai întrebat... Dar a crezut că din cauză că era... supraponderal...

Era în regulă. Slavă Domnului! Doctorul Halpern se ridică.

– Cred că-i mai bine să-l ducem înăuntru. E cineva pe aici?

– Doar servitoarea și bucătăreasa...

– Se vor descurca.

Recul

– L-am copiat, spuse obosit chimistul cubanez.

Fusese o treabă teribil de lungă și obositoare. Dar o făcuse.

– Iată. E exact, pînă la ultima legătură chimică. Nu-i mult; nu avem posibilități de fabricare a gazului halucinant. Așa că ai grijă cum îl folosești.

– Mulțumesc. O să am grijă.

La cincisprezece minute de la plecarea din Mexico City spre Tokio, un pasager de la bordul unui 747 țipă că-l mănîncă furnici roșii și reuși să deschidă ușa de urgență, la 23 000 de picioare înălțime. Fusese la toaletă și băuse de la robinetul de acolo, înainte să aibă criza.

E adevărat că avea eticheta APĂ DE BĂUT.

– Ce naiba, spuse fostul soldat, e americană, nu? Şi ştii ce-au făcut ticăloşii în Noshri!

Au găsit-o în lumina spălăcită a zorilor. Conform expertului în medicină legală, fusese violată de cel puţin trei bărbaţi, posibil pînă la doisprezece. Nu putea spune dacă asta se întîmplase înainte sau după ce fusese strangulată.

Durase trei zile pînă o găsiseră. Pielea ei neagră se vedea greu în tufişuri.

O maşină intră într-o staţie de benzină din Tucson. Doi negri coborîră şi se duseră la toaleta bărbaţilor. Cînd ieşiră, o luară la goană.

Staţia de benzină arse două ore.

Dinamită.

La fel în Peoria, Milwaukee, Philadelphia, San Bernardino, Jacksonville, Albany, Evanston, Dallas şi Baton Rouge.

Prima zi.

O intersecţie supraetajată, în construcţie, lîngă Huntsville, Alabama. Cimentul abia începuse să se întărească, în momentul exploziei. S-a dovedit a fi mai ieftin s-o dărîme, decît s-o repare.

Acelaşi lucru în alte opt locuri, în care se lucra la drum. Fără nimic care să le fi făcut cunoscute pînă atunci.

La fabrica de hîrtie din Georgia, sabotorul fusese un chimist. Un butoi cu substanţă obişnuită de încleiere fusese înlocuit cu unul ce conţinea un soi de catalizator, iar valuri imense de fum coroziv distruseseră instalaţia. Un telefon ano-

nim la televiziunea locală pretindea că actul fusese făcut pentru salvarea copacilor.

În aceaşi zi, în California de nord, fuseseră puse două pancarte într-o dumbravă de sequoia, a cărei tăiere o autorizase guvernatorul. Două sute din ultimii şase sute rămaşi în stat. Pancarta anunţa: PENTRU FIECARE COPAC PE CARE-L VEŢI UCIDE, VA MURI UNUL DINTRE VOI.

Făgăduiala a fost îndeplinită cu ajutorul pistoalelor automate Schmiesser. Scorul actual e de optsprezece oameni la şaptesprezece copaci.

Destul de strîns.

În Little Rock, doamna Mercy Cable, care găsise un craniu şi oase încrucişate pictate pe maşina ei cînd ieşise din cabinetul doctorului, cu copilul bolnav, a murit susţinînd că intenţiona cu adevărat să-şi spele maşina.

Oricum, era doar o negresă... Mulţimea s-a dus acasă, să mănînce.

Cea mai ingenioasă lovitură a fost pregătită în spatele uşii unui mexican care lucra la Biroul de Stat pentru Educaţie din California. (Din fericire pentru el, cînd s-a aflat nu se mai găsea în spatele uşii. Emigrase, prin Mexic, în Uruguay.) Folosise înregistrările pe calculator despre studenţi pentru a organiza expedierea gratuită a mii de plicuri identice, oricui urma o formă de şcolarizare publică. N-au aflat niciodată cîte fuseseră pentru că, deşi fuseseră expediate toate pe 1 iulie, poşta funcţiona atît de încet, încît plicurile au ajuns la destinaţie pe parcursul întregii săptămîni, iar la sfîrşitul acestei perioade, părinţii, alertaţi să-şi apere copii de propaganda *commie,* distruseseră plicurile înainte ca destinatarii să le deschidă. Se presupune că cincizeci de mii ajunseseră unde trebuia.

Pe fiecare plic era imprimat: UN CADOU PENTRU TINE, DE ZIUA INDEPENDENŢEI, DIN PARTEA LIGII

„FII UN AMERICAN MAI BUN". Înăuntru se afla o ilustraţie frumoasă, în stilul gravurilor în cupru, reprezentînd un bărbat înalt, cu mai mulţi însoţitori, ce înmînau haine unui grup de indieni aproape goi.

Dedesubt, explicaţia: *Prima din seria de comemorare a valorilor tradiţionale americane. Guvernatorul din Massachusetts distribuind pături infectate de vărsat de vînt indienilor.*

Taci din gură cînd eşti afară

În jurul golfului era agitaţie – o mare vînătoare a celor ce nu se prezentaseră la recrutare. Oricine de pe stradă (cine ar fi vrut să fie, cînd vîntul împrăştia mormanele de gunoi ce blocau golful?) care era tînăr, bărbat sau avea o înfăţişare corespunzătoare, se putea trezi încărcat într-o maşină a poliţiei şi ţinut la răcoare pînă prezenta un certificat de lăsare la vatră sau documente valabile pentru scutire de serviciul militar. Toţi erau îngroziţi şi-şi doreau să fi fugit în Canada sau Mexic, înainte ca ţicnitul ăla să fi lansat raidurile cu baloanele incendiare în San Diego. După aceea, situaţia de pe ţărm devenise mai strînsă decît curul unui mîncător de khat.

Îşi imaginase că treaba are vreo legătură cu Hondurasul, deşi nu apăruseră prea multe ştiri de cînd tupamaroşii cuceriseră Tegucigalpa şi izgoniseră guvernul legal în San Pedro Sula. Pentagonul o luase peste bot.

Problema devenise mai simplă de cînd Hugh şi Carl, împreună cu prietenii lor – mai bine zis, ai lui Kitty – Chuck şi Tab, se bătuseră cu cîţiva foşti marinari şi le luaseră certificatele de demobilizare. Individul pe care-l numeau în continuare Ossie, deşi îşi dăduseră de mult seama că nu-i adevăratul Austin Train, ştia unde puteau fi copiate şi modificate. Aveau deci documente cu care să dovedească faptul că-şi făcuseră datoria... cel puţin poliţiştilor locali. Încercarea de a le folosi la un post de la graniţa statului s-ar

fi dovedit riscantă, de aceea nu plecaseră în interiorul continentului.

Cel ce pretinsese că-i Train nu le spusese numele lui adevărat, dar discutaseră despre ideea lui de a face dubluri ale lui Train. Se scîrbise de fostul lui idol. De ce naiba, întreba el, nu iese ticălosul din ascunzătoare şi nu preia conducerea forţelor revoluţionare, care aşteaptă o conducere centrală? O întrebare rezonabilă. În vara aceea, naţiunea fierbea. Oamenii care plecau pentru un timp din stat spuneau toţi acelaşi lucru, deşi nu puteai afla adevărul din ştirile oficiale. Nu puteai să mergi pe străzile unui oraş important fără să nu vezi craniul şi oasele încrucişate. Oamenii puneau semnul pe uşile din faţă. Se vindea sub formă de abţibild, ca acela pe care-l purta Ossie cînd îl întîlniseră Hugh şi Carl. Modele luminoase, din plastic, pentru atîrnat la porţi. Întreaga zonă agricolă a ţării fierbea, din cauza molimei care distrugea recolta, iar asta însemna ceva nou – în mod obişnuit, comunităţile rurale erau loiale orbeşte. Mai mult, actele de sabotaj menţionate în ziarele ilegale aveau loc în toate statele. De la zahăr turnat în rezervoare la distrugeri pe căile ferate.

Şi bombe – deşi, strict vorbind, acestea nu făceau parte din tradiţia trainită.

La întrebarea lui Ossie, Carl avusese un răspuns ce păruse a fi adevărat:

– Părerea mea e că tipul a fost lichidat. Făcea prea multe necazuri şefilor. Uită-te ce-au păţit Lucas Quarrey şi Gerry Thorne!

Totuşi lucrurile nu stăteau chiar atît de rău să nu poţi da o petrecere, iar pe 4 iunie deciseră să organizeze una. Un fel de plimbare la miez de noapte. Optsprezece inşi în mijlocul drumului, simţindu-se bine, din cauza marijuanei sau khatului. Mai aveau şi vin, dar abia s-au atins de el. Turnau tot felul de chestii pe struguri, iar culegătorii mureau. Kitty nu se ivise, dar ce conta? Erau alte gagici. Hugh o făcuse cu două pe care

nu le întîlnise pînă atunci, prietene ale lui Tab, se simţea sigur de sine şi fericit. Se plictisise s-o facă doar cu Carl, dar Tab procurase nişte LSD şi treaba mersese...

Exista şi un telefon. Pentru că nu plătiseră abonamentul, puteau fi sunaţi, pînă veneau să li-l ia. Sună şi tot sună pînă cînd, în cele din urmă, Hugh îl ridică, să spună să-i lase în pace. Dar, după ce ascultă un timp, strigă să se facă linişte.

– E vorba de Kitty, explică el.

Mai mulţi prieteni ai prietenilor întrebară unde era. Le zise să tacă.

– A fost la petrecerea cu focuri de artificii din campus.

Cineva dădu magnetofonul mai încet, pînă cînd formaţia înregistrată se auzi ca şi cum ar fi cîntat la un telefon, la mare distanţă.

– E bine?

– Făcută praf. Nu *chiar* distrusă. Bătută.

– Rahat! orăcăi Carl. Ea sau toată gaşca? Cine a sunat?

– Chuck. Spune că toţi. I-au bătut unii, pentru că au bombardat staţiile de benzină din jur cu un fel de torţe romane.

– Omule, de ce nu ne-am gîndit şi noi la asta! se plesni Tab cu palma peste frunte.

– Dar de ce-au atacat campusul? întrebă una din fetele pe care le avusese Hugh mai devreme.

O chema Cindy. Studentă. Negresă.

– Cineva a ridicat drapelul cu craniul şi oasele pe stîlpul de lîngă decanat.

– Oh, *fantastic*! izbucni Cindy în rîs, lăsîndu-se pe spate, iar cămaşa, singurul lucru pe care-l purta, se desfăcu, lăsînd să se vadă un tatuaj negativ: un craniu, ai cărui ochi erau sfîrcurile ei, dinţii rînjiţi pe burtă, oasele încrucişîndu-se pe pubisul ei ras.

Fusese făcut printr-o operaţie minoră şi putea fi înlăturat. Tot timpul asigura lumea că putea fi înlăturat.

– Da, mormăi Hugh. Au fost ciomăgiţi şi încărcaţi în maşini.

Se făcu tăcere, cînd puse telefonul în furcă. Ossie spuse, deodată:

– Trebuie să ripostăm! *Trebuie*!

– Nu foloseşte la nimic să lovim şi să fugim! mîrîi Carl. Trebuie să-i facem să sufere pe cei ce dau ordinele!

– Bine. Şi cine dă ordine? se întoarse Ossie spre el.

– Cei bogaţi, cine alţii?

– Corect. Şi avem o cale spre bogaţi – n-aţi observat? Mă gîndesc de mult la asta. Hugh, cît de bogat e Roland Bamberley?

Cîţiva dintre cei ce ascultaseră se întoarseră la ceea ce făcuseră înainte, mai ales să se reguleze. Cîţiva rămaseră, simţind că se petrecea ceva interesant.

– Milioane. Treizeci? Cincizeci? Nu ştiu.

– L-ai întîlnit vreodată?

– O singură dată. La Jacob Bamberley.

– Fiul lui... cum îl cheamă?

– Hector, chicoti Hugh.

Era îndopat cu marijuana şi khat, poate şi LSD-ul îşi făcea efectul...Toate trei luptau în capul lui şi-l făceau să plutească.

– Rahat, ce individ ridicol! Îşi ţine băiatul ca şi cum l-ar fi înfăşurat în saran! Ştii că nu avea voie să mănînce cu noi? Doar hrană specială, verificată de chimistul lor! Umblă numai însoţit de un paznic. Ziua şi noaptea. Unul înarmat. Jur că abia i-am văzut figura! Merge cu mască de gaze peste tot, chiar cînd a fost în Colorado!

– Ce vîrstă are? Cincisprezece ani?

– Cred că da. Aproape şaisprezece.

Lui Hugh îi trecu chicoteala şi începu să se mire.

– De ce vrei să ştii toate astea?

– Un moment. O clipă... Ai citit că a obţinut licenţa, pentru tot statul, pentru purificatoarele japoneze?

– Da, au instalat unul acolo unde mîncăm uneori. Şi afişe pe pereţi.

– Nu crezi că Hector ar merita să fie mai puțin protejat, iar noi ceilalți, mai mult? Ce-ar fi să mergem la el și să-l invităm să vadă cum trăiesc alții?

Arătă spre camera plină de fum, implicînd prin gest întreg orașul din spate.

Urmă o tăcere plină de zăpăceală. În cele din urmă, Carl spuse:

– Vrei să-l răpim? Să cerem o răscumpărare?

– Ce naiba..., începu Hugh, dar Ossie îl întrerupse.

– Nu bani, drăguțule! Nu răscumpărare în bani gheață. Mă gîndeam la douăzeci de mii de purificatoare de apă instalate gratuit, dacă vrea să-și vadă băiatul înapoi!

– Asta-i muzica ce-mi place! exclamă Tab. Da, are sens! Pleacă de-aici! îi zise el lui Cindy, care-i umbla la prohab.

Imediat, discuția deveni generală. Ideile apăreau cîte zece pe minut, majoritatea absurde.

În timpul ăsta, Hugh stătea rezemat de perete și se gîndea: Doamne, e o nebunie, dar poate să meargă! Chiar *poate*!

Ar fi fost în spiritul evenimentelor întîmplate pe plan național – ceea ce ar fi adus sprijin mai ales în orașe – și al naibii de apropiat de idealurile inițiale trainite, mai mult decît aruncatul cu bombe.

Dacă n-ar fi fost Ossie, n-ar fi trecut niciodată la punerea planului în practică. Hugh nu știa prea bine cum se desfășuraseră lucrurile – în momentul în care își dădu seama că urma să fie personajul principal era drogat și rămase astfel pînă în ziua faptei. Ossie petrecuse cincisprezece ani în lumea subterană, locuind ici, colo, fără să rămînă mult timp în casă, pentru că avea un instinct de autoconservare apropiat de paranoia. Avea diferite legături și le folosise.

Roland Bamberley divorțase de mama lui Hector cu ani în urmă și avusese de atunci un șir de amante respectabile, nedorind să se recăsătorească, pentru a deține controlul deplin al averii. El și fiul lui locuiau la Conacul Citadelă

(unde în altă parte?) lîngă Point Reyes, construit în jurul unui lac artificial, cu apă limpede, proaspătă, cu o mulţime de copaci în vecinătate, pentru a păstra aerul curat. Evident, nu puteau face treaba acolo. Nu cu ţintaşii, foşti în infanteria marină, care patrulau tot timpul.

Hector ieşea din cînd în cînd, însoţit, invariabil, de paznicul lui înarmat. Un prieten al lui, de la aceeaşi şcoală scumpă, pe care-l vizita, locuia pe dealul de lîngă Sansalito, care devenise o zonă foarte căutată în ultimii ani, pentru că verdeaţa rămăsese încă deasă şi un efect micrometeorologic făcea aerul mai bun decît media. Ossie avea o cunoştinţă care lucra la o staţie TV locală. Amabil, individul povestise că, dacă nu pleca în vacanţa de vară, Hector îşi vizita prietenul o dată pe săptămînă, pentru a juca tenis (înăuntru, bineînţeles), după care rămînea la masă.

Au studiat zona, în timp ce Ossie lucra cu alte relaţii ale lui, pregătind un drum de întoarcere în Berkeley prin nord, care să ocolească podurile principale şi făcu o grămadă de curse, pentru a verifica fiecare amănunt. Trebuiau să fure o maşină, pentru operaţiune, apoi s-o abandoneze.

Apoi, deodată, ziua stabilită năvăli peste ei.

Hugh trăia ca în vis. Dacă ar fi crezut că era adevărat, s-ar fi pişat pe el de groază. Aşa, se simţea foarte calm.

Chiar la colţul casei prietenului lui Hector, ferită de drum de copaci deşi şi tufişuri, se afla un stop. Acolo opri, respectînd regulamentul, Cadillac-ul albastru, cu aer condiţionat. Hugh ieşi la iveală, zîmbi, făcu semn cu mîna şi ciocăni în fereastra maşinii. Îşi pusese cele mai bune haine – sau, mai bine zis, ceea ce fuseseră, cu o zi sau două în urmă, hainele cele mai bune ale cuiva – se răsese, se făcuse prezentabil.

– Hei, nu eşti Hector? Hector Bamberley? strigă el.

La volan, paznicul se răsuci, cu o mînă sub haină, după pistol. În mașină nu purta mască – Cadillac-urile aveau cele mai bune filtre – iar Hector arăta ușor uimit, un pic stingherit.

– Sînt Hugh! Hugh Pettingill! Al unchiului tău Jack!

Îl recunoscu. Un cuvînt către paznic, care se încruntă, dar își aminti și el de întîlnirea anterioară. Se relaxă, apoi se încordă cînd Hector atinse butonul ferestrei.

– Pune-ți masca, dacă ieși în aer liber!

Prea tîrziu. Hugh aruncase grenada cu gaze somnifere în mașină. Chiar pe scaunul din față. Se întoarse și fugi spre marginea drumului.

Grenada făcea parte din ultimul tip de arme antirăzmeriță ale armatei SUA. Fusese trimisă în țară din Honduras. Ossie cunoștea pe cineva, care cunoștea pe cineva... Oricum, în zonă fusese întotdeauna o cerere grozavă de arme.

Așteptară cele trei minute necesare. Piciorul paznicului alunecase de pe frînă, dar mașina rulase de-a latul șoselei și se oprise în trotuarul opus. Se pregătiseră să înfrunte riscul ca individul să-și amintească mai tîrziu de Hugh. În două cazuri din trei, gazul producea amnezie parțială. Ca o lovitură în cap. Probabil că, atunci cînd se va trezi, nu-și va aminti nimic.

Apărură și ceilalți, din tufișuri, iar Ossie aduse mașina pe care o furaseră, îl ascunseră pe Hector sub o pătură și fugiră.

– Arată cam verde la față, mormăi Hugh, cînd îl aruncară în camera – mai degrabă un dulap mare – pe care i-o pregătiseră la Kitty.

Fata nu se întorsese, de cînd fusese ridicată de poliție, la petrecerea din 4 iulie, și nimeni nu știa unde-i, poate la pușcărie. Dar erau convinși că i-ar fi aprobat, dacă ar fi știut ce făceau.

O vizuină fără ferestre, dar bine ventilată – se asiguraseră de lucrul ăsta – cu ziduri din ciment, ușă solidă, ce se putea încuia, și un robinet ce funcționa. Aduseseră un divan, o oală de noapte și ziare, cărți și reviste, care să-l ajute să-și irosească tim-

pul. N-o să-i placă. Dar nu urma s-o ducă mai rău ca alţi oameni, care trăiau aşa tot timpul.

– Pare bolnav, spuse Hugh.

– Sigur că e, mormăi Ossie, aranjînd picioarele băiatului pe pat. Aşa se întîmplă după o doză de gaz. Avem însă făgăduiala Pentagonului că nu-i va fi fatal.

Rînji, fără veselie.

– Mă duc să transmit cererea de răscumpărare.

Cînd Hector Bamberley îşi reveni din adîncurile comei, îl văzu pe Hugh sprijinit de zid, înconjurat de gîndaci, unii vii, şi de bucăţi umede de khat. Poţi să-l mesteci, să-l faci infuzie, să-l fumezi – poţi să ţi-l bagi în cur, dar Hugh nu încercase şi chestia asta. Dintre toate variantele, decisese că-i plăcea mai mult să-l fumeze. Îşi puse în grabă masca de gaze.

– Ce..., spuse Hector.

Încercă să se ridice. Căzu înapoi. Încercă iar. Era mare pentru vîrsta lui, cu un fizic excelent. Aşa şi trebuia să fie, după cum îşi organizase viaţa.

Aproape răsturnă oala de noapte, pe care i-o lăsaseră la îndemînă. La a treia încercare, se aşeză şi-l privi. Era foarte palid. Reuşi să şoptească.

– Eu... Te cunosc? Am crezut că l-am văzut pe...

Se întrerupse.

– Unde sînt? Ce caut aici?

Hugh îl privi liniştit.

– Te cunosc.

Îşi duse mîinile la tîmple şi gemu.

– Eşti... Nu, nu te cunosc...

Urmă o perioadă de tăcere, în timpul căreia îşi reveni din cele mai rele efecte ale gazului. Reuşi să-şi coboare mîinile, îi reveni un pic de culoare în obraji.

– Unde sînt? întrebă el, din nou.

– Aici.

– Ce vreţi să faceţi cu mine?

– Să avem grijă de tine, se încruntă Hugh. Foarte multă grijă. Cheltuind mulţi bani. Uită-te!

Scotoci sub pat, aproape lovindu-se de picioarele lui Hector, şi scoase o tavă din plastic, pe care fuseseră aranjate cîrnaţi, salată, pîine, fructe, brînză şi un pahar cu apă. Nu exista nici un anunţ „nu beţi", pentru moment, aşa că interpretaseră lucrurile ad litteram.

– Totul e de la Puritan.

– Nu înţeleg...

– E simplu, oftă Hugh. În primul rînd, n-o să mori de foame. Nici n-o să fii bătut. Nimic de felul ăsta.

– Dar...

Hector se stăpîni. Printre lucrurile pe care le învăţase la şcoala lui scumpă era şi autocontrolul.

– Bine. Nu-s aici să fiu înfometat, nici să fiu bătut. Atunci, pentru ce?

– Pentru că tatăl tău a făcut avere distrugînd Pămîntul. Acum se străduieşte să facă alta, din rahatul străbunilor. Aşa că te vom ţine aici, te vom hrăni – cu marfă de la Puritan, de cea mai bună calitate – pînă tatăl tău va fi de acord să instaleze gratuit douăzeci de mii de purificatoare de apă.

Hector nu-l asculta atent.

– Ştiu cine eşti! spuse el, deodată. Te-ai certat cu unchiul Jack şi ai plecat!

– Ai înţeles ce ţi-am spus? zise Hugh, sărind în picioare. Drace! De-aia purta mască de gaze?

– Da, cred că da...

Hector părea nervos. Nu era de mirare.

– Am nevoie să mă duc la toaletă.

Hugh îi arătă oala de noapte.

– Ce? Nu mă lăsaţi să mă duc la baie?

– Nu. Poţi să te speli la chiuvetă. Ai un prosop. Nu ştiu de ce vrei neapărat la baie. Nu avem un purificator de apă aici. Trebuie să ne descurcăm cu apă obişnuită. Gîndeşte-te la asta, o să ai destul timp!

Se duse şi bătu, cu degetele îndoite, în uşă. De două ori. Ossie pusese la punct un plan: nimeni un intra în cameră fără mască, nimeni nu intra fără să-l aştepte cineva în faţa uşii, care nu va deschide decît după ce va auzi numărul de lovituri asupra cărora se înţeleseseră şi care urma să fie schimbat mereu.

Imediat, Tab îi deschise. În spate era Carl, gata să oprească vreo încercare de fugă. Amîndoi, cu mască.

Hugh ieşi, uşa fu încuiată.

– În regulă? întrebă Carl.

– Pe dracu'! M-a recunoscut, zise Hugh, aruncînd masca, enervat. Cred că s-a obişnuit cu măştile. Adică oamenii le poartă tot timpul, îi recunoşti după ochi, după frunte. Oricum, ştiam ce risc îmi asum. Isuse, khatul îmi face sete! Aveţi o Coca sau altceva?

– Ţine, îi întinse Chuck o cutie. S-a uitat la cărţi?

– Bineînţeles că nu. De ce?

Chuck rînji.

– I-am ales o grămadă de chestii porno. Să le aibă la îndemînă, cînd e singur...

Trezirea pămîntului

– Ce naiba faci?

Un cot în coaste. Philip Mason se răţoi la nevasta lui. Era întuneric. Şi cald. Însă ferestrele fuseseră închise, din cauza fumului de la focurile de pe rîu. Apoi îşi dădu seama. Alt cutremur împuţit. Se sculă.

– E unul rău? mormăi el, frecîndu-se la ochi.

– Nu, dar Harold plînge.

Denise coborî din pat, căutînd cu picioarele papucii. Altă zguduire scurtă. Ceva zăngăni pe noptieră. Sticlele de parfum, probabil. Un vaiet. Nu, un răcnet cu toată puterea.

– Bine, vin şi eu, oftă Philip şi-şi puse picioarele pe podea.

Nu-i sfîrşitul lumii, nu?

De obicei, Moses Greenbriar împărţea cu generozitate zîmbete, în fiecare dimineaţă, cînd ajungea la birou. De data asta, împărţi mîrîituri. Era leoarcă de transpiraţie – aerul de afară era îngrozitor de umed şi de fierbinte – şi întîrziase mai mult de-o oră. Năvăli în birou şi trînti uşa.

– Doctorul Grey vă aşteaptă de-o jumătate de oră, îi transmise secretara, nervoasă, prin interfon.

– Gura! Ştiu!

Smulse capacul unui flacon cu pilule, înghiţi una şi, după cîteva minute, se simţi mai bine. Dar în cameră era groaznic de cald şi de umed. Sună secretara.

– Ce naiba s-a întîmplat cu aerul condiţionat?

– Instalaţia e suprasolicitată, domnule. E la maximum. Au promis să trimită pe cineva s-o regleze, săptămîna viitoare...

– Săptămîna viitoare?

– Da, domnule. N-au reuşit să recupereze întîrzierile datorate epidemiei de enterită.

– Of, drace!

Greenbriar îşi şterse faţa şi-şi scoase haina. Cui îi păsa că avea cămaşa udă? Toată lumea o avea, pe vremea asta.

– Bine, trimite-l pe doctorul Grey.

Cînd Grey apăru în uşă, reuşise să-şi revină, cu ajutorul altei pilule.

– Tom, ia loc. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Iar trainiţii ăştia murdari!

– N-am ştiut că-i o demonstraţie, zise Grey, încrucişîndu-şi picioarele.

Greenbriar îl privi cu invidie. Individul n-avea hainele mototolite, doar o pată de transpirație.

– Nu o demonstrație. Se pare că au renunțat la asemenea acțiuni nevătămătoare. Cred că ai auzit de răpirea lui Hector Bamberley...

Grey dădu din cap.

– Necazurile tale au vreo legătură cu...

– Nu, răspunse Greenbriar, luînd un trabuc și mușcîndu-i capătul cu furie. Deși nu pot spune că nu ne-a adus destule necazuri – acum, cînd Jacob Bamberley e mort, iar Maud tratată cu sedative, ne așteptam ca Roland să treacă la conducere, să ne ajute să păstrăm organizația la un nivel rezonabil, să oprească prăbușirea asta dezastruoasă a prețului acțiunilor... Mie mi s-a întîmplat altceva. Poliția a aflat că un maniac are de gînd să arunce în aer tunelul Queens Midtown, mergînd prin el cu o bombă în mașină. Presupun că urma să sară și el în aer. Oricum, au oprit și au scotocit toate mașinile. Pun pariu că a fost doar un zvon împuțit!

– Da, amenințarea reprezintă, în sine, un sabotaj tehnic excelent. Ca în cazul bombelor zburătoare germane V1. Aveau încărcături prea mici pentru a produce pagube mari, dar oricine le auzea fugea la adăpost, încît au influențat, cu o eficiență remarcabilă, producția de muniții și serviciile publice.

Greenbriar se uită la el. După o pauză, spuse:

– Da, poate... Oricum e o belea... Cred că ar fi trebuit să încep prin a spune că mă bucur că arăți mai bine. Am auzit că ai fost bolnav.

– Nimic serios, răspunse Grey.

Dar arăta rău și era mîhnit. Fără a fi băutor sau fumător, celibatar, cu o dietă echilibrată, suferea de siguranța inconștientă că microbii își dădeau seama că reprezenta un adversar greu de învins, deci îl vor lăsa în pace. În loc de asta, fusese doborît de bruceloză – el, Tom Grey, care nu se atinsese *niciodată* de lapte nepasteurizat și mînca doar margarină în loc de unt!

Acum se vindecase, bineînţeles. Existau medicamente excelente şi cu acţiune urgentă. Îl enerva însă că pierduse trei săptămîni preţioase, pe care ar fi trebuit să le dedice proiectului său. La Angel City avusese destul timp să urmărească aspectele cele mai importante ale proiectului. Aici, dimpotrivă, tocmai din cauză că fusese angajat să lucreze la acesta, ca sarcină principală, nu o acţiune particulară, trebuia să subordoneze preferinţele sale celor ale patronilor lui.

– Credeam că voiai să mă vezi din cauza tristei dispariţii a lui Jacob, zise el.

Greenbriar studie vîrful ţigării cu o atenţie critică.

– Da. Nu-i nici un secret că reprezintă ultima dintr-o serie de lovituri foarte puternice. Chiar şi o organizaţie enormă, sănătoasă, ca trustul Bamberley, are limite în mărimea loviturilor pe care le suportă. Mai întîi povestea din Africa, apoi cea din Honduras, după aceea tulburările de la uzina hidroponică, iar acum decesul... toate astea au întors opinia publică împotriva noastră şi a distrus încrederea în acţiunile noastre. Avem nevoie disperată de ceva, ceva spectaculos, care să ne îmbunătăţească imaginea. La ultima şedinţă a consiliului de administraţie am ridicat problema programului tău de anticipare şi toţi şi-au dat seama că are posibilităţi mari de aplicare. Există vreo şansă de a-l pune la dispoziţia publicului în viitorul apropiat?

Grey ezită. Îi fusese frică de asta. Dar...

– Asta îmi aduce în minte o sugestie făcută de Anderson, săptămîna trecută. Programatorul acela tînăr, pe care l-ai numit asistentul meu. Cred că a spus-o ca o glumă, dar m-am gîndit la ea serios, cît am stat în pat. De fapt, a susţinut că avem mai puţin nevoie de analize extrapolatorii pentru a preveni săvîrşirea de noi erori, cît de soluţii de urgenţă pentru problemele existente. Bineînţeles, n-a formulat propunerea chiar aşa...

– Cum a formulat-o?

– De fapt, a zis aşa...

Nu era pentru prima oară cînd Greenbriar obsreva că Grey era lipsit de simţul umorului. Dacă-i pusese o întrebare, se simţea obligat să răspundă amănunţit.

– A zis: „Doctore, în loc să căutăm căi de a ocoli alte belele, de ce nu căutăm o cale să ieşim din beleaua în care ne aflăm acum? După cum merg lucrurile, n-o să avem timp să facem alte greşeli". După cum ţi-am spus, am presupus că glumea.

– Glumă sau nu, crezi că are dreptate?

– Ei bine... Ştii, am fost acuzat că locuiesc într-un turn de fildeş, dar sînt la curent cu ştirile, chiar dacă gusturile mele mă fac să înclin spre o viaţă liniştită. Nu mă pot împiedica să cred că publicul larg va considera binevenit ceva asemănător propunerii lui Anderson. Nu pot accepta că liderii noştri politici au dreptate susţinînd că îngrijorarea privind deteriorarea mediului reprezintă un moft, care sună învechit într-un discurs de campanie electorală şi-i plictiseşte pe ascultători. Concluzia mea e că, din cauză că politicienii par plictisiţi de asta, publicul reacţionează prin măsuri extreme. Ai observat cîte acte de sabotaj au fost comise în ultimul an?

– Bineînţeles, fir-ar să fie! răspunse scurt Greenbriar.

Multe dintre posesiunile importante ale trustului suferiseră, fiind concentrate în zonele industriale.

– Există un lucru care poate fi spus în apărarea sabotorilor. Lovesc industriile cu grad mare de poluare. Petrol, plastic, sticlă, ciment, produse care nu se descompun. Şi, bineînţeles, hîrtia, care consumă copaci ce nu pot fi înlocuiţi.

– Aveam impresia că eşti de partea progresului, mormăi Greenbriar. În dimineaţa asta vorbeşti ca un apologet al trainiţilor!

– Greu de crezut, zîmbi Grey. Sigur, am recitit lucrările lui Train, pentru a le încorpora în datele programului meu, alături de ale altor gînditori, care au avut influenţă importantă asupra lumii moderne: Lenin, Ghandi, Mao şi alţii. Şi am ajuns la o concluzie. Am avut secole de progres neplanificat, iar rezultatul poate fi caracterizat drept haotic. Oameni nein-

formați, conștienți doar că viețile lor pot fi schimbate fără nici un avertisment, se simt, normal, lipsiți de siguranță. Și ajung să nu mai aibă încredere în conducătorii lor, pentru motive care pot fi exemplificate de ceea ce s-a întîmplat la uzina hidroponică, unde hrană de o jumătate de milion de dolari a fost distrusă, cu toate afirmațiile guvernului că era perfect comestibilă, iar în Asia, Africa sau Europa se moare de foame. Mai mult, în ceea ce privește distrugerile provocate de *jigras* în statele agricole – a fost organizată o campanie uriașă de avertizare, cerîndu-se ca toată lumea să fie atentă, să anunțe noi apariții – dar cine o ia în serios, cînd guvernul autorizează distrugerea unei asemenea cantități de hrană, doar pentru a marca un punct în jocul politic?

Greenbriar dădu din cap. Friptura, în restaurantul lui favorit, urcase de la 7,5 dolari la 9,5 în vara aceea...

– Bănuiesc, continuă Grey, că tinerii, în general, vor să creadă în buna credință a conducătorilor. La urma urmei, mulți dintre ei sînt mîndri că organizația caritabilă cea mai mare din lume e americană. Dar, în loc să valorifice acel fond de bunăvoință care există, guvernul îl calcă în picioare. În loc să-și exprime oroarea față de soarta soției prietenului tău, doamna Thorne, refuză să-și recunoască vreo responsabilitate, încearcă să nege că pericolul e real. Și, revenind la încăierarea de la fabrica voastră, n-a fost o teribilă eroare tactică folosirea laserelor de luptă? S-a protestat enorm împotriva folosirii lor în Honduras și trebuie să mărturisesc că nu-ți face plăcere să citești rapoarte despre efectele lor. Îți poți imagina că tinerii au fost profund impresionați de descrierea faptului că o persoană aflată la marginea razei se poate trezi că i s-a amputat și cauterizat un braț sau un picior...

– Începi să-mi amintești de Gerry Thorne, spuse încet Greenbriar, pe care discursul lui Grey îl atinsese într-un punct sensibil. Sigur, el spunea lucrurile mult mai direct. Zicea: „avem nebuni la conducere și trebuie să-i oprim".

Se uită la Grey, iar bărbatul slab dădu scurt din cap.

Da, avea dreptate. Ce se va întîmpla dacă nu va veni cineva – foarte repede – cu un plan practic, rațional, științific, pentru a vindeca bolile națiunii? Nu te poți aștepta din partea tîmpitului de Prexy și a guvernului lui de mediocrități, la nimic mai mult decît platitudini pioase. Atitudinea lor părea a fi: „chiar dacă n-a mers ultima oară, trebuie să meargă, așa că mai încercăm o dată!“ Între timp, ceea ce fusese sprijin necondiționat aluneca spre extremiști ca trainiții, radicalii de dreapta sau marxiștii. Ca și cum publicul ar fi ocupat o poziție, cea mai la îndemînă, numai ca să ocupe o poziție și să pună capăt bramburelii de zi cu zi...

Spuse, privindu-și mîinile groase de pe birou, remarcînd că luceau de transpirație:

– Crezi că programul tău poate fi adaptat pentru a oferi... soluții valabile lumii?

Grey se gîndi. În cele din urmă spuse:

– Voi fi cinstit. De la începutul proiectului am pornit de la premisa că ceea ce a fost făcut a fost făcut, iar cel mai bun lucru pe care-l putem spera e să evităm repetarea greșelilor. Însă datele acumulate pot fi folosite și pentru alte scopuri, deși e nevoie de anumite adaptări, care necesită timp...

– Dar ești de acord să anunțăm că trustul Bamberley finanțează un studiu pe calculator care poate scoate la iveală unele idei noi, folositoare? Garantez că ne vom limita la „poate“. Să fiu cinstit, Tom, sîntem la mila ta. Avem necazuri teribile. Iar anul viitor va fi și mai rău dacă nu vom face nimic care să schimbe opinia publică în favoarea noastră.

– Am nevoie de bani în plus, de oameni în plus, zise Grey.

– O să ai. Mă ocup eu.

Șters

– Da?... Îmi pare rău să aud așa ceva. Te rog să-i transmiți însănătoșire grabnică. Președintele m-a rugat să transmit acest mesaj cît mai curînd. E foarte afectat. Sigur, neștiind

dacă zvonurile sînt întemeiate, n-a vrut să trateze problema în mod oficial... Da, voi fi recunoscător dacă ambasadorul va afla, cu prima ocazie... Vă rog să-i transmiteţi că orice încercare de nominalizare a lui Austin Train pentru premiul Nobel pentru pace va fi considerat un grav şi – citez expresia preşedintelui – calculat afront adus Statelor Unite.

Prima oară la ţintă

Petronella Page: ... fiţi bineveniţi la noul nostru spectacol de vineri, cînd încălcăm obiceiul şi cuprindem întreaga planetă. Mai tîrziu vom merge în Honduras, să luăm interviuri chiar în prima linie, iar prin satelit, în Londra, pentru a afla opinii despre răzmeriţele, din cauza mîncării, în rîndurile celor cinci milioane de şomeri. În cele din urmă, vom ajunge la Stockholm, unde vom vorbi cu noul secretar al Fundaţiei „Salvaţi Baltica“ şi vom afla ce încearcă acesta să facă pentru marea în pericol. Dar chiar acum avem în vedere o întîmplare foarte tristă, răpirea lui Hector Bamberley, în vîrstă de cincisprezece ani. Legătura cu studioul nostru din San Francisco. Ah, văd imaginea pe monitor. Domnul Roland Bamberley! Bună ziua!

Bamberley: Bună ziua.

Page: Oricine urmăreşte ştirile a aflat că fiul dumitale a dispărut în urmă cu o săptămînă. Ştim că ai primit o cerere de răscumpărare foarte ciudată. Există vreun indiciu pentru identificarea criminalilor?

Bamberley: Unele lucruri au fost evidente de la început. E o crimă cu motivaţie politică. În timpul răpirii a fost folosită o grenadă cu gaz soporific, iar astea nu se găsesc prin tufişuri! Deci avem de-a face cu un grup subversiv bine echipat. Iar nişte răufăcători obişnuiţi n-ar fi stabilit o răscumpărare atît de ridicolă!

Page: Unii susţin că o asemenea grenadă poate fi obţinută foarte uşor şi că orice persoană exasperată de calitatea execrabilă a apei din California ar fi...

Bamberley: Palavre!

Page: E singurul dumitale comentariu?

Bamberley: Da.

Page: Am aflat că prima livrare, de patruzeci de mii de filtre de apă Mitsuyama, destinate companiei dumitale, au sosit ieri. Intenţionezi să...

Bamberley: Nu, nu voi folosi nici unul pentru nenorocita aia de răscumpărare! N-o să mă supun şantajului, n-o să îndeplinesc planul trădătorilor! Am spus poliţiei că această răpire e opera unei mişcări subversive bine organizată, ce intenţionează să defăimeze Statele Unite, iar dacă poliţiştii îşi cunosc meseria, ar trebui să-i aibă înregistraţi pe infractori. Refuz să colaborez cu ei în vreun fel.

Page: Cum îţi vei răscumpăra fiul, dacă nu colaborezi?

Bamberley: La sfîrşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci a existat o campanie masivă de defăimare a Statelor Unite. Lumii i s-a spus că ţara asta e iadul pe pămînt. Ne-am recîştigat mîndria şi îndrăznim să nu pierdem ce-am cucerit! Dacă vom ceda, duşmanii noştri vor considera gestul ca o recunoaştere a faptului că aprovizionăm cetăţenii cu apă nesănătoasă. Gîndiţi-vă ce capital politic se poate obţine din asta!

Page: Dar ai recunoscut deja un asemenea lucru, importînd purificatorul!

Bamberley: Eroare! Sînt om de afaceri. Dacă există cerere, mă străduiesc s-o satisfac. Şi există cerere pentru purificatoare!

Page: Nu vor fi însă oameni care să susţină că existenţa cererii dovedeşte că autorităţile nu furnizează apă curată? Şi că prin răscumpărarea fiului dumitale vei îmbunătăţi situaţia?

Bamberley: Unii oameni spun orice...

Page: Cu tot respectul, asta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Bamberley: Orice persoană respectabilă știe că există situații cînd e nevoie de apă ultrapură – pentru hrana sugarilor, de exemplu. De obicei, se fierbe. Prin folosirea filtrelor nu mai e nevoie de atîta bătaie de cap. Asta-i tot.

Page: Dar e vorba de unicul dumitale fiu... Alo, domnule Bamberley! Alo, San Francisco! ... Îmi pare rău, se pare că am pierdut temporar legătura... Doar un moment, să facem o pauză pentru... identificare postului...

(Întrerupere a transmisiei de aproximativ 38 secunde)

Ian Farley: Pet, treci la următorul subiect. Cineva a distrus transmițătorul din San Francisco. Se pare că a folosit o bombă de mortier.

Înapoi în focar

Fusese o perioadă nesfîrșită – fără trup – a vieții ei, cînd totul arăta plat, ca o fotografie proastă. Nimic nu se lega. Nimic nu avea înțeles. Era conștientă de unele fapte, precum: nume, Peg Mankiewicz; sex, feminin; naționalitate, americană. Dincolo de asta, un vid. Un vacuum teribil în care, cînd cobora garda, năvăleau emoții necontrolate, precum teama și chinul.

Se uită pe fereastră. Putea să vadă un petic mic de cer. Cerul era la fel de cenușiu și de neted ca și lumea în care fusese – pentru cît timp? Nu știa. Dar ploua. Abia se pornise. Ca și cum cineva nevăzut golea o linguriță încărcată cu mîl diluat. O picătură pe geam: o pată neregulată, elipsoidală. Alta, un pic mai mare. Și una mai mică. Fiecare strop murdar provoca scurgerea murdăriei acumulate deja pe exteriorul geamului.

Nu-i păsa de ploaia murdară. Se uită la podea și descoperi că unele lucruri fuseseră mutate. Exista un birou, de la care o privea un negru de vreo patruzeci de ani. Îi amintea de Decimus, dar ceva mai gras.

– Ar trebui să știu cine ești? întrebă ea.

– Sînt doctorul Prentiss. Te tratez de o lună.

– Oh... Sigur...

Tresări, îşi duse mîna la frunte. I se părea că are prea mult păr.

– Nu-mi amintesc cum...

Se uită în cameră, căutînd vreo informaţie. Îşi aminti vag de acel loc, ca şi cum îl văzuse mai înainte la un televizor de tip vechi, alb-negru... Dar covorul arăta cu adevărat verde, pereţii albi, o bibliotecă din pin natural, în care se aflau cărţi albastre, negre, cafenii, roşii şi multicolore, iar în spatele biroului negru stătea – o secundă, să-şi amintească... – doctorul Prentiss, într-un costum cenuşiu. Bine. Totul se potrivea.

– Da. Îmi amintesc. La hotel.

– Aha!

Prentiss scosese sunetul singur, ce nu era cuvînt, ca pe o paranteză. Se lăsă pe speteaza scaunului, încrucişîndu-şi degetele lungi, dar dolofane.

– Şi?

Parcă pătrunsese într-un basm. Nu din cele drăguţe, ca ale lui Andersen, ci în stilul fraţilor Grimm, ceva extras din haznaua subconştientului colectiv. O otravă magică. Nu voia să se gîndească la ea, dar se gîndea, şi dacă tot se gîndea, era mult mai suportabil să vorbească, decît să păstreze tăcerea.

– Da, spuse ea, obosită. Îmi amintesc totul. Au năvălit înauntru, nu? Cine erau? FBI?

Prentiss ezită.

– Ei bine... Da. Cred că ai fi aflat oricum. Îi urmăreau pe cei doi care te sunaseră.

– Arriegas, zise Peg. Şi Lucy Ramage.

Sărmanii copii din pădure! Jungla din New York însemna mult mai mult. Teroarea de neimaginat dispăruse. Se simţea izolată de ea, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească totul prin procură. Poate cu mintea lui Lucy Ramage. Îi văzuse fruntea, după ce i-o zdrobise glonţul, sau inventase imaginea

în mintea ei? Oricum, fusese ceva respingător. Pentru a-şi distrage atenţia, se uită la hainele pe care le purta: cămaşă şi pantaloni de-un albastru deschis. Nu erau ale ei. Detesta albastrul.

– Cum te simţi acum, Peg? se interesă Prentiss.

Aproape se înfurie, din reflex, pentru că detestase întotdeaunabărbaţii care-şi permiteau imediat familiarităţi. Apoi îşi dădu seama: fusese pierdută timp de patru săptămîni. Incredibil! Timp retezat din viaţa ei, ca dintr-o bandă pentru emisie. Se forţă să-şi dea seama în ce stare era şi trăi un moment de surpriză.

– Foarte bine. Un fel de slăbiciune, ca atunci cînd te ridici din pat, după ce ai fost bolnav. Odihnită. Relaxată.

– Catharsis. Cunoşti termenul?

– Bineînţelers. O descărcare a încordării. Ca deschiderea unui abces.

– Da, ai dreptate.

– Hrana pe care m-au obligat s-o mănînc...

– Te-a adus la spital? şopti Prentiss. Da şi nu. N-ai avut timp să absorbi o doză periculoasă din substanţa pe care o puseseră în hrană, iar cînd ne-am dat seama ce s-a întîmplat, ţi-am făcut spălături stomacale. Dar ai fost sub o tesiune puternică. Erai încordată ca un trăgaci ce poate declanşa focul la cel mai mic şoc.

Da, se potrivea. Deşi el vorbise despre „substanţa pe care o puseseră în hrană“... Sigur nu fusese acolo dinainte? Dar nu avea chef să-l contrazică.

– Prezinţi lucrurile ca şi cum mi-ar fi făcut o favoare, spuse ea, fără să vrea.

– O imagine foarte nimerită. Bănuiesc că aşa a fost. Oricum, o mulţime de material reprimat a fost eliminat din subconştient. De aceea te simţi atît de relaxată.

– Ce fel de material?

Vag alarmată, de parcă ar fi descoperit brusc o gaură în peretele băii.

– Cred că ştii, murmură Prentiss. Acesta-i beneficiul unei experienţe de tipul ăsta, oricît de neplăcută ar fi. Începi să admiţi tot felul de lucruri pe care le ascundeai de tine însăţi.

– Da...

Peg privi pe fereastră. Ploaia devenise puternică, geamurile erau opace din cauza apei murdare.

– Da, toată lumea asta împuţită mă apăsa, nu? Toată apa murdară – şi chestii de felul ăsta. Pămîntul plin de chimicale. Aerul îngroşat de fum. Nici un prieten în care să am încredere, care să mă înveţe cum să rămîn în viaţă...

Acum scăpase. Trebuia să fie adevărat, pentru că doctorul negru, binevoitor, dădu din cap. Apoi spuse:

– Ai avut un prieten în care ai avut încredere. Ai vorbit de el tot timpul. Ştii la cine mă refer.

Tresărind, Peg răspunse:

– Oh! Decimus Jones!

Păruse să fie acolo, undeva, în cenuşiul plat al altei lumi.

– Da.

– Dar el e mort!

– Chiar şi aşa, nu a avut prieteni? Nu-s prietenii lui şi prietenii tăi?

Peg dădu din cap, cu grijă. Acum, cînd se simţea normală, garda începuse să revină la locul ei. Exista ceva puţin prea degajat în tonul blînd al doctorului, de parcă ar fi vrut s-o conducă undeva.

– Ai vorbit mult despre ei. Ai lăsat impresia că-ţi plac. Ai vorbit despre Jones, dar şi despre sora lui, despre soţia lui, despre copii adoptaţi, despre o mulţime de oameni care l-au cunoscut şi care te cunoşteau. L-ai menţionat şi pe Austin Train...

Deci asta era! Peg se stăpîni şi zise:

– Da? Ciudat... L-am cunoscut, dar puţin, cu mulţi ani în urmă... Şi am întîlnit o mulţime de oameni care îi luaseră

numele. Ridicol, nu crezi? De parcă ar fi folosit un fel de magie protectoare...

După ce fu dusă înapoi în camera ei, bărbatul care ascultase în camera alăturată intră, supărat.

– Ai lucrat ca un cîrpaci! mîrîi el.

– Ba nu! îl contrazise Prentiss. Am făcut exact ce mi s-a spus. Dacă vei considera că referirile ei la Austin Train se potrivesc cuiva care i-a preluat numele, te priveşte! De fapt, de ce doreşti atît de mult să-l găseşti pe individ?

– Tu de ce crezi? explodă celălalt. Nu se prăbuşeşte ţara asta blestemată în jurul nostru? Şi sabotorii ăia murdari nu acţionează în numele lui Train? Pînă nu-l găsim şi nu-l punem la stîlpul infamiei, nu-l facem să arate ca un nebun şi trădător, cum e, de fapt, poate să apară iar în lumina reflectoarelor, oricînd are chef, şi să preia conducerea unei armate puternice, de un milion de oameni!

AUGUST

Urmărită de harponul exploziv

Iat-o, băieţi, să n-o scăpăm,
Pînzele sus, să o vînăm,
Balena cea mare, balena cea grasă
Să-i ducem untura acasă.

Sînt vînător de balene, an de an,
Îmi place să navighez pe ocean
Să-nfrunt talazuri, să vînez
Balene multe, să mă distrez.
Iat-o, băieţi...

Cala e plină, am terminat
La ţărm ne-am înapoiat
Acum mă plimb pe şosea
Cu bani zăngănind în punga mea
Iat-o, băieţi...

Mergem la bar şi bem bere,
Fetele se înghesuie, o plăcere.
Sînt fericit ca un împărat
De la vînătoare cînd m-am înapoiat.
Iat-o, băieţi...

Cîntec, aproximativ 1860,
pe aria melodiei «O tînără cinstită»

Iarba e tot mai cafenie

...descris drept , citǎm, dezastruos, sfîrşitul citatului, de către companiile aeriene, agenţii de turism şi ghizi. Rezervarea de locuri la hoteluri s-a redus cu patruzeci, în unele cazuri chiar cu şaizeci la sută. Comentînd raportul, chiar înainte de a pleca la Disneyland, unde va susţine un discurs important despre educaţie, Prexy a spus, citǎm, nu-i nevoie să mergeţi în altă parte pentru a şti că modul nostru de viaţă e cel mai bun din lume. Sfîrşitul citatului. Departamentul Agriculturii a avertizat că stocarea de alimente ar putea deveni o crimă federală, după altă zi de revolte în multe oraşe importante, datorate creşterii substanţiale a preţurilor. Atacarea camioanelor cu legume...

Cumpăna apelor

Telefonul de pe biroul lui Philip Mason sună din nou. A zecea oară într-o oră. Îl ridică şi răcni:

– Da?

– Aşa se vorbeşte cu soţia? întrebă Denise.

– Oh! Îmi pare rău! spuse Philip, trecîndu-şi mîna peste faţă.

– S-a întîmplat ceva?

– Da. Am primit opt, zece telefoane cerînd intervenţie imediată. Oameni care spun că li s-au înfundat filtrele. Nişte scandalagii, presupun, dar asta înseamnă să amîn instalări noi, să repartizez altfel oamenii... Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

– M-a sunat Angie McNeil. Ea şi Doug nu pot veni la masă, diseară.

– Doamne, iar? E a treia oară că anulează întîlnirea! Ce s-a întîmplat?

Denise ezită. Spuse, după o pauză, cu vocea încordată:

– Atît de multe urgenţe, încît spunea că Doug va avea noroc dacă va ajunge acasă după miezul nopţii. Parcă toţi s-au îmbolnăvit deodată! În principal bruceloză, dar şi hepatită

infecţioasă, dizenterie, pojar, rubeolă, scarlatină şi ceva despre care Doug crede că ar putea fi tifos.

– Tifos!

Philip aproape scăpă telefonul din mînă.

– Da, confirmă sec Denise. Spune – sau mai degrabă Angie spune – că totul se întîmplă din cauză că o mulţime de oameni au venit în vacanţă aici, în loc să se ducă la mare. Instalaţiile sanitare şi rezervele de apă n-au făcut faţă.

– Le-ai spus lui Harold şi lui Josie să nu bea apă?

– Bineînţeles că le-am spus! Îmi pare rău că te deranjez...

– Pare ceva grav, ce anume vrei să fac?

– Am pregătit masa pentru şase persoane, m-am gîndit că i-ai putea invita pe Pete şi Jeannie...

– Sigur, bună idee! Oricum trebuie să mă întîlnesc cu Pete chiar acum, să rezolvăm problemele. Aşteaptă!

Acoperi telefonul cu mîna şi-l strigă pe Pete, pe care-l văzu prin uşa deschisă a biroului, rămasă aşa pentru că instalaţia de aer condiţionat nu făcea faţă căldurii. Pete mergea bine acum, renunţase la cîrje, se folosea doar de un baston. Intră în birou, dădu din cap şi puse ceva, într-o pungă de plastic, pe masă.

– Poţi să vii la noi la masă, cu Jeannie, în seara asta? îl întrebă Philip, înainte ca Pete să apuce să spună ceva.

– Ah... Ne-ar face multă plăcere. Denise e la telefon? Vrei s-o rogi s-o sune pe Jeannie acasă, şi să-i spună că, dacă ea poate, eu sînt de acord? Mulţumesc mult.

Se aşeză, în timp ce Philip transmitea mesajul. După ce puse telefonul în furcă, Pete desfăcu punga. Philip privi conţinutul, neîncrezător.

– Ce naiba s-a întîmplat? exclamă el.

Un filtru de la un purificator Mitsuyama. Îşi schimbase culoarea: în loc să fie alb complet, devenise de-un galben purulent, cu pete cafenii, iar foile de plastic, din care era alcătuit, se desprinseseră una de alta, ca şi cum cineva ar fi suflat aer, la presiune foarte înaltă, prin tubul din centru.

– Aşa arată toate cele defecte, spuse Pete. Mack a găsit trei, astăzi. S-a gîndit să discute cu noi, înainte de a schimba şi altele.

– Isuse!

Philip atinse cu grijă filtrul. Era soios, dezgustător.

– Alan l-a văzut?

– Cred că da. S-a dus la clinica doctorului McNeil. Au necazuri serioase. Douăsprezece unități, toate blocate.

– Of, drace! mormăi Philip. Şi cei care au sunat şi-au folosit cu-adevărat filtrele de rezervă?

– Mack spune că le-au consumat, în cele trei cazuri pe care le-a verificat. Un pachet de şase bucăți în cîteva săptămîni. Credeam că trebuie să dureze o jumătate de an.

– Aşa trebuia!

– Atunci, ce nu merge?

Sună telefonul. Philip răspunse.

– Da?

– Te caută Alan, îl anunță Dorothy. Dă-i drumul, Alan!

– Phil, avem probleme!

– Ştiu. Pete mi-a arătat un filtru. Ce Dumnezeu...

– Bacterii!

– Glumeşti, zise Philip, după o pauză.

– Chiar îmi arde de aşa ceva! Am mai avut parte de chestia asta, în instalațiile din uzinele mari de purificare a apei. Dar ticăloşii de la Mitsuyama juraseră că marfa lor e imună la aşa ceva! Te rog să trimiți imediat pe cineva de la întreținere la clinică.

Philip îi transmise cererea lui Pete, care-i răspunse:

– Nu-i nimeni, doar Mack, iar el mai are opt solicitări.

Alan interveni:

– Spune-i lui Mack că alții pot aştepta. Să vină imediat aici. Phil, fă-mi, te rog, legătura cu Dorothy. Vreau să contacteze Osaka!

– Doar nişte animale micuțe, zise Pete, neîncrezător, răsucind cilindrul de pe o parte pe alta. Să facă un asemenea rahat!

Se cutremură şi lăsă obiectul să cadă.

– Mă îngrozeşte, adăugă el, după un moment. Ştii că se răspîndeşte o nouă epidemie? De bruceloză?

– Am auzit.

– Se spune că provoacă avortul, zise Pete, privind în gol. Jeannie are coşmaruri. E în luna a doua... Ce naiba, n-a păţit încă nimic, se încurajă el şi se ridică de pe scaun. Mă duc să-l trimit pe Mack.

Sună telefonul. Un bărbat, care cerea un set de filtre de schimb. Avusese şi el aceeaşi problemă: un pachet cu şase filtre fusese consumat în şase săptămîni, iar acum robinetul abia picura.

Aţi văzut viermi?

Dacă da, anunţaţi imediat poliţia.

Sfîrşit de vară

Delegaţii din cele cinci tabere mai mari se sfătuiau cu Zena şi cu Ralph Henderson, într-o cameră rotundă, ce ducea în sala mare, în care se strîngea la masă întreaga comunitate din Denver. Ca o capelă laterală lîngă nava unei catedrale ovoidale, ce intrase la apă.

Ghemuit pe pernele albastre, Drew Henker din Phoenix spuse:

– Deci ne-am înţeles. Trebuie să distrugem Puritan, indiferent de urmări!

Se aşternu o tăcere deprimantă. Pe colinele cafenii ce înconjurau tabăra se vedeau petele luminoase, colorate, ale verii. Chiar de la instalare, oamenii care trăiau acolo plantaseră în jur tufişuri cu flori, pentru a înfrumuseţa peisajul. Dar fuseseră înlocuite de corturile şi rulotele turiştilor, care culeseseră florile, tăiaseră arbuştii pentru foc, lăsaseră mormane de gunoi peste noapte şi poluaseră cu resturi singurul izvor curat. Avuseseră multe necazuri şi cu beţivii care se amuzau aruncînd cu pietre în ferestrele coloniei.

Cel puţin acum era întuneric, nu puteai vedea prăpădul.

În cele din urmă Ralph spuse:

– Ideea mă îngrozeşte, dar simt că lucrul acesta trebuie făcut.

Se ridică şi începu să se plimbe pe sub cupola curbată a acoperişului, aplecîndu-se cînd ajungea la capătul încăperii. Era un bărbat înalt.

– Proştii de colo – făcu el semn spre ferestrele întunecate – nu vor reacţiona decît la un şoc adevărat. Au fost avertizaţi de nenumărate ori, de Austin, de Nader, de Rattray Taylor, de oricine. Au băgat de seamă? Nu, pînă nu-s implicaţi direct. Isuse, am transformat jeepul în ambulanţă!

Exagera. Dar de cînd începuse năvala turiştilor, străinii veneau în tabără ţipînd după un doctor, cerînd să li se panseze răni sau să li se dea sfaturi în privinţa unui copil bolnav.

– Şi nu oferă nimic în schimb, spuse, morocănoasă, Rose Shattock, din Taos.

Iar tăcere. Durǎ prea mult. Zena zise, la întîmplare:

– Ralph, vreau să te întreb ceva! Rick mă plictiseşte cu întrebări despre ce a produs pete la plantele cu frunze late...

– Ce fel de pete? Cele cafenii sînt din cauza lipsei de apă. Dacă se interesează de cele galbene, de vină e bioxidul de sulf.

– Aşa i-am spus şi eu. Am vrut să mă asigur că i-am dat răspunsul corect.

– Mi-ar plăcea ca poluanţii să-i omoare pe *jigras*, spuse Tony Whitefeather, din Spokane. Dar rezistă, practic, la orice. Crezi că-i adevărat ce se spune, că n-au fost aduşi din greşeală, că tupamaroşii i-au trimis în mod deliberat?

– De ce s-ar fi obosit? mîrîi Ralph. Era suficient să aştepte ca un concern împuţit să-şi coboare standardele de calitate...

– Am mai cumpărat de la firma aia, îi reaminti Zena.

– Sigur, dar numai pentru că am fost nevoiţi. Pentru Dumnezeu, să importi rîme! Albine! Viespi! Uneori cred că la Washington există un savant nebun, care-l controlează pe Prexy, prin hipnoză, şi care doreşte ca noi toţi să trăim într-un laborator drăguţ, sterilizat, din sticlă şi oţel inoxidabil, şi să mîncăm pilule roz şi albastre, ca să nu mai avem nevoie să ne căcăm!

– Atunci înseamnă că vrea, mai întîi, să scape de o mulțime dintre noi, interveni Tony Whitefeather. Să nu trebuiască să construiască un laborator prea mare.

– Așa cum a procedat cu Lucas Quarrey și Gerry Thorne, sugeră Drew Henker.

– N-a avut nevoie să-i înlăture, îl contrazise Ralph. A făcut-o sindicatul în locul lui. Oricum, e nevoie de un șoc, în următoarea perioadă de timp. Rămîneți aici? Să discutăm despre știrile ce vor fi difuzate în dimineața asta?

Dădură cu toții din cap. Apoi începură să se ridice.

– Știe cineva ceva despre noile filtre Mitsuyama? întrebă Rose Shattock. Mă gîndeam să cumpăr cîteva.

– Și noi, dădu din cap Ralph. Dar comitetul gospodăresc a hotărît să mai amînăm. E primul an în care n-am produs suficientă hrană să ne ajungă pentru iarnă, așa că vom cheltui banii cumpărînd provizii din afară.

– Oricum, apa nu constituie o problemă. Cînd va veni zăpada, veți avea parte de o purificare naturală.

– Nu-s foarte convins. Cu ceața asta de înălțime, nu știu ce zăpadă vom avea...

– Murdară, se strîmbă Zena.

În momentul acela se auzi zgomotul îndepărtat al unui avion ușor, care creștea în intensitate. Priviră spre fereastră. Ralph exclamă:

– Dacă se văd luminile avionului, înseamnă că-i jos!

– Sigur, confirmă Zena, privind peste umărul lui. Poate are probleme...

– Motorul funcționează bine... Ce naiba face? Se îndreaptă spre tabără! E țicnit?

– Drogat sau beat, decise Drew. Nebun!

– Să ieșim și să-l avertizăm cu o lanternă, propuse Zena, îndreptîndu-se spre ușă.

Ralph strigă după ea:

– Nu! Dacă-i drogat, o să creadă că te joci cu el și o să zboare și mai jos!

– Dar nu putem...

Atît reuşi să spună. Zgomotul motorului era destul de puternic pentru a-i acoperi cuvintele, dar nu asta-i întrerupse fraza.

Un şir de găuri, ca ale unei uriaşe maşini de cusut, se iviră în fereastră, în tavan, în podea. În Drew şi Ralph.

La a doua trecere, avionul aruncă un mănunchi de cocktailuri Molotov. Apoi dispăru în noapte.

Imposibil să vezi munţii

Oare puteai să vezi munţii de aici, într-o zi de august?

Pete privi în jur. Fuseseră obligaţi de barierele poliţiei să schimbe drumul pe care doriseră să meargă – unul foarte scurt – iar acum fuseseră opriţi la Colfax, între Lincoln şi Sherman, lîngă Capitoliul statului, în timp ce un grup de poliţişti tineri mergeau de la maşină la maşină, verificînd documentele de identitate şi glumind cu fetele. Pe treptele Capitoliului, grupuri de turişti, care trecuseră de poliţişti, făceau fotografii, ca de obicei. Se vedea, pe trotuare, mulţimea obişnuită din fiecare sîmbătă.

Nu şi munţii.

Ciudat. Denver părea a fi pe o scenă. Linia dreaptă, ca o săgeată, a munţilor Colfax se înfigea în cenuşiul dens.

Puteai crede că lumea din afara a ceea ce vedeai se dizolvase – ce arăta televiziunea şi scriau ziarele erau falsuri.

Pe o pancartă atîrnată de gardul ce înconjura Capitoliul, se afla o versiune redusă a afişului ce înfăţişa o *jigra*, care apăruse în vest şi vestul mijlociu, în ultimele săptămîni. Deasupra, cineva scrijelise, cu roşu, simbolul trainiţilor: ☠. Poliţiştii ajunseseră la maşina lor; verificară actele, se uitară în portbagaj, apoi le făcură semn să plece. Pete se uită la afiş, răsucindu-şi capul, lucru periculos pentru starea spatelui lui. Altă senzaţie ciudată: să fie pasager. Îi plăcea să conducă. Dar va dura mult pînă să poată face asta din nou...

Simbolurile alea împuţite erau peste tot... Le fuseseră pictate de trei ori pe maşină, iar Jeannie trebuise să le curăţe – încercînd să nu zgîrie caroseria – pierzînd, de fiecare dată, mai mult de-o oră. Dacă ar putea să conducă maşina, ar păstra Stephensonul... Dar era prea mică, i-ar fi fost greu să intre şi să iasă, iar preţul unei maşini electrice era mai mare decît a uneia cu benzină, şi de cînd le trebuiseră bani pentru un frigider nou...

Păcat că nu reuşiseră să-l repare pe cel vechi. Dar băieţii de azi nu voiau să aibă de-a face cu probleme tehnice, de parcă ar fi fost magie neagră şi ar fi riscat să ajungă sub stăpînirea diavolului. Se aşteptase să angajeze tineri care terminaseră şcoala, ca ucenici la Prosser Enterprises. Nu găsiseră nici jumătate din cît aveau nevoie, doar vreo zece, în timp ce ei se aşteptaseră la treizeci.

Iar acum, necazurile cu filtrele stricate... Dădea două pachete de şase bucăţi, ca rezervă pe perioada garanţiei, pentru unul înapoiat de un cumpărător nou. Alan spusese că-i va da în judecată pe Mitsuyama, dar fuseseră doar vorbe. Nu te poţi atinge de o corporaţie de un miliard de dolari, fie ea străină sau localnică. Ar fi fost bine dacă aceleşi necazuri le-ar fi avut şi Bamberley, în California, sau un alt deţinător puternic al drepturilor de vînzare, care să organizeze o asociaţie pentru proces.

Jeannie nu era la fel de vorbăreaţă ca de obicei. Îi convenea, nici el n-avea chef de discuţii. Iar ea trebuia să se concentreze, traficul era intens. Se îndreptau spre Towerhill, pentru a prînzi la familia ei. Se aflau deci pe un drum ce ducea spre multe locuri pe care ar fi vrut să le vadă nu numai turiştii, ci şi localnicii: locul avalanşei, cel în care muriseră cei şaizeci şi trei, la uzina hidroponică, resturile arse ale taberei trainite...

Era adevărat că sindicatul fusese responsabil, că încercase să oprească zvonurile despre calitatea hranei de la Puritan? Numai ticăloşi de felul lor puteau face aşa ceva! Una-i să fii împotriva demonstraţiilor trainite şi a sabotajelor şi altceva-i să ucizi copii care dormeau...

– Ia uite, dragă! exclamă Jeannie. O pasăre!

Se mişcă prea încet şi n-o văzu.

La o jumătate de milă de oraş, îl întrebă:

– Pete, ce-i acolo?

Îi arătă dealurile galbene pe lîngă care treceau. Plantele erau prăfuite, veştede. Ca nişte flori de casă într-o cameră supraîncălzită.

– Poluarea, cred, spuse Pete, îngrijorat.

– Ştiu. Dar ce anume?

Uită să-i răspundă. La următoarea cotitură, apăruse o maşină a poliţiei, trasă de-o parte. Doi poliţişti coborîseră şi verificau ceva, un craniu cu oase încrucişate, monstruoase, de vreo treizeci de picioare, desenate pe iarba uscată cu un lichid negru, vîscos, probabil ulei de motor. Şoferul, rămas în maşină, era o veche cunoştinţă, iar Pete îl strigă şi-i făcu semn, dar individul căsca şi nu-i observă.

După un timp, Jeannie spuse:

– Dragă...

– Da?

– Ţi-ar plăcea să-l numim Franklin?

Nu asta dorise să spună, dar se făcu că nu observase. Răspunse:

– Sigur. Sau Mandy, dacă-i fată.

– Da, Mandy...

Apoi, dintr-o suflare, în grabă:

– Pete, mă simt atît de murdară pe dinăuntru!

– Ce vrei să spui?

– Ca şi cum ar trebui să-mi scot toate oasele şi să le spăl.

– Ce prostie! zise Pete, cu blîndeţe.

– N-am prea multe de făcut, cînd eşti la serviciu. Nu mai am grădină sau o casă întreagă de întreţinut... Nu mă pot împiedica să gîndesc, de cînd copilul creşte în mine...

– Copilul va fi bine, declară Pete. Nu poţi găsi un medic mai bun decît McNeil!

– Ai dreptate. Şi fac întotdeauna ce-mi spune. Mănînc hrana potrivită, beau apă îmbuteliată, nu mă ating de lapte sau unt... Dar, Pete, în ce fel de lume vom aduce copilul?

Îl privi doar o secundă, suficient ca el să-i observe teroarea din ochi.

– Doctorul spune că, probabil, nu-l voi putea alăpta. Practic, nici o mamă nu poate. Prea mult DDT în laptele lor...

– Dragă, rahatul ăla a fost interzis cu ani în urmă...

– De cîte ori ai amendat pe cineva care-l folosea?

Pete nu răspunse. Într-un singur an ajutase la arestarea a cinci sau șase persoane care foloseau chimicale interzise. Nu numai insecticide, ci și ierbicide.

– Iar hrana sănătoasă costă mult, continuă Jeannie, semnalînd spre dreapta, către Towerhill. Un ban ici, altul colo, și te trezești că ai cheltuit de două ori mai mult decît plănuiseși. Și o să fie și mai rău. Am discutat cu Susie Chain, alaltăieri. Venise în Denver, să cumpere cîte ceva...

– Aha!

Vorbeau de soția fostului său sergent, din Towerhill.

– Are niște veri în Idaho. I-au povestit că anul acesta vor obține abia un sfert din recolta de cartofi. Restul a fost distrusă de *jigras*...

Pete fluieră.

– Spuneau că mănîncă orice. Grîu, sfeclă, dovleci... Ai văzut tabăra trainită?

Arătă spre vale. Acoperită de ceață, dar suficient de vizibilă în toate amănuntele pentru a arăta îngrozitor, carcasa goală a coloniei părea un homar copt. Grupuri de curioși se plimbau prin jur, scotocind prin ruine, după amintiri...

Șeful pompierilor locali spusese la TV că-i avertizase de nenumărate ori să nu mai construiască folosind fibră de sticlă și deșeuri de plastic. Erau mai rele ca lemnul. Produceau un fum otrăvitor.

– Asta-i așteaptă pe copiii noștri? spuse cu amărăciune Jeannie. Să ardă de vii, ca aceștia?

Pete se întoarse și o mîngîie, liniștitor, pe genunchi, Dar ea îl respinse.

– Gîndește-te la toate lucrurile pe care n-o să le poată face, Pete! Să înoate într-un rîu, sau măcar să se plimbe cu o barcă! Să culeagă un fruct dintr-un pom și să-l mănînce. Să se descalțe și să umble prin iarba udă, deasă, moale...

– Dragă, vorbești precum Carl!

– De ce nu, mîrîi ea. Carl e cel deştept în familia noastră, a fost întotdeauna. Aş vrea să ne scrie, să ştiu cum o duce... Ştii, într-un fel aş vrea să mă molipsesc de bruceloză, să nu mai avem copii...

– Să nu mai spui aşa ceva! exclamă, îngrozit, Pete. Dacă nu-l avem pe acesta, s-ar putea ca niciodată...

În momentul acela, drumul se zgîlţîi. De parcă toate cele o sută de maşini de pe şosea izbiseră simultan stînca. Se întoarse căutînd radioul şi-l porni, să afle dacă era vorba de un cutremur serios. Nu era. În cîteva minute urmau să ajungă la casa mamei lui Jeannie. Vor încerca să pretindă că totul e bine, foarte bine...

Hrănire

...cantităţi de Nutripon, pentru a suplimenta stocurile de siguranţă, care sînt la nivelul cel mai scăzut din ultimii ani, din cauza impactului neprevăzut al şomajului în zonele de agrement părăsite de turişti, acolo unde slujbele temporare în hoteluri şi restaurante absorbeau surplusul de forţă de muncă, din iunie pînă în septembrie. Contrazicînd temerile exprimate de purtătorii de cuvînt ai negrilor şi ai grupurilor sărace, Secretarul pentru Asistenţă, Barney K. Deane, a subliniat că uzina Bamberley a fost refăcută după cele mai înalte standarde, apropiate de cele din teatre. Întrebat dacă fabrica va fi extinsă, pentru a reduce impactul măririi preţurilor asupra familiilor sărace, a răspuns că problema a fost analizată, dar nu s-a decis încă nimic. O solicitare de interzicere a exporturilor de hrană din Statele Unite a fost făcută astăzi de...

Înapoi

Nu prea multe schimbări. Lăzi de gunoi mai pline ca niciodată, puţind. Muşte bîzîind. Kitty Walsh era destul de drogată. Rămase un timp privind muştele şi întrebîndu-se –

nu foarte serios – de unde apăruseră. Fuseseră importate? Anul trecut, sau acum doi ani, nu fusese nici una.

În cele din urmă, își croi drum printre lăzi și intră în casă, scoțîndu-și masca. I se încurcase în păr. Îl lăsase să crească.

Și aerul dinăuntru era plin de fum, dar de marijuana. Ferestrele fuseseră blocate, să țină mizeria afară. Se făcuse foarte cald.

– Isuse, e Kitty! spuse Hugh și se rostogoli de lîngă Carl.

Erau amîndoi goi. Și ea, aproape la fel: doar o rochie, despicată în față, și sandale.

– Unde-ai fost, dragă? întrebă Carl.

– În diferite locuri.

Aruncă geanta din pînză, tot bagajul ei, și se întinse după chiștocul pe care-l fumau.

– Am întîlnit un tip, cînd am fost bătută la petrecerea cu focuri de artificii, zise ea, după un timp. Ne-am dus în Oregon. Nu știam că-i atît de bine acolo. Am avut trei zile de cer albastru! Poate patru...

– Ei nu! zise Carl.

– Am găsit și un lac în care am putut înota. M-am bronzat, vedeți? și trase rochia în jos, să arate că se făcuse un pic cafenie.

După aceea, tăcură un timp. Se simțeau bine. Se auzea muzică de la radioul din camera din fund, din vizuină. Își limpezi mintea cît putu.

– Cine-i acolo? se interesă ea. Ați pus zăvor la ușă!

Hugh și Carl se priviră. La urma urmei, era totuși apartamentul ei.

– Hector Bamberley, răspunse Hugh.

– Cuum?

– N-ai auzit de răpire?

– Isuse, sigur c-am auzit! Vrei să spui...

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu înapoi pe saltea, rîzînd neajutorată.

– E chiar aici? Chiar sub nasul poliției? Ah, rahat! E fantastic!

Carl se așeză, cu mîinile în jurul genunchilor, și chicoti. Hugh spuse:

– Nu-i nimic de rîs. Împuțitu' de ta-su nu marșează. Și trebuie să stăm mereu de pază. De exemplu, nu putem lăsa casa goală. Pe deasupra e și bolnav!

– Se face că-i bolnav, mîrîi Carl. A fost una din primele idei pe care le-a avut, încercînd să ne facă să-i aducem un doctor cu care să vorbească. Acum încearcă același truc. M-am săturat să aruncăm atîția bani pe mîncare scumpă.

– Ce?

– Numai de la Puritan. A insistat Ossie. El a plănuit totul.

– Nu-i timpul să-l hrănim? exclamă Hugh.

– S-ar putea, dădu din cap Carl. Kitty, ai idee cît e ceasul? Ea scutură din cap.

– Ossie? Vrei să spui Austin? Nu știi că nu-i cel adevărat?

– Bineînțeles, oftă Hugh. Ne-am gîndit să luăm și noi același nume. Zice că s-a săturat să aștepte să iasă din ascunzătoare cel adevărat și să facă ceva!

– Dacă va apărea, zise Kitty, va strînge cea mai mare armată din istorie, doar pocnind din degete. În Oregon am văzut... nu contează... O să duc eu mîncarea. Am dorit întotdeauna să întîlnesc un fiu de milionar. Unde ați pus-o, în frigider?

– Da, pregătită pe o tavă. Cînd ieși, bate în ușă, să deschidem. O dată, apoi de două ori, îi arătă Carl. Să știm că ești tu, nu el.

– Bine, spuse Kitty și mai trase din chiștoc, înainte de a se duce la bucătărie.

Hector dormea, cu spatele spre ușă. Fata făcu loc tăvii în grămada de cărți și reviste, majoritatea porno – nemțești și daneze, cea mai bună calitate. Apoi ocoli patul și descoperi că băiatul avea prohabul desfăcut, că ținea mîinile în jurul sulei. Ascunsă pe jumătate sub saltea, altă revistă, pentru lesbiene. Pe podea, o cîrpă murdară. Udă. O aruncă în oala de noapte.

Deci așa arată fiul unui milionar. Destul de obișnuit.

Dar drăguț, decise ea, după un timp. Un băiat frumos. Cu o urmă caraghioasă de barbă pe obraji. Hmmm. Pisoi...

Să-l trezească?

Să-l aştepte?

Se aşeză pe podea, cu spatele rezemat de perete, privindu-l fără să gîndească la ceva anume. Era ameţită. Fusese drogată cînd venise, iar fumurile suplimentare din chiştocul pe care-l fumau Hugh şi Carl o dăduseră gata. I se părea obositor să se scoale.

După un timp, prohabul descheiat îşi făcu efectul. Îşi desfăcu picioarele şi începu să se mîngîie. Era bine, cînd se simţea ca acum, s-o facă încet, aproape pătrunzînd, dar nu chiar... Ca alunecînd pe o movilă de zăpadă, alunecînd un pic la fiecare pas, dar nu chiar pînă unde fusese...

Mai că nu observă cînd băiatul deschise ochii şi o văzu. Nu se opri din ceea ce făcea, chiar dacă-l observă.

– Cine eşti? întrebă el, cu o voce subţire.

Ea se uită la sula lui. Se sculase. Băiatul îşi dădu seama şi se acoperi cu un colţ al cearşafului. Patul era mototolit rău.

– Kitty, răspunse ea. Presupun că te plictiseşti aici.

– Ce? zise el, încercînd să se ridice.

– Aşa îţi petreci timpul?

Arătă cu mîna liberă spre revista ce se ivea de sub saltea.

O privi clipind, apoi roşi.

– Eşti drăguţ. Şi arăţi bine. M-am încins destul de tare. Tu nu?

– Ce dracu' face acolo? zise Hugh, mult timp după aceea.

– Probabil că-l regulează, răspunse Carl, indiferent. O ştii pe Kitty, nu ratează nici o şansă. Ce naiba, puştiul o merită! Vreau să spun că-i cooperant. Împuţitul de taică-său se încăpăţînează...

Verificare şi echilibru

Petronella Page: Lume, lume, iar e vineri noaptea, cînd încălcăm regulile obişnuite şi colindăm planeta. Mai tîrziu vom discuta cu un ofiţer superior din celebra Echipă Specială

a Scotland Yard-ului din Londra, despre noul sistem computerizat de control al actelor subversive, considerat printre cele mai moderne din lume. După aceea vom merge la Paris, pentru a discuta despre vremea uluitoare de acolo, unde ninge în august. Dar acum vom trata un subiect mai aproape de casă. În studiourile ABS din Chicago ne așteaptă un psiholog celebru, cu opinii ferme în privința problemelor ce-i preocupă pe toți cei cu copii – sau care intenționează să aibă copii. Preferă să rămînă anonim, deoarece opiniile sale sînt controversate, așa că-l vom numi doctorul Doe. Ești acolo, domnule?

Doe: Bineînțeles, domnișoară Page.

Page: Bine. Să începem cu explicațiile privind lipsa națională de tehnicieni, marele număr de retrageri de la colegii și altele. Multă lume consideră că acesta-i rezultatul neîncrederii în industrie și în efectele ei asupra vieții noastre, dar dumneata susții că problema nu-i chiar atît de simplă.

Doe: Dar nici prea complicată, cu toate că intervin o mulțime de factori. Motivul este foarte limpede. Tinerii din ziua de azi nu sînt mai proști decît părinții lor, ci mult mai timizi. Mai puțin deciși să ia decizii, să se afirme. Mai degrabă preferă să fugă din fața vieții.

Page: De ce?

Doe: Am făcut unele cercetări – în principal pe șobolani – care demonstrează importanța crucială a mediului prenatal. Puii născuți din mame tracasate sau prost hrănite, cînd cresc, se sperie ușor, le e frică să părăsească o cușcă deschisă. Mai mult, speranța lor de viață e redusă.

Page: Pot dovedi ceva experiențele cu șobolani în privința oamenilor?

Doe: Știm multe despre felul în care putem extrapola rezultatele de la șobolani la oameni, dar nu ne-am mulțumit doar cu atît. Într-un fel, ne-am transformat pe noi în animale experimentale. Sîntem prea mulți, prea înghesuiți, într-un mediu otrăvit de... propriile noastre produse. Cînd acest lucru se întîmplă unei specii sălbatice sau șobolanilor de laborator,

următoarea generație devine mai slabă, mai lentă, mai timidă... Un mecanism de apărare.

Page: Nu cred că te înțelege multă lume.

Doe: Ei bine, cei slabi cad mai ușor victime animalelor de pradă. Asta reduce populația. Competitivitatea scade. Și, bineînțeles, duce la distrugerea mediului.

Page: Dar populația noastră nu scade. Vrei să spui că avem prea mulți copii?

Doe: N-ar fi prea mulți, dacă am putea garanta o relaxare adecvată – eliberarea de teamă – și hrană suficientă. Dar nu putem. Apa e distrusă, hrana e contaminată de substanțe artificiale pe care trupurile noastre nu le pot accepta, tot timpul avem simțămîntul că ne aflăm într-o luptă, pe viață și pe moarte, cu semenii noștri.

Page: Mi se pare o afirmație prea generală. Ce alte dovezi ai, în afară de șobolani și animale sălbatice?

Doe: Datele școlare, nivelul de angajare, panica marilor corporații, în acest an, pentru că n-au reușit recrutări de absolvenți nici în procent de zece la sută... Astea nu sînt dovezi?

Page: N-am spus nimic. Te rog, continuă!

Doe: La începutul anului a fost publicat un raport ONU, care arăta că inteligența crește foarte puternic în țările sărace ale lumii, în contrast cu ce se întîmplă în cele bogate...

Page: Raportul a fost criticat. S-a dovedit că nu pot fi aplicate aceleași criterii la copii din...

Doe: Eroare! Îmi pare rău... Cunosc criticile, precum și argumentul că, deținînd facilități medicale, ținem în viață copii subnormali care, în țări subdezvoltate, ar fi murit, în loc să supraviețuiască și să coboare media. Dar nu despre ei vorbeam. Mă refeream la copiii aparent normali, fără defecte fizice sau mintale evidente. Am convingerea că oamenii sînt, în subconștient, convinși de ce se întîmplă și sînt alarmați. De exemplu, există o neîncredere totală, în societatea noastră, față de persoanele foarte inteligente, foarte bine pregătite, foarte competente. Ca dovadă, uitați-vă la ultimele alegeri prezidențiale. Publicul dorește o marionetă, care să pară bună și să scoată sunete suportabile...

Page: Doctore Doe, te abaţi de la problemă!

Doe: Dacă spui dumneata... Dar eu susţin că asta ilustrează teama fundamentală care defineşte atitudinea noastră socială. Afirm că noi am remarcat, în subconştient, că avem copii mai puţin deştepţi, mai timizi, şi am început să ne întrebăm dacă nu cumva sîntem mai puţin capabili decît au fost părinţii noştri. Ca urmare, fugim de orice ar putea să ne arate că asta e adevărat. Cînd politicienii pretind că publicul nu mai e interesat în păstrarea mediului, au, pe jumătate, dreptate. Oamenilor le e frică să se intereseze, pentru că bănuiesc – şi cred că pe bună dreptate – că, dacă vom cerceta îndeajuns, vom descoperi că am depăşit limitele pe care le poate suporta planeta, că doar o catastrofă importantă, care va reduce atît populaţia, cît şi posibilitatea acesteia de a interveni în biociclul natural, va oferi o şansă de supravieţuire. Şi asta n-o poate face un război, pentru că acesta ar distruge şi mai mult din pămîntul arabil...

Page: Mulţumim pentru ce ne-ai spus, doctore Doe! Trebuie să mărturisesc că multă lume va considera teoria dumitale cam trasă de păr... După o întrerupere pentru identificarea postului...

Capătul unui tunel lung, întunecat

Isuse, Oakland-ul fusese rău. Dar New York-ul era *îngrozitor.* Chiar în casă, chiar în holul hotelului, cu uşi rotative şi aerul condiţionat suflînd atît de puternic, încît aproape scutura pereţii, ochii lui Austin Train lăcrimau, iar gîtul îl ardea. Se gîndi că o să-şi piardă glasul. Şi că o să-şi piardă minţile. Le mai pierduse o dată şi bănuia că fusese mai fericit fără ele. Ca tinerii cu care discutase înainte de ancheta privind ciocnirile de la Bamberley Hydroponics, ce spuneau, unul după altul, fără intonaţie în voce, că doreau să fie nebuni.

Oricum, era aici.

În timpul călătoriei se temuse, multe zile, că nu va ajunge la destinație. Bineînțeles, nu îndrăznise să zboare la New York cu o carte de identitate falsă, pe numele „Fred Smith", de aceea fusese silit să urmeze o rută ocolitoare, cu trenul și autobuzul. Felice îi oferise una dintre mașinile ei, dar nu putuse accepta, mașinile fiind mijlocul favorit al sabotorilor pentru a lansa bombe (mașini pe care le furau sau la închiriau sub nume fals), așa că forțele de ordine le verificau îndeaproape. Iar o mașină n-ar fi fost mai iute, cu toate posturile de poliție la granițele statelor, cu percheziții, zone interzise, nu numai în orașe – cum te așteptai în august – ci și la țară, în regiunile agricole. Din cauza celor ce jefuiau camioanele cu hrană.

Probleme de felul ăsta figuraseră printre motivele pentru care amînase decizia de a apărea iar la lumină. Toată vara se gîndise, se hotărîse, se răzgîndise, se întorsese la strîns gunoiul, încărcase succesiunea nesfîrșită de vagoane care transportau plastic neperisabil în munți, pentru a fi aruncat în galerii de mine abandonate, resturi menajere ce nu fuseseră cumpărate pentru a fi transformate în compost pentru proiectul de transformare a deșertului, tropăind în cizme uriașe, pline de transpirație, prin movile de sticlă și grămezi de cutii de conserve strivite. Peste o mie de ani, resturile acelea, pe care le îngropau acum cu ajutorul lui, vor fi văzute în muzee.

Dacă vor mai exista muzee...

Îl decisese atacul asupra taberei din Denver. Cînd aflase că Zena se refugiase la Felice, doar la cîteva mile de locul în care se afla, o sunase și vorbise cu ea. De aici, urmarea logică. Precum o floare ce se deschide.

Și iat-o venind, după ce-o așteptase o oră. Începuse să plouă – ploaia din New York nu mai curăța aerul de mult, mai degrabă umezea praful – , iar ea intrase pe ușile rotative într-un echipament fără formă: haină de plastic, o combinație, tot din plastic, de cizme și pantaloni, ce se vedea în toate vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte, și, bineînțeles, o mască de

gaze. Nu privise în direcţia lui, ci se dusese direct la recepţie, să ia cheia camerei.

Îl văzu pe funcţionar aplecîndu-se şi şoptindu-i că o aştepta un anume domn Smith.

Se întorsese să privească în hol şi, prima oară cînd îl văzu în înfăţişarea aceea, aproape că nu-l recunoscu. Nimic surprinzător. Infecţia care-i transformase scalpul într-o crustă galbenă îi distrusese aproape tot părul. Acum era pe trei sferturi chel, iar pe locurile goale se vedeau pojghiţe de ţesut cicatrizat, grăunţos. Boala îi cuprinsese şi sprîncenele, pierduse jumătatea exterioară a celei din dreapta. Pentru că aşa ceva însemna o trăsătură recognoscibilă, o răsese şi pe cealaltă, să fie amîndouă la fel. Ochii îi slăbiseră şi Felice îi procurase nişte ochelari. În total, semăna foarte puţin cu Austin Train care fusese în lumina reflectoarelor, cu cîţiva ani în urmă.

Dar, deodată, ea reacţionase. Alergase la el şi-l îmbrăţişase. Isuse, ce se întîmplase cu Peg Mankiewicz, Prinţesa Zăpezii?

Plîngea!

Mai tîrziu, Peg îşi reveni şi se trase înapoi, oftînd.

– Doamne, n-am vrut să fac asta! Îmi pare rău!

– Ce n-ai vrut să faci?

– Să-ţi stric hainele. Uită-te!

Ridică braţul îmbrăcat în plastic şi-i arătă ici, colo, petele mari, umede, pe care le lăsase pe costumul lui cel nou.

– Oh, lasă-le! zise Austin, pe un ton ce nu admitea să fie contrazis. Peg, dragă, adăugă el, privind-o, cred că s-a schimbat ceva!

– Da, zîmbi ea, cu un zîmbet drăguţ, ce pornea din adîncul ochilor negri. Lumea m-a făcut bucăţele. Iar cînd am fost cîrpită la loc, am avut şansa să decid ce bucată va fi mai importantă. Mă plac mai mult acum!

Îşi scoase în grabă hainele de stradă, scuturîndu-le pe covor, indiferentă la ce se întîmpla cu acesta – oricum era murdar – le puse pe un braţ şi-l prinse pe Austin cu celălalt. Un gest ce nu figura în repertoriul vechii Peg.

– Isuse, ce minunat e să te văd! Hai să...

Se întrerupse în mijlocul propoziției, iar fața i se întunecă.

– Am uitat. La ora asta, probabil că barul e închis. Jumătate din personal s-a îmbolnăvit iar. Hai să ne uităm. Poate avem noroc. Nu putem merge în camera mea, e plină de microfoane. Am fost urmărită pe stradă. De obicei, nu mă deranjează la hotel. Îl au pe recepționer la mînă, îl plătesc să raporteze tot ce fac.

– E același hotel...

– În care i-au ucis pe Arriegas și Lucy Ramage? Bineînțeles!

– De ce te-ai întors în același loc?

– Poate mi s-a făcut silă și m-am săturat să tot fiu speriată, să caut un colț în care să mă ascund. Am decis să-mi apăr teritoriul și n-are decît să-i ia dracu' pe toți!

– Și trebuie să mergi atît de departe? Gîndește-te la oamenii care au încercat înainte: Lucas Quarrey, Gerry Thorne, Decimus...

– Și ce-au să-ți facă ție? îl întrebă Peg, privindu-l drept în ochi.

Urmă o tăcere absolută, *terifiantă*, în timpul căreia figura lui rămase impasibilă, ca o mască din piatră, cu viața scursă din ea, exceptînd ochii care sclipeau. Peg simți că i se deschide gura, că o trece un fior rece pe șira spinării. În ochii aceia citi judecata.

Cînd vorbi, parcă lovise fulgerul.

– Mă vor crucifica.

Se instalară la o masă întunecată, într-un colț, iar un bărbat nemulțumit, în jachetă albă, le aduse băuturile. Aerul era parfumat cu ceva dezgustător de artificial, dar asta trebuia să suporți pretutindeni.

Era speriată. Abia după ce chelnerul plecă reuși să vorbească și, în loc să-l întrebe despre el – simțise că aflase prea mult cu puțin timp înainte – zise:

– Cum mi-ai dat de urmă?

Îi explică pe un ton normal, relaxat.

– Înţeleg. Cum a suportat Zena pierderea copiilor?

– Foarte greu. Cum altfel? Dar Felice a fost foarte bună cu ea, ca şi soţul ei.

– Ai discutat şi cu alţii din tabără? Vor reîncepe activitatea, în altă parte?

– Nu, s-au răspîndit prin celelalte tabere, oftă Austin. I-am telefonat lui Ralph. Se pare că toţi sînt foarte obosiţi, foarte frustraţi... Atacul a fost ultima picătură. Nu aveau şanse să reziste peste iarnă. *Jigras* le-au distrus o mare parte din recoltă, iar ce avuseseră în magazii a fost stropit cu chimicale incendiare de luptă. Ştii care a fost cea mai dură lovitură?

Peg scutură din cap, fără să spună nimic.

– Abia ţinuseră o conferinţă despre ce aflaseră despre Puritan. Drew Henker, Tony Whitefeather, Rose Shattock se aflau acolo. Iar singurul exemplar complet al raportului a ars. Sigur, se gîndesc să continue munca, dar...

– Isuse! exclamă Peg, strîngînd pumnii. Deci a fost o treabă a sindicatului? Ca şi în cazul lui Thorne şi Quarrey? Mă întrebam...

Austin ezită. În cele din urmă şopti:

– Se zvoneşte că avionul a fost închiriat de un tip care lucrează pentru Roland Bamberley.

Peg rămase cu gura căscată.

– Nu poate fi adevărat! Nu-i chiar atît de nebun! Ştiu că-i convins că fiul lui a fost răpit de trainiţi, dar nu-mi pot închipui că se aştepta, cu-adevărat, ca fiul lui să fie în tabără!

– Zvonurile-s de toate felurile, o întrerupse Austin. S-ar putea să nu fie adevărate. Dar, dacă sînt, gestul trebuie interpretat ca un avertisment.

– Pe de altă parte..., spuse Peg, sorbind din băutură – scobitoarea din cocteil avea, în vîrf, o floare de crin – l-ai întîlnit vreodată pe ticălos? Eu l-am văzut, i-am luat un interviu. Nu m-ar surprinde să prefere să-şi piardă fiul, decît să plătească răscumpărarea. După aceea, se va apăra susţinînd că băiatul a murit pentru binele ţării.

– Adică ţine mai mult la profit, decît la fiul lui!

– Adevărat. E mîndru că-i om de afaceri. Oricum, nu putem face mare lucru, zîmbi trist Peg. Știi cine a răpit copilul?

Austin dădu din umeri.

– În Oakland am auzit tot felul de zvonuri nebunești. Nu cred că vreunul era adevărat.

Altă pauză. În timpul ei, își strînse tot curajul pentru a-l întreba ce planuri are. Acum, văzîndu-l atît de schimbat, dar, într-un mod indefinibil, mai mult el însuși decît fusese în ultimii trei ani – poate pentru că-i revenise încrederea – se convinsese că momentul îngrozitor din ușa barului fusese doar imaginar.

Totuși, vocea nu-i era prea sigură, cînd întrebă:

– De ce ai venit aici, Austin?

– Cred că am ajuns la aceeași decizie pe care ai luat-o și tu. Sau nu am ajuns. Am fost condus. Am o misiune, Peg. N-o vreau. Dar cine altul s-o preia?

– Nimeni, răspunse Peg imediat. Și există în țară milioane de oameni care gîndesc ca mine.

El chicoti scurt, cu amărăciune.

– Asta-i ironia situației, Peg! Îți amintești că m-ai întrebat odată dacă nu mă supără că alții îmi iau numele? Da, mă supără. Doamne, mă supără! Am descoperit un lucru pe care nu-l pot suporta: eu nu sînt trainit!

Peg așteptă să continue. Tremura iar, de data asta de ațîțare. Sperase, se rugase pentru asta de mult. El privea prin ea, spre infinit.

– Isus n-a fost creștin, nu?

Ea tresări.

– Crezi că-s nebun, Peg? Citesc asta pe fața ta. Și eu cred, majoritatea timpului... Și totuși... Nu-s sigur. Poate că, în realitate, sînt foarte sănătos. Dacă vrei să afli ce mi s-a întîmplat, te voi dezamăgi. Nu poate fi descris, și dacă nu se realizează, nu-i adevărat. Doar că undeva, sub cupola asta cheală, urîtă, există un simț al certitudinii. Al cunoașterii. Ca și cum vara asta, în care am transpirat cărînd gunoi, m-a învățat ceva ce nimeni altul nu înțelege.

Respiră adînc.

– Peg, cred că pot salva lumea! Mă crezi?

Îl privi îndelung.

– Eu..., încercă ea să spună şi descoperi că nu găsea următorul cuvînt.

Continuă să-l privească. Figură calmă. Gură dreaptă. Jumătăţile acelea ciudate, nefamiliare, de sprîncene. Ochelarii – unde fuseseră cînd văzuse fulgerul din ochii lui? Păruseră că se topiseră, că nu există, că privise direct în sufletul lui. În cele din urmă, reuşi să spună:

– Dacă poate cineva, acela eşti tu.

– Bine, zîmbi el cu gravitate. Atunci, de unde să încep? Am venit în New York pentru că mi s-a părut logic. M-am gîndit la emisiunea Petronellei Page. Dacă mă vrea.

– Dacă te vrea? exclamă Peg, aproape răsturnîndu-şi paharul. Doamne, l-ar goni chiar pe Prexy, pentru a-i face loc lui Austin Train! Ţi-ar da toată emisiunea, fără reclame!

– Crezi? Am lipsit atît de mult timp...

Ea bătu cu pumnul în masă.

– Austin, în numele Cerului! Nu-ţi dai seama că eşti acum cel mai puternic om din ţară? Orice crezi despre cei care-şi spun trainiţi, ei au luat acest nume pentru că exişti! De partea ta sînt toţi cei care nu-şi pot permite îngrijirea medicală sub contract pentru copii lor – negri, albi, tineri, bătrîni. Abia ai străbătut Statele Unite de la vest la est. Ce-ai văzut pretutindeni, din Watts la Tomkins Square? Craniul cu oasele încrucişate! Şi sloganul: „Opriţi, mă ucideţi!" Te aşteaptă, Austin! Te aşteaptă cu limba scoasă!

– Ştiu, zise el, aproape plîngînd. Dar nu asta vreau!

– Trebuie! spuse ea, fără milă. Ce vei face, te priveşte. Îţi spun ceva. Nu ştiu ce-i cu salvarea lumii, dar sînt teribil de singură că, dacă nu intervii, ţara asta nu va trece de iarnă fără să intre în război civil!

Urmă o tăcere îndelungată, rece. El o accentuă printr-un singur cuvînt:

– Da!

Apoi, din nou tăcerea.

Mai tîrziu, Austin păru să revină din multe locuri, foarte îndepărtate şi zise cu vocea lui obişnuită:

– Să-ţi spun ceva bizar. Nu-mi amintesc numele individului care a ales simbolul...

– Care, craniul şi oasele încrucişate? Credeam că tu l-ai ales...

– Nu, desenatorul care mi-a fost repartizat pentru cărţile mele de la International Information. A făcut un mic semn pe care l-a pus lîngă numărul fiecărei pagini. Iar eu i-am uitat numele! Nu-i corect. Ar trebui să i se recunoască meritul!

– Poate că preferă să nu-i fie recunoscut, zise Peg.

– În cazul acesta, sînt alături de el, mormăi Austin, privindu-şi dosul palmelor întinse pe masă. Am sentimentul teribil că am încetat să mai fiu eu însumi. Înţelegi? Adică am devenit – am fost făcut – sfîntul patron al bombelor, sabotajelor, incendiilor, crimelor, Dumnezeu ştie al ce altceva. Chiar şi al violurilor. Dacă acest craniu cu oase încrucişate are un înţeles, acesta este de avertizare. Ca semnul internaţional al radiaţiilor. În loc de asta, este ce vrea oricine îl mîzgăleşte cînd sparge o fereastră de magazin, într-o izbucnire de furie de beţiv, sau fură o maşină... E o scuză pentru orice.

– Şi ce-i nou în asta? Aşa s-a întîmplat şi cu sufragetele din Anglia, orice criminal putea să scrie „vot pentru femei", cînd părăsea locul crimei. Şi unii o făceau în mod deliberat, pentru a discredita mişcarea. Mişcarea pentru libertatea femeilor a primit şi ea o doză din acelaşi medicament...

– Cred că ai dreptate.

Schiţă, absent, forma stilizată a simbolului pe masă, folosind lichidul din inelele umede lăsate de pahare. Nu existau tăviţe pentru pahare. Trainiţii le consideraseră o risipă de hîrtie, ca şi prosoapele de unică folosinţă, iar acesta era un caz în care se ţinuse seama de opinia lor.

– Da, continuă el, dar dacă se poate spune ceva care să mă scoată din sărite, este că ştiu că am fost transformat într-o persoană care nu există.

– Dar tu exişti...

– Cred şi eu!

– Atunci dovedeşte-le-o!

Peg se uită la ceas.

– Cînd vrei să apari în emisiunea lui Page?

– Chiar crezi că poţi să aranjezi asta?

– Încerc să-ţi explic că ai depăşit momentul în care aranjezi asemenea lucruri. Îl pretinzi!

– Atunci să-l pretind, zise Austin, golindu-şi paharul. Unde-i un telefon?

Lovitură directă

Ţintă: Baza de rachete Grand Forks, Dakota de Nord.

Mijloace: Un drog psihotomimetic, introdus în articolele de băcănie, presupuse sigure, livrate acasă maiorului Eustace V. Barleyman, unul dintre ofiţerii responsabili pentru grupul de unsprezece rachete Minutemen, cu numele de cod „Cinci Vest Doi". Acesta l-a ingerat într-o porţie de prune fierte, în timp ce prînzea singur, după ce ieşise din schimb.

Efect: Aproape şi-a ucis fiul, Henry, în vîrstă de şase ani, şi fiica, Patricia, de patru ani.

Suspect: orice simpatizant tupamaro cu acces la mîncare.

Implicaţiile au fost serioase.

Legea marţială s-a întins ca un incendiu într-o pădure.

Articolul original

– Isuse, o să aibă cea mai mare audienţă din istoria televiziunii! Miercuri, după Ziua Muncii, cînd toţi sînt obosiţi din cauza sărbătorii şi stau acasă! Trebuie să ne sprijine!

– Nu se pune problema sprijinului ABS. Lua-l-ar dracu' pe Prexy gură-mare! Prima oară cînd avem un preşedinte pe care-l vînează *toate* mijloacele de mass-media!

– Atunci trebuie să rezolvăm cu Train. Oare e Train? Nu un imitator împuţit?

– El e. Am primit un raport din LA, cu luni în urmă, că lucra într-o echipă de gunoieri, sub numele de Smith, dar a dispărut și după aceea am fost năpădiți de treburi. Am făcut verificarea amprentelor pe care le-a lăsat pe un pahar cu bere. E Train!

– Ai vreo idee de ce-a ales momentul ăsta să iasă din ascunzătoare?

– Trebuie să fie ceva important, asta-i tot ce știm.

– Ce-ar considera el destul de important?

– Poate ceva care să-l inculpe pe Prexy.

– În cazul ăsta... Rahat! Lași totul pe seama mea...

– Jur că n-am intenția! Dar e clar că, atunci cînd ABS o să înceapă anunțurile, douăzeci sau treizeci de milioane de oameni vor alerga la televizoare, așteptînd să li se spună ce să facă. Acum înțeleg ce trebuie să fi simțit germanii cînd așteptau să vadă ce-a făcut Hitler în alegeri...

– Înțeleg. Atunci trebuie să dispară. Anunță Operațiile Speciale și...

– S-a gîndit la asta.

– Ce?

– A trimis la ABS o bandă pentru a fi difuzată, dacă nu apare în emisiune. Nu putem să ajungem la ea. Se află în seiful ABS de la Manufacturers Hanover. Iar dacă nu apare în emisiune, fii sigur că Page o să scoată profitul maxim din asta.

– Deci ne-a luat prin surprindere.

– Da.

Nesusceptibil de o analiză riguroasă

Justiția: Ancheta a stabilit că nu există nici un drog psihotomimetic în Nutriponul din magazie. Nu aceasta e substanța care a provocat încăierarea de la uzină. Lucru dovedit clar, chiar dacă a fost făcut doar pentru a satisface ONU.

Apărarea: Pe de altă parte, analiza alimentelor din casa maiorului Barleyman a arătat că un asemenea drog a fost introdus în diferite mărfuri. Caracteristicile corespund

PORŢIUNE OMISĂ DIN TRANSCRIEREA
STENOGRAMEI
ACCESIBILĂ DOAR PERSONALULUI CU
APROBARE DE SECURITATE TREI STELE

găsit că produce tulburări mintale imprevizibile şi alte efecte secundare inacceptabile. Ca urmare, nici o cercetare în această privinţă nu s-a făcut după 1963.

Informaţiile: E relevant faptul că mai mulţi informatori ne-au anunţat de o pretinsă sinteză a substanţei pe care susţin tupamaroşii că au găsit-o în hrana trimisă în ajutor la San Pablo, efectuată la Havana, pe baza lucrărilor făcute de Duval la Paris.

Sănătatea: Punînd acestea alături de acum binestabilitul fapt că timpul şi locul primei izbucniri a epidemiei de enterită coincid cu călătoria făcută de un străin, cu cîteva săptămîni înainte, sub pretextul unor afaceri legale...

Agricultura: Nimeni nu mă poate face să cred că acei *jigras* blestemaţi au căpătat, fără ajutor, imunitate la o gamă atît de mare de pesticide. Nici că o firmă responsabilă şi respectabilă de importatori a ignorat, pur şi simplu, prezenţa unui soi diferit de viermi în atît de multe livrări!

Externele: Evident că nu avem de-a face cu lucrarea unui fanatic izolat, ca în cazul raidurilor cu baloane incendiare din San Diego.

Preşedintele: Da, există o singură concluzie posibilă. Am apreciat, la şedinţele anterioare, punctele de vedere referitoare la necesitatea de a face sau nu publică problema. Acum cred că nu mai există nici o îndoială: Statele Unite au fost atacate!

SEPTEMBRIE

Violatori de mamă

...în abur și fum
Care-mi umplură ochii de lacrimi acum,
Uriași și negri ca maurii, de pămînt,
Muncitorii mă conduseră prin vînt
În întuneric și porniră furnalul.
Brusc, focul își întinse valul
Ce-mi stoarse din trup apa vie
Și-mi izbi vederea cu o tărie
Ca a soarelui dezlănțuit
Sau a fulgerului după asfințit.
Mă uitam cum omul slab mereu
Poate fi înzestrat de Dumnezeu
Cu darul de a folosi un salamandric element
Alături de minereul, în munți prezent,
Pentru a face foarfeci și topoare,
Săbii, coifuri pentru cap acoperitoare,
Scalpel de chirurg, pentru sănătate
Și uneltele pentru cîștigat pîinea, toate.

«De Arte Munificente», secolul șaptesprezece

Impas

...unanim atribuitei frici față de atrocitățile trainite, de către experții în trafic din toată națiunea. În multe locuri, prețul pentru ora de spectacol a fost cel mai scăzut din ultimii treizeci de ani. Cei care au plecat de Ziua Muncii n-au fost

primiți atît de bine pe cît se așteptau. În Bar Harbor, Maine, orășenii au alcătuit patrule de pază, care să împiedice accesul deținătorilor de mașini cu aburi sau electrice, persoanelor ce aveau hrană sănătoasă sau a altor posibili trainiți. Au fost raportate două decese, ca urmare a ciocnirilor dintre turiști și localnici. Alte două au avut loc în Milford, Pennsylvania, unde clienții unui restaurant, furioși că nu primesc mîncărurile trecute în meniu, l-au incendiat. Proprietarul a pretins, ulterior, că aprovizionarea fusese întreruptă de jefuitori ai camioanelor cu alimente. Comentînd aceste evenimente, pe malul lacului său particular din Minnesota, Prexy a spus, citâm, orice om are dreptul la friptură și cartofi, încheiat citatul. California: experții care analizează distrugerea, cu lovituri de mortier, a lui Bay Bridge...

Plin de toate

– Nu putem continua, spuse, încăpățînat, Hugh. Zona e prea aglomerată. Isuse, am fost oprit și percheziționat de patru ori în două zile!

– Și actele tale n-au fost bune? mîrîi Ossie.

– Dacă n-ar fi fost, m-aș fi aflat aici? Dar cît vor rezista? Nu, Ossie, trebuie să lăsăm băiatul să plece.

– Dar tatăl lui n-a plătit răscumpărarea!

– Împuțitul ăla n-o să plătească *niciodată*! se răsti Carl. Suferă de complexul lui Abraham într-un mod exagerat.

– Iar Hector e bolnav, zise Kitty, neobișnuit de trează. De o săptămînă, abia mănîncă. Iar rahatul lui... pute și-i lichid... Transpiră groaznic.

Ceilalți doi prezenți erau Chucki și Tab, care făcuseră parte dintre conspiratorii inițiali. Ossie se întoarse spre ei.

– Hugh are dreptate, spuse Chuck, scărpinîndu-se: păduchii erau mai răi ca niciodată.

Tab dădu din cap, aprobîndu-l.

– Va trebui să ne mutăm, dacă-i dăm drumul, spuse Ossie, după o pauză.

Era încruntat, dar părea că se așteaptă de mult la decizia asta.

– Nici o problemă, interveni Hugh. Ne-a văzut, dar nu știe cine sîntem. Cu excepția mea, iar asta mă privește.

Spunînd asta, se simțea un adevărat erou.

– Ossie, pe tine te cunoaște drept „Austin Train".

– Ați aflat de la ABS că l-au găsit pe Train? se vîrî în vorbă Kitty.

– Sigur! răspunseră toți în cor, iar Ossie continuă:

– Vă spun un lucru! Dacă ticălosul n-o să spună ce trebuie spus, mă duc direct la New York și-l fac bucăți! Dacă nu mi-o ia cineva înainte...

– Da, zise Hugh și reveni la subiect. Pe ceilalți îi știe după prenume, dar există mii de Chuck și Tab. Și Kitty. Îmi pare rău de lăcaș, dragă!

Ea dădu din umeri.

– N-am nimic aici la care să țin în mod special. Pot să-mi strîng bagajele într-o geantă.

– Dar nu-l putem duce în stradă și să-i dăm drumul, spuse, îngrijorat, Tab.

– Plecăm cînd doarme, îi sfătui Hugh. Lăsăm ușa deschisă. Cînd o să vrea, o să iasă.

– Dacă-i prea bolnav? întrebă Kitty.

– Ce dracu', n-o să moară în douăzeci și patru de ore! Ne luăm avansul ăsta, apoi anunțăm poliția să vină să-l caute, dacă n-a plecat singur. Ce faci acolo, Ossie?

Ossie luase un bloc de hîrtie și un stilou. Fără să-i privească, răspunse:

– Compun nota pe care o vom lăsa în urma noastră. Să ne spunem punctul de vedere. I-am dat băiatului cea mai bună hrană, de la Puritan. Și apă obișnuită, pentru că nu s-a anunțat că nu-i bună de băut. Deci, dacă s-a îmbolnăvit, e din cauza ticăloșilor care au distrus lumea...

Aprobări.

– Totul pentru că bătrînul iubeşte banii mai mult decît pe fiul lui. N-a vrut să dea purificatoare de apă săracilor.

– Poate le-a făcut o favoare, zise Carl.

– Ce?

– În Colorado s-au blocat toate, din cauza bacteriilor. E scandal mare. Se vorbeşte de darea în judecată a fabricanţilor.

– N-o să pomenim de asta, zise Ossie.

Întuneric. Dar plin de imaginile oribile ale coşmarului. Îl durea stomacul. Era leoarcă de transpiraţie. Penisul îl durea, anusul îl durea, burta îl durea. Ţipă să vină cineva.

Nu-i răspunse nimeni.

Cînd încercă să se ridice, căzu din pat. Îşi juli cotul şi genunchiul stîng. Se împletici spre uşă, să bată în ea, se lovi de oala de noapte şi se murdări pe picioare cu urină şi excremente lichide.

Cînd se izbi de uşă, aceasta se deschise. Era prea ameţit ca să-şi dea seama ce se întîmplase şi vru să bată din nou. Pumnii loviră în gol. Căzu, plîngînd şi gemînd. În faţa lui, o cameră cu saltele murdare, ce acopereau podeaua. Puţină lumină, de la un bec de pe stradă. Cerul era întunecat. Îl revedea, după o eternitate...

Strigă din nou, răguşit, iar lumea se învîrti sub el. Avea febră, era sigur. Şi dureri. Scîrboşenie în pantaloni, şi în faţă, şi în spate. Iadul. Asta era iadul! Lumea trebuia să fie curată, blîndă, pură!

Din ce în ce mai slăbit, se tîrî gemînd spre uşa din faţă a apartamentului, o găsi şi pe acesta deschisă. Dădea spre o scară. Coborî, căzînd cîte două, trei trepte deodată. La capăt, un hol murdar, în care se uşuraseră copii, poate şi adulţi. Parcă mergea printr-un canal. Dar se duse către uşa dinspre stradă. Se chinui să apuce clanţa. Dincolo de ea o treaptă. Căzu iar, întinzîndu-se pe trotuarul tare, ţipînd:

– Sînt Hector Bamberley! Ajutor! Se dă o recompensă! Tatăl meu dă o recompensă!

Dar copii drogaţi sau nebuni se vedeau peste tot. Şi toată lumea ştia că Roland Bamberley refuzase să ofere vreo recompensă pentru găsirea fiului lui, de teamă să n-o

primească răpitorii. Abia după o oră, unul dintre rarii trecători îl luă în serios, iar atunci el alunecase deja în delir.

Pe de altă parte, aerul îl lipsise de voce în cîteva minute şi-i era greu să spună ceva, între accese de tuse şi vomă.

– Ei, doctore?

Mai slab decît fratele lui mai mare, Jacob, făcînd exerciţii şi ce sporturi îi permitea traiul în aer liber, pentru că era mîndru de aspectul său vînos, vînjos, de pionier al vestului, Roland Bamberley se adresă omului cu mască ce ieşea din secţia spitalului.

Doctorul îşi scoase masca. îşi trecu mîna pe frunte şi zise:

– Ei bine...

– Spune-mi!

Aspru, ca un patriarh sigur că Dumnezeu îl aprobă.

– O listă lungă, zise doctorul, aşezîndu-se şi scoţînd o agendă din buzunarul halatului alb. A avut cîteva momente de luciditate, dar majoritatea timpului e incoerent. Să vedem... Da. Spune că a fost bine hrănit, că răpitorii i-au dat doar hrană de la Puritan, că se plîngeau tot timpul cît de scumpă este. A primit regulat gustare, prînz şi cină. Dar a trebuit să bea apă de la robinet. Apă normală, de la robinet.

– Şi?

Fără emoţie vizibilă.

– Are hepatită. Acută. Febră puternică. Diaree violentă. Enterită sau dizenterie. Trebuie să aştept rezultatul coproculturii. Acestea sînt lucrurile cele mai importante.

– Şi restul?

Fusese un ordin. Doctorul oftă şi-şi umezi buzele.

– Ei bine... O iritare a pielii. Minoră. Impetigo. Ceva endemic în mahalalele de aici. Unul dintre ochi puţin inflamat, probabil conjunctivită. Şi asta-i endemică. Iar limba îi e pătată şi umflată – pare a fi moniliasis. O ciupercă. Aftă. Şi, bineînţeles, purici şi păduchi...

Masca de autostăpînire a lui Roland Bamberley se sfărîmă, ca un sloi de gheaţă apăsat.

– *Păduchi*? se răsti el. *Purici*?

Doctorul se uită la el, cu un zîmbet amar.

– Bineînţeles. Ar fi fost un miracol să scape. Aproape treizeci la sută din clădirile din centrul oraşului sînt infestate. Cu insecte imune la insecticide, chiar şi la cele ilegale. Îmi imaginez că enterita şi hepatita se vor dovedi rezistente la antibiotice. Ca de obicei.

Obrajii lui Bamberley deveniră cenuşii.

– Altceva? întrebă el, cu vocea cuiva care caută un motiv pentru a începe bătaia, care aşteaptă încă o împunsătură pentru a-şi descărca nervii.

Doctorul ezită.

– Spune ce mai e!

Ca o zgîrietură pe lemn tare.

– Foarte bine. Mai are gonoree, foarte avansată, iar dacă are asta, presupun că are şi sifilis. Trebuie să aştept Wassermann-ul...

Urmă o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Bamberley spuse:

– Trebuie să fie mai răi ca animalele! Oamenii nu pot trăi aşa!

– Trăiesc aşa, răspunse doctorul. Nu au de ales.

– Mincinosule! Purici? Păduchi? Boli venerice? Sigur că au de ales! lătră Bamberley.

Doctorul dădu din umeri. Nu era recomandabil să se certe cu un om bogat. De la moartea fratelui său, Jacob, ajunsese incredibil de bogat. Preluase partea fără drept de înstrăinare a averii. Copiii adoptaţi de Jacob nu aveau drept la ea.

Nici Maud.

– Pot să-l văd? spuse Bamberley, după un timp.

– Nu, domnule. Aşa-s regulile. I-am dat un somnifer şi trebuie să se odihnească măcar douăzeci şi patru de ore. Combinaţia de medicamente pe care i-am dat-o ar putea să-i disturbe puterea de a raţiona.

– Dar antibioticele..., făcu Bamberley, ca un cîine de vînătoare ce simte un miros nou, şi adăugă, bănuitor: Mai e ceva... Nu mi-ai spus tot!

– Of, drace! exclamă doctorul, care-şi pierduse răbdarea (lucrase trei ore, fără întrerupere). Da, domnule Bamberley. Sigur că mai e ceva! L-aţi crescut într-un mediu practic gnotobiotic – n-are imunităţile naturale obişnuite. Amigdale

inflamate. Faringită. Alergie produsă de rahatul pe care-l vinde Puritan cu pretenţia că-i hrană „curată“! Zgîrieturi infectate, furuncule pe cur, pline de puroi împuţit! Exact ceea ce are *oricine* trăieşte în condiţiile în care a trăit el în ultimele luni!

– Oricine? întrebă Bamberley, ameninţător.

– Bineînţeles! Cred că asta au intenţionat să sublinieze răpitorii...

În momentul în care cuvintele îi ieşiseră din gură, ştiu că mersese prea departe. Bamberley sări în picioare.

– Simpatizezi cu diavolii ăia! Să nu negi!

– N-am spus aşa ceva...

– Ba asta ai spus! răcni el. N-ai decît să-ţi duci ideile trainite murdare în altă parte!

Doctorul medită doar o clipă dacă să spună ce gîndea sau să-şi păstreze postul şi să-şi mărească veniturile. Optă pentru o doua variantă, un lucru înţelept. Plănuia să emigreze în Noua Zeelandă.

– N-am vrut să vă jignesc, spuse el, cu voce blîndă. Doar să subliniez că fiul dumneavoastră n-a suferit nimic extraordinar. N-a fost bătut, înfometat sau torturat. Îşi va reveni.

Bamberley se uită la el, bănuind că-l ironizează. Întrebă:

– A vorbit despre răpitori?

– Nu chiar, oftă doctorul.

– Îmi ascunzi ceva. Nu uita că-s obişnuit să tratez cu oamenii.

– Ei bine – doctorul îşi umezi buzele – a menţionat o fată, Kitty. Evident, nu mai e virgin.

– Datorită curvei ăleia care l-a îmbolnăvit?

– Dar, domnule, probabil că a cooperat... Adică, nu poţi să violezi un bărbat...

– Eşti *sigur* că n-a fost violat? mîrîi Bamberley.

– Poftim? Oh!

O clipă, doctorul crezu că n-o să se poată stăpîni să nu izbucnească în rîs.

– Nu, puteţi fi sigur că n-a fost victima unui atac homosexual...

– Nu m-ar fi mirat, din partea ticăloşilor!

Bamberley se uită la ceas.

– Ce-a mai spus, de cînd a fost adus aici? Hai! Poliţiştii se vor întoarce imediat ce vor termina de percheziţionat locul în care a fost închis, iar tu vei fi obligat să vorbeşti!

Doctorul spuse, fără chef:

– Ei bine, a spus ceva...

– Zii, fir-ar să fie!

– Spune tot timpul că a fost răpit de Austin Train. Nu ştiu. Sînt convins că delirează.

O metodă de a accentua ceva

Bineînţeles, oricine cunoaşte ce ajutor minunat aduce Lenabix pentru un regim de slăbire, cu combinaţia sa echilibrată de elemente esenţiale, vitamine dătătoare de sănătate şi tranchilizante special selectate. Dar v-aţi dat seama că reprezintă şi răspunsul perfect la o întrebare pe care şi-o pun multe gospodine fără probleme de greutate? „Ce să am în casă pentru rarele împrejurări cînd rezervele se reduc, ţinînd seama că dispun de un buget limitat?" Da, răspunsul este Lenabix! Produs extrem de preţios datorită multor elemente şi vitamine. Mai mult, poate fi dat pentru a calma copilul care se trezeşte noaptea, cerînd de mîncare. Va aduce copilaşului somnul odihnitor, liniştitor. Ia şi tu un Lenabix, dacă ţi-e foame! Lenabix!

Duşmanul ne-a fost dat pe mînă

Oh, minunat! Uluitor, terifiant, fantastic, grozav! Petronella Page nu făcea economie de superlative pentru a descrie situaţia. Şi fusese cît pe aici să rateze şansa! Un telefon la care n-avusese chef să răspundă, pentru că era furioasă, pentru că-i fusese jefuit apartamentul – *altă* spargere, a treia într-o lună. Isuse, îşi imaginează cineva că trainiţii sînt jefuiţi, în mahalalele în care locuiesc?

Se răzgîndise, pentru că Peg Mankiewicz îi atrăsese atenţia, şi... *oho*! Adevăratul Austin Train! Omul pe care naţiunea – lumea – plîngea să-l audă, care se ascunsese în urmă cu patruzeci de luni şi care alesese emisiunea *ei* să-şi întrerupă tăcerea! Departamentul de cercetări apăruse cu acea cifră evocativă, patruzeci, care era exactă şi, datorită asociaţiilor biblice, era plină, era *gravidă* de subînţelesuri. Patruzeci de zile apele acoperiseră Pămîntul, patruzeci de zile în pustiu, ispitit de Satana...

– Oamenii vor crede că-l ai pe Isus în emisiune, zise Ian Farley, în timpul pregătirilor dinaintea emisiei.

– Da.

Ceea ce-l făcuse să tacă. Era adevărat că echipa de crucificare era pregătită şi făcuse repetiţii. Nu voia să-l crucifice pe individ de prima oară. Ian se aşteptase s-o facă, îi trebuiseră două zile să-l convingă să se răzgîndească şi să le explice Marilor Şefi de sus motivul. Crucificarea urma să aibă loc în a *doua* emisiune – nu auziseră de dreptul la replică?

Şi vor fi oameni *care* îl vor cere!

Niciodată în istoria sa ABS nu acordase atenţie unui singur participant. Nici Petronella. Dar era esenţial să facă emisiunea. Pusese grupului de cercetări privind audienţa două întrebări: *cîtă lume va urmări prima emisiune, pentru că aflase că va participa Train, şi cîţi oameni o vor urmări pe a doua, pentru că o văzuseră pe prima sau pentru că o rataseră.* Răspunsul, în ambele cazuri, fusese cifra incredibilă de şaizeci de milioane.

Normal, ameninţările începuseră să curgă din clipa primului anunţ. Mergeau de la obişnuitele avertismente de punere de bombe pînă la ameninţarea că studioul va fi ocupat de voluntari înarmaţi, iar emisiunea va fi transformată în tribunal care să-l judece pe Train pentru trădare. Pentru situaţii de urgenţă, alertaseră toate studiourile locale pe care le controlau, pe o rază de cinci sute de mile în jurul New York-ului, pregătiseră legături suplimentare pentru emiţătoarele principale, încît la o jumătate de oră după întreruperea transmisiunii să existe pregătite alte posibilităţi de continuare. Apoi pregătiseră

emisiunea reală – Train refuzase ideea unei înregistrări anterioare – într-un loc pe care nu-l folosiseră niciodată, un teatru părăsit pe care-l cumpăraseră pentru repetiţii şi care urma, oricum, să devină operaţional înainte de sezonul de toamnă. Chiar tehnicienii care instalau microfoane şi cabluri nu-şi dăduseră seama că locul urma să fie folosit pentru transmisia crucială. Ştiau doar că primeau salarii nemaipomenite.

Însă, oricum, în meseria lor nu lucrau prea mulţi oameni.

– Şaizeci de milioane? Nu-s surprins, spuse Train, nu din vanitate.

Avea motive rezonabile. Stătea cu Petronella în fortăreaţa cu securitate maximă, în care Marii Şefi insistaseră să fie dus imediat – pe cheltuiala lor – cînd aflaseră că locuia în acelaşi hotel ieftin în care stătea Peg Mankiewicz. Ea rămăsese în spate, într-o parte, aproape în acelaşi loc pe care-l ocupase de cînd Petronella îi întîlnise prima oară. Ca un paznic. Nu ca o amantă. ABS verificase că dormea singură. La fel şi el. Nimic surprinzător, gîndise Petronella. Fusese dezamăgită văzînd cum arăta acum bărbatul: chel, cu cicatrice hidoase pe scalp. Mai mult, considera dezgustătoare atitudinea lui, ca de statuie. Abia mişca o mînă cînd vorbea, refuza să se atingă de tutun, marijuana, khat, de orice mai tare decît berea sau vinul (şi acestea în cantităţi mici).

Peg era extrem de atrăgătoare. Dar cercetările ABS spuneau că-i cinstită.

Foarte rău. Petronella îşi îndreptă atenţia spre ceea ce spunea Train:

– Ar fi fost altfel cu cîţiva ani în urmă... Un număr atît de mare de spectatori ar fi existat doar la un eveniment public major, precum asolizarea pe lună sau funeraliile unei celebrităţi care fusese asasinată. Acum, oamenii ies rar din casă. În oraşe, pentru că-i periculos, la ţară pentru că n-au unde să se ducă. Bigoţii au închis jumătate din cinematografe, mai ales cele ce reprezentau centre sociale importante. Datorită fricii iscate de criza de alimente, oamenii nu mai fac cumpărături decît o dată pe săptămînă, pentru că au

destule rezerve în casă cît să reziste unui asediu. Da, pentru multă lume de azi, televiziunea reprezintă singurul contact cu lumea, în afara muncii zilnice.

Aha! Asta ar putea să-l conducă la ordinea legală... Petronella îi întinse momeala şi fu răsplătită.

– Poliţia încurajează oamenii să-i fie frică de ea – în unele cazuri, mai mult decît de criminali. Cei mai inteligenţi dintre tineri capătă acest obicei devreme şi cresc cu el. De curînd, am văzut o razie gigantică într-o zonă de douăzeci de blocuri din Oakland, în care au fost strînşi toţi bărbaţii sub treizeci de ani. Majoritatea şi-au petrecut noaptea în celule. Nu-i de mirare că douăsprezece oraşe se află sub incidenţa legii marţiale!

– Dar dacă-i caută pe cei care nu se supun încorporării, care sînt, prin definiţie, criminali...

– Mai exact revoluţionari, indiferent dacă ştiu sau nu asta. Societatea noastră întreţine criminalii, aşa cum sîngele oii hrăneşte căpuşele de pe spatele ei. Într-adevăr, aceştia găsesc deseori mai profitabil să se conformeze societăţii, pînă la un anumit punct, decît să i se opună. Banii cîştigaţi din contrabanda cu alcool finanţează acum firma Puritan, aşa cum averile obţinute prin piraterie au înnobilat multe familii engleze celebre. Dezertorii au ales să iasă din acest sistem, care înjoseşte individul şi degradează mediul.

Iuhu!

– Deci, oamenii care refuză să se pregătească să-şi apere ţara...

– Nu pentru asta-i pregăteşte armata!

Se lăsă întreruptă. Acesta era un invitat care nu urma să treacă prin întrebările pregătite. Lasă-l să se condamne singur, cu propria lui gură. Făcea o treabă mai bună decît visase.

– E normal ca un om să apere ceea ce iubeşte: propria-i viaţă, casa, familia. Dar, pentru a-l face să lupte pentru conducători, pentru cei bogaţi şi puternici, care-s prea deştepţi pentru a-şi purta singuri lupta – pe scurt, nu pentru a se apăra pe sine, ci pentru a apăra oameni pe care nu i-a cunoscut vreodată şi care n-ar suporta să stea în aceeaşi cameră cu el – trebuie condiţionat să iubească violenţa, nu pentru beneficiile pe

care ar putea ea să i le aducă, ci de dragul violenței în sine. Rezultatul: societatea trebuie să se apere de apărătorii ei, pentru că lucrurile de admirat în timp de război sînt considerate psihopatologice în vreme de pace. E mai ușor să distrugi un om, decît să-l repari. Întreabă orice psihoterapeut. Și uită-te la numărul crimelor săvîrșite de veterani!

Petronella abia își încăpea în piele. Dacă discuția reprezenta un exemplu de ceea ce plănuia să spună în timpul emisiunii, insul reușea să-și facă dușmani în ambele partide politice importante, în armată, organizațiile de veterani – cu excepția plîngăcioșilor de la Dublu-V – cercurile financiare, poliție, împreună cu cei care aveau încredere în ea. (Poate și în conducerea firmei Puritan, unul dintre sponsorii emisiunii ei – dar majoritatea indivizilor din sindicat erau mai degrabă mîndri de originea lor romantică de gangsteri și nu se sinchiseau dacă lumea știa sau nu asta.)

Da, va fi SENZAȚIONAL! Aproape că vedea titlurile mari, albastre și roșii, ce urmau să apară a doua zi.

Să țină minte: să aibă pregătite linii telefonice suplimentare și să angajeze operatori în plus, care să preia apelurile...

– Și ce-ai făcut tu pentru oamenii care se autonumesc trainiți și care ucid, aruncă în aer, care corespund, în general, descrierii tale a armatei, a unei hoarde de nebuni?

– Nimic. Nu-s mai responsabil de acțiunile trainiților decît Isus de purtarea creștinilor, asupra cărora Pavel din Tars a proiectat propriile nevroze!

Să adăugăm și biserica pe lista celor jigniți... Mergi tot așa, drăguțule!

– Deci nu le aprobi sabotajele și incendierile?

– Nu aprob situațiile care aduc oamenii la asemenea măsuri disperate. Există totuși un lucru care se cheamă furie îndreptățită.

– Crezi că furia lor e îndreptățită, cînd noi vedem doar anarhism, nihilism, o lume în care fiecare luptă împotriva fratelui lui?

– Nu împotriva fratelui lui. Omul care a fost otrăvit de aditivele pe care la pune Universal Mills în hrana lui știe

cine-i e frate – un străin înfometat din Africa, căruia un război nebunesc i-a distrus cîmpurile de cereale. Fratele omului care trebuie să cheltuiască jumătate din cîştig pentru a trata un copil ce s-a născut deformat este ţăranul din Laos, a cărui nevastă a murit avortînd un foetus sufocat. Nu, nu împotriva fratelui său. Împotriva duşmanilor speciei. O celulă canceroasă din plămînul tău, sau din ficat, e binevenită, ca fiind ţesut din propriul tău trup?

Lucrul ăsta o impresionă în mod surprinzător. Îi era frică de cancer. Printre motivele pentru care nu se căsătorise era faptul că privea sarcina ca o creştere malignă, a unui organism independent, incontrolabil, în burta ei. Vorbi iute, să alunge asemenea gînduri:

– Deci consideri violenţa un medic...

– Oamenii care au provocat-o n-au dreptul să obiecteze împotriva ei, aşa cum un fumător înrăit n-are de ce să obiecteze împotriva cancerului şi a bronşitei...

– Eu aş zice că are acelaşi drept să obiecteze ca şi cineva căruia i s-a promis o operaţie chirurgicală şi descoperă că i-o face măcelarul din localitate, îi replică Petronella, încîntată de imagine. Hăcuind un braţ, un picior, un sîn – mai bine să nu spună asta în emisiune – şi lăsînd pacientul infirm... Dacă nu-i oferă cineva o alternativă mai bună, n-are dreptul să protesteze!

– Dar există alternative mai bune, zise Austin Train.

De sub sprîncenele ciudat ciuntite, ochii căprui o priviră. Deodată, camera păru a se afla la o distanţă enormă...

Îl văzuse, pînă atunci, în persoană – la o conferinţă academică importantă, unde fusese un vorbitor apreciat – şi de mai multe ori la televiziune, în timpul vrăjii trecutei sale notorietăţi. Cu toată chelia sa, fusese sigură că nu-i un escroc, chiar înainte ca agenţii ABS să-i verifice amprentele cu cele din dosarul FBI – cu alte cuvinte, mituiseră persoana potrivită. Şi-l amintea ca pe un vorbitor puternic, spiritual, cu replică imediată şi voce pătrunzătoare. Odată, de exemplu, dăduse gata un vorbitor al industriei de pesticide cu o remarcă

pe care oamenii o citau la petreceri: „Presupunem că în a opta zi, Dumnezeu te-a chemat și ți-a spus: *M-am răzgîndit în privința insectelor*".

Pînă acum, îi confirmase impresia de atunci. Totuși, mii de oameni puteau vorbi clar și agresiv, iar dacă se dovedea că dedicase o emisiune întreagă unei persoane care nu făcea nimic mai mult de atît...

Apoi, deodată, păru că prin ochii aceia negri se închise un circuit electric. Rămase fascinată. Fascinată ca o pasăre de un șarpe. După aceea, nu-și mai aminti detaliile a ceea ce-i spusese. Doar că fusese absorbită, răpită, pierdută, timp de zece minute, conform ceasului. Percepuse imagini dintr-un trecut mort: o mînă vîrîtă în apă limpede de rîu, delicios de rece, în timp ce soarele zîmbea, iar pești subțiri îi țîșneau printre degete. Pulpa crocantă a unui măr cules direct din pom, atît de zemoasă încît îi murdărise bărbia. Iarba între degetele picioarelor goale, gazonul ca niște arcuri ce făcea ca tălpile să nu-i poarte întreaga greutate, părînd că plutea ca în vis, mișcîndu-se ușor, purtată spre lună. Cerul la apus, pictat cu pete emoționante de roșu, sub albastrul ca oțelul al norilor, și stelele apărînd pe întunericul dinspre est. Vîntul blînd în păr, pe obraji, aducînd parfumul florilor, acoperind-o cu petale. Zăpadă rece în palmă, părînd că are forma unui bulgăre. Rîsete de pe o cărare întunecată, pe care mergeau doar îndrăgostiți, nu hoți sau tîlhari. Unt ca un lingou de aur moale. Stropi de ocean, ascuțiți și curați ca muchia unui topor. Pietricele rotunde policrome, lîngă un lac. Ploaia spre care se putea deschide gura însetată, distilînd gustul unui continent al aerului... Și deasupra, dedesubt, înăuntru, o convingere: „Ceva trebuie făcut pentru a avea toate acestea înapoi!"

Ea plîngea. Lacrimi mici, ca niște furnici, își croiau drum pe obraji. Spuse, cînd își dădu seama că tăcuse:

– N-am cunoscut niciodată astea! Nici una din ele! M-am născut și am crescut în New York!

– Şi nu crezi că ar fi trebuit să le cunoşti? o întrebă blînd Austin Train.

Petronella se trezi în dimineaţa emisiunii – mai degrabă după-amiază, pentru că zilele ei erau pe dos – cu muşchii feţei îndureraţi. Zîmbise prea mult şi prea puternic în timpul somnului.

Apoi îşi aduse aminte ce aşteptau de la ea să facă în noaptea aceea.

Se ridică, îngrozită să nu se întoarcă în vise, în altă lume, imposibilă, în care solul era curat, copacii verzi şi soarele strălucea după ploaia curată. Se întinse după o ţigară de pe noptieră, pentru a-şi abate gîndurile şi, în loc s-o aprindă, o răsuci între degetele-i tremurătoare.

Lumea de azi se afla aici: aerul de pe străzile din Manhattan era periculos să-l respiri, hrana din magazine nu merita cumpărată, ploaia îţi distrugea rochia cea nouă într-o clipă şi dădea de lucru curăţătoriilor în zilele umede, zgomotul, înghesuiala, din cînd în cînd cîte o bubuitură – un supersonic ce pleca de pe aeroportul Kennedy, un sabotor răzbunîndu-se pe o clădire, un poliţist încercînd să oprească un posibil suspect...

Fusese fericită. *Altă* lume nu existase. Doar un vis despre paradis.

Însă dacă imaginaţia lui Train putea invoca asemenea viziuni, nici o mirare că nu se atingea de droguri.

Nu avea nevoie.

Orice încerca, viziunea o urmărea. Cînd dispăru ecoul salutului ei obişnuit – „Salut, lume!“ – iar reclamele sponsorilor apărură pe monitor, se uită la ele fără mîndria obişnuită. Măşti de gaze? Am evoluat pe planeta asta. De ce trebuie să filtrăm aerul, înainte de a-l respira? Maşini cu aburi? De ce maşini? Pămîntul a fost făcut pentru a merge pe el. Un bărbat, un atlet din Anglia, traversase America de Nord pe jos, pentru a arăta că lucrul e posibil – de aici, amintirea unor oameni care protestau... împotriva a ceva. (Se întîmplase cu ani în urmă, uitase motivul. Ceva în legătură cu un război care trebuia să înceteze...)

Şi Puritan. Era îngrijorată. Train spusese, în maniera lui dogmatică, simplă, că trainiţii vor submina firma. Ar fi fost bine să se disocieze de Puritan... dar nu pînă nu se termina contractul în curs. Sindicatul putea fi brutal...

Ar fi dorit să intervieveze pe cineva din tabăra din Denver, cea care arsese. Dar cu Puritan sponsor, nu putea...

Însă trebuia s-o facă! Brusc, în mai puţin de un minut, schimbă toate deciziile privind felul în care urma să conducă emisiunea.Train veni şi se aşeză lîngă ea, îmbrăcat sobru, în verde – aşa era potrivit, nu? Iar ea în albastru şi alb. Armonie, dragă! Iar în fundal, imaginea unui lanţ de munţi acoperiţi de zăpadă, pentru prima parte, apoi o plajă uriaşă, mărginită de palmieri, după aceea o pădure, un lan de grîu ce se ondula...

Bine! S-o ia dracu' de echipă de crucificare! Rîndul ei va veni mai tîrziu. Mult mai tîrziu. Să văd mai întîi dacă acea charismă a lui *va* funcţiona.

Pentru că s-ar putea să nu mai am altă şansă să aflu.

Se simţi imediat calmă, stăpînă, deşi cu cîteva momente în urmă fusese mai nervoasă decît cînd i se încredinţase pentru prima oară emisiunea. Se uită nu la ecranul cu textul, ci la auditoriu, întrebîndu-se cum va răspunde. Doar Dumnezeu ştia cîţi oaspeţi distinşi avea în noaptea aceea. Recunoscuse, în fiecare rînd, zeci de figuri celebre: stele ale ABS, mai mulţi conducători ai reţelei, întreaga formaţie Body English, care ocupa în mod curent primul loc în topuri, Big Mama Prescott, care se afla acum pe locul trei, cîţiva savanţi, un scriitor, un regizor de film, un fotograf de modă, un psihiatru, un alergător medaliat la olimpiadă, cea mai scumpă cocotă din New York...

Îi venea să-şi frece mîinile, gîndindu-se la mulţimea uriaşă, atrasă lîngă televizoare atît de cele treizeci de anunţuri pe zi, toată săptămîna trecută, cît şi de lipsa generală de bani care urma după Ziua Muncii.

O răsuflare, nu prea profundă, pentru o introducere simplă, alcătuită doar din două cuvinte: „Austin Train!"

Şi...

O durere fizică. O înjunghiere în spate, chiar sub omoplatul stîng, ajungîndu-i pînă-n inimă. Ceva nu era în regulă. Ceva se întîmpla în studio, sub privirile a *nu ştiu cît*e milioane. Paza! Unde naiba era paza? De ce-i lăsaseră să intre pe cei trei bărbaţi, care mergeau pe culoarul dintre scaune, atrăgînd atenţia tuturor? Unul în negru, altul în cenuşiu, altul în albastru.

Se despărţiră, cel în negru o luă la dreapta, cel în cenuşiu la stînga, iar conducătorul în albastru merse drept spre ea, ţinînd în mînă o foaie de hîrtie, cu ceva scris pe ea.

Zise, înainte ca ea să apuce să spună ceva:

– Austin Train?

– Ce? şopti ea, uluită de întrerupere, incapabilă să folosească microfonul din spatele fotoliului, pentru a-l chema pe Ian Farley.

– Sînt agent al Biroului Federal de Investigaţii, zise bărbatul.

Avea o voce clară. Se îndrepta direct spre microfoanele din faţa Petronellei şi lui Austin, pentru a fi auzit de telespectatori.

– Acesta-i un mandat de arestare. Eşti acuzat de complicitate la răpirea lui Hector Rufus Bamberley, minor, şi de conspiraţie pentru a-l lipsi de drepturile cetăţeneşti, în principal de libertatea personală şi sănătate, permiţînd infectarea lui – coborî un pic vocea, conştient că unele din cuvintele pe care urma să le folosească nu erau obişnuite la televiziune – cu hepatită, sifilis, gonoree şi alte boli periculoase. Îmi cer scuze că vă întrerup emisiunea, domnişoară Page, dar sînt obligat să fac această arestare. Domnişoară Page...

– Cred că domnişoara Page a leşinat, spuse Austin, ridicîndu-se şi întinzînd mîinile pentru a-i fi puse cătuşele.

Mai tîrziu, cînd îşi reveni, Ian Farley spuse furios:

– Răpitor de copii! Călău! Dumnezeu mai ştie ce! Poate criminal! Şi tu voiai să faci un erou din el! Să nu mă contrazici! Văd că asta intenţionezi!

Pentru a numi doar cîteva

Opac şi pal, ca o hîrtie, cerul acoperea America.

Pretutindeni, oameni care spuneau cu îndoială:
– Nu fusese aşa, nu?
Iar alţii răspunzînd, îmbufnaţi:
– Lasă-mă cu rahatul ăsta despre vremurile bune de altădată!

Cenzori mintali rescriind istoria, văzînd-o nu prin ochelari roz, ci cenuşii.

A se citi, după cum se vede, de sus în jos:

Sateliţi distruşi.
Prima şi a doua treaptă a rachetelor, în principal a doua.
Fragmente de vehicule explodate pe orbită.
Material experimental, de exemplu ace din cupru, reflectorizante.

Gaze de combustie de la rachete.
Substanţe experimentale ce intră în reacţie cu ozonul stratosferic, de exemplu sodiu.
Pulberi radioactive foarte uşoare.

Bioxid de carbon.

Gaze de eşapament de la avioane.
Pulberi radioactive de putere medie.

Substanțe pentru producerea ploii.

Fum.
Bioxid de sulf.
Săruri de plumb.
Mercaptan și alte substanțe cu miros neplăcut.

Gaze de eșapament de la mașini.
Gaze de la locomotive.
Din nou fum.
Căderi radioactive locale.
Produse afectate accidental de teste nucleare subterane.

Floruri oceanice.
Acid azotic.
Acid sulfuric.

Gunoi.
Apă uzată industrial.
Detergenți.

Seleniu și cadmiu din gangă minieră.
Fum de la incineratoarele de gunoi ce ard plastic.
Azotați, fosfați, componente cu mercur din fungicide.

Petrol.
Insecticide produse din petrol.
Defoliante și ierbicide.
Substanțe radioactive din straturile freatice contaminate de explozii subterane, în special tritiu.
Plumb, arsenic, sedimente petroliere, cenușă, azbest.
Polietilenă, polistiren, poliuretan, sticlă, cutii de conserve.
Nailon, dacron, rayon, terilen, stilen, orlon, alte fibre artificiale.

Resturi.

Gunoi.

Beton și ciment.

O mulțime de radiații pe unde scurte.

Cancerigene, teratogene și mutagene.

Otrăvuri sinergistice.

Hormoni, antibiotice, aditive, medicamente.

Droguri.

Solamină; acid oxalic, cafeină, cianidă, amine sub presiune, sulfat de cupru, naringin, corn-de-secară.

Botulină.

Iperită, clorați, lewisită, fosgen, acid prusic.

T, Q, GA, GB, GD, GF, VE, VX, CA, CN, CS, DM, PL, BW, BZ.

CO.

Pentru a numi doar cîteva.

Privire generală

Philip Mason, în biroul lui de la Prosser Enterprises: împovărat de muncă pînă și în zilele de sărbătoare, abia reușind s-o rezolve, deranjat de cîteva zile de dureri ușoare, dar recurente, la încheieturi, în special la glezne și genunchi. La marginea conștiinței, o fărîmă de informație căpătată în timpul tratării bolii venerice: printre simptomele minore sînt și dureri la încheieturi.

Dar Doug mi-a spus că-s sănătos! Să sperăm că nu-i artrită! La treizeci și doi de ani? (Spre treizeci și trei).

– Fraţi şi surori, ne-am strîns aici, sub privirile Domnului şi în prezenţa prietenilor să jelim decesul lui Thich Van Quo, pe care mulţi dintre voi l-au cunoscut sub numele de Thad. Deşi nu din vina lui, a fost grav năpăstuit în trup, dar a fost iubit de noi toţi pentru blîndeţe, bună dispoziţie şi spirit îndatoritor. Am sperat că va petrece mult timp printre noi, dar n-a fost aşa.

Oh, rahat, alt paznic s-a îmbolnăvit! Care din ei, de data asta, şi de ce se plînge? (Nu că asta i-ar face rău. Ceva ca o mahmureală, ca de obicei).

– Eşti domnişoara Laura Vincent? Ia loc, te rog. După cum ştii, există o ordonanţă în statul Nevada care cere ca orice persoană împotriva căreia s-a făcut o reclamaţie privind transmiterea de boli venerice trebuie internată obligatoriu. Îmi pare rău, dar în cazul tău există cinci reclamaţii...

REŢETĂ

Dl/Dna/Dra/Copilul: Felice Vaughan (pacient)
....(adresa)
30 caps. salveomicină x 250 mg, 4 per diem
Semnătura (doctor)

HALKIN. – *În amintirea lui Roger, Belinda şi Teddy, victime ale unui crud şi neprovocat atac al unui maniac împotriva iubitei noastre patrii. Odihnească-se în pace!*

În biroul său din clădirea trustului Bamberley (avea încă o crăpătură pe tavan, dar nu era ceva grav): Tom Grey, blestemînd. Nu era un începător, dar avea un panariţiu

dureros la degetul arătător de la mîna dreaptă, iar asta provocase – pentru a noua sau a zecea oară, în aceeaşi zi – o tastare greşită la calculatorul pe care-l folosea.

Dragă domnule Chalmers, veţi găsi alăturat cecul de 14075, 23 dolari, ca urmare a solicitării dumneavostră către compania noastră, în urma regretabilului deces al fiului dumneavoastră, William. Întîrzierea în trimiterea cecului este regretabilă, dar bolile repetate ne-au redus, în ultimele luni, capacitatea de muncă a personalului.

– Angie? Aici Denise. Doug e... Da, sigur, trebuie să fie groaznic pentru el. Va fi la birou în cursul după-amiezii? ... Bine. Nimic serios. Doar o durere de cap şi greţuri... Da, dar eu n-am suferit de migrenă în viaţa mea!

Încăierare la New Fillmore East. Body English nu s-au prezentat la concertul anunţat. Faringită acută.

– Master Motor Mart. Bună dimineaţa. Nu, este la spital. Are arsuri grave, de cînd ne-au bombardat trainiţii.

NANETTE'S BEAUTY CENTER:
ÎNCHIS PÎNĂ LA UN NOU ANUNŢ

În magazia Prosser: Pete Goddard, cu o indigestie acidă. Fără îndoială, motiv de îngrijorare. Nu crezuse că trebuia să-l plictisească pe doctorul McNeil, avînd în vedere epidemia de tifos. Aşa că înghiţea tablete din cutia pe care o cumpărase de la farmacie. Anti... ceva.

– Of, drace! Bine, uite alt pachet cu filtre!

Mulţumim pentru recenta scrisoare adresată domnului Stacy. Din nefericire, domnul Stacy a murit în 1974. Fără îndoială, actualul director, domnul Schwartz, va fi încîntat să rezolve cererea dumneavoastră îndată ce se întoarce din Mexic. Am aflat că-i bolnav şi nu va putea călători pînă la sfîrşitul lunii.

DECEDAT FĂRĂ TESTAMENT: *Stanway, Brian Alderson, medic*. Orice persoană care pretinde bunurile susnumitului să contacteze de urgență...

În camera ei prăpădită de hotel: Peg Mankiewicz, fierbînd de furie și exprimînd acest lucru prin intermediul mașinii de scris. Goală pînă la brîu, din cauza căldurii, și abia suportînd chiloții, pe care trebuia să-i poarte, pentru că se afla la menstruație.

Rea, luna asta... Ciudat. De obicei trecea ușor, dar acum era în a noua zi de sîngerare. Va trebui să se ducă la un ginecolog. Pentru moment, calmante. Avea lucrări urgente.

Îl țineau pe Train fără libertatea de a comunica. Sigur că negau, susțineau că el refuză să vadă pe cineva sau să-i vorbească. Refuzase să întîlnească vreun avocat. Mincinoși murdari! (Posibil totuși ca șocul să fi provocat o revenire a bolii anterioare, o a doua criză, mai puternică...)

Nu. Mințeau. Era convinsă că trebuie să spună lucrul acesta atît de tare, încît s-o audă toată lumea. Oricum, jumătate din țară îi împărtășea opinia.

Cînd și cînd, se oprea din dactilografiat ca să-și scarpine pata inflamată de la încheietura stîngă.

– Zena! Zena! Oh, doamne, cît mai durează pînă ajunge împuțitul ăla de doctor!

IN MEMORIAM ISAIAH JAMES PRICE WILLIAMS, NĂSCUT ÎN 1924 ÎN CARDIGANSHIRE, WALLES, UCIS NEBUNEȘTE ÎN GUANAGUA, HONDU (restul șters. De un obuz.)

...după cum era de așteptat, conform spuselor medicilor săi personali. Neoficial, se spune că președintele suferă de...

Stimare señor, deşi cunoaştem că situaţia în ţara dumneavoastră este acum deosebit de dificilă, INSISTĂM să ne răspundeţi la scrisorile noastre din 2 mai, 3 iunie, 19 iulie şi 11 august. A fost dorinţa specială a fiului nostru, Leonard, să fie înmormîntat în cavoul familiei, dacă i se va întîmpla ceva tragic.

– Crampele astea mă omoară! Fă-mi altă injecţie sau n-o să pot ţine emisiunea diseară!

– N-o s-o poţi ţine dacă-ţi fac altă injecţie, domnişoară Page. O să adormi în faţa camerei de luat vederi.

Trei sute şaizeci de mii de fani s-au strîns la Nashville, la funeraliile lui Big Mama Prescott, moartă la New York de pneumonie, agravată de o obezitate extremă...

– Următorul! Ah, iar tu, Train! Bine, stai jos şi loveşte-mă cu cuvintele tale zdrobitoare! Eu sînt doar un sărman medic ignorant de închisoare. Ce ţi-a provocat dureri de stomac, de data asta? Ceva din puşcărie pe care constituţia ta delicată nu poate... Hei! Ridică-te! Am spus RIDICĂ-TE! E un ORDIN! Soră! Repede!

„Un erou american: Jacob Bamberley" .... 33 dolari.
O relatare personală despre ultimele sale zile, de Gaylord T. Elliott.
(Retipărită din *Colorado Patriot*)

Într-un Howard Johnson, care poartă urmele unei recente încăierări: Hugh Pettingill. Chiar fără mască, pe care n-ar fi vrut s-o scoată ca să mănînce, pentru că duhoarea era foarte puternică, plasturii pe care-i pusese să-i apere rănile din jurul gurii îi modificau trăsăturile. Cu toate acestea, privea speriat în jur, în timp ce înghiţea gogoşile, singurul lucru comestibil din meniu.

Cafeaua era groaznică. Probabil nici nu era cafea. De cînd apăruseră *jigras*, în multe locuri o făceau din grăunțe de grîu coapte sau chiar din ghindă.

Încă două, trei înghițituri și va pleca. Doamne, numai de-ar rezista mașina...

CA URMARE A REGRETABILULUI DECES AL PREȘEDINTELUI COMPANIEI DE ASIGURĂRI ANGEL CITY INTERSTATE, VÎNZĂRILE DE ACȚIUNI SE SUSPENDĂ PÎNĂ MARȚEA VIITOARE.

Nume:	BURKHARDT, Baird Tolliver
Adresa:	2202 S. Widburn
Motiv pentru solicitare:	DECEDAT (atac de cord)
Persoana care beneficiază:	VĂDUVA

Dragă Lucy, A trecut atîta timp de cînd n-am auzit de tine! Știu că nu-i locul cel mai bun din lume în privința serviciilor poștale, dar avionul apare doar în cursul unui tur, la doi ani. Te rog să-mi scrii. Mă gîndesc în fiecare zi la momentul în care te voi revedea, după ce mă voi întoarce în Auckland, departe de albeața veșnică polară.

IN RE: Persoanele întreținute de OBOU, Hippolyte (maior), *vîrstă* 24, *decedat* la Noshri, *cauză* împușcat.

HOTĂRÎRE: Fără drept la pensie, moartea neavînd loc în misiune.

– Cum te cheamă? Te rog, încerc să te ajut! Numele! Cine ești? *Numele!*

– Maua! Vrei regulat, bărbat soldat? Douăzeci și cinci de franci o dată, o sută toată noaptea.

– Oh, Doamne! E țicnită, ca și ceilalți! Ține... Hei, dă-mi drumul, cățea! *Hei!*

ACEASTA REPREZINTĂ ULTIMA DORINȚĂ ȘI TESTAMENTUL MEU, BERTIL OLAV SVENSSON, cu

reşedinţă permanentă în 45 Vasagan, Malmo, care, cu mintea sănătoasă, fără să fi gustat sau mîncat din hrana otrăvită din Noshri (contrar zvonurilor), dar diagnosticîndu-mă singur ca fiind infectat cu o bacterie de trahoma rezistentă la toate tratamentele cunoscute, ceea ce va duce, inevitabil, la orbire, am hotărît să-mi sfîrşesc viaţa.

ÎMPART ŞI LAS PRIN TESTAMENT...

– Isuse, zise el şi repetă: Isuse! E ca şi cum lumea...

– Se sfărîmă? îl ajută ea şi, pentru că n-o contrazise, dădu din cap.

Ea nu vedea lucrurile aşa. Se uita la tancurile şi maşinile blindate ce se apropiau de cei răsculaţi din cauză că lipsea mîncarea. O piatră spărsese fereastra, dar o lipiseră cu bandă adezivă, pentru a împiedica pătrunderea aerului din stradă.

– Nu pot să mă duc la Casa Albă cu un *tub* blestemat înfipt în mine! lătră Howell.

– Ştiu, oftă doctorul. Dar vrei să trăieşti şi să fii guvernator, sau să mori în două săptămîni?

– E chiar atît de grav?

– Domnule senator, încearcă să nu te pişi o zi sau două, şi după aia o să vedem dacă preferi sonda.

– Despre ce naiba e vorba, de fapt?

– Nu ştiu. Aştept rezultatul analizelor, dar îl voi avea abia peste zece zile.

Comanda forţelor armate a fost preluată astăzi de colonelul Joku Amnibadu, ca urmare a indisponibilităţii generalului Kaika. S-a aflat că generalul de brigadă Plitso, considerat urmaşul prezumtiv, se găseşte în Elveţia, pentru un control medical.

Spălînd parbrizul maşinii ei – a lor: Jeannie Goddard. Ştergătoarele de parbriz nu reuşiseră să înlăture resturile unsuroase lăsate de ultima ploaie. Dorea să vadă bine drumul

către clinica prenatală. Să afle dacă greața continuă trebuia îndurată, sau avea nevoie de tratament.

Dar mărimea facturii...

La urma urmei, era pentru sănătatea copilului, nu a ei.

– Nimic să vă îngrijoreze, doamnă Mason. Un lucru foarte comun în zilele astea, blefarita, n-are nici o legătură cu strabismul fetiței. Am văzut douăzeci, treizeci de cazuri similare în luna ce-a trecut. Să vă dau o notă către medicul dumneavoastă – nu-i doctorul McNeil?

Numărul pe care l-ați format nu-i disponibil. Vă rugăm să închideți și...

Numărul pe care l-ați format...

Numărul pe care l-ați...

– Pot să vă ajut cu ceva? ... Da, domnule, dar țineți seama că ducem lipsă de personal... Da, domnule, care-i problema? Avem o mulțime de alte... Da, domnule, doar o clipă... Puteți să mi-l dictați? H-E-N-L... Henlowe. Da, domnule, doar o clipă. Da, asta e. Toate apelurile la acest număr trebuie... Ce-i asta? Domnule, notița pe care o am spune că sora ei va avea grijă de fetiță pînă cînd va ieși din spital... Nu știu, domnule, dar notița e datată... Vă rog?... Întotdeauna la dispoziția... Ticălosule!

În birou, la masa lui frumoasă, antică: doctorul Clayford.

Sună telefonul.

– Alo?... Nu, nu accept să vorbesc cu soția! Spune-i să aștepte pînă termin consultațiile de dimineață. Știe că nu trebuie să mă deranjeze din lucru!

Trînti telefonul și privi spre ușă, încercînd să-și dea seama cine era următorul pacient. Dar trăsăturile erau neclare... îl durea colțul ochiului drept...

Ciudat.

Parcă înota...

Şi zgomotul ăsta blestemat... Va trebui să se plîngă poliţiei...

– Doctore! Doctore!

Doare... Nasul şi fălcile, simptome caracteristice pentru...

– Soră, cred că doctorul a murit!

În biroul lui magnific, Roland Bamberley, semnînd o scrisoare către avocaţii săi, privind defectele descoperite la purificatoarele de apă Mitsuyama, în care cerea sfatul dacă exista posibilitatea să-i dea în judecată pe japonezi pentru încălcarea contractului. Se întrerupse chiar după ce scrisese numele de botez, pentru că-l apucaseră crampe la braţ. Se scutură şi continuă:Bam...

Din nou, fără avertisment, durerea chinuitoare. Se uită la mîna care ţinea stiloul şi remarcă, surprins, cît de albe îi erau degetele. Le îndoi, iar stiloul căzu pe hîrtie şi lăsă o pată lungă, neagră. Scrisoarea trebuia refăcută.

Nu-şi simţea degetele. Doar crampa.

Ridică mîna stîngă şi începu s-o maseze pe cea dreaptă. Trecu un minut. Şi durerea.

– Lasă mingea! E a lui Rick!

– Şi ce dacă? Ştiu că a fost a lui Rick, dar Zena spune că a plecat şi nu se mai întoarce...

– Se întoarce! Lasă mingea! Pune-o unde ai găsit-o, ca atunci cînd se va întoarce Rick, să-şi găsească lucrurile la locul lor, curate. Nu-mi place ce faci!

N-ar fi trebuit să-şi spele piciorul în apa mării, gîndi Tab. Dar cînd calci pe un cui ruginit ce iese dintr-o scîndură, şi se înfige în talpă, iar tu nu-ţi poţi permite să te duci la clinică...

Se sili să uite de durere, de infecţie şi de scurgerea scîrboasă a puroiului. După colţ apăru un trecător.

– Prietene, n-ai...

– N-am!

LUCRURILE PE AICI NU SÎNT LA FEL FĂRĂ TINE. AM FĂCUT CEVA TREABĂ!

Glumeam! Toate cele bune lui Mel, să-și revină repede după mersul la birou.

Dragă domnule sergent Tatum,

Îmi face plăcere să te anunț că, ținînd seama de durata serviciului, ai dreptul la 48 % din pensia normală. Aș dori din tot sufletul să primești mai mult, dar cred că-ți dai seama că trebuie să existe o diferență între rănirea în timpul serviciului, care implică o pensionare timpurie, și o boală, chiar una atît de gravă ca poliomielita.

(Pe toate zidurile, din California în Noua Scoție, pictat, scris, imprimat, chiar scrijelit, același slogan, însoțit de același semn: OPREȘTE-TE, MĂ OMORI! ☠)

– În locul programului prevăzut, amînat în mod regretabil din cauza indispoziției membrilor importanți ai echipei studioului nostru din New York, vă oferim șansa de a vedea...

Terry Fenton? Septicemie. (Pătrunsese ceva într-o tăietură pe care și-o făcuse în timp ce aranja cu briciul părul Petronellei. Aceasta încetase să se ducă la Guido, după ce găsise a treia oară ceva groaznic în apă.)

Ian Farley? Bronșită. (Își lăsase masca de gaze acasă, distribuitoarele din clădirea ABS erau goale, și durase mult pînă găsise un taxi.)

Lola Crown? Dureri de urechi și glanda tiroidă umflată. (N-au pus-o să facă terapia standard pentru mononucleoză, deci poate nu-i mono... Nu i-au dat antibiotice. Sulfamidele, dacă are noroc, i-ar ajuta...)

Marlon? Alergînd între patul lui Terry și slujbă. (Refuzase să se lase internat, pentru că medicul făcuse observații neplăcute despre hemoroizii lui. Un asemenea om n-ar trebui lăsat să practice, dacă nu vrea să ajute oamenii care suferă cu adevărat. Îi dorea să simtă și el diareea acea acidă ieșind din el.)

Şi alţii, începînd cu Marii Şefi.
Toţi.

– Domnule Greenbriar, v-ar deranja dacă aţi avea ca secretară un bărbat? Am căutat la toate agenţiile din oraş, dar...
– Un actor şomer, domnule. Concediat din cauza reducerilor de programe de la ABS... Cu recomandări foarte bune, domnule. Da, domnule. Care sînt – pilulele albastre sau cele verzi?

Nume	MURPHY Phelan Augustine
	MURPHY Bridget Ann, născută O'Toole
Adresă	„West Farm“, lîngă Balpenny,
	Comitatul Waterford, Irlanda
CERERE PENTRU PRIMIREA ÎN REGATUL UNIT:	
REFUZAT	

Preotul se uită cu îndoială la vînătaia mare, de pe antebraţ. Apoi îşi ridică pantalonii, să le verifice şi pe cele de pe picioare. La fel de rele.

De ce tupamaroşii ăştia, servitorii lui Satan, nu merg mai departe şi nu-l spînzură, ca pe americanul acela, Hannigan, şi pe maior?

Oh, sigur. Tupamaroşii plecaseră. Uitase.

De cînd au plecat, mulţi oameni din lagăr au tot vorbit să se întoarcă acasă. Dar nu făcuseră nimic. Unii se aşezaseră jos şi nu se mişcaseră. Toţi cu semne întunecate pe piele. Mulţi aveau şi gurile însîngerate.

Ceva în legătură cu mîncarea. Tupamaroşii spuseseră ceva... Dar nu trebuiesc primite sfaturi de la servitorii diavolului...

Apoi văzu un ţînţar; încercă, fără vlagă, să-l prindă, nu reuşi, iar după aceea nu-şi aminti ce voise să facă.

Intrînd în birou, după ce fusese sunat de la spital, unde aveau iar necazuri cu filtrele blocate: Alan Prosser.

– Dorothy! Ce naiba s-a întîmplat cu ochiul tău? E umflat tot!

– Un urcior, răspunse amărîtă Dorothy. Vina mea. M-am spălat la robinet, cînd filtrul era stricat. Am pățit ceva la rădăcina unei gene. De altfel, nici tu nu arăți prea bine.

– Nu, sufăr de bilă. N-am ținut pic de mîncare în burtă, de cîteva zile. O să mă duc să-l văd pe Doug, în după-amiaza asta. Sau mîine. Isuse, toate scrisorile astea-s pentru mine? Un teanc de șase inci!

– Doctorul Farquhar? ... Bună, Alec. Aici Angie McNeil. Doug zace, cu un început de tuse. Nu, nimic serios. De ce te-am sunat: Doug are atîția pacienți în spital... Ce? Mervyn a apelat deja la tine? Păcat. Știi vreun posibil înlocuitor? Ești sigur? Nici unul? Doug se gîndise la vreun medic militar de la Academia Forțelor Aeriene... Cum? Oreion? Oh, Doamne! Cît timp o să țină carantina?

(De parcă ar fi fost aruncată o găleată de nisip într-o mașinărie complicată. Anul ăsta, atîția oameni importanți scoși din circulație, chiar dacă doar pentru o săptămînă, două. Și mult mai mulți – milioane – lucrînd sub capacitatea maximă... La bursă, tranzacțiile suspendate pentru Angel City, Bamberley Trust Corporation, Plant Fertility, Puritan Health Supermarkets și altele...)

– Cucoană, nu-mi pasă nici dacă-ți intră în pizdă! Am treizeci și cinci de cazuri de rezolvat, pînă să ajung la șobolanii *tăi*!

Folosința casei frumoase îi rămăsese lui Maud Bamberley pe durata vieții, dar Jacob omisese să prevadă și fondurile necesare întreținerii ei și copiilor. Pusă pe ceartă în ultima dimineață dinaintea plecării, o sună pe Christy. Îi răspunse

Ethel, bucătăreasa, care şchiopăta un pic din cauza ulcerelor de la glezna dreaptă. (Venise cu o zi înainte să-i ceară un sfat, dar vederea lor fusese prea dezgustătoare. Maud îi spusese să aştepte pînă va suna doctorul Halpern, uitînd că trebuie să se mute.)

– Christy e bolnavă, doamnă, spuse Ethel. Plămînii, cred. Horcăie tot timpul.

– Unde e? În pat?

– Nu, doamnă. Îl îngrijeşte pe domnul Noel. Iar a făcut pe el.

Doamne! Doamne Isuse! Maud strînse cearceafurile de mătase de pe pat într-o legătură pe care o luă pe braţul stîng şi începu să bocească.

Doctorul Halpern trebui să vină, cu toate că avea palpitaţii de aproape două săptămîni, iar echipa de mutare plecă aproape fără nimic. Poate şi pentru că erau doar opt oameni, în loc de paisprezece. Cornelius plecă în camionul gol – trebuia internat, avea spuzeală, sinusurile blocate şi tremuratul nu-i înceta. Claude era bine. Încheietura ruptă în urmă cu trei săptămîni se vindeca bine, ţinînd seama de incapacitatea lui de a metaboliza corect calciul.

Dar Maud avu nevoie de o injecţie, iar cînd Ronald, în calitate de bărbatul cel mai mare din casă şi tată al copilului lui Christy (lucru neştiut încă de Maud), veni să ceară informaţii, doctorul nu consideră că-i poate oferi o prognoză favorabilă.

Copilul lui Christy murise în urmă cu trei luni, din cauza brucelozei. Mongoloid. Christy avea patruzeci de ani.

– Sincer vorbind, doamnă Byrne, nu ştiu cum reuşea doctorul Advowson – nu, nu mişcaţi capul, staţi liniştită... Aşa! Acum rezolvăm, deşi o să vă usture un timp. Foarte urîte, furunculele astea, mai ales la cineva care – mă iertaţi că spun asta – are un păr facial bogat. Puneţi alifie seara şi dimineaţa.

Turnă apă în lighean, căutînd săpunul antiseptic.

– Păcat de micuţa Eileen... Tetanosul e o boală teribilă...

Cauza morţii: Inhalare a vomei (fiind beat)

Numele decedatului: CLARK...

– Brian, numele se scrie cu sau fără *e* la sfîrşit?

– Fără. Băutura l-a dat gata?

– Într-adevăr. A încercat să-şi înece amarul şi n-a ştiut să înoate...

În faţa altarului onorabililor strămoşi: domnul Hideki Katsamura. În mîna dreaptă, cuţitul necesar. În jurul trupului, roba corectă de mătase – de fapt, dacron. Nici o altă alternativă respectabilă, după anunţarea procesului din California, unde domnul R. Bamberley avusese atîtea dificultăţi cu purificatoarele de apă. La fel ca şi în Colorado, Illinois, New York şi Texas.

Locul potrivit pentru a lovi – cel al ulcerului despre care un reputat doctor, prieten de familie, îl avertizase cu o zi înainte că se va perfora şi-i va produce, în scurt timp, accidente psihice marcante.

Să ajungă în compania strămoşilor fără povara unor intestine ulcerate.

Arriegas! Acest nume se află în minţile noastre alături de cele ale lui Guevara, Uñil şi ale altor mari eroi ai revoluţiei permanente, doborîţi de agenţii ticăloşi ai conspiraţiei imperialiste!

DIN CAUZA INDISPOZIŢIEI PROFESORULUI DUVAL, URMĂTOARELE CURSURI NU SE VOR ŢINE...

– Da, aici Moses Greenbriar. Cum se simte? Cistită? Atît de grav?

... ca urmare a lipsei continue de oameni. *Multe forţe ale poliţiei locale...*

(Sunet de crăpare, ca atunci cînd un copac îmbătrîneşte şi nu mai poate suporta izbiturile vîntului)

Dintre toate porcăriile, tocmai asta, gîndi Carl, întins sub tufişuri, aşteptînd întunericul pentru a încerca să ocolească

patrulele de la granița statului Colorado. Sughițul! Nu-l putea stăpîni. Dura de ore...

După ce se înfuriase, începuse să se teamă. Chestia asta îl obosea teribil...

Numele pacientului:	YOUNG, Sylvia June (domnișoară)
Adresa:	Sediul ONU
Secția:	B
Diagnostic:	Intoxicare alcoolică.

– Doug...

– Da, dragă.

– Nu vreau să te sperii, dar am încercat să vorbesc cu Millicent de zeci de ori și n-a răspuns. Nu crezi că ar trebui să mă duc pînă acolo, să văd cum se simte?

PE PERIOADA INDISPONIBILITĂȚII DOMNULUI BOLLINGER AU LOC URMĂTOARELE REALOCĂRI TEMPORARE DE RESPONSABILITĂȚI...

– Va trece în cîteva zile, domnule Cowper. Vermifugul e foarte eficient. Cred că necazurile v-au fost provocate de carnea de porc rău gătită. Am avut un număr de cazuri de trichineloză...

Din cauza indispoziției reverendului Horace Kirk, slujba va fi ținută la...

– Unde naiba e ticălosul ăla negru? Ar fi trebuit să apară acum două ore! Nu pot să-l aștept toată noaptea!

– A sunat să anunțe că i-a murit nevasta.

– Of, Isuse! Cine o să dea drumul oamenilor în clădire? Nu pot să fac și treaba lui, și pe a mea!

– Mamă!

Apoi, mai tare:

– Mamă!

Copilul înaintă încet spre forma întunecată de pe patul nedesfăcut. O muscă bîzîia lîngă fereastra închisă, încercînd să intre, împotriva propriului ei interes, pentru că deasupra patului atîrna o panglică de prins muşte. Iar pe scaunul de lîngă masă se aflau obişnuitele somnifere.

Băiatul spuse iar:

– Mamă!

De data asta, cuvîntul se transformă în plîns.

Cine ţine seama de sfaturile unui gunoier?

– Îmi pare rău, domnule preşedinte, domnul Penwarren nu-i aici. Doctorul a spus că trebuie să se odihnească pînă la sfîrşitul săptămînii. Nu, nimic serios. Nu i-a priit ce-a mîncat...

DE VÎNZARE: *O fermă imensă, de 3241,5 acri, cultivaţi cu legume, între Bockville şi Candida, care aparţine domnului Walbridge. Împreună cu conacul (18 camere, 2 băi, condiţii bune), diferite clădiri anexă, tot echipamentul necesar, inclusiv 6 tractoare de ultimul tip, maşini de cultivat şi stropit...*

În camera din spate a unui prieten: Ossie. Face bombe. Din cînd în cînd se opreşte să se scarpine între picioare. Are urticarie, ca şi prietenul lui, cum au toţi cei de aici de-o lună. O boală internă. Dar ticăloşii ăia nu puteau fi lăsaţi să-l aresteze pe Austin Train sub o acuzaţie falsă, în văzul a şaizeci de milioane de oameni.

NOTĂ DE TRANSFER: Colonelul Rollo B. Saddler

De la: Baza Militară Wickens, Colorado

Pentru: Serviciu activ în Honduras

CU APLICARE IMEDIATĂ, unitatea dumneavoastră este transferată la...

Fritz şi prietenii lui se aflau printre cei Şaizeci şi Trei. (Numărul se scria acum cu majuscule. Martiri.)

– Domnul Steinitz? Îmi pare rău, nu-i la birou. Nu se simte bine. Acelaşi lucru e valabil şi pentru adjunct. Avem

nişte defecţiuni la tuburile de aerisire, iar unii dintre spori s-au răspîndit şi i-am respirat. O treabă neplăcută.

Tremurînd şi tuşind, Cindy îi lăsă s-o dezbrace. Cînd i-au văzut craniul şi oasele încrucişate tatuate, i-au zis să iasă din clinică înainte s-o arunce ei.

Către toţi pacienţii doctorului David Halpern:
Pînă la un nou anunţ, medicul dumneavoastră va fi dr. Monty B. Murray, de la Flowerwood Memorial Hospital.

– Te vei vindeca într-o zi sau două, fiule! Iar atunci o să-l aranjăm pe diavolul de Austin Train pentru totdeauna!
Chuck, în spitalul închisorii. Pînă la urmă, documentele de identitate false nu rezistaseră. Infirmierii făceau o mulţime de glume despre faptul că-i galben[1].
Gălbinare.

Dragă doamnă Barleyman, îmi revine trista îndatorire de a vă informa că soţul dumneavoastră nu se simte suficient de bine pentru a se întoarce acasă în viitorul apropiat.

– Kitty Walsh? Stai jos. Am veşti proaste. Din vina ta. N-ar fi trebuit să aştepţi atît. Ai salpingită acută – asta înseamnă inflamarea tuburilor fallopiane, de la ovare pînă la pîntec. N-o să poţi avea copii.
– Asta-i ştire rea? Cine ar vrea să aducă un copil în lumea asta murdară?

Notă

De la: dr. Elijah Prentiss
Către: directorul spitalului
Din cauza acestei fibrozite blestemate, nu voi fi în stare...

Drew Henker şi Ralph Henderson, ca majoritatea trainiţilor, şi-au lăsat trupurile, prin testament, pentru

[1] *Yellow* înseamnă „galben“, dar şi „laş“ *(n.tr.)*.

învăţămîntul medical. S-a dovedit că nici un spital din stat nu avea nevoie de ei. Toate aveau oricîte răni de armă le trebuiau.

– Harold! Harold, unde eşti?

Calmantele potoliseră migrena, iar Denise aţipise un pic. Se trezise brusc şi se întrebase ce fac copiii. Dar lucrurile erau în regulă. Josie stătea întinsă, iar Harold în colţul dormitorului, cu piciorul bolnav sub el, ca de obicei.

– Harold dragă, e timpul să... Harold!

Stătea acolo, privind în gol.

El a fost primul.

Imaginea

e a unei case: mare, veche, odinioară foarte frumoasă, construită de cineva a cărui imaginaţie era pe măsura îndemînării. Dar îşi irosise averea şi trecea prin timpuri grele. Subînchiriată şi subsubînchiriată, casa fusese infestată de insecte, de către ocupanţii care nu erau ataşaţi de ea, dispuşi veşnic să se plîngă, fără să accepte vreo responsabilitate pentru întreţinerea ei.

De la distanţă se poate vedea că acoperişul e curbat ca o balenă standard. Unele plăci de şindrilă crăpaseră, în uragane de demult, şi nu fuseseră reparate. Sub ele, lemnul se încovoiase şi plesnise. Un pas, nu chiar uşor – ca al unui copil dolofan – face scîndurile de la orice etaj să se mişte, scîrţîind.

Şi pivniţa e zgomotoasă. A fost inundată de mai multe ori. Temelia e rezistentă. O duhoare permanentă aduce aminte de generaţii de beţivi, care se pişau oriunde îi apuca nevoia. Mulţi carii. Dulapurile şi şifonierele au fost închise de mult, pentru că în ele se află corpurile roditoare ale unor ciuperci ce cresc pe putregai şi put. Scara mare are lipsă o treaptă la jumătatea drumului spre galeria ce înconjoară holul de la intrare. Unul sau două dintre portretele strămoşilor au rămas. Nu multe. Majoritatea au fost vîndute, împreună cu statuile din marmură care împodobiseră, cîndva, treptele din faţă. Garajul igrasios e folosit ca locuinţă strîmtă de o familie de

copii subdezvoltaţi mintal, orfani, în zdrenţe, murdari şi incestuoşi. Plini de păduchi.

Pajiştea-i acoperită de gunoi adus de vînt. Peştii aurii, care înotau printre nuferi în bazinul ornamental, au fost văzuţi, într-o primăvară, după o iarnă cu geruri puternice, plutind cu burta în sus. Au dispărut. Aleile din lespezi sînt acoperite de păpădie şi măcriş. Poarta de la intrare a fost scoasă din balamale de atîta timp, că nu-şi mai aduce aminte nimeni s-o fi văzut altfel. E pe jumătate ruginită. Uşile din casă sînt într-o stare jalnică – acelea care n-au fost tăiate pentru foc.

Mai mult de jumătate din ferestre au fost sparte şi nu pot fi reparate. Au fost astupate cu scînduri sau bucăţi de carton.

În aripa mai puţin dărăpănată, proprietarul, într-o stare de ameţeală alcoolică, poartă discuţii interesante cu ambasadori şi duci imaginari. Între timp, locatarii care ştiu să scrie trimit misive nesfîrşite guvernului, cerînd să vină cineva şi să repare canalizarea.

Criză

Mai tîrziu, se stabili că primele cazuri apăruseră în partea de vest a Denverului, în Arvada, Wheatridge, Lakewood şi alte zone care se dezvoltaseră mult în ultimii ani. Pentru a satisface cererea aproape dublă de apă, Denver o capta de pe o suprafaţă uriaşă, mii de mile pătrate, printr-un sistem de conducte complex şi cu înfăţişarea unei rădăcini de copac, lacurile şi rezervoarele nemaifiind de multă vreme utilizabile: Ralston, Gross, Granby, Carter, Lonetree, Horsetooth...

Vîrîseră conducte în straturile poroase din adîncime, săpaseră găuri uriaşe în stîncile munţilor pentru a ajunge la pînza freatică. Sistemul se baza pe următorul principiu: cînd se topeşte zăpada, cantităţi imense de apă se scurg la vale şi se irosesc inutil. Dacă se extrăgea apa din stratul freatic de sub munţi, se făcea loc pentru alta şi, în felul acesta, în fiecare

primăvară, zăpada topită se scurgea în roca poroasă şi refăcea cantitatea iniţială.

Anul trecut funcţionase cum se cuvine. Necazurile începuseră cînd un strat freatic abia descoperit se dovedi contaminat de îngrăşăminte. Trebuiseră să distribuie anunţuri cu „nu beţi". După aceea reclamaţii că rîurile Boulder, Thompson şi Bear avuseseră, în vara aceea, un nivel mai scăzut decît trebuia – dar numai din partea unor oameni cu amintiri din trecut, nu din partea noilor veniţi, care părăsiseră înghesuiala din California pentru noua înghesuială din Colorado.

Iar acum...

Black Hawk: Ameţit, proprietarul unei case nou construite, cu o privelişte minunată, scoase o ţigară, căută bricheta, n-o găsi, folosi un chibrit. Acesta căzu din mîna lui tremurătoare pe ziarul din ziua aceea. Privi fascinat flacăra cuprinzînd marginea ziarului. Se întindea frumos. Ce frumos! Galbenă, aurie şi portocalie, iar în mijloc neagră, ca o floare mişcătoare...

Începu să rîdă. Arăta atît de frumos! Apucă ziarul şi-l aruncă pe covor, să vadă dacă arde şi el. A ars, iar după puţin timp, şi proprietarul!

Towerhill:

– Mamă, spuse băieţelul cu voce serioasă, te urăsc!

Şi vîrî cuţitul de măcelărie, pe care-l luase din bucătărie, în burta ei.

US 72:

– Cu cît sîntem mai mulţi, cînta şoferul unui Thunderbird ce năvălea cu nouăzeci de mile pe oră către Denver, pe melodia *Ach du lieber Augustin*, cu cît sîntem mai mulţi, mai fericiţi vom fi! Toţi îmi sînteţi prieteni...

Văzu o fată drăguță în mașina alăturată. Trase de volan, s-o scoată de pe șosea, s-o salute, să-i împărtășească și ei fericirea entuziastă.

În locul acela se afla un podeț din beton. Ciocnire.

Golden: Lăfăindu-se în baia caldă, sorbi din paharul înalt pe care-l adusese cu ea. Cuburile de gheață zăngăneau melodios, în timp ce se topeau. Se afla acolo de o oră și jumătate, ascultînd radioul, mormăind, la un moment dat masturbîndu-se, pentru că avea o întîlnire deosebită în după-amiaza aceea. Mai tîrziu, cînd paharul se goli, se întinse pe spate și lăsă apa să-i acopere figura.

Wheatridge: Se tot chinuia cu televizorul defect, dar imaginea nu apărea cum trebuie. Era vălurită, iar culorile schimbate.

Pe măsură ce trecea timpul, își dădea seama că, de fapt, arăta mai frumoasă decît o imagine de televizor obișnuită. Se așeză și privi, chicotind cînd vreuna din figuri devenea verde sau albastră. Fără să-și dea seama, duse mîna la gură, vrînd să-și sugă degetul, ca un copil. Întîmplător, ținea un cablu de testare, vîrît în priză...

Sssss...

Bum!

Arvada:

– E timpul să pun masa, altfel împuțitul de bărbatu-meu o să... iar copilul urlă din nou...

Fără să-și dea seama, cu mintea la emisiunile de la TV pe care la urmărise toată după-amiaza, luă copilul, îl puse în cuptor, reglă termostatul și se așeză pe scaun, jumulind puiul.

Îl făcuse să tacă. Cu siguranță!

Westminster:

– Ticălos alb împuțit! zise negrul și-l pocni cu o cheie fixă pe bărbatul din spatele tejghelei.

După aceea se aşeză şi începu să-şi umple gura cu tot ce-i pica în mînă: bomboane, aspirine, tablete de ciocolată, tablete împotriva indigestiei. Uneori le înmuia în sîngele ce curgea din capul vînzătorului, să le schimbe culoarea.

Lakewood:

– Grozav, omule! N-am avut asemenea marijuana pînă acum! Grozav! GROZAV! mă simt uşor, pot să zbor, nici nu stau pe podea, plutesc purtat de curentul ventilatorului, UAU! Dar zidurile astea patru îmi stau în cale – vreau să ies, să mă distrez, mă tot lovesc de ele, unde-i uşa? Uşa... Fereastra-i mai aproape. S-o deschid. Să mă ia vîntul şi să mă ducă peste munţi!

Locuia la etajul patru, izbitura pe asfalt a fost puternică...

Denver...

Izbucnire

– Alan-n-n!

Vocea lui Pete, în depozit. Philip se întrerupse în mijlocul frazei şi privi spre Alan şi Dorothy. Ţineau un fel de consiliu de război, pentru a revedea situaţia financiară a firmei. Nu era bună. Înlocuirile din perioada garanţiei consumaseră o treime din veniturile aşteptate şi afectaseră multe dintre afacerile cu instalaţii sanitare, de care se ocupau în continuare. Singura ştire bună era rea: Bamberley avea aceleaşi necazuri în California şi se aşteptau să dea în judecată Mitsuyama. Dacă aveau noroc, rezultatul procesului va fi cunoscut peste optsprezece luni...

O zi călduroasă, noroasă, deschiseseră uşa să pătrundă un pic de vînt. Auziseră ţipete şi zgomote în depozit, dar nu le acordaseră atenţie. Oamenii sînt întotdeauna nervoşi, pe o asemenea vreme.

– Se pare că s-a întîmplat ceva rău, mormăi Alan şi se îndreptă spre uşă.

Ceilalţi îl urmară pe coridorul ce despărţea compartimentul administrativ de...

– Mack! strigă Pete. A înnebunit!

Se opriră, înghesuiţi în uşa depozitului: lăzi din carton strivite, majoritatea cu filtre în cutii verzi şi roşii, cu caractere japoneze la capete. Lîngă uşa biroului său mic, din lemn şi sticlă, cu latura de zece picioare, Pete, cu figura îndurerată, agăţat de pervaz, pentru că nu putea ajunge la baston. Acesta se afla pe podea, la mică distanţă de el. Philip îl ridică, i-l dădu, îl sprijini pe Pete şi-l simţi tremurînd. Dincolo de o stivă de lăzi, se auzeau zgomote: lucruri tîrîte şi aruncate.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Alan.

– A venit acum cîteva minute, fără ucenicul lui, reuşi Pete să spună, deşi dinţii îi clănţăneau atît de puternic, încît abia putea vorbi. A ţipat ceva la mine, despre ticăloşii de negri care nu se gîndesc decît cum să-şi păstreze postul, apoi a năvălit acolo şi a început să zdrobească lucruri.

– Mai e cineva prin preajmă? întrebă Philip.

– Nimeni. E ora patru, lucrătorii sînt plecaţi, pe Gladys am trimis-o acasă. E bolnavă. Amigdalită.

– Dorothy, cheamă poliţia, zise Philip.

Ea dădu din cap şi alergă pe coridor.

– Nu-l putem lăsa să plece! mîrîi Alan. Unde e?

– Aici sînt! răcni Mack. Bau!

Împinse cele două cutii din vîrful unei grămezi înalte de şase picioare, de la capătul unui culoar între rafturi, şi se uită la ei. Un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu figura lucind de transpiraţie.

– Bau-bau! Luaţi-l pe negrul ăsta scîrbos din calea mea sau fac totul praf!

– Mack...

Alan făcu un pas înainte, dar, în aceeaşi clipă, Mack trînti cutia de podea şi se auzi zgomotul produs de carcasele din plastic ale unei duzini de purificatoare care se spărgeau. Apoi Mack începu să ţopăie pe grămadă. Cîntărea vreo sută şi şaizeci, poate şi optzeci, de livre.

– Opreşte-te, ticălosule! răcni Alan.

Mack strînse din buze şi apucă un lucru din raftul apropiat. Îl aruncă în el. Alan se aplecă, iar obiectul sparse geamul biroului lui Pete. Mack chicoti, ca un copil de trei ani, şi continuă să zdrobească filtrele. După un moment, începu să cînte:

– Eu sînt – regele – castelului! O să biciuiesc – găoaza aia!

– E nebun de legat, şopti Philip, simţind că tot sîngele i se scursese din cap în picioare, lăsîndu-i creierul gol şi făcîndu-i picioarele grele ca plumbul.

– Da, zise Alan, ştergîndu-şi faţa. Adu-mi pistolul. Ştii unde-l ţin?

– Da.

Cînd Philip se răsuci să plece, se ciocni de Dorothy, care se înapoia.

– Phil, linia-i întreruptă! Şi am văzut focuri peste tot! Jumătatea din partea de jos a oraşului e în flăcări!

Cei trei bărbaţi îngheţară. Îşi amintiră brusc lucruri pe care le auziseră în ultima jumătate de oră: sirene de pompieri şi de poliţie, împuşcături. Dar aşa ceva auzeai în fiecare zi, într-un oraş mare...

Între timp, Mack continua să turtească grămada. Din cînd în cînd, adăuga alte cutii la morman.

– A izbucnit războiul? întrebă încet Alan.

Acelaşi lucru se întrebau şi ceilalţi.

– Am un radio, arătă Pete spre biroul lui, plin de cioburi.

Philip se repezi, răsuci butonul, căutînd un post care să emită şi altceva, în afară de muzică. După un moment, auziră un bărbat spunînd:

– Hei, Morris dragă, ce faci, te pişi în cafea sau la hazna? Urăsc ultimul disc! Să-l spargem! He, he! Scîrboşii de Body English, o gaşcă de prăpădiţi şi de anormali!

Postul îşi încetă emisia, de parcă ar fi răsucit cineva un buton. În clipa aceea, Mack se plictisi de joaca lui şi sparse altă fereastră a biroului. Toţi se ghemuiră, cu excepţia lui Pete, care nu se putea îndoi, din cauza corsetului.

– Dorothy, adu-mi pistolul, şopti Alan. Pete, ştii să umbli cu el? Cred că te-au învăţat să foloseşti o armă, pe cînd erai poliţist.

– M-au învăţat, mormăi Pete. Toată pregătirea mea a durat şase săptămîni! Dar ştiu să trag destul de bine.

– Dorothy...

Plecase deja.

– Ce naiba i s-a întîmplat? întrebă Philip.

– Veniţi aici! ţipă Mack, ţopăind. E distractiv! De ce nu participaţi şi voi?

– Individul nu pare a fi în toate minţile, şopti Pete, privind îngrijorat spre Mack. Şi ce-i cu focurile alea?

– Răzmeriţe, mîrîi Alan, Nu te gîndi la ele, avem problemele noastre – ah, mulţumesc, îi spuse el lui Dorothy, în timp ce aceasta îi înmîna 32-ul pe care-l ţinea în birou, împotriva hoţilor. Pete, ia ăsta, iar eu şi Phil o să încercăm să ajungem în spatele lui. Dacă sărim pe el, poate reuşim să-l scoatem din circulaţie... Hai, Phil!

În momentul acela, Mack observă pistolul, pe care Alan nu-l ascundea, întinzîndu-l lui Pete. Figura i se strîmbă imediat, într-o mască de furie oarbă.

– Ticăloşilor! urlă el, repezindu-se spre ei.

Philip strigă şi dădu înapoi, încercînd s-o apere pe Dorothy. Alan trase.

– Canalie! răcni Mack, privind spre pieptul lui, gol sub cămaşa descheiată; văzînd gaura rotundă, expresia i se schimbă într-una de uimire completă. De ce... O pată întunecată se întindea pe pantaloni.

– Ce naiba, zise el ameţit, fac pe mine!

Apoi căzu încet în genunchi, iar după aceea, cu faţa în jos, pe podea.

Dorothy începu să plîngă.

Urmă o tăcere îndelungată. Sîngele se amestecase cu urina.

– Trebuie să contactăm poliţia într-un fel, spuse Alan, după un timp. Fie că funcţionează sau nu telefoanele...

Apoi se uită la ceilalţi, cercetător:

– A trebuit s-o fac, nu?

– Da, zise Pete, umezîndu-şi buzele. Dacă am văzut vreodată porniri ucigaşe în ochii cuiva... Isuse, ce i-a provocat asta? Nu m-a insultat niciodată pentru că-s negru, cum fac alţii... Şi deodată... asta!

– Dorothy, spuse Alan, fără să-şi ia ochii de la cadavru, nu poţi să te duci la...

– Nu, îl întrerupse Dorothy, strîngînd-şi mîinile, să nu mai tremure. N-ai văzut ce-i afară, Nu mă duc singură nicăieri. N-am curajul.

Philip şi Alan se priviră.

– Mai bine să ne uităm şi să vedem ce vrea să spună, zise Philip şi se întoarse în biroul lui – nu în cel al lui Alan, acolo unde discutaseră înainte, de acolo se vedea doar un zid înalt, negru, de cealaltă parte a străzii.

În clipa în care deschise uşa, scoase o exclamaţie de uluială îngrozită.

La distanţă, fumul se ridica în nori uriaşi, zbuciumaţi, care se îndreptau spre cerul veşnic cenuşiu. Deschizînd fereastra, simţi miros de ars: cauciuc, plastic, lemn, Dumnezeu mai ştie ce. Infinit mai rău decît orice foc de pe rîu.

După o clipă, apăru o maşină a poliţiei, în viteză, care coti spre zona de jos a oraşului, cu sirenele urlînd. Zăriră un bărbat lîngă şofer, alb la faţă, răcnind în microfon.

După aceea, camioane ale armatei, cel puţin opt sau nouă, toate încărcate cu oameni cu măşti şi arme.

– Fugi şi întreabă ce s-a întîmplat! strigă Dorothy, iar Philip se puse în mişcare.

Dar dispăruseră înainte să ajungă în stradă. Se întoarse, ştergîndu-şi ochii şi tuşind.

– Prea tîrziu! reuşi să spună. Trebuie să existe vreo cale de a afla ce se întîmplă! Nu avem alt radio?

– Ba da, al meu, spuse Dorothy şi se grăbi să-l aducă.

Pe lungimea de undă din Conelrad, o voce de fetiţă care cînta. Oare era o fetiţă?

– Castor o avea mai mare decît Polux! Aşa că atunci cînd se distrau, Polux îi oferea curul lui Castor, care avea o sulă uriaşă şi trei boaşe!

Vocea coborî o octavă şi jumătate şi adăugă pe un ton normal, de afaceri:

– Atenţie! Rămîneţi pe această lungime de undă, pentru alte informaţii.

Philip, agitat, răsuci butonul. Albă la faţă, Dorothy încercă iar telefonul şi confirmă că nu putea fi folosit, nu avea ton.

– Iuhu, omule! zise radioul, scoţînd un rîs îngrozitor. E grozav! E *fantastic*! Hei, canalie împuţită, lasă butonul ăla! E emisiunea *mea*! Dacă mă întrerupi, o să te întrerup şi eu! (Se auzi zgomot de sticlă spartă.) Pleacă de acolo sau te spintec, ai înţeles?

Alt post reda Oda Bucuriei, din Simfonia a Noua a lui Beethoven, pe 45 de turaţii, în loc de 33, iar cineva găsea lucrul ăsta atît de amuzant, încît rîdea mai tare decît muzica. Altceva nimic, nici măcar pe lungimea de undă a poliţiei. Ceea ce nu însemna nimic. Recepţia pe unde scurte era proastă aici, iar aparatul de calitate slabă.

Alan se întinse şi-l închise.

– Phil, ai soţie şi copii. Du-te acasă.

– Dar...

– Ascultă-mă! O să încui, împreună cu Dorothy, după care o s-o conduc acasă. Am pistolul, deci o să ne descurcăm. În drum, anunţă poliţia despre Mack.

Philip dădu din cap. Inima îi bătea nebuneşte.

– O să-l duc şi pe Pete acasă, nu poate conduce, zise el, apoi adăugă, după un moment de ezitare: Mulţumesc.

Coborîrea în iad

Lui Pete îi era greu să intre în maşina lui Philip. Un impuls – o mustrare de conştiinţă, poate – îl făcuse să aleagă,

cînd își cumpărase una nouă, anul acela, în iunie, o mașină de-o dimensiune mai mică decît cea pe care o folosise pînă atunci. După ce se asigură că Pete stătea bine, căută în cutia din bord. Măști de gaze.

– Ține! i-o oferi el pe cea utilizată de obicei de Denise – ale copiilor erau prea mici.

Pete o luă, murmurînd o mulțumire. Chiar cu filtrul de la ventilator, duhoarea era greu de suportat. În aer pluteau fulgi negri, unsuroși.

– Crezi că am fost atacați? întrebă el. Sau sînt doar răscoale?

– Dumnezeu știe, răspunse Philip, scoțînd încă un lucru din bord – 22-ul Denisei. Ia și asta!

– Bine, zise Pete, punîndu-l în poală, ținînd mîna neagră pe el.

– Să mergem. Întîi la tine.

Philip porni motorul și se îndreptă spre ieșirea din parcare – trebui să se oprească la intrarea în șosea, pentru că din centru orașului venea, ca un liliac ieșit din iad, un nebun cu ochii ficși, la volanul unui Maserati.

VROOM!

– Ce...

În urma lui un Mustang, o Camaro, un Lincoln mare.

Apoi o pauză. Philip profită de ea. Spre oraș, nimeni. Nici o mașină, pe distanța a zece cvartale, douăsprezece, cincisprezece! Dar, venind din cealaltă parte, o mulțime de mașini care umpleau toată jumătatea șoselei, trecînd și în cealaltă jumătate, ignorînd stopurile, tăindu-și reciproc calea, zgîriindu-se, fără să se ciocnească grav.

– Am mai văzut asta, spuse Pete. Panică.

– Mda...

În față, o Ecoline ocoli prin dreapta lor, trecînd pe roșu, încercînd să se alăture traficului ce ieșea din oraș. Își agăță aripa de cea a unui Cadillac și se opriră amîndouă.

– Oho! mormăi Philip și ocoli coada Ecolinei, înainte să se facă iar roșu.

Se simţea extraordinar de calm. Ca şi cum, în subconştient, ar fi aşteptat acea zi, ziua în care se va prăbuşi cerul, şi-şi golise rezervele de teamă şi groază. Se va duce acasă şi îi va găsi pe Denise şi pe copii, sau nu-i va găsi. În cel din urmă caz, îi va găsi mai tîrziu, sau nu-i va găsi niciodată, pentru că muriseră. Totul era stabilit, în afara posibilităţilor lui de intervenţie. Se uită la Pete.

– Jeannie e acasă?

– Aşa ar trebui, bombăni Pete, cu mîinile tremurînd pe pistol. Atenţie!

La un cvartal în faţa lor, o staţie de benzină, în flăcări. Limbi uriaşe, galbene, de foc. Cineva încerca zadarnic să tragă un furtun. Trecătorii, încîntaţi, ţipau şi încercau să-l oprească, aruncînd cu cutii de conserve şi sticle. Philip coti la dreapta şi o luă pe o stradă laterală, pe care n-o ştia, dar fiind convins că o să ajungă, pînă la urmă, unde voia. Uluitor! Oameni care respectau lumina roşie a semaforului! O luă pe o stradă paralelă cu cea pe care mersese iniţial şi-şi continuă drumul.

Tot timpul, vuiet de sirene.

Cînd şi cînd, pocnet de arme.

– Încerc iar să prind ceva la radio, spuse Pete şi apăsă pe buton.

Muzică. Totul părea normal. Versiunea urlată, nebunească, a lui *Summertime*, în interpretarea lui Mortimer, dublată de un text rostit cu viteză sporită, ca un număr vechi al lui King Pleasure.

– În timp de vară băieţi şi fete iar mijlocul de transmitere a ucidenilor e respiraţia zdravăn şi haide şi e un GAZ un GAZ un BATE SĂ-L VEDEM PE JIM! Iu-hu-hu!

După aceea, tăcere. Pete, surprins, răsuci butonul, dar nu mai prinse altceva.

Ferestrele sparte a cinci, şase magazine. Dar, pînă acum, nici unul din simptomele obişnuite ale unei revolte, cum erau baraje ce închideau străzile, maşini ale poliţiei, semne rutiere

de ocolire şi... Ce se întîmplase cu camioanele armatei şi oamenii din ele? Cei de pe trotuar păreau veseli. Încetinind, pe măsură ce traficul din faţă devenea mai dens, Philip privea în toate părţile. Se aflau în apropierea zonei principale a incendiului, cea care murdărea aerul în halul ăla. Se afla undeva, între strada 18 şi Stout, poate la oficiul poştal. Văzu un băiat apucînd de fustă o femeie între două vîrste, iar ea se smunci şi-i lăsă veşmîntul în mînă. Femeia nu avea chiloţi, dar merse mai departe, netulburată.

– Toată lumea a înnebunit, şopti Pete. Ca Mack!

– Nu cred, se răsti Philip. Uite o maşină de poliţie. Să întrebăm...

Vehicolul era înconjurat de un grup de tineri ce rînjeau. Drace! Philip trecu pe lîngă maşină foarte încet, luînd curba, şi văzu, fără să-i vină să creadă, de ce se strînsese mulţimea. Şoferul şi cel de lîngă el se luaseră în braţe şi se sărutau cu patimă!

O fată desena pe maşină, cu un ruj de buze, craniul şi oasele încrucişate. Frumos, artistic, cu numărul corect de dinţi şi tot ce trebuia.

În momentul acela, cineva trase în ei, în acoperişul maşinii apăru o gaură, în partea stîngă, iar fereastra din spate se făcu ţăndări.

Philip fu atît de uluit, încît aproape ieşi de pe carosabil, dar îşi reveni, înainte să lovească vreun pieton. De data asta, un baraj adevărat al poliţiei. Fiind ceva obişnuit, reprezenta, în acelaşi timp, o asigurare şi o belea.

– Îl cunosc pe individ, zise Pete, cînd un poliţist negru le făcu semn să oprească.

Coborî fereastra şi-şi scoase masca, riscînd să-l apuce tusea.

– Chapie! Chappie Rice! strigă el.

– Cine-i? A, Pete Goddard! Nu te-am văzut de luni de zile, omule!

Polițistul verifică dacă nu se apropia altă mașină, apoi se aplecă spre fereastră.

– Chapie, ți-l prezint pe Philip Mason, pentru care lucrez acum. Ce naiba se întîmplă?

– Omule, abia am venit! Nu eram în tură, dar i-au rechemat pe toți pe care i-au găsit. Tot ce știu e că orașul pare să-și fi pierdut mințile. În Arvada și Wheatridge au adus armata, două sute cincizeci de oameni din Wickens. Se pare că trei sau patru sute de case sînt în flăcări, bande de tineri nebuni umblă pe străzi în curul gol, cîntînd aiurea și spărgînd totul. Lîngă oficiul poștal ard patru clădiri mari, magazine și blocuri cu birouri, stațiile de benzină au fost aruncate în aer, iar acum avem de-a face cu un trăgător... Ai văzut că ai o gaură în acoperiș?

– Am văzut, mormăi Philip. Domnule polițist, încerc să-l duc pe Pete acasă. Care-i drumul cel mai potrivit? Locuiește la... oh, rahat! Care-i numărul?

Pete îi spuse. Chappie Rice se gîndi un timp.

– Omule, dacă aș vrea să ajung acolo, n-aș încerca pe aici. Dacă te întorci la ultima intersecție și mergi trei cvartale spre sud...

Așa făcură.

Zona era liniștită. Tulburările orașului păreau a se afla foarte departe, deși se găseau doar la cinci cvartale. Strada pe care locuia Pete se închisese ca o moluscă speriată. Nu se vedea nimeni. Doar perdelele fluturau la ferestre. Philip opri în fața casei.

– Așteaptă, îl sfătui Philip. Poate există trăgători...

Treizeci de secunde. Nu se întîmplă nimic.

– Slavă Domnului! spuse Pete. O văd pe Jeannie.

Philip se uită pe fereastră în casă. Era acolo, agitată, făcînd semne.

– Mulțumesc pentru mască – și pentru pistol, zise Pete, deschizînd ușa și străduindu-se să-și scoată picioarele afară.

Philip trase frîna de mînă și ocoli mașina, să-l ajute, dar Jeannie apăru în goană.

– Oh, Pete, dragă, am încercat să te sun, dar telefoanele nu funcționează! Te simți bine?

Îl luă în brațe și aproape îl dezechilibră.

– Am avut ceva necazuri la depozit, spuse Pete.

Philip își aminti că nu-i povestise nimic polițistului despre moartea lui Mack. La scara a ceea ce se întîmpla în oraș, i se păruse ceva neglijabil.

– Dar *tu* te simți bine?

– Da, datorită lui Phil.

Jeannie se duse la Phil, îl îmbrățișă și-l sărută, lăsîndu-i pe obraz o urmă umedă: lacrimi.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc! Dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Pete, aș fi înnebunit!

Ca toți ceilalți...

– Nimic deosebit. Mai bine mă duc acasă... Poți să urci scările, Pete?

– De aici e ușor. O fac tot timpul. Ăăă... Mulțumesc încă o dată.

Philip se duse spre mașină. De pe trotuar, Pete îi strigă:

– Ne vedem mîine, dacă lucrurile se potolesc!

– Mda...

Pe strada lui, o mașină arzînd, cu botul într-o cutie poștală. Pe trotuarul celălalt, un cîine ce se tîra, urlînd. Sunetul îl făcu pe Philip să tresară. Nici aici nu se vedea vreun om...

La intrarea în garajul subteran, de sub blocul lui, grilajul de oțel, împotriva hoților. Opri la cîțiva inci și claxonă.

Nu veni nimeni să deschidă.

Avea o cheie undeva, dar n-o folosise, pentru că...

Scotoci în cutia din bord, sperînd să fie acolo și, în timp ce căuta printre lucruri – șervețele folosite, mînjite de rujul lui Denise, ochelarii de soare sparți ai lui Josie, chitanțe Bank Americard, o bujie, incredibil de murdară – mașina și pămîntul se zguduiră, iar un bubuit groaznic îi izbi urechile. Tresări și se uită iute peste umăr. Doar la o jumătate de

cvartal se ridica un nor de fum, străbătut de scîntei strălucitoare, ca o flacără de magneziu.

S-o ia dracu' de maşină!

Ieşi, fără să încuie uşa, fără să oprească motorul, şi fugi spre intrare. Pentru grilajul de aici avea cheie, o ceruse din cauză că paznicii se tot îmbolnăveau. Nu-l închise în urma lui, ci fugi spre ascensor.

Nu avu răbdare să-l aştepte, fugi pe scări.

Ajunse, gîfîind, la etajul lui. Uşa apartamentului era zăvorîtă. Bătu, bocăni, se împinse în ea, apoi afară se auzi altă explozie, iar dintr-o crăpătură din tavan, pe care n-o văzuse pînă atunci, căzu praf.

În interiorul apartamentului, zgomot de mişcare. Strigă din toate puterile.

Auzi zăvoarele trase, clinchetul lanţului de siguranţă.

Apăru Denise, plîngînd.

– Oh, dragul meu!

O luă în braţe şi o simţi tremurînd, tremurînd...

– Dragă, totul e în regulă, sînt aici şi...

Şi mi-am lăsat pistolul în maşină, cu uşa deschisă şi motorul în funcţiune. Isuse, am înnebunit şi eu? Toată lumea asta nenorocită şi-a pierdut minţile într-o oră?

– Nimic nu-i în regulă, spuse Denise.

Încetase să plîngă, iar vocea ei avea răceala marmurei. Închise uşa şi se întoarse spre el.

– Nu pot lua legătura cu poliţia.

– Dragă...

– Nu-i în regulă. E vorba de Josie!

Un moment de tăcere deplină. Nu se întîmplă nimic. Înăuntru, în afara clădirii, nicăieri, pînă la capătul universului.

– Am crezut că doarme, dar Harold o omorîse...

Durerea imputabilă

...arzînd fără a putea fi oprit. La lăsarea întunericului, Denver arată, din aer, ca un vulcan. Staţii de benzină, maga-

zine şi case particulare sînt cuprinse de flăcări. Tot timpul se aud împuşcături. Unele ale poliţiei, ce luptă, în acţiuni de ariergardă, împotriva populaţiei pare a se fi întors împotriva ei cît ai clipi din ochi. Altele ale armatei şi Gărzii Naţionale, care încearcă să restabilească ordinea în suburbiile din jur. Aproape două mii de *oameni ce trebuiau să plece în Honduras au fost redistribuiţi şi paraşutaţi în zonă, cu echipament de luptă complet. Pentru că aceasta nu-i* o *răzmeriţă oarecare.*

Lava vulcanului sînt oamenii. *Zeci de mii dintre aceştia, tineri şi bătrîni, negri şi albi, au năpădit teritoriul înconjurător. Toate şoselele importante ce servesc oraşul sînt blocate de înghesuieli colosale, implicînd aproximativ optsprezece mii de maşini. Unele s-au ciocnit, altele s-au stricat, o parte din şoferi au fost ucişi de trăgători izolaţi... dar nu motivele contează, ci rezultatul. Abandonînd maşinile, uneori la un cvartal sau două de casă, populaţia s-a pus în mişcare, cărînd ce se poate, lăsînd restul pradă flăcărilor. Observatorii compară situaţia cu urmările unui război, pentru a da o idee de nivelul la care s-au petrecut lucrurile, dar afirmaţia nu spune prea mult. Catastrofa a lovit venind de nicăieri, nimeni nu ştie ce naiba se întîmplă...*

Scăpată din mînă

Preşedintele: Avem nevoie de oamenii ăştia! Tupamaroşii se află la o distanţă de unde pot bombarda cu mortierele San Pedro Sula!

Externele: Să-şi rezolve latino-americanii singuri problemele! Asta nu-i o răzmeriţă, ci un război civil!

Apărarea: Mi-e teamă că ăsta-i adevărul, domnule preşedinte. Nu-i o revoltă subversivă. Mai degrabă la ce ne-am fi aşteptat dacă

PORŢIUNE OMISĂ DIN STENOGRAMĂ
ACCESIBILĂ DOAR PERSOANELOR
CU PERMIS DE SECURITATE TREI STELE

...aşa că antidotul n-a fost niciodată produs în cantităţi mari. Trebuie să obţinem imediat aceste cantităţi de la o companie farmaceutică. Între timp...

Informaţiile: Între timp, putem face un singur lucru. Să declarăm zona sub incidenţa legii marţiale, tot statul dacă-i nevoie, să o înconjurăm cu trupe care să primească ordin să împuşte pe oricine nu se supune.

Justiţia: Da, nu există altă alternativă, domnule. Ţara nu-i pregătită să aibă de-a face cu patru sute de mii de lunatici.

OCTOMBRIE

Oameni care ticăie

FERNANDO: ...el
Nu se va liniști cît timp lumea,
Întregul glob din tină și ocean,
Va ticăi, ca un ceas de biserică, doar pentru el.
Ești o roată dințată, Juan, ca și mine:
Ne-a făcut rotunzi, ne-a-mpodobit cu zimți,
Ne-a aurit...
JUAN: Adaugă: ne-a castrat!
FERNANDO: Vai, da, frate! Toți
Facem parte din ceas. El e greutatea
Iar noi îl urmăm, în mersul mașinăriei.
Ducatele-s uleiul ce fac axele să se-nvîrtă
Fără să scîrție.
JUAN: Eu scîrții. Chem
Uragane asupra capului lui,
Implor cutremurele să-i oprească drumul!
FERNANDO: N-ai scăpare, Juan. Ești prins.
La văicăreala ta va da din cap
Va spune că-i momentul să bați ora
Și îți va mulțumi...

«Tragedia lui Ercole», 1625

Stare de urgență

– Mulțumesc! Prieteni și concetățeni americani, nici un președinte al Statelor Unite n-a avut vreodată o sarcină mai tristă ca aceea pe care o am eu. Am trista datorie să vă informez că țara noastră e în stare de război. Un război pe care nimeni dintre noi nu l-a vrut. Mai mult, nu un război cu

bombe, tancuri şi rachete, nu un război purtat de soldaţi instruiţi, pe cîmpul de luptă, de marinari îndrăzneţi pe mările ostile, de aviatori viteji ce străbat cerul – ci un război care trebuie purtat de tine, popor al Statelor Unite!

Am fost atacaţi cu cea mai laşă, cea mai monstruoasă, cea mai rea armă imaginată vreodată de oameni haini. Sîntem victimele unui atac combinat, chimic şi biologic. V-aţi dat seama că recoltele voastre au fost afectate dezastruos, vara aceasta. Noi, eu şi membrii guvernului, am ezitat să vă spunem adevărul, în speranţa zadarnică de a reuşi să înlăturăm ameninţarea *jigrasilor*. Se ştie că au fost introduşi în mod deliberat în ţara noastră. Sînt aceiaşi paraziţi care au distrus întreaga agricultură din America Centrală şi au declanşat tristul şi nedoritul conflict din Honduras.

Dar putem îndura asta. Noi, americanii, sîntem un popor rezistent, curajos, ce-a suferit mult. Vom face tot ce-i necesar. Dar, din nefericire, printre noi există unii care se pretind americani, dar sînt trădători, decişi să doboare guvernul legitim, ales în mod liber, să împiedice munca poliţiei, să denigreze şi să discrediteze ţara pe care o iubim. Unii dintre ei au aderat la credinţe străine, la comunismul lui Marx şi Mao. Alţii, la un crez la fel de străin, dar apărut între hotarele noastre – cel al trainiţilor, al căror conducător, slavă Domnului, se află în închisoare, aşteptînd să fie judecat pentru răpirea unui copil nevinovat, pe care l-a închis şi l-a infectat cu boli ce i-au pus viaţa în pericol.

Luptăm împotriva unui duşman ce se află în mijlocul nostru. Poate fi recunoscut după vorbe şi după fapte. Unul dintre oraşele mari ale naţiunii noastre se zbate în chinuri, pentru că rezervele de apă, izvorul preţios ce ne hrăneşte vieţile, au fost otrăvite. Puteţi să spuneţi: cum să ne împotrivim unui duşman ale cărui arme sînt robinetul de la baie sau răcitorul de apă, pe care le folosim în fabrici şi birouri? Vă voi răspunde: tu, popor al acestei ţări mari, poţi găsi răspunsul!

Nu va fi uşor. Va fi foarte greu. Duşmanii au reuşit să ne reducă stocurile de hrană la un asemenea nivel, încît trebuie

să le administrăm cu grijă. În urma discursului meu, veţi fi informaţi despre măsurile de urgenţă pe care le vom lua pentru distribuirea hranei în mod egal şi echitabil. Veţi fi informaţi şi în privinţa planurilor pentru reducerea la tăcere a elementelor trădătoare şi subversive cunoscute. Dar restul cade în sarcina voastră. Ştiţi cine-i duşmanul, îl auziţi vorbind de trădare la petreceri, auziţi despre participarea lui la mitingurile commie, vedeţi cărţi antiamericane în biblioteca lui, refuzaţi să rîdeţi la aşa zisele lui glume care tîrăsc numele Statelor Unite în noroi, aţi evitat să-i ascultaţi propaganda antiamericană, aţi spus copiilor voştri să se ferească de copiii lui, care au învăţat să-l urmeze în trădare, l-aţi văzut la demonstraţii trainite, ştiţi cum minte şi-i calomniază pe americanii loiali, cei care au construit ţara noastră în aşa fel încît este cea mai bogată şi mai puternică naţiune din istorie.

Prieteni, m-aţi ales să vă conduc în al treilea secol de existenţă a ţării. Ştiu că pot avea încredere că veţi face tot ce-i necesar. Ştiţi cine-i duşmanul. Veniţi-i de hac înainte de a vă veni el!

Asta le-a spus!

– Ai auzit ce-a spus ticălosul despre Train?
– Bineînţeles! Şi nici nu l-au judecat încă!

Direct

Cioc-cioc!

Mohorît, neras, cu haine pe care le purtase mai mult de-o săptămînă, Philip se întinse după pistol, înainte să deschidă ochii. În sufrageria apartamentului, pe care o transformaseră în locuinţa de bază, era încă întuneric. Nu mai avuseseră curent de la începutul stării de urgenţă. Nici apă. Înainte ca bateria radioului cu tranzistori să se termine, aflaseră că

rezervele de apă fuseseră cele ce provocaseră înnebunirea orașului. Și a lui Harold.

Stătea acolo, în colț, murdar, nepăsător, sugîndu-și degetul și privind în gol. Nu mai vorbise, din momentul în care își ucisese sora. Josie era în congelatorul cu capacul închis. Începuse să miroasă. Asta nu însemna nimic, în comparație cu putoarea de la toaletă.

Denise, la fel de murdară ca și el, fără perucă, cu cicatricile curbe pe cap, se ridică și șopti:

– Cine poate fi?

– De unde naiba să știu? se răsti Philip, sprijinindu-se de colțul mesei și frecîndu-se la ochi.

Se simțea foarte bolnav, mai rău ca ziua trecută, dar spărseseră singurul termometru încercînd să-i ia temperatura lui Harold, iar în singurele două expediții în afara casei nu ajunsese la vreo farmacie. În prima își recuperase pistolul. În a doua nu adusese nimic, decît informația că toate magazinele de alimente fuseseră jefuite. Mîncaseră numai hamburgheri congelați și suc de portocale.

Se duse spre vizor, ocolind mobilele din fortăreața lui improvizată. Nici o plăcere să locuiești într-un apartament modern, cu instalații nefuncționînd. Gazele fuseseră întrerupte în același timp cu electricitatea. Avuseseră noroc să găsească o fișie de azbest, pe care instalaseră grătarul de la mașina de gătit.

Privi cu atenție afară și ascultă.

– Armata! spuse el în șoaptă, iar în același moment auzi zgomot în apartamentul vecin, care fusese tăcut în ultimele două zile.

– Ești sigur? întrebă Denise, în genunchi, tremurînd. Dacă-i cineva, care pretinde...

Dar bărbatul de afară avea ceva convingător: un sergent major, cu figura pe jumătate ascunsă de masca de gaze, ținînd un dosar și un stilou. În spatele lui, un soldat cu însemnele corpului medical. Ducea o cutie cu fiole și un borcan cu pilule albe.

– E în regulă, mormăi el şi trase zăvorul, lăsînd însă lanţul de siguranţă, avînd grijă să i se vadă pistolul. Şi...

– Dă drumul pistolului sau te curăţ!

Ca prin farmec, în mîna sergentului apăruse o carabină. Probabil că-i atîrnase la spate, cu ţeava în jos, iar printr-o mişcare a braţului o adusese în poziţie de tragere.

– N-am făcut nimic, spuse Philip, fără vlagă. Locuiesc aici. Asta-i casa mea.

Murdară. Împuţită. Cumplită. Nebunească. Dar a mea.

– Lasă pistolul!

Dădu din umeri şi-l aruncă pe perna cea mai apropiată.

– Bine, zise sergentul. Eşti Philip A. Mason?

– Da...

– Actele!

Philip scotoci în buzunar, după portofel, şi-i întinse carnetul de conducere. Luîndu-l, sergentul adăugă:

– Nu vrei să deschizi uşa asta împuţită?

– Da, sigur...

Desfăcu lanţul. Soldatul intră şi privi în jur, strîmbînd din nas. Îşi coborî masca pe bărbie, arătînd de parcă ar fi preferat să n-o facă. Dar aerul de aici nu era mai rău decît cel obţinut prin deschiderea ferestrelor. Unele focuri din zona din jur arseseră cinci zile, iar vîntul aducea încă fum din suburbii.

– Doamna Mason? întrebă sergentul, dîndu-i actele înapoi. Aveţi doi copii?

Philip găsi, în mod surprinzător, liniştitor glasul autoritar al sergentului. De la moartea lui Josie nu-şi imaginase că mai ştia cineva din lume de el. Pierduse ore întregi, uneori cîte o jumătate de zi, privind pe fereastră vîrtejurile de fum, incapabil să reacţioneze, cu atît mai puţin să facă planuri.

Denise se ridică în picioare, strîngînd o pătură în braţe. Deşi era îmbrăcată – nici ea, nici Philip nu-şi scoseseră hainele de-o săptămînă – gestul nu părea ciudat.

În apartament intră un al treilea bărbat, alt soldat, cărînd un sac cu ceva greu în el. Văzu pistolul lui Philip, îl luă, scoase cartuşele din el şi-l vîrî în sac.

– Hei, e al meu! obiectă, fără vlagă Philip.

– Interzis portul de arme în oraş, mîrîi sergentul. Pînă acum au fost ucişi douăzeci de mii de oameni. Ăsta-i fiul tău? arătă el spre Harold, care nici măcar nu privise spre intruşi.

– Mda...

– Şi celălalt copil, fata?

– Ei bine...

– E moartă, zise limpede Denise.

Sergentul însemnă ceva, fără a părea surprins.

– Îhî... Cum?

– Harold a ucis-o. Vreţi să-i vedeţi trupul?

Asta îl impresionă pe sergent. Lăsă dosarul şi se uită la ea.

– A omorît-o. Credeam că doarme, dar el o înjunghiase şi o acoperise cu pătura ei favorită.

Vocea lui Denise era egală, lipsită de emoţie. Fusese o săptămînă de iad. Nu mai rămăsese nimic...

Sergentul şi soldatul din corpul medical se priviră.

– Cred că-i mai bine să-l trimit pe doctor, spuse soldatul, după un moment. Problema mă depăşeşte.

– Da, zise sergentul, umezindu-şi buzele. Vezi dacă a terminat cu trupurile din apartamentul învecinat!

– Trupuri? întrebă Philip, făcînd un pas.

Nu fuseseră prieteni cu familia Friedrichs, doar se salutau, iar în ziua în care se declanşase criza, se gîndise să-şi unească forţele şi resursele, se dusese să discute cu ei, dar refuzaseră să-i deschidă.

– Da, trupuri, răspunse scurt sergentul. N-am găsit pe nimeni în viaţă în clădirea asta, în afară de voi. Ai făcut serviciul militar?

Cu stiloul ridicat, pregătit să facă următoarea însemnare pe formular.

– Eu..., respiră greu Philip. Da, uite certificatul de lăsare la vatră.

Căută iar în portofel. Trebuia să-l ai tot timpul la tine, de cînd operaţiile din Honduras merseseră prost. Îi căutau mereu pe cei care nu se prezentaseră la recrutare.

– Mmm... Manila? Am fost şi eu acolo, spuse sergentul, scriind de zor. De ce naiba nu te-ai prezentat, după cum trebuia?

– Nu înţeleg, zise încet Philip.

– Trebuia să te prezinţi la Wickens, dacă nu erai bolnav sau nebun. Sau la Arsenal. Acum trei zile!

Sergentul îi dădu certificatul înapoi.

– O să ai necazuri, domnule Mason.

Philip tresări.

– S-a anunţat la radio? Radioul nostru nu funcţionează de trei zile – l-am ţinut deschis tot timpul, la început, voiam să aflăm ce se întîmplă – telefoanele nu funcţionau, iar ultima oară cînd am ieşit în stradă s-a tras în mine...

Sergentul îl privi gînditor.

– Cred că nu vor fi prea duri. Avem nevoie de toţi cei pe care-i găsim şi nu-s bolnavi sau nebuni.

– Sînt bolnav, spuse Philip. Am febră.

– A, asta-i ceva uşor. Chestia aia care dă dureri de cap – cum îi zice, Rocco?

Soldatul din corpul sanitar spuse:

– Tularemie. Dar avem şi cazuri de tifos, am auzit că există şi variolă...

Philip se uită la Denise şi descoperi că era atît de copleşită, că rămăsese cu gura căscată. La fel se simţea şi el.

– Ai un sac pentru copil? întrebă sergentul, întorcîndu-se spre celălalt soldat, cel ce strîngea armele.

Omul dădu din cap şi scoase ceva, ca un trabuc gros, negru. Îl scutură, iar acesta se deschise într-un sac din plastic, de şase picioare pe optsprezece inci.

– Sicriu, spuse sergentul, cu un rînjet amar. Cel mai bun pe care-l putem oferi!

– Doamne, e Phil Mason! se auzi un strigăt în uşă, iar Doug McNeil pătrunse înauntru. Slavă Domnului că sînteţi în viaţă!

Arăta slab, cu barbă, într-o uniformă kaki prea mare, dar, după cum se mişca, era sănătos. Philip se întrebă dacă să i se prindă de gît şi să izbucnească în plîns.

Dar, înainte de a se purta atît de ridicol, Doug îl văzu pe Harold. O singură privire, apoi se întoarse spre Denise.

– A băut apă!

Denise dădu din cap. Discutaseră de sute de ori, reconstituind felul în care, în timp ce mama lui moţăia după ce luase o doză masivă de calmante pentru migrena ei, băiatul băuse apă, apoi înfipsese un cuţit în burta surorii lui.

– Josie?

– Aici, spuse Philip, conducîndu-l pe Doug în bucătărie.

Acesta rămase tăcut mult timp, apoi se întoarse, dînd din cap.

– Ordin către detaşamentul de corvoadă! spuse el către omul cu sacul din plastic. Îmi pare rău, Phil. Trebuie să scoatem toate cadavrele din oraş şi să le ardem cît mai repede. O incinerare în masă, cu serviciu religios. Se ţin cîte trei pe zi. Denise se poate duce, dacă vrea.

– Nu şi eu?

Doug ezită. Apoi, cu iuţeală profesională, îi luă pulsul lui Philip, îi ridică o pleoapă şi-i ceru să scoată limba.

– Nu, tu nu. N-ai idee ce noroc ai. Rocco, i-ai tratat?

– Nu încă, domnule, spuse, stînjenit, soldatul.

– Ce naiba, dă-i drumul!

Se dădu din calea soldatului ce încerca s-o vîre pe Josie în sacul de plastic. Denise nu făcuse nici un gest să-l ajute. Probabil că nu putea. Doug continuă, adresîndu-se lui Philip:

– Mi s-a spus că avem 1,5 pistoale la doi locuitori. Cei care n-au fost împuşcaţi sînt nebuni, iar dintre cei care nu-s nebuni, majoritatea au una din cele trei, patru boli ucigătoare răspîndite... Abia adunăm informaţii...

Rocco îi oferi o pilulă şi o fiolă. Philip le luă, năuc.

– Pilula e un antibiotic cu spectru larg, îi explică Doug. O penicilină modificată, din care avem acum cantităţi suficiente. Mai bine decît nimic, deşi la unii oameni provoacă

alergii. De aceea n-a fost distribuită pe scară largă, lucru care ar fi făcut ca microbii să nu se sinchisească de ea. Iar lichidul este un antidot împotriva gazului ce afectează nervii.

– Gaz împotriva nervilor! strigă Denise, primind medicamentele de la Rocco.

– Aşa îi zicem, din comoditate. Un psihotomimetic militar. Dumnezeu ştie cum a ajuns în apă. Ar fi trebuit o tonă, ca să facă asemenea ravagii! Nu cunosc toate detaliile, dar experţii de la Departamentul Apărării au venit în grabă alaltăieri, cu rezerve de antidot. Necazul e că, în multe cazuri, am ajuns prea tîrziu, oftă el. Oamenii care n-au fost avertizaţi la timp au făcut lucrul cel mai logic, au umplut căzile şi vasele pe care le-au avut şi au băut din apa otrăvită. După patruzeci şi opt de ore, nu mai există nici o speranţă.

– Dar cine a făcut aşa ceva? şopti Philip. S-a întîmplat în toată ţara, sau numai la noi?

– Doar în Denver şi împrejurimi, spuse Doug. Ar fi putut fi în toată ţara. Ne-au pus sub incidenţa legii marţiale, au introdus raţii şi o să continuăm aşa, pînă se răzgîndeşte guvernul.

– Doctore, fii atent ce vorbeşti! se răsti sergentul.

– Gura! ripostă Doug. Nu-s supus disciplinei militare, sînt civil voluntar. Mai mult, sînt unul din cei cinci, şase doctori capabili de muncă în întreg oraşul şi suburbiile lui. Iar munca mea ar fi mai uşoară dacă mi s-ar spune întregul adevăr. Lucrez în beznă jumătate din timp – şi tu la fel, nu?

Sergentul ezită.

– Doctore, cînd avem de-a face cu mii de lunatici, din senin..., zise el, cu mîinile în lături.

– Da, răspunse ironic Doug. Din senin.

Se uită la Rocco şi Denise, care încercau să-l convingă pe Harold să ia pilula şi antidotul, fără nici un succes. Se lăsa manevrat, ca un iepure mort, dar nu coopera deloc.

– Phil, spuse Doug, coborînd vocea, trebuie să te prezinţi la datorie – toţi cei care au fost în armată au fost rechemaţi din rezervă, iar tu eşti mai apt decît mulţi dintre foştii soldaţi

pe care i-am văzut. Asta înseamnă că nu va fi prea uşor pentru Denise.

– Ce vrei să spui? întrebă Phil, cu mintea încețoşată, care refuza să se limpezească.

– Ei bine... Harold nu va fi niciodată altfel. Sîntem aproape siguri, cînd e vorba de copii sau tineri. Iar dacă tu vei fi plecat şi... nu-ți mai spun!

Se întorsese într-o parte. Acum se răsuci şi-l privi în ochi pe Philip.

– Alan a fost ucis!

– Oh, Doamne! Cum?

– A ars în depozit. Împreună cu Dorothy. Am fost în detaşamentul care a cercetat ruinele. Ne-am gîndit că de vină a fost cineva care avusese necazuri cu filtrele şi a făcut legătura cu avertismentele privind apa otrăvită. Probabil a ajuns la concluzia că purificatoarele Mitsuyama au produs catastrofa. El şi Dorothy s-au dus la birou în ziua de după criză, iar cineva a aruncat cu bombe. A ars şi un polițist. Fusese împuşcat cineva?

– Mack, zise încet Philip. Cine ți-a spus?

– Pete Goddard. E bine, şi el şi Jeannie. Ajută la întocmirea evidențelor pierderilor.

Deci cîțiva oameni reuşiseră să supraviețuiască...

– Şi Harold?

– Ah, da... Va fi... o povară pentru Denise...

– Cred că da...

Ceața aia blestemată care nu-i părăsea mintea... Ca şi cum ar fi încercat să gîndească între anestezie şi comă.

– Dar vor primi ajutor, nu? Şi avem ceva bani...

– Of, rahat! Phil!

Era atît de agitat, că-l apucă pe Philip de braț, pentru a-l împiedica să vorbească.

– Băncile sînt închise, totul e închis, nu există transport în afara oraşului, nimic, nimic! Iar Harold, în starea lui...

Dădu din mînă.

– Am văzut alții mai rău ca el. Îngrijiți de Earth Community Chest. (Undeva, în trecut, un copil cu un picior rănit țopăind la

intrarea în parcarea din LA a firmei Angel City...) Sau ajutați de Dublu-V. E un copil bolnav.

– Au fost scoase în afara legii, zise Doug.

– Ce?

– Earth Community Chest și Dublu-V. Amîndouă erau pe lista organizațiilor subversive ce urmau a fi închise cînd țara trece în stare de război. Împreună cu toate grupurile pentru drepturi civile, ziariștii de stînga... Și nu ne spun cu cine ne luptăm!

– Cu ei! zise sergentul, care ascultase, fără ca Philip să-și dea seama. Cel mai murdar atac din istorie! Copii ca ai tăi ajunși nebuni! Femei! Oricine! Nici măcar n-au fost uciși într-un fel curat!

Philip dădu încet din cap.

– Bine, nu-ți fac oferta, spuse Doug și se întoarse spre Rocco, care-i întinse un teanc de formulare tipărite. Care-i numele complet al lui Josie? Data nașterii? Trebuie să prindem asta de sacul ei.

Philip completă datele cu greu. Apoi întrebă:

– Ce ofertă?

– Un sac ca ăsta, spuse Doug, fără să-l privească. Asta sau să moară de foame. Sau ucis într-un accident. Sau de tifos. E limpede că refuzi...

– Omori copii? izbucni Philip.

– Nu. Îi salvez de chinul de a muri singuri!

Doug se întoarse și-l privi iar în ochi. În privirea lui era ceva ce-ar fi putut fi milă, dar Philip nu mai reacționa la milă.

– Ascultă, îți voi face altă favoare. Acum nu poți gîndi corect. Poate ai încasat o doză subclinică de gaz – de halucinogene. Îți dau o notiță că nu te simți bine și nu te poți prezenta la unitate pînă mîine. Gîndește-te la Harold și la Denise cît ai posibilitatea. E singura pe care o ai.

Philip îl privi, fără să înțeleagă.

– Încă un lucru, spuse sergentul. Aveți mîncare? Trebuie să iau totul, în afară de ceea ce aveți nevoie pînă mîine. Au promis că vor trimite trenuri cu rații, poimîine. Supă și pîine.

Era prea mult. Philip făcu un gest spre bucătărie, apoi se rezemă cu fruntea de perete. Acesta, deşi acoperit de un strat de praf, era măcar rece. O auzi pe Denise întrebînd:

– Ce-i cu Angie? Dar Millicent?

– Mama mea a murit, răspunse Doug. Angie e bine. E infirmieră, într-un detaşament ca ăsta.

După ce uşa se închise, Philip spuse:

– Dacă aş pune mîna pe ticălosul responsabil pentru asta, l-aş...

Dar nu găsi nimic suficient de rău.

Schiţă generală

...incluzînd, la prima vedere, dar nu ipso facto *următoarele: a) homosexualitate sau indecenţă împreună cu altă persoană masculină; b) posesia sau negoţul cu narcotice ilegale sau alte droguri; c) prostituţie; d) membru al partidului comunist sau al uneia din organizaţiile afiliate acestuia (a se vedea anexa);* e*) „trainism"; f) susţinere a răsturnării prin violenţă a guvernului; g) calomnierea preşedintelui Statelor Unite; h)...*

Drogare

Hugh era foarte bolnav. Uneori se gîndea că trebuie să fie septicemie, pentru că avea răni pe faţă, chiar lîngă gură, încît cînd dădea cu limba în jur simţea gustul dulce al puroiului. Alteori credea că avea altceva, vreo febră. Dar majoritatea timpului bănuia că-i drogat, numai că uitase cînd înghiţise capsula cu LSD. Lumea era ca din cauciuc, în special membrele lui.

Dar ştia unde se duce şi ajunsese, cu toţi poliţiştii şi soldaţii, cu toate că nu existase nici o maşină pe şosea, care să-l ia. A lui se stricase sau intrase cu ea în ceva. Sau păţise altceva. Nu gîndea prea limpede, din cauza febrei şi a lipsei de mîncare – nu mîncase de zile în şir, deşi găsise o grămadă de apă.

Apă?

Un strop de ploaie pe mînă. Dacă măcar ar fi văzut o casă.. Grădina botanică din jurul casei Bamberley. Privi, uluit, cum se lăsa întunericul. O înserare adevărată.

Copacii. Prea goi, atît de devreme, iar unii dintre ei erau din soiuri cărora nu le cădeau frunzele. Vreun dăunător? Atinse un trunchi şi coaja se desprinse, îndată ce puse mîna pe ea.

Rahat! Să nu-i pese de copaci! Casa e în direcţia aceea. Iar ploaie. Îşi aminti că i se făcuse sete şi întoarse capul, să lase picăturile să-i cadă pe limbă. Nu mai avea simţul gustului. Interiorul gurii îi era acoperit de o masă albicioasă, groasă. Kitty avusese aşa ceva în pizdă, îşi aminti el. O ciupercă. Aftă. Stupid nume!

Ploaia era acră. Se opri brusc, nevenindu-i să creadă ce-i spuneau simţurile. Acră? De vină trebuia să fie afta aia împuţită, sau altceva. Ploaia nu-i acră. Doar...

– Isuse, spuse cu voce tare, iar un fior de groază îi alunecă de-a lungul şirei spinării, ca un ţurţure de gheaţă.

Acid de baterie! Nici o îndoială. Posedase o maşină electrică suficient timp pentru a fi sigur.

Acid care ploua!

Ţipă şi alergă îndreptîndu-se spre casă, dar de după următorii copaci îl somă o santinelă, ameninţîndu-l cu o carabină. Se opri şi privi năuc la om.

– Ploaia acidă, spuse el. Imposibil!

– Gura! replică santinela. Cine eşti?

– Locuiesc aici. E casa mea.

– Te numeşti Bamberley? se uită atent la el soldatul.

– Nu. Sînt Hugh Pettingill.

Avea nişte hîrtii în buzunar... undevà. Găsi ceva ce i se păru potrivit şi i-o întinse.

– Ai fost în infanteria marină! zise santinela. Aha! O să fii de folos, după ce-o să-ţi revii. Ai răni urîte pe faţă, adăugă el, încercînd să-l vadă prin întunericul care se lăsa. Ai fost bolnav?

– Da.

Cînd am fost în infanteria marină?

– Acum te-ai prezentat să reiei serviciul?

– Da.

– Grozav. Intră şi întreabă de căpitanul Aarons.

Santinela îi dădu înapoi certificatul de demobilizare.

– Unde-i familia? Maud şi ceilalţi...

– Ce? Ah, doamna Bamberley? Am auzit că a înnebunit. Cu puţin înaintea celorlalţi. Aşa că, rînji el cu amărăciune, casa fiind goală şi mare, am luat-o noi. E aproape de Denver.

– Ce faceţi aici?

Omul dădu din umeri.

– Echipe de lucru. Curăţăm mizeria din oraş. Dezertori, trainiţi, oameni de felul ăsta. Pacifişti. Îi ducem în oraş dimineaţa, îi aducem înapoi seara. Să facă un pic de muncă cinstită. Du-te în casă, la raport. Poate ne vedem mai tîrziu.

– Poate, spuse ameţit Hugh, gîndind: ploaie acidă!

Cînd ajunse în casă, una dintre echipele de lucru se întorsese, să înnopteze. Oamenii erau în lanţuri.

– Certificatul e fals, spuse scurt căpitanul Aarons. N-a fost niciodată în infanteria marină. Unde-i acum?

Uluit, sergentul răspunse:

– Cred că la doctor, domnule. Are nişte bube pe faţă.

– Ia-l de acolo şi vîră-l într-o echipă de lucru, ordonă Aarons. Cu excepţia cazului în care doctorul spune că nu-i în stare să sape în moloz.

Muncă avansînd

– Tom, aici Moses. N-ai nimic util?

– Nu, fir-ar să fie! Cînd s-a întrerupt curentul noaptea trecută, am simţit că m-a pocnit cineva cu un ciomag în cap! Nu-i uşor să refac datele, mai ales că mă presezi! La revedere!

Întoarcere acasă

Treptat, simţul adaptării la căile noi, ciudate, ale lumii... Curăţaseră zona şi o declaraseră, oficial, bună de locuit, dar era... atît de goală!

Chiar dacă n-ar fi lipsit de acasă atîta timp, tot era grozav un asemenea noroc! Focul se oprise la un sfert de milă de ei, în clădire nu se trăsese, nici nu se aruncase cu bombe...

Sigur, armata îi mutase într-un motel din afara oraşului, pentru un timp, iar ei lucraseră la ce putuseră. Ea îngrijise bolnavii, chiar dacă nu se simţise prea bine, iar Pete se ocupase cu înregistrarea pierderilor şi a certificatelor de deces, lucruri pe care le învăţase deja în poliţie.

Dar era atît de bizar, atît de bizar! Să ştii că apartamentele de deasupra erau goale, o clădire întreagă, cu treizeci de locuinţe... iar strada, cu maşinile oprite, fără trafic, nici măcar unul ce s-ar fi auzit la distanţă, cu excepţia camioanelor armatei... şi starea ţării! Orice om sănătos mobilizat, fără excepţie: cei loiali în armată, cei neloiali să muncească la curăţatul ruinelor sau la căratul cadavrelor pentru a fi arse. Găseau tot timpul cadavre neîngropate.

Totuşi, acasă... Doar să verifice dacă poate să-l aducă pe Pete aici, diseară. Nu aveau benzină pentru maşină, dar armata efectua patrulări continue, la fel şi poliţia. Chappie Rice, vechiul prieten al lui Pete, urma să aranjeze lucrurile astfel încît să-l ducă la muncă în fiecare zi, apoi să-l aducă acasă. Pînă trecea criza. Va trece vreodată?

Se gîndea atît de profund, încît nu-l văzu.

Ţipă şi se întinse. În spatele divanului, Carl.

Un Carl schimbat, aproape de nerecunoscut. Mult mai în vîrstă. Cu faţa slabă purtînd trăsăturile unei maturităţi premature. Purta un pulover negru, murdar, cu o cartuşieră pe umăr. Îndreptase spre ea o carabină tip sport.

Se uită la ea, apoi la armă şi, brusc, anii suplimentari dispărură. Sări în picioare, aruncă puşca şi se repezi s-o îmbrăţişeze.

– Oh, Carl! Carl, dragule!

Aproape plîngea. Fusese sigură că fratele ei favorit murise.

– Ce faci aici?

– Mă ascund, zise el şi rîse cinic. Tu? Pete e cu tine?

– Nu, am fost instalaţi într-un motel, dar mîine...

Îi explică iute.

– Toate apartamentele goale? Grozav! Atunci o să mă mut în altul.

– Nu, le vor folosi pentru a găzdui oameni ale căror case au ars.

– Rahat! zise el, dezamăgit. Am rămas un ticălos prost!

– Ce?

– Vezi...

Vîrsta îi reveni. Se aşeză lîngă puşcă şi-i mîngîie patul cu degetele.

– Vezi, trebuie să mă ascund, Jeannie... Am omorît un grănicer.

– Oh, Carl, exclamă ea, strîngîndu-şi mîinile cu putere.

– A trebuit. El sau eu. Voiam să trec. Şi nu-i iubesc pe soldăţoi... Am fost în Berkeley, dar a trebuit să fug de acolo.

Cînd am auzit de lucrurile din Denver, m-am gîndit: Isuse, e revoluție, exact la timp, nu trebuie s-o ratez. Înțelegi de ce-am spus că-s un ticălos prost?

Ea dădu din cap, cu figura istovită.

– Cînd am descoperit ce se întîmpla cu-adevărat, nu mai puteam să mă întorc în Berkeley. Am încercat să te găsesc. Îmi scriseseși, am primit scrisoarea în care îmi spuneai că te muți, știam strada, dar uitasem numărul, așa că am căutat pînă am găsit plăcuța de la intrare pe care scria Goddard. N-a fost greu. Doar puține clădiri rămăseseră întregi.

Privi în gol.

– Am crezut că-i revoluție. Cu-adevărat. Crezusem că am pierdut legăturile...

– Și ce-o să faci acum? izbucni în plîns Jeannie.

– Dumnezeu știe! răspunse el, obosit brusc. Nu m-am prezentat la recrutare, am acte false, am ucis un grănicer... A trebuit, Jeannie. M-a făcut negru care-și regulează mama și a scos pistolul. A vrut să mă împuște. Numai că l-am împușcat eu. Cred că va trebui să mă dau la fund, cel puțin pînă anulează legea marțială aici, apoi să încerc să mă strecor în Canada sau în altă parte... Există o organizație pentru treceri ilegale peste graniță...

Ezită un pic.

– Dacă nu mă predă Pete, pînă atunci...

– N-o să facă asta!

– Nu? A făcut parte din poliție. Cred că-s nebun că-ți vorbesc așa... Te-ai măritat cu el. Numai că n-am vorbit de mult cu nimeni...

– Ascultă... Pete lucrează la înregistrarea pierderilor. Are tot felul de formulare oficiale. O să fur unul, în care să se spună că ai fost atins de gazele contra nervilor, că antidotul n-a funcționat corect. Avem zeci de cazuri din astea în fiecare zi. Oameni care-s găsiți rătăcind...

– Aha! făcu Carl, interesat brusc. Și?

– Să pretinzi că ești zăpăcit. Să te porți ca un tîmpit, ca un prost. Te vor băga într-o echipă de muncă, dar... Și ascunde pușca!

– Am auzit, au interzis deținerea de arme. Am găsit o mașină cu un radio care funcționa și am prins un post oficial.

Se ridică și-o îmbrățișă.

– Jeannie dragă, dacă n-ai fi sora mea, te-aș săruta... Cu zece minute în urmă mă gîndeam să mă împușc...

Deodată, luminile se aprinseră. Apoi Carl scoase un strigăt de bucurie și o sărută.

Îl lăsă. I se părea corect. Și se pricepea.

Își revine

– Ticălosul se preface, ca să scape de pedeapsă!

– Nu, domnule Bamberley, vă asigur! E bolnav cu adevărat. Un colaps puternic al rinichilor. Dar răspunde bine la tratament și va fi bun pentru proces în prima săptămînă a lunii următoare. Pregătesc totul chiar acum. Nu vrea să coopereze, nu vrea să-și aleagă un avocat, nimic. Asta-i treaba lui. Cum se simte fiul dumneavoastră?

– El? Dornic să plece. Vrea să locuiască împreună cu ticăloșii ăia! Ce crezi de asta? Apropo!

– Da?

– Să nu-mi mai spui „domnule". Sînt colonelul Bamberley, chiar dacă în rezervă. Și dacă tot veni vorba de asta, de ce nu ești în uniformă?

Echilibrare

... a fost refăcut în seara aceasta, iar unele zone ale orașului vor fi repopulate mîine. Altele, în care focul a fost foarte puternic, vor trebui dărîmate. Comentînd viteza reîntoarcerii la circumstanțe mai mult sau mai puțin normale în Denver, președintele a spus, cităm, va fi o sursă de dezamăgire pentru dușmanii noștri să vadă cît de repede am adus nava statului iar în echilibru. Sfîrșitul citatului. Grupurile de rezistență ale trainiților și militanților negri din centrul orașului și din alte părți ale țării se prăbușesc, cuprinse de foame și frig, precum și din cauza bolilor

obişnuite pretutindeni. Noi cazuri de variolă au fost anunţate în Little Rock şi Charleston, Virginia. Presiunile pentru ca Austin Train să fie adus în faţa judecăţii continuă să crească, pentru că întîrzierea a încurajat suporterii lui, care au scăpat de arestarea în masă a elementelor subversive, să-şi reia activităţile de sabotare şi propagandă. Infestarea cu jigra a fost anunţată azi în Mexic şi Canada. Acum despre vreme. Peste o mare parte din Vest şi Vestul mijlociu au căzut ploi acide, rezultat al acţiunii atmosferice asupra fumului conţinînd sulf şi...

Ultimele ştiri

– Mulţumesc, spuse Peg şoferului camionului.

Călătorise, în ultima parte a drumului, cu o echipă care verifica puritatea apei locale, pentru a se asigura că dispăruse şi ultima urmă de otravă, înainte de reconectarea conductelor. Omul nu-i răspunse, ci strănută.

Arătă autorizaţia paznicului de la poartă şi fu condusă la fostul conac Bamberley. Guvernul acordase o mulţime de privilegii presei. Propagandiştii străini făceau mult caz de folosirea prizonierilor în lanţuri, în Denver şi regiunea înconjurătoare, iar ea trebuia să scrie un articol obiectiv despre situaţia reală. Tehnica obişnuită, aceea pe care o folosiseră cînd îi permiseseră lui Train să apară în mod regulat la TV şi la comitetele guvernamentale consultative, aceea pe care doriseră s-o folosească şi în cazul lui Lucas Quarrey.

Ceruse însărcinarea doar pentru a căpăta un permis de călătorie. După oprirea de aici, era decisă să se ducă în California, legal sau ilegal. Îl duseseră pe Austin acolo pentru că Bamberley refuzase să vină cu copilul la New York.

Oricum, acolo îl ţineau captiv.

Un grup de prizonieri mergeau în sens opus, de-a lungul şoselei, în timp ce se apropia de casă. Spre uimirea ei, îl recunoscu pe ultimul din şir. Hugh. Hugh Pettingill! Schimbat groaznic – cu obrajii şi buzele acooperite de cruste, cu expresia vlăguită a unui imbecil. Dar era Hugh.

Îl strigă, iar el se întoarse. Lumina recunoaşterii se aprinse în ochii lui. Se opri, lanţul se întinse, omul din faţă înjură. Paznicul se întoarse şi, pentru o clipă, Peg se gîndi, îngrozită, că Hugh va spune: „Nu ne-am cunoscut în tabăra trainiţilor?"

Dacă paznicul ar fi ştiut că-i simpatiza, chiar parţial, pe trainiţi, ar fi însemnat sfîrşitul ei. Nu bănuise, pînă în urmă cu cîteva zile, de ce rămăsese în libertate, şi nu avea prea multă încredere în motive.

Datora acest lucru Petronellei Page.

Căţeaua aspră, care pusese la stîlpul infamiei sute de oameni mai buni ca ea, în emisiunea pe care o realiza, fusese impresionată de învăţătura lui Austin. Poate era singura credincioasă adevărată în acel moment, poate că va rămîne singura. Dar folosise relaţiile pe care le avea, datorate emisiunii, pentru a-i obţine facilităţi lui Peg.

O sunase şi-i ceruse lui Peg s-o viziteze la birou. Peg se supusese, fără chef. Îi arătase o copie a mandatului de arestare emis pe numele Margaret Mankiewicz.

– A fost anulat, îi spusese Petronella.

– Cum?

(Peg îşi amintea că-şi înfipsese unghiile în palme, cînd întrebase.)

– Cine crezi că are banda pe care a înregistrat-o Austin, pentru cazul în care va fi împiedicat să apară în emisiune?

– Ce?

Un zîmbet uşor.

– Da, un lucru de care ai uitat. Înainte să se gîndească altcineva s-o ceară din seif, pusesem deja mîna pe ea.

Se priviseră, verificîndu-şi aspectul neglijent: cîteva unghii rupte, cu lacul scorojit de vreo jumătate de lună. Purtau pulover şi pantaloni vechi, dar asta era moda momentului – sîntem în război, deci umblăm în haine vechi, pentru a arăta că ne pasă.

– E îngrozitoare. Am privit-o de zeci de ori. Am copiat-o. Acasă. Am echipament electronic bun. Se află pe mîini bune. Dacă mi se întîmplă ceva, va fi folosită. Pentru moment, trainiţii n-au fost învinşi, ci doar ţinuţi în şah.

Peg îşi ieşise din fire.

– De ce n-ai dat banda în emisiune? De ce n-ai publicat textul?

– Pentru că Austin este încă printre noi. Şi cred că are un motiv pentru ceea ce face, deşi nu mi-l pot imagina. Totuşi... am încredere în omul ăsta. La fel ca şi tine, presupun.

Pentru că Peg nu-i răspunsese, ridicase capul.

– Nu-i aşa? întrebase ea.

– El... el a avut, cîndva, o prăbuşire psihică. Aş fi vrut să-i vorbesc. Mi-e teamă că-l vor face să înnebunească. Pentru totdeauna!

– Ştii, după ancheta privind incidentele de la uzina hidroponică Bamberley, am avut în emisiune unii dintre tineri. Toţi au spus că nebunia e singura cale de a rezista. Poate că au dreptate...

Dar acum greşise. Libertatea e un lucru prea important, ca să te joci cu el. Printr-un miracol, Hugh îşi dădu seama. Figura îi redeveni indiferentă.

– M-am împiedicat, îi spuse paznicului, care conduse echipa mai departe.

– Deci, îşi încheie Peg explicaţia către colonelul Saddler, care-i menţionase de trei ori că era furios că fusese adus înapoi în Statele Unite, tocmai cînd îi făcea bucăţi pe tupamaroşii din Honduras, cred că, dacă aş putea discuta cu cîţiva dintre aceşti... lucrători...

– Alege-i pe care-ţi plac, mîrîi colonelul, apoi strănută, îşi ceru scuze şi-şi relua discursul.

(O mulţime de oameni strănutau azi... Peg spera să nu aibă iar probleme cu sinuzita.)

– O să-i găseşti aroganţi, teribil de aroganţi! N-are importanţă pe care-l alegi. O să descoperi că-i un element subversiv, sau un trădător, sau protupamaros, sau un nesupus la încorporare... E o minciună absolută că am arestat civili nevinovaţi. Sînt oameni care, la vreme de nevoie, au refuzat să răspundă chemării patriei.

Astfel reuşi Peg să discute cu Hugh, în seara aceea, într-o siguranţă relativă.

– Îmi pare rău, spuse Hugh, cu voce joasă. Aproape că te-am dat de gol. Capul mi-e plin de chestii caraghioase, din cînd în cînd. Am băut nişte apă, pe drum, cînd am venit aici. Probabil că avea otravă în ea. Tu eşti, nu? întrebă el, ezitînd. Adică nu te confund cu altcineva? E greu să-ţi păstrezi judecata... Eşti prietena individului acela, Decimus?

Peg dădu din cap. O durea sufletul. Cînd îl cunoscuse pe Hugh, nu-l plăcuse. Dar acum se afla în condiţii mizerabile, tremura, vorbea de parcă se temea să gîndească.

– Ştiu pe cineva care i-a fost prieten, zise Hugh, cu ochii strălucind. Carl. L-ai întîlnit. Lucra la Bamberley Hidroponics. Îl cunoştea pe Decimus. Îl plăcea. Poate aş fi făcut la fel, dacă l-aş fi întîlnit. Carl îi făcuse, odată, un cadou. Hrană... Luată de la uzină. Lucra la ambalare sau la încărcare, ceva de genul ăsta...

– Spui că i-a dat lui Decimus hrană de la uzină? întrebă încet Peg.

– Nu mă asculţi! Abia ţi-am povestit! Un cadou de Crăciun. Ţi-l aminteşti pe Carl? L-ai văzut? Aş vrea să ştiu unde e. Îl iubesc pe Carl. Sper să fie bine...

Începu să bată în genunchi cu degetele, în timp ce vocea îi scădea.

– Prietenul tău Carl, repetă Peg, simţind că i se pune un nod în gît, i-a dat lui Decimus hrană de la uzină, drept cadou de Crăciun?

– Isuse, nu asculţi deloc ce-ţi spun! zise Hugh şi plecă.

– O, Doamne! şopti Peg. O, Doamne!

NOIEMBRIE

Cele necesare trebuie sărate?

Un chimist, dintr-o corporație celebră,
A reușit, după decenii de cercetări,
Să izoleze principiul activ din ocean.

Se spera că va fi folosit imediat
Ca aditiv sănătos pentru păstrarea hranei
Și a gustului ei natural.

Din nefericire, s-a aflat
Că o soluție de numai trei la sută
Provoca deshidratare, delir și moarte.

«Tatăl nostru care ești în Washington», 1978

Alias

Folosise numele atîta timp, încît ajunsese să gîndească despre el ca „Ossie", dar nu voia ca lucrul pe care-l făcea acum să fie atribuit canaliei care se lăsase arestată – și mai rău, urma să fie să fie judecată! – de lacheii guvernului pe care nu putuse să-l răstoarnă.

De aceea, își puse în buzunar o bucată de hîrtie pe care scrise: „Sînt Bennett Crowther". Și fotografia lui. Nu se aștepta s-o mai ducă mult. Sperase să cadă în luptă. Acum abia putea să meargă, să vadă, să respire. Se zicea că-i un soi nou de gripă. Ucidea oamenii în China și Japonia, iar acum apăruse și pe Coasta de vest. Dar știrile din Honduras erau bune, tupamaroșii cuceriseră San Pedro Sula și se îndreptau spre nord, iar primul lor decret în calitate de conducători *de*

facto constase în naționalizarea tuturor industriilor generatoare de noxe sau fum. Va dura un timp pînă va fi aplicat, cu foametea asta, dar...

Plasă ultima bombă tușind și strănutînd. Avea temperatura 103 grade Fahrenheit, dar un revoluționar nu se poate duce la spital, un revoluționar e un solitar, dacă-i nevoie moare singur, ca un lup rănit. Degetele îi tremurau atît de tare, că abia reuși să regleze timpul. Abia vedea ecranul.

Dacă va exploda cîndva, a doua zi diminieață, el făcuse ce avea de făcut.

Părăsi toaleta, părăsi clădirea, se duse acasă și nu mai ieși niciodată.

Mai există încă speranță

Gărzi înarmate în sala de judecată. Cîțiva trainiți incredibil de nebuni fîlfîiseră mai devreme un steag cu craniul și oasele încrucișate, fuseseră arestați și duși de-acolo, dar mulțimea rămăsese liniștită. Pe stradă se aflau două sute de oameni din Garda Națională, iar pe coridoare și în sală cincizeci de polițiști înarmați. Liniștea putea fi iluzorie. Sabotajele nu încetaseră. În fiecare oraș din țară, cu peste două sute de mii de locuitori, aveau loc tot felul de incidente, iar oamenii erau speriați. Și flămînzi. Începuseră primele procese pentru răzmerițe din cauza hranei și pentru încălcarea legilor rațiilor.

Dar trainiții, în general – sau oamenii care se considerau astfel, adică majoritatea tinerilor inteligenți și unii oameni mai în vîrstă – erau zăpăciți, derutați, nu știau ce să facă. După incredibila gafă a președintelui, din comunicatul stării de război, oamenii se așteptau la o cerere imediată de retragere a acuzației, pe baza faptului că Train nu putea fi judecat de un juriu imparțial. Alt val de demonstrații și răscoale izbucnise, ca un strigăt de bucurie... și fusese înăbușit. Fără nici o informație de la Train, oamenii care-și închipuiseră că-și găsiseră un conducător începură să se întrebe dacă nu fusese implicat cu-adevărat în răpirea fiului lui Bamberley. Cei mai optimiști începură să spună că-i mort, înfometat sau îi fusese spălat creierul, pentru a fi făcut să-și mărturisească vinovăția. Doar

cei mai pesimişti priveau spre cerul acoperit de nori, ca de obicei, priveau ploaia ce rodea hainele, cărămizile, cimentul, şi se lăsau cuprinşi de disperare.

Sala de judecată era plină de reflectoarele televiziunii. Transmiteau cazul în direct, în toată ţara. Un asemenea lucru avusese loc cu ani în urmă, în Denver, dar cazul Watkins fusese înregistrat şi prelucrat pentru difuzare. Cel actual fusese pregătit ca o audiere a armatei sau a lui McCarthy, dar mai riguros. Urma să aibă o audienţă colosală, cu toate că procesul se desfăşura în timpul zilei. Nu era cazul ca reţelele de televiziune să transmită filme vechi sau reluări ale spectacolelor de divertisment, cînd naţiunea se afla pe picior de război. (Se spunea intenţionat „pe picior de război". Pentru că nu exista nici un duşman în care să se arunce cu bombe atomice.)

Mai mult, reţelele de televiziune fuseseră încîntate să facă economii. Unii dintre sponsorii mai puternici trebuiseră să-şi retragă sprijinul. Cine mai construia automobile, în asemenea momente? Cine mai vindea asigurări?

Ţara, ca să spunem astfel, lenevea. Fabricile fuseseră închise, fie din cauza sabotajelor, fie pentru că erau neproductive. Bărbaţii apţi fuseseră mobilizaţi. Iar milioane şi milioane de femei stăteau acasă, fără să meargă după cumpărături sau la prietene, din cauza raţiilor şi a economiei de combustibil. Benzina se dădea numai pe bază de aprobări. La fiecare colţ de stradă se afla un poliţist sau un om din Garda Naţională, înarmat, gata să verifice oricînd actele. Din aceste motive se afla televiziunea acolo, iar „în interesul naţiunii", principalele reţele urmau să se bucure de toate facilităţile.

Numărul telespectatorilor urma să fie fantastic.

Grozav, gîndi Roland Bamberley, în timp ce-şi tîra fiul păzit de paznici înarmaţi, care-i croiau drum printre ziariştii din sala de judecată. Îl vor pune la stîlpul infamiei pe ticălos, aşa cum merită. Chiar şi preşedintele se uită la TV.

Strănută şi se scuză faţă de Hector, sperînd că masca oprise microbii.

Grozav, îşi spuse Peg, luînd loc între reporteri, frecîndu-şi braţul în care i se făcuse injecţia obligatorie. Împotriva gripei, spusese medicul de la uşă, dar să n-aveţi prea multă încredere în ea, abia a intrat în fabricaţie.

Reuşise să-l vadă pe Austin. Doar cîteva minute. Şi nu se mai temea că-i nebun.

Nu ştia ce bombă pregătea. Dar se convinsese că motivul pentru care refuzase să coopereze, să ceară ieşirea pe cauţiune, să angajeze un avocat, fusese unul serios. Îi scăpase o informaţie, cînd îi povestise ce aflase despre Decimus. Zîmbise obosit şi-i spusese că în închisoare nu se expunea unor asemenea riscuri. Asta fusese tot. Dar suficient.

Nu i se întîmplase înainte, dar acum îi trecuse prin minte că, poate, lucrurile mergeau pe calea pe care-o dorea el, pe calea cea bună. Şi, dacă era aşa, se afla mai în siguranţă în puşcărie decît afară.

Va afla curînd despre ce-i vorba. Şi întreaga lume. Dacă Zena ar fi aici! Şi Felice! Dar Felice era prea bolnavă, iar Zena în puşcărie... ca văduvă a unui trainit celebru.

Un lucru ce trebuia cunoscut, cînd vor fi dărîmate închisorile...

Judecătorul se aşeză, încercînd să nu se uite la camerele de luat vederi, ştiind că el va fi vedeta spectacolului. Privi curtea: procurorul (dădu din cap), avocatul desemnat din oficiu să-l apere pe Train, care-şi ura clientul oricum şi ajunsese să-l deteste şi mai mult, din cauza încăpăţînării de a nu coopera, presa, comentatorii TV murmurînd în microfoanele lor, juraţii potenţiali...

– Totul e în ordine? îl întrebă pe grefier. Atunci, aduceţi arestatul!

Se aşeză blînd în boxă, în mijlocul gălăgiei produse de oamenii care se ridicaseră ca să-l vadă.

– Cine-i ăsta? îl întrebă Hector Bamberley pe tatăl lui.

– Ce vrei să spui?

Procurorul se întoarse:

– Ce-a zis Hector? Nu am înțeles.

Judecătorul, pregătit să înceapă procesul, observă discuția și se încruntă, dezaprobator. Camerele TV erau ațintite asupra lui Hector și a tatălui său, în timp ce altele fuseseră îndreptate spre Austin. Judecătorul tuși, să atragă atenția asupra lui, lucru prostesc, pentru că trecură treizeci de secunde înainte de a fi în stare să vorbească iar limpede. Între timp, Austin spusese, cu o voce clară, bine captată de microfoane:

– Domnule judecător, dacă acela este Hector Bamberley, poate îl întrebați dacă m-a văzut vreodată pînă acum. Numele meu este, bineînțeles, Austin Train.

Cineva, din spatele sălii, huidui. Gîfîind, judecătorul spuse:

– Liniște! Să fie clar de la început: nu voi tolera nici o întrerupere a acestui proces!

– Ăsta nu-i Austin Train, strigă Hector, gata să plîngă. Nu l-am văzut în viața mea!

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi Peg chicoti, în mod deliberat. Foarte puternic. Fu imitată imediat de alții.

– Liniște! se răsti judecătorul.

Peg fu privită din toate părțile, iar unul dintre ușierii înarmați se îndreptă amenințător spre ea. Se potoli.

– Tinere, zise judecătorul, pe un ton părintesc, îmi dau seama că acest proces reprezintă o încercare grea pentru tine, după toate cele prin care ai trecut, dar te asigur că rîndul tău de a vorbi...

– Nu vreau să tac!

Nu către judecător, către tatăl lui, care încerca să-l țină pe scaun. Se ridică în picioare și continuă:

– Domnule, ăsta nu seamănă de loc cu omul care m-a răpit. Acela era mai gras, cu mult păr, cu dinții cafenii, fără ochelari, tot timpul murdar...

– Dar ai spus că ai fost răpit de Austin Train! răcni tatăl lui.

– Nu-i ăsta! țipă Hector.

Judecătorul părea gata să leșine. O cameră bîzîi spre el. Închise ochii. Își reveni în acompaniamentul comentariilor, al

tusetelor şi strănuturilor, atît de obişnuite în orice loc public încît ar fi părut ciudat să înceteze. Spuse:

– Să înţeleg că băiatul n-a fost confruntat niciodată cu acuzatul?

O consultare grăbită.

– Domnule judecător, solicităm o întrerupere!

– Se respinge, spuse judecătorul, fără să ezite. Acesta-i cel mai extraordinar, cel mai ridicol caz de confuzie pe care l-am întîlnit în douăzeci de ani! Aştept răspunsul la întrebarea mea!

Toţi se uitară la cei doi Bamberley. În cele din urmă, Roland se ridică, foarte greoi, ca un bătrîn.

– Domnule judecător, datorită situaţiei fiului meu – abia şi-a revenit de pe urma tuturor bolilor dezgustătoare pe care le-a avut...

– Înţeleg, spuse judecătorul. Eu înţeleg. Cine-i responsabil de această manifestare incredibilă de incompetenţă?

– Domnule judecător, zise procurorul, părînd ameţit, de parcă-i căzuse cerul în cap, a identificat fotografia lui Train...

– Am zis da, ca să înceteze să mă bată la cap, strigă Hector. Erau mai răi ca aceia care m-au răpit, aşa m-au chinuit!

De data asta, sala de judecată fierbea. Vocea băiatului abia se auzise. Peg se legăna în scaunul ei, încîntată. Ruşine ei că bănuise că Austin e nebun! Ridicaseră stîlpul infamiei pentru ei înşişi!

– Linişte! strigă judecătorul, lovind cu ciocanul, iar zgomotul se potoli, încetul cu încetul.

Evident, toţi cei prezenţi doreau o explicaţie, la fel de mult cum o dorea şi el.

– Trebuie să înţeleg, continuă judecătorul, cînd avu posibilitatea, că tu, Hector, l-ai identificat pe acest bărbat după fotografie?

– Da, mi-au tot arătat fotografii, veni răspunsul ursuz. Mi-au spus că purta perucă. Mi-au spus că lucra ca gunoier,

de aceea era murdar. Aşa că, pînă la urmă, am spus da, da, da, numai să mă lase în pace!

Se aşeză şi-şi îngropă faţa în mîini. Lîngă el, tatăl lui stătea ţeapăn şi palid, ca o statuie din marmură.

– Domnule judecător, spuse deodată Austin.

Judecătorul se întoarse, arătînd atît de uluit încît ar fi acceptat ajutor din partea oricui.

– Ce-i?

Peg strînse pumnii, pentru că, dacă nu se stăpînea, se temea că ar fi ţipat ca un adolescent la un concert al formaţiei Body English. Fusese un... un sunet în acele două cuvinte. Un timbru asemănător celui avut cînd o convertise pe Petronella Page. Va profita de şansa de a vorbi în faţa milioanelor ce-l urmăreau?

– Domnule judecător, presupun că doriţi o explicaţie a felului în care s-a produs această situaţie ridicolă!

– Într-adevăr, vreau o explicaţie! răcni judecătorul. Şi cu siguranţă pot s-o obţin de la tine! Ai stat în puşcărie, ţinîndu-ţi gura, cînd cu un singur cuvînt ai fi putut să ne salvezi de... de această farsă! Dar să fii scurt! adăugă el.

– Voi încerca. Deci, pe scurt... Deşi acuzatorii mei ştiau că există vreo două sute de persoane care au adoptat numele meu, au fost atît de grăbiţi să mă crucifice, încît au ignorat faptul şi au fost suficient de proşti să nu se ostenească să mă arate lui Hector.

– Train! strigă judecătorul, gata să explodeze. Tăcere! Aici e un tribunal, nu un for pentru pălăvrăgelile tale trădătoare!

– Am tăcut chiar cînd preşedintele m-a condamnat dinainte! răcni Austin. Rămîne ca americanii să decidă ce dreptate mi se face de un judecător care mă acuză de trădare – lucru pentru care nu-s judecat aici!

– Arde-i! strigă Peg, descoperind, spre surpriza ei, că sărise de pe scaun şi dădea din mîini, cu toate că un bărbat înarmat îi cerea să se aşeze.

Se supuse, destul de mulţumită. Acum el conducea discuţia. Dacă îl întrerupeau acum, milioane şi milioane de oameni s-ar fi întrebat de ce şi s-ar fi pregătit să acţioneze.

Şi judecătorul ştia asta. Se albise la faţă, iar gura i se mişca de parcă ar fi fost gata să vomite. Brusc, fără nici un avertisment, părăsi scaunul şi fugi din cameră. Se vedea că-i tulburat după felul în care mergea.

Austin aşteptă, cu mîinile pe marginea boxei. În cele din urmă, spuse în microfonul de lîngă el:

– Cred că multă lume ar vrea să audă ce am de spus, chiar dacă judecătorul e speriat.

– Oh, te iubesc, te iubesc! şopti Peg.

Simţea că-i curg lacrimile pe obraji. Fusese cel mai teatral, cel mai spectaculos gest pe care-l văzuse vreodată: modul în care acţiona Petronella Page amplificat la puterea a zecea. Încercă să strige: „Da, continuă", dar vocea i se pierduse undeva, în adîncul gîtului. Nu avea importanţă. În compensaţie, strigau alţi cincizeci.

– Mulţumesc, prieteni bolnavi, spuse Austin, cînd camerele se apropiară de el. Otrăviţi, bolnavi, pe cale de a fi înfometaţi. Nu, nu glumesc. Aş dori. În primul rînd n-am glumit cînd am spus că oamenii care m-au adus în faţa judecăţii sînt proşti.

Acesta-i lucrul cel mai rău pe care l-au făcut: ne-au afectat inteligenţa. Şi-i o consolare măruntă că acum îşi fac şi lor acelaşi lucru.

Acuzaţiile că inteligenţa oamenilor din această ţară a fost subminată de poluare sînt adevărate – dacă n-ar fi, credeţi că aş fi aici, omul nepotrivit, omul care nu l-a răpit pe Hector Bamberley? Cine ar fi fost atît de caraghios?

Se auziră rîsete. Nervoase, rîsete de alungat fantomele.

– Din cauza asta, zise el îndreptîndu-se, trebuie, cu orice preţ plătit de mine, de oricine, cu orice preţ, dacă rasa umană vrea să supravieţuiască, trebuie oprit exportul forţat al modului de viaţă inventat de aceşti proşti!

Vocea lui deveni un răcnet:

– Planeta Pămînt nu poate îngădui acest lucru!

I-a avut, gîndi Peg. N-am crezut niciodată că o s-o facă. Dar a făcut-o. Isuse, cameramanul ăsta! Tremură, tremură din cap pînă în picioare! Într-o clipă va începe să plîngă, cum a făcut Petronella!

– Felul nostru de viaţă, spuse Austin, revenind la un ton de conversaţie. Da... Vă daţi seama că ne aflăm sub legea marţială? S-a susţinut că ne aflăm în război, că la Denver am suferit un atac chimic ticălos. De fapt, substanţa care a provocat Nebunia din Denver este un gaz psihotomimetic militar, bazat pe cornul-de-secară, cunoscut de armata SUA sub codul „BW". A fost fabricat la o bază experimentală de la Fort Detrick, Maryland, între 1959 şi 1963, şi depozitat în arsenalul Rocky Mountain pînă anul trecut. Apoi a fost depus în bidoane de oţel, într-o mină de argint părăsită. Sînteţi curioşi să aflaţi ce s-a întîmplat cu el?

Rînji deodată, făcînd ca ţeasta lui cheală să semene cu craniul unuia dintre simbolurile trainite care – pentru scurt timp – fuseseră vîndute pentru a fi atîrnate la porţi, făcute din plastic sterilizat.

– Cu puţin înainte de Crăciunul trecut, unul dintre cutremurele frecvente în zonă a sfărîmat primul dintre bidoane. Conţinutul lui s-a scurs în stratul de apă freatică din care se aprovizionau fîntînile fabricii Bamberley Hydroponics. Din cîte am aflat, doar un singur cetăţean american a murit în urma acelei contaminări, prietenul meu Decimus Jones. Aflînd că vrea să facă o călătorie în California, o cunoştinţă a sa i-a făcut cadou nişte Nutripon furat din uzină. Din acelaşi stoc

care a fost trimis la Noshri şi San Pablo. Decimus a înnebunit şi a murit.

Acum ştiţi cine a declanşat războiul din Honduras.

Peg auzi, foarte distinct, mai mulţi oameni exclamînd:

– Deci asta s-a întîmplat!

– Mai tîrziu au avut loc alte cutremure. Au spart nu unul, ci o mulţime de bidoane conţinînd BW. Acum înţelegeţi ce-i cu Denver şi Nebunia. Ştiţi de ce mîncaţi raţii reduse, de ce vă e interzis să călătoriţi liber, de ce riscaţi să fiţi opriţi şi percheziţionaţi de orice soldat căruia nu-i place mutra voastră. Alt lucru pe care trebuie să-l cunoaşteţi se referă la *jigras*. N-au fost făcuţi rezistenţi la insecticide în mod deliberat, pentru a fi folosiţi împotriva noastră. Au învăţat doar tehnica adaptării biologice. N-aţi avut necazuri cu puricii? Păduchii? Gîndacii? Ţînţarii?

Roland Bamberley rămăsese tăcut, îşi dădu brusc seama Peg, deşi ar fi trebuit să fie în picioare, ţipînd. De ce? Se uită la el şi văzu că avea figura rigidă, ochii închişi, că-şi strîngea mîna dreaptă.

Dar nimeni nu făcea vreo mişcare să-l ajute, deşi se vedea că suferă, că aproape leşinase. Ce păţise?

Apoi uită de el. Austin vorbea din nou.

– Aş fi putut spune multe din aceste lucruri cu luni în urmă, cu excepţia poveştii despre Decimus. Şi am vrut s-o fac. În emisiunea lui Page, după cum vă amintiţi. Dar cînd mi-am dat seama ce urma să mi se întîmple, am decis că-i mai bine să aştept. A mai rămas de spus un singur lucru.

Cînd aţi stat la soare ultima oară, prieteni? Cînd aţi îndrăznit să beţi dintr-un izvor? Cînd aţi riscat ultima dată să culegeţi un fruct chiar din pom şi să-l mîncaţi? Cît v-a costat medicul, anul trecut? Cîţi dintre voi trăiţi în oraşe în care nu trebuie să purtaţi măşti de gaze? Cîţi dintre voi v-aţi petrecut vacanţa la munte, pentru că marea e acoperită de gunoaie? Cîţi dintre voi nu suferă chiar acum de o durere minoră, deran-

jantă – dureri intestinale, dureri de cap, guturai sau, precum domnul Bamberley, arătă el, sugrumarea acută a unei artere importante? Cineva să aibă grijă de dînsul, vă rog! Are nevoie imediată de un vasodilatator bun.

Uluit, medicul de la ușa sălii de judecată, cel care făcuse injecții ziariștilor, alese seringa potrivită din trusă și se grăbi să-i dea ascultare. Urmă o izbucnire spontană de aplauze, dar Austin făcu semn să înceteze.

– Își va reveni, dar mă tem că nu va trăi foarte mult. Nici unul dintre noi n-o va face. Nu din cauză că vom fi împușcați, deși e posibil, ci pentru că speranța noastră de viață scade. Cu zece ani în urmă ne aflam pe locul treizeci și doi – ciudat, cea mai bogată țară din lume avea doar a treizeci și doua speranță de viață – dar acum ne aflăm pe locul treizeci și șapte, și coborîm în continuare... Totuși există speranță pentru om!

Hai, își zise Peg! Hai! Dă-i drumul! Își aminti: „Cred că pot salva lumea!“

Avusese dreptate în privința cameramanului. Obrajii lui erau uzi.

– După cum știți, în Europa au ucis Mediterana, așa cum am făcut noi cu Marile Lacuri. Sînt pe cale să ucidă Baltica, cu ajutorul Rusiei, care aproape a ucis Caspica. Acest organism viu, pe care-l numim Mama Terra, nu poate suporta mult timp acest tratament – cu pîntecul chinuit, cu arterele strîmtate, cu plămînii sufocați... Care va fi rezultatul inevitabil? Această schimbare socială pe care toți doresc s-o răspîndească – acest cancer al nostru trebuie uitat! Da, există speranță! Cînd refugiații înfometați asediază frontierele, armatele nu trebuie irosite pentru a propaga cancerul mai departe! Trebuie chemate acasă – și a noastră la fel!

Din nou, vocea lui atinse acel ton ce impunea o atenție totală.

– Țineți-o aici! Pentru numele lui Dumnezeu, dacă voi credeți în El, pentru binele Omului, țineți-o aici! Dacă-i prea tîrziu pentru noi, poate nu-i prea tîrziu pentru restul planetei!

Datorăm acest lucru celor ce ne vor urma, ca să nu mai existe alt deşert Mekong! Să nu mai fie alt deşert de praf Oklahoma! Să nu mai fie nici o altă Mare Moartă! Vă rog, vă implor să facem un jurămînt solemn: deşi copiii voştri vor fi deformaţi, înceţi la minte, înceţi la vorbire, să rămînă undeva, suficient de mult timp, un loc în care copiii să crească sănătoşi, cu mintea întreagă, inteligenţi! Juraţi! Făgăduiţi! Angajaţi-vă ca speciile pe care aproape le-am... Da?

Se uită la cameraman, cel cu obrajii plini de lacrimi, care-şi ştergea nasul.

– Îmi pare rău, domnule Train, dar avem probleme, arătă el spre căştile pe care le purta. Preşedintele a dat ordin să fiţi întrerupt!

Urmă o tăcere totală. Austin păru o păpuşă umflată, căruia cineva îi găsise ventilul ce lăsa aerul să iasă. Arăta mai scund cînd se întoarse într-o parte. Doar cîţiva îl auziră şoptind:

– Ei bine, am încercat...

– Nu trebuie să te opreşti! se auzi Peg ţipînd, după ce sărise în picioare. Tu...

Zidul din spatele lui se încovoie, iar tavanul se lăsă pe capul lui, cu toată greutatea grinzii de beton. Apoi acoperişul începu să cadă peste toţi, într-un şuvoi de moloz.

Ultima bombă a lui Ossie funcţionase bine.

Înarmare

– Uite, dragă! Cum îţi place? spuse Pete, mîndru.

Jeannie bătu din palme şi gîfîi:

– Iubitule! Întotdeauna mi-am dorit unul! Un cuptor cu microunde! Cum ai reuşit să faci rost?

Ştia de ce întreabă. Bunurile de orice fel deveniseră rare în ultimul timp. În parte, din cauza lipsei mijloacelor de transport. Camioanele erau rezervate pentru lucruri importante, în

special mîncare, şi formau convoaie ce mergeau din oraş în oraş, sub paza armatei. Dar şi pentru că oamenii îşi părăsiseră slujbele, emigrînd din oraşe, ca un nou val al lucrătorilor din Oklahoma. Văzuseră ce se întîmplase în Denver. Dacă aceeaşi soartă o vor avea şi New York, Los Angeles sau Chicago...

Se vorbea de fermieri care-i aşteptau pe potenţialii colonişti cu armele. Bineînţeles, asemenea lucruri nu apăreau în ziare sau la TV.

– Era disponibil, rînji Pete.

– Vrei să spui că l-ai furat? spuse Carl, din uşă. Un fost poliţist! Cine o să-i păzească pe paznici?

– Nu l-am furat! se răsti Pete.

Cumnatul i se părea imposibil de suportat. După discursul acela nebunesc de la TV părea a-l crede pe Austin Train un fel de Dumnezeu. La fel credeau şi alţii. Asta îl făcea pe Pete nervos. Clădirea secţiei în care lucrase aproape tot anul trecut fusese bombardată, iar sergentul Chain, fostul lui şef, murise. Auzise o rafală de împuşcături doar la cîteva blocuri distanţă, cînd se întorsese acasă în seara aceea. Probabil vreun spărgător oprit cînd voia să fugă. Întregul oraş arăta ca o fabrică al cărui proprietar dăduse faliment fără de veste: o carcasă goală, lipsită de lucrătorii care stăteau la poartă, furioşi.

– Atunci, cum l-ai obţinut? îl sîcîi Carl.

Pete respiră adînc.

– L-am luat din depozitul acela mare, din Arvada. Propietarul a fost ucis. Văduva a spus oamenilor să ia ce vor.

– Furt cu permisiune, deci!

– Nu! Armata a supravegheat totul, am primit un certificat...

– Încetaţi să vă certaţi! ordonă Jeannie. Nu-mi stricaţi bucuria. E ceva ce mi-am dorit de mult, Carl, şi nu-mi pasă cum l-am obţinut!

Carl oftă şi se întoarse să plece. După un moment, Pete îl strigă:

– Nu vrei o bere, Carl? Am reuşit să fac rost de şase bucăţi. Sînt în frigider!

– Aaa... da, vreau. Mulţumesc. Să-ţi aduc una în sufragerie?

Era greu să faci pe prostul, ca urmare a BW, cînd în cele din urmă, sosise revoluţia! Poate nu REVOLUŢIA, cu litere mari, dar posibilitatea de a face o revoluţie. Niciodată nu fuseseră atît de mulţi oameni furioşi împotriva sistemului şi care i se împotriveau.

Era ţintuit aici, pînă se va ivi posibilitatea de a se strecura prin cordonul din jurul oraşului şi de a trece în ilegalitate. Din cauza forţelor masive adunate în Denver, pentru a face curăţenie după Nebunie, acesta era cel mai controlat oraş din ţară. Ce loc în care să fii obligat să stai! Nu-l plăcea pe Pete pentru că fusese în poliţie, şi-i era frică de Jeannie pentru că-i mărturisise că-l omorîse pe grănicer.

Cum puteau fi cei doi atît de orbi? Acceptau că Nebunia fusese provocată de gazele otrăvitoare, dar pentru că lucrul fusese explicat de Train erau dispuşi să susţină că „nu fusese mîna guvernului“. Doreau întoarcerea timpului înapoi, cum fusese înainte de evenimente, doreau ca guvernul să recîştige controlul chiar dacă minţea, înşela şi omora oameni!

Dacă erau în stare de-o asemenea stupiditate şi docilitate, ar fi fost în stare, la fel de bine, să-l denunţe...

– Ai nimerit bine ziua să mi-l aduci, spuse Jeannie, mîngîind latura strălucitoare a cuptorului. Mama mi-a dat un pui. Nu staţi prea mult la bere. Cu o asemenea minune, masa-i gata într-un minut!

Carl se strîmbă, dezgustat, în timp ce scoase cutiile cu bere şi le duse în camera alăturată, unde se afla Pete. Se aşeză şi zise:

– Ai văzut soarele?

– Încetează! se răsti Pete. Am mai auzit asta! Lucrurile se întorc la normal. Avem iar apă, dimineaţa şi seara. Avem curent, chiar dacă nu avem gaze. Da, ne întoarcem la normal!

– Ai perfectă dreptate, recunoscu cinstit Carl. Asta va fi „normal“ de acum încolo. Situaţia în care sîntem. Lege marţială. Restricţii de călătorie. Interzicerea protestelor.

jumătate de țară distrusă de explozii. Asta e viitorul, dacă nu-l schimbăm. Şi ce fel de viață va duce nepotul meu?

– Copilul va fi bine, insistă Pete. Doctorul McNeil spune că se va naşte normal, primim rații speciale pentru Jeannie pentru că-i însărcinată...

– Şi eşti fericit? explodă Carl. Eşti fericit că nu va avea voie să se mute dintr-un oraş în altul, cînd vrea, dacă nu are aprobarea poliției? Asta-i felul de libertate pe care o să-l avem, dacă n-o s-o recucerim pe cea pe care am avut-o!

– Cred că tu te opui libertății, oftă Pete. Mai puțin libertății de a face ce vrei, unde vrei. Vei da voie cuiva să construiască o fabrică? Unde?

– În orice loc în care nu va murdări viețile altora. Dar de ce avem atîtea fabrici? De ce nu putem avea un automobil care să dureze jumătate din viața ta? De ce...

– Hei, voi doi! strigă Jeannie din bucătărie, întrerupînd cîntecul pe care-l fredona. Vreau o seară plăcută, fericită!

– Bine, răspunse Carl, şi continuă pe un ton mai scăzut. Mă supără următorul lucru şi, slavă Domnului, nu sînt singurul: se află încă aici! Cei care ne-au acoperit soarele, care l-au arestat pe Train pentru o vină pe care n-o avea, care au fabricat gazul acela otrăvitor. Iar cînd lucrurile vor deveni prea rele, se vor muta în Noua Zeelandă. Îşi pot permite. Eu şi tu, nu. Asta trebuie să înțelegi!

– Indiferent dacă ai dreptate în privința gazului, mîrîi Pete, chiar Train a spus că a fost un accident. Un cutremur.

– Şi un cutremur în Denver e ceva întîmplător? Mama mi-a spus că nu era nici unul în zonă, cînd eram copil. Toate resturile otrăvite pe care le-au aruncat în vechile galerii de mină au făcut ca rocile să alunece sub munți. Nu-i nici un accident, omule!

Aceeaşi discuție. A zecea oară? A douăsprezecea?

– Aici nu se întîmplă nimic! cîntă fericită Jeannie, în bucătărie. Pregătiți-vă de masă!

– Vrei să afli unul dintre motivele pentru care am luat cuptorul? mormăi Pete. Să scurtez timpul pe care-l pierd ascultîndu-te, înainte de a merge la masă!

Chicoti şi-şi bău berea.

Atunci se auzi zgomotul unei prăbuşiri şi al unei farfurii care se spărsese. Carl alergă spre uşă, privi şi exclamă:

– Oh, Doamne! Ce s-a întîmplat? A avut un şoc?

Chinuindu-se să meargă, ţinîndu-se de mese şi scaune, pentru că nu putea ajunge la baston, Pete o privi îngrozit de Jeannie întinsă pe podea. Carl se întinse spre priză şi scoase cuptorul de sub tensiune.

– Dar e nou-nouţ! spuse Pete, prosteşte. Jeannie! Jeannie!

Au trebuit să aştepte o oră în holul spitalului, unde vîntul ce pătrundea prin ferestrele sparte aducea miros de fum. Trecuseră pe lîngă incendiu, cînd veniseră, iar şoferul maşinii de poliţie care-i însoţise, pentru a le asigura trecerea prin punctele de control după ora cînd circulaţia era interzisă – vechiul prieten al lui Pete, Chappie Rice – le spusese că era al treilea din seara aceea. Toate provocate.

Carl se plimba de colo-colo, privind la flăcări şi dorind ca acestea să cuprindă toată ţara. Pete, obligat să stea pe scaun, din cauza spatelui, îşi petrecea timpul înjurînd.

În cele din urmă, Doug McNeil apăru în uşă, iar Carl se repezi în întîmpinarea lui.

– Cum e...

– Jeannie va trăi, mormăi Doug. Pete, ce marcă de cuptor ai? Un Instanter?

– De ce? De unde ştii?

Doug nu se uită la el. Zise:

– M-am gîndit că ar putea fi... Am mai avut necazuri cu marca asta. Am văzut patru cazuri. Nu ştiu de ce naiba n-au închis firma.

Trase aer adînc în piept.

– Are scurgeri, Pete, pierde un fel de radiaţii. Izolare proastă. Literalmente, a copt copilul în pîntecul lui Jeannie.

La ora două noaptea, Carl fu trezit de un zgomot în sufragerie. Se duse, desculţ, să vadă ce se întîmplase. Îl găsi pe Pete răsfoind paginile unei cărţi, luînd notiţe.

– Ce faci aici?

Pete nu-şi ridică privirea spre el.

– Învăţ să fac o bombă.

Şocul recunoaşterii

Încă nu se obişnuise să fie iar în uniformă, după zece ani de civilie... Philip Mason îşi mişcă umerii sub cămaşă. Pînza era aspră. Dar asemenea neplăceri făceau parte din preţul pe care trebuiau să-l plătească oamenii pentru a ajunge iar la viaţa bună din trecut şi, pentru el, nu însemna prea mult.

Existau o mulţime de oameni care refuzau să împartă ceea ce luaseră. Privi nemulţumit spre zgomotul de sus şi văzu un elicopter militar dispărînd în depărtare, probabil pentru a ataca iar insurgenţii din Cheyenne. Incredibil cum se dezlănţuiau oraşele, unul după altul, ca un şir de artificii...

Se întrebă dacă individul de la care preluase echipa de muncă se afla în aeronavele înarmate. Fusese rechemat, împreună cu majoritatea soldaţilor de carieră care primiseră iniţial sarcini de reconstrucţie, cînd situaţia se înrăutăţise. Se spunea că în Bronx şi Harlem armata trimisese tancuri...

Mai bine să nu se gîndească la problemele altora! Să se concentreze asupra felului în care mergeau lucrurile ce-l priveau, la felul în care, încetul cu încetul, fuseseră curăţate ruinele. Vor trece luni de zile pînă cînd Denver va arăta iarăşi bine. Apăruseră semne ale reînvierii firmelor, fuseseră deschise, ici-colo, cîteva magazine – cîte trei ore pe zi. Pentru el, lucrurile deveniseră mai uşoare de cînd fusese avansat sergent: raţie de benzină, folosinţa unei maşini, permisiunea de a dormi şi a mînca acasă, cu Denise, cu excepţia momentelor cînd era de gardă.

Şi Harold! Încercă să nu se gîndească la Harold mai mult decît se gîndea Harold la el.

– Hei!

Se întoarse să vadă cine-l striga. Dincolo de stradă, altă echipă dărîma o casă care fusese arsă pînă la structură. Ca aceea pe care o demolau oamenii lui. Un sergent din Garda Națională. Arăta, oarecum, familiar. Scotocind prin amintiri, Philip reuși să-l identifice: unul dintre cei pe care el și Alan (sărmanul Alan!) îi angajase pentru instalarea purificatoarelor Mitsuyama.

Dacă le-ar fi instalat în tot orașul! Dacă n-ar fi fost defectate de bacteriile alea împuțite!

N-avea rost să-și imagineze ce-ar fi fost...

Îi spuse soldatului să aibă grijă ca oamenii să muncească, și traversă strada, să-l salute pe individ. Nu reușea să-și amintească numele lui. Un nume mexican: Gomez, Perez, cam așa ceva...

– Ești Mason, nu-i așa? zise omul. Am avut impresia că te-am recunoscut. Tu ești ticălosul care ai adus filtrele acelea străine și ai otrăvit apa! Ce dracu' faci aici, în uniforma noastră? Dacă n-a avut nimeni grijă de tine, o să am eu!

Luă carabina și-l împușcă pe Philip.

Propunere rațională

Page: Îmi pare rău de focurile de armă din ultima parte, sper că nu v-au stricat plăcerea de a ne vedea și auzi, dar, după cum ați aflat, focul din Chigaco se află, oficial, „sub control", iar răzmerița înăbușită. Înainte de a trece la următorul invitat, mi s-a cerut să anunț că atacurile de gherilă din Jacksonville, Omaha și San Bernardino, despre care a amintit reporterul nostru din teren în timp ce comenta cauzele focului din Chicago, nu sînt confirmate, repet, nu sînt confirmate. Bun... Permiteți-mi să reasigur auditoriul de aici, din studio, că, dacă se va auzi ceva similar despre New York, noi nu vom fi în pericol – clădirea a fost proiectată conform sfaturilor experților de la Apărarea Civilă. Sînteți gata? Da, bine. Lume, se știe că o parte extraordinar de mare a populației

noastre a acceptat învățăturile răposatului Austin Train și le respectă, cu toate că președintele a spus că ele se bazează pe apel la emoții și pe respingerea raționalismului. Unde duce asta, știți cu toții. Totuși un om, în ciuda a ceea ce s-a întîmplat, a urmat liniștit și consecvent, o altă cale. După cum ați auzit, celebrul doctor Thomas Grey, de la trustul Bamberley, a încercat să găsească, cu ajutorul calculatoarelor și a altor metode moderne, o soluție a problemei disperate cu care ne confruntăm. Sînt încîntată să vă anunț că a ales această emisiune pentru a dezvălui rezultatul cercetărilor sale. Tom Grey! *(Aplauze din auditoriu)*

Grey: Mulțumesc, domnișoară Page.

Page: Observ că ai brațul bandajat, Tom. Sper... Scuză-mă o secundă! Îmi pare rău, lume, dar mi s-a cerut să renunțăm la un minut de emisie pentru un anunț guvernamental. Vom reveni imediat. Dați-i drumul!

Un comandor naval: Acesta-i un anunț de urgență al Departamentului Apărării, secția Navală. Atenție, atenție: tot personalul aflat pe țărm în permisie, în următoarele state: New York, New Jersey, Pennsylvania, Florida, Texas, California, să se prezinte imediat la cea mai apropiată bază a armatei sau a forțelor aeriene, sau la cartierul general al Gărzii Naționale și să se pună la dispoziția ofițerului aflat la comandă. E nevoie de voi pentru potolirea dezordinilor civile. Asta-i tot!

Page: Văd că avem și aici, în studio, persoane care răspund imediat acestui anunț. Vom aștepta un moment, pînă vor pleca. *(Aplauzele audienței)* În regulă. Tom, mă întrebam ce-i cu brațul tău...

Grey: Nimic serios. Am fost surprins de una din tulburările civile, de care abia s-a vorbit. *(Rîsete în auditoriu)* M-am ales cu un umăr scrîntit.

Page: Te-ai luptat? *(Rîsete în auditoriu)*

Grey: Nu. Maşina mea a nimerit într-un baraj şi s-a oprit într-un stîlp. *(Rîsete în auditoriu)*

Page: Sper că te vei vindeca în curînd. Acum, despre ideea ta... o secundă, s-a întîmplat ceva?

O voce din auditoriu: Fum! Sînt sigur că simt miros de fum!

Page: Să mă consult cu regizorul. Ian?... Ai dreptate, prietene, dar nu avem nici un motiv de îngrijorare. Se pare că vine dinspre Newark. Ştiţi că acolo e un incendiu puternic. Consideraţi-vă norocoşi că sînteţi aici – mi s-a spus că-i mult mai rău afară! *(Rîsete în auditoriu)* Tom, cercetările tale trebuie să fie teribil de complexe. Ai fost nevoit să analizezi fiecare factor important care afecta previziunea ta, nu?

Grey: Da, fiecare.

Page: Iar acum eşti gata să dezvălui concluzia principală... regret. Da, Ian, ce-i de data asta? Oh! Da, sigur, pare urgent. O să le spun. Alt anunţ, lume! Îmi pare rău că te întrerup, dar nu putem ignora ceea ce se întîmplă. O ştire importantă şi foarte tragică. Se pare că podul peste cascada Niagara a fost distrus – fie aruncat în aer, fie s-a prăbuşit, nimeni nu ştie încă, dar din cauză că multă lume încearcă să treacă în Canada pe acolo, toate staţiile de radio şi TV au fost rugate să anunţe oamenii să ocolească zona, pentru a putea fi aduse ajutoarele necesare – şoseaua e foarte aglomerată. Tom, ne dezvălui concluziile?

Grey: Da, sînt de-o importanţă crucială. Sigur, am putut ţine cont doar de informaţii precum resursele naturale, cantitatea de oxigen, rezervele de hrană, de apă, şi aşa mai departe – ciudat de ironic, pentru că s-ar putea spune...

Page: Îmi pare rău, Tom, regizorul mă sună din nou... Da? ... Bine, se rezolvă. Tom, emisiunea va fi întreruptă peste două minute. Preşedintele va ţine o nouă cuvîntare. Poţi să ne expui concluziile principale în timpul rămas?

Grey: După cum spuneam, e ceva ironic, pentru că ne-am angajat deja, într-un fel, pe linia de acţiune dictată de descoperirea mea.

Page: Nu ține omenirea încordată, Tom! Dă-i drumul! Care-i cel mai bun lucru de făcut pentru a asigura un viitor fericit, sănătos, omenirii?

Grey: Putem restabili echilibrul ecologic, al biosferei etc. – cu alte cuvinte putem trăi cu mijloacele noastre, în loc să facem o risipă ireparabilă, așa cum facem de-o jumătate de secol – dacă exterminăm cele două sute de milioane de indivizi care sînt cei mai extravaganți și mai risipitori din specia noastră.

Page: Urmați acest sfat, dacă puteți, domnule președinte! Asta-i răsplata pentru că l-ați condamnat dinainte pe Austin Train. Lume, ce-ar fi să-i aprindem un rug funerar? Nu merită?

(Întreruperea emisiunii)

Fumul incendiului uriaș

Deschizînd ușa medicului, pregătită să se scuze că are mîinile murdare de făină – tocmai gătea – doamna Byrne adulmecă. Fum! Îl simțea, cu toată răceala ei puternică. Trebuia să fie un incendiu uriaș!

– Ar trebui chemați pompierii! exclamă ea. S-a aprins vreo șură?

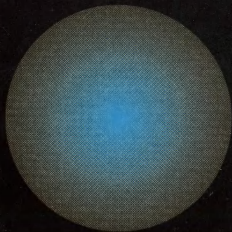
– Pompierii vor trebui să facă un drum lung, o întrerupse medicul. E în America. Vîntul bate din partea aceea...

ANUL URMĂTOR

Flămînde, oile privesc în sus şi nu-s hrănite,
Umflate doar, cu vînt şi ceaţa deasă, ce-o respiră,
Şi putrezesc pe dinăuntru, iar molima se-ntinde.

Milton, «Lycidas»

În crepuscul, pe o planetă poluată...
Simțea bucurie la vederea muștelor ce cotropiseră o lume pe cale de a se stinge.
Avea 600 000 de dolari la bancă, dar muncea ca gunoier și trăia în cocioabele din inima unui oraș intrat în putrefacție.
Odinioară, încercase să facă ceva, să pună oamenii în mișcare, să-i trezească, să salveze Pămîntul, atît cît se mai putea salva...
...dar fusese silit să se ascundă pentru a-și salva propria viață!

„O carte fascinantă despre iadul tehnologic pe care ne străduim, din răsputeri, să-l creăm."

Sunday Times

EDITURA
FAHRENHEIT

ISBN 973-97683-2-6
9789739768320